

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

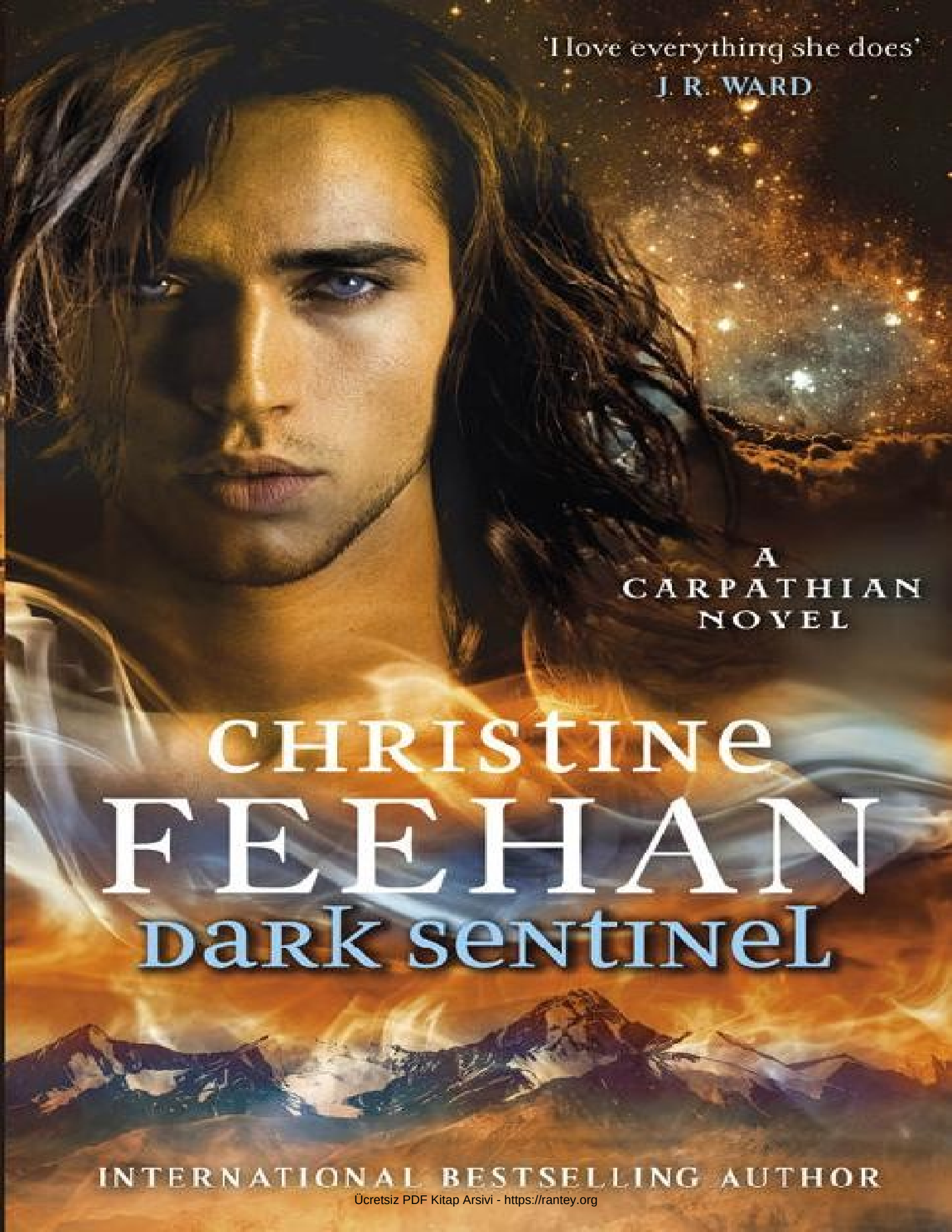
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover features a close-up of a man's face with long, dark, wavy hair and intense blue eyes. He has a slight stubble and a serious expression. The background behind him is a dramatic, fiery landscape with orange and yellow flames or smoke rising from dark, jagged mountains. The sky is dark with scattered stars and a faint nebula. The overall tone is mysterious and intense.

'I love everything she does'

J. R. WARD

A
CARPATHIAN
NOVEL

CHRISTINE
FEEHAN
dark sentinel

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Christine Feehan
tarafından

'Karanlık' Karpas serisi:

Karanlık Prens

Karanlık Arzu

Karanlık Altın

Karanlık B y 

Karanlık

Mücadele

Karanlık Ateş

Karanlık Efsane

Karanlık

Gardiyan

Karanlık Senfoni

Karanlık Melodi

Karanlık Kader

Karanlık Sır

Karanlık İblis

Karanlık

Kutlama

Karanlık

Sahiplenme

Karanlık Lanet

Dark Slayer

Dark Peril

Dark Predator

Dark Storm

Dark Lycan

Dark Wolf

Dark Blood

Dark Ghost

Dark

Promises

Dark Carousel

Dark Legacy

Dark Sentinel

Karanlık Geceler
Şafakta En Karanlık
(omnibus)

Deniz Cenneti
serisi: Suyu Bağlı
Ruha Bağlı
Hava Bağlı
Toprak Bağlı
Ateş Bağlı
Birlikte Bağlı

Gölge serisi:
Gölge Süvarisi
Gölge Azrail
Gölge Bekçisi

GhostWalker serisi:
Gölge Oyunu Akıl
Oyunu
Gece Oyunu
Komplo Oyunu
Ölümcul Oyun
Yırtıcı Oyun
Cinayet Oyunu
Sokak Oyunu
Acımasız Oyun
Samuray Oyunu
Engerek Oyunu
Örümcek Oyunu
Güç Oyunu Gizli
Oyun

Torpedo Ink serisi: Yargı
Yolu

Drake Kardeşler
serisi: Ateş
Okyanusları Tehlikeli
Gelgitler Güvenli
Liman Çalkantılı
Deniz Gizli Akıntılar

Noel Öncesi
Sihir

Leopar İnsanlar serisi:

Ateş

Yanan Yaban

Ateşi Vahşi

Doğa Leoparın

Avı Kedinin İni

Vahşi Kedi

Leoparın Öfkesi

Leoparın Kanı

Scarletti Laneti

Aslanın İni

CARPATHIAN
NOVEL

c HRIs tixe
FEEHAN
DaRk seNtINel

pictkus

Telif Hakkı

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

978-0-349-41976-3

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018 Christine Feehan

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Yazan Christine](#)

[Feehan Başlık](#)

[Sayfası Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Okuyucularım İçin Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

Ek 1: Karpat Şifa İlahileri Ek 2: Karpat
Dili

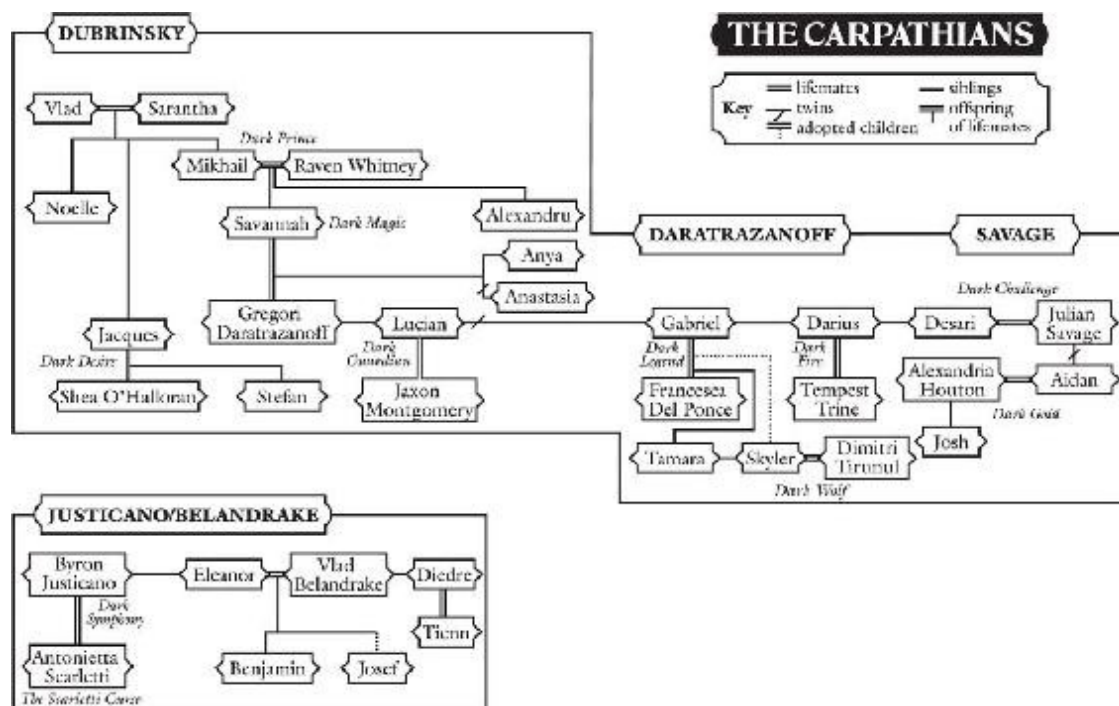
Martha Nylander'a,
Kızlar gecesi suç ortağım.
Diğerleriyle birlikte çok eğlenceli
anılarımız var,
daha fazlasını yapmak dileğiyle!

OKUYUCULARIM İÇİN

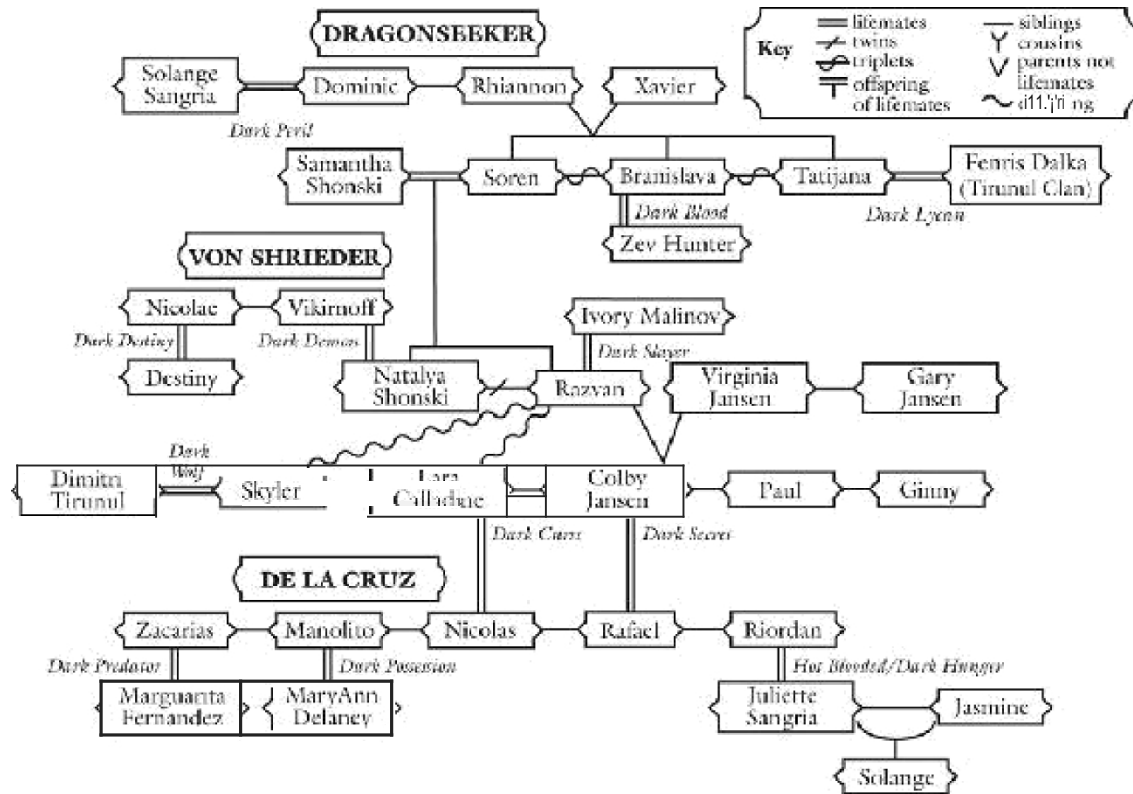
ÖZEL kitap duyuru listeme kaydolmak ve Dark Desserts'ın ÜCRETSİZ e-kitabını indirmek için <http://www.christinefeehan.com/members/> adresine gitmeyi unutmayın. Topluluğuma katılın ve ilk elden haberler alın, kitap tartışmalarına katılın, sorularınızı sorun ve benimle sohbet edin. Lütfen bana Christine@christinefeehan.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak isterim.

TEŞEKKÜR

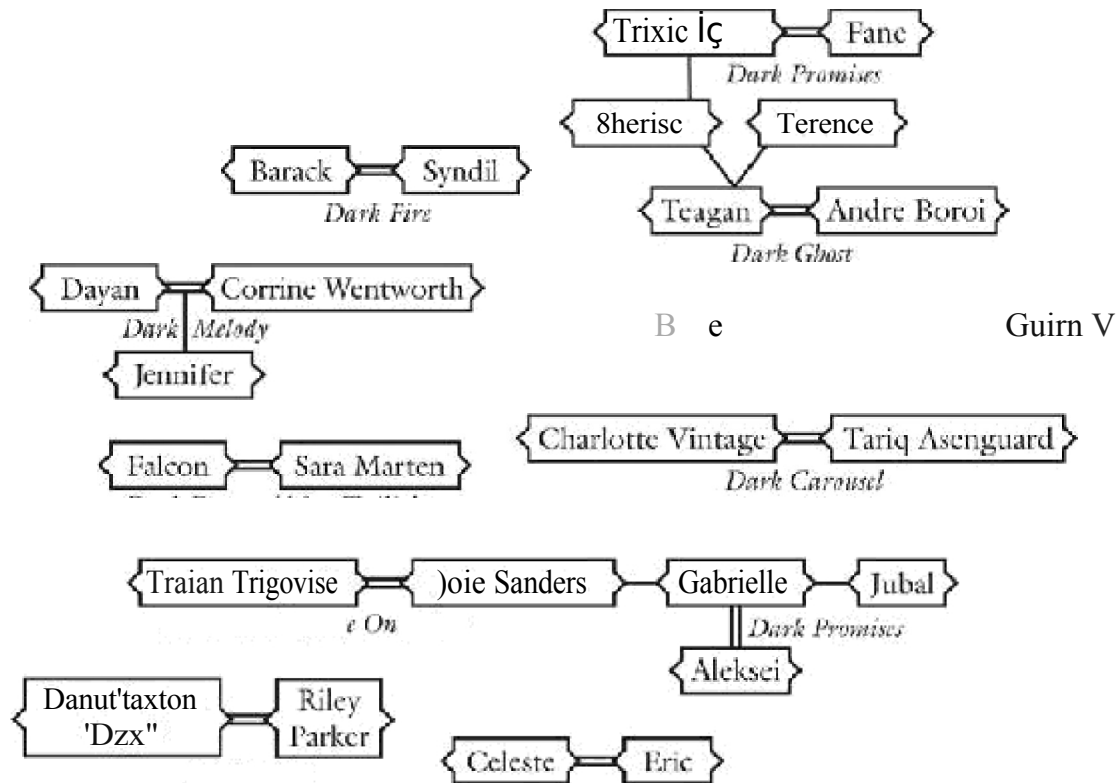
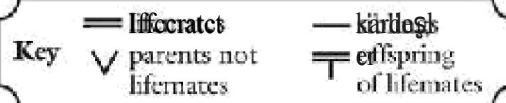
Her zaman olduğu gibi teşekkür etmem gereken pek çok kişi var. Chris Tong harika biri ve bir konuda takıldığımda araştırma çağırma her zaman yanıt veriyor. Chris, özellikle dil konusundaki zamanında yardımların için teşekkür ederim. Anita Toste, biraz Karpatyalı olan kız kardeşim, büyüleri için ve bunu yaptığını bilmese bile her zaman soruları yanıtladığı için. Sheila English, oğlum güç saatlerinde burada olamadığında devreye girdiğı için. Brian, güç saatlerini takip etmemi sağladığı için. Ve tabii ki Domini Walker: Editörüm görmeden önce olabilecek en iyi hale getirmek için her el yazması üzerinde yaptığınız muazzam çalışma için teşekkür ederim. Ayrıca Denise, sen olmasan ben ne yapardım? Her şeyin zamanında olması gereken yere ulaştığından emin oluyorsun ve çalışabilmem için bana o harmanlanmış latteleri getiriyorsun!

KARFATİHANÜ

OTHER CARPATHIANS

1

Kendini ölüme terk etmeyi düşünmek Andor Katona'ya kendini bir korkak gibi hissettiriyordu. Açık havada oturup şafakla buluşmayı ve güneşin onu kızartmasını beklemenin bir asalet eylemi olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı. Kendisi ve çok az kişi bunun bir korkaklık olduğuna inanmıştı. Yine de buradaydı, ölmek için kendine izin verip vermemeyi düşünüyordu. Güneş yakın değildi ama bir seferde bu kadar çok vampirle savaşırken aldığı yaralar onu zayıflatmıştı.

Kan kaybı ve birkaç ölümcül yara nedeniyle, insan vampir avcıları onu bir avcı olarak tanımamış ve yaralarını iyileştirmeye çalışabilmek için vücudunu boş bir kabuk olarak bıraktığı sırada saldırmışlardı. Kalbe yakın bir kazık -Kaçırdıkları o kadar da iyi hissettirmemişti. Kendilerine atadıkları görevde gerçekten de pek iyi değillerdi. Göğsünü yırtmışlardı ve savaş alanına daha fazla kan dökülmüştü. Evinden uzak bir ülkede, üç beceriksiz insan tarafından öldürüleceğini hiç düşünmemişti ama ölmek, sonsuz gri bir boşlukta savaşarak yaşamaya devam etmekten daha iyi bir alternatif gibi görünüyordu.

Üç adam, Carter, Barnaby ve Shorty, ondan biraz uzakta bir araya toplanmış, ona dehşet ve nefret dolu bakışlar fırlatıyorlardı. Kendilerini doğru yaptıklarına ve onun ölmekte olduğuna ikna etmeye çalışıyorlardı. Elbette onun hemen ölmesini bekliyorlardı ve şimdi neden ölmediğini ve bu konuda ne yapmaları gerektiğini merak ediyorlardı. Onlara başka bir kazığa ve çok daha iyi bir kazığa ihtiyaçları olduğunu söyleyebilirdi.

Ölmesini istiyorlarsa teknik. Gerçekten de başkalarına onu nasıl öldüreceklerini öğretmek zorunda mıydı? Bu çok saçmaydı.

İç çekerek, mantıklı bir karar vermek için ölmenin artılarını ve eksilerini tartmaya çalıştı. Çok uzun yaşamıştı. Hem de çok uzun. Çok sık öldürmüştü, öyle ki ruhundan geriye çok az şey kalmıştı. Onuruyla yaşamıştı ama insanın onuruyla bırakabileceği bir zaman olmalıydı. Onun zamanı geçmişti. Bunu yüzyılı aşkın bir süredir biliyordu. Dünyanın dört bir yanında hayat arkadaşını, ruhunun diğer yarısını taşıyan kadını, karanlığının ışığını aramıştı. Öyle biri yoktu. Bu kadar basitti. Öyle biri yoktu.

Karpat erkekleri iki yüz yıl sonra tüm duygularını ve renkli görme yeteneklerini kaybetti. Bazıları daha önce kaybetmişti. Anılarla var olmak zorundaydılar ve onca yüzyıldan sonra onlar bile soldu. Savaş yeteneklerini koruyorlardı - geceleri geliştiriyorlardı - ama zaman geçtikçe, tüm o uzun, sonsuz yıllar boyunca, aile ve arkadaş anıları bile kayboldu. Hayatını çoğu zaman insanlardan uzakta, geceleri onları güvende tutmak için çalışarak geçirdi.

Vampirler, yeniden hissetmek için onurlarından vazgeçen Karpatyalılardı. Biri beslenirken öldürdüğünde acelesi vardı. Adrenaline bağlanmış kan yüksek bir kafa yaratabilirdi. Vampirler bunu arzular ve kurbanlarını öldürmeden önce dehşete düşürürlerdi. Andor onları neredeyse her kıtada avlamıştı. Zaman geçtikçe, yüzyıllar gelip geçtikçe, dönüşmenin cazibesine dair fısıltılar da artıyordu. Birkaç yüz yıl boyunca, vaatlerin boş olduğunu bilse bile bu fısıltılar onu ayakta tuttu. Sonunda, bu bile onun için kayboldu. Sonra gri bir dünyada yaşadı... hiçbir şey.

Uzak Karpat Dağları'nın tepesindeki manastıra girmişti; çok az sayıda eskinin, avlanmak ve öldürmek için çok tehlikeli olduklarına karar verildiğinde kendilerini dünyadan soyutladıkları ama kendilerini şafağa teslim etmeye inanmadıkları bir yerdi burası. Her öldürme, dönüşme tehlikesini artırıyordu ve o vampir olamayacak kadar uzun yaşamış, çok şey biliyordu. Çok az avcı vampir olabilirdi.

Onu yenebilecek güçteydi, ama işte buradaydı, beceriksiz ve beceriksiz bir insan suikastçı üçlüsü tarafından neredeyse öldürölüyordu.

Diğer kadimlerle birlikte hayat arkadaşını beklerken onurlu olmaya yemin etmişti. Elbette, her birinin hayatlarına duygu ve renk katabilecek tek kadını bulma umudunun olmadığı bir yerde gizlenmeleri durumu daha da kötüleştirmişti ama bunu biliyorlardı. Gerçeği kabullenmişlerdi: kadınları artık onlarla aynı dünyada değildi.

Katil adaylarının fısıltıları can sıkıcı olmaya başlamıştı. Gerçekten sinir bozucu. Başı dönüyor, düşünmesi zorlaşıyordu. Uzanıp gökyüzüne baktı. Yıldızlar vardı ama bulanık ışıklar olarak görünüyorlardı, daha fazlası değil. Işıkları donuk bir griydi, tıpkı ay gibi. Vücudundan sızan kana baktı, bir düzineden fazla yaradan dolayı etrafında birikmişti ve kazığı saymıyordu. Kan daha koyu bir griydi. Çirkin bir karmaşa. Buraya nasıl gelmişti, anavatanından ve kendisini çevreleyen hiçliğe teslim olmamak için yerleştii manastırdan bu kadar uzağa?

Keşışlere umut gelmişti, bu yüzden dağıldılar ve bir kez daha ruhlarını kurtarabilecek kadınları aradılar. Dünyanın çok değişmiş ve çok geniş olduğunu ve bir kez daha uyum sağlayamadıklarını ve çok az umut olduğunu fark ettiklerinde, keşış arkadaşlarının çağrısına cevap verdiler ve onu Amerika Birleşik Devletleri'ne kadar takip ettiler. Vampirler güçlenmişti ve Karpatyalılar yeni dünyanın yöntemlerinde geride kalmışlardı. Daha önce daha yeni, daha modern şeyleri öğrenmeyi her zaman kolay bulmuşken, yetişmek için çaba sarf etmişti. Bu da onu bu ana getirmişti -zamanını geride bıraktığını düşünürsek.

Her şey farklıydı. İnsanlara yakın yaşamak ve kim ve ne olduğunu gizlemek zorunda kalmıştı. Kadınlar farklıydı. Artık bir erkeğin onlara bakmasından memnun değillerdi. Modern bir kadınla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ölümünü düşünmek ona çok fazla

günümüz kadınının mantığını anlamaya çalışmaktan daha akıllıca.

Gece güzel olmasına rağmen düşünmek zordu. İnsanlar konuşmaya devam ediyor, fısıldaşıyor ve ona endişeli bakışlar gönderiyorlardı. Sessiz olmalarını istedi ve düşünmeye devam edebilmek için onları susturmayı düşündü ama sonunda mesleklerine karar vermeden önce belki de anatomiye biraz daha iyi incelemeleri gerektiği kafalarına dank etti.

Carter kısa çöpü çekti. Diğerleri neyin yanlış gittiğini anlaması için onu gönderdi. Yaklaşırken tepeden tırnağa titriyordu, öldürmeye çalıştıkları adamdan çok korktuğu belliydi. Suikastçının üzerinden ter boşanıyordu ve yaklaşırken elinin tersiyle terini sildi.

Andor'a doğru yaklaştı, gözeneklerinden fanatizm kokusu yayılıyordu, yüz hatları nefret ve kararlılık maskesine dönüşmüştü. Andor ölüm hakkında karar vermeye tam olarak hazır değildi. Adamı geriye doğru uçuracak kadar hava püskürtmek için elini kaldırdığında karanlıktan bir kadın fırladı ve saldırdı.

Ay dolunaydı ve savaş alanının üzerine ışık huzmeleri saçıyordu. Öldürdüğü vampirlere dair hiçbir kanıt yoktu çünkü onları uygun şekilde yok etmişti. Kendisine saplanmış bir kazık ve her yerde kanı varken, sözde kurtarıcısı üç suikastçısına saldıran küçük bir öfke kasırgası şeklindeyken bile yakın zamanda bir dakika bile huzur bulamayacaktı. Onu kurtarmak zorunda kalacaktı. Bu da daha uzun yaşamak demekti. Kararının kendisi için verilmesinden hoşlanmıyordu.

İnanılmaz bir hızla hareket ediyordu, bir intikam meleği gibi, uzun saçları uçuşuyor, yürüyüş botları ayaklarının altındaki kayayı, toprağı ve yıldırımla kavrulmuş çimleri çatırdatıyordu. Carter'a tencereye benzeyen bir şeyle vurdu, bir kasırga gibi döndü ve ona tekrar vurdu. Carter'ın yumruğunun altından geçerek tek koluyla yumruğu yukarı doğru bloke etti: Carter'ın suratının tam ortasına indirdiği yumruğu sanki bir darbe gibi hissetmiş olmalıydı

saksıyla birlikte. Carter geriye doğru sendeledi ve sonra yere düştü.

Andor belki de bir illüzyon gördüğünü düşünerek gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Hangi kadın daha yeni birini kazıklamış üç adama tencereyle saldırırdı ki? Tekrar iç çekti ve doğrulup kazığı çektiğinde ne kadar kan kaybedeceğini düşündü. Göğsünde büyükçe bir delik açılacaktı. Öte yandan, kazığı içinde bırakabilirdi...

"Sakin kırırdama," diye tısladı, ona bakmıyordu ama ince bir eli arkasına geldi, avuç içi evrensel bir dur işareti olarak ona dönüktü.

Hareketsiz kaldı. Tamamen hareketsiz. Dondu. Ciğerleri çiğ gibiydi, hava almak için yanıyordu. Bu mümkün değildi. Olamazdı. Bin yıldan fazla. Sonsuz bir boşluk. Gözleri o kadar çok acıyordu ki onları kapatmak zorunda kaldı; saldırıya uğrayacağı kesinken bunu yapmak tehlikeli bir şeydi.

Diğer iki adam Carter kadar cesur değildi ve Carter durumu düzeltmek için düşündüğü şeyi yaptığında -yani Andor'u tekrar öldürmeye çalıştığında- kendilerini güvende hissederler diye ondan biraz uzaklaşmışlardı. Her iki adam da yerdeki iri adamlarla hiçbir şey yapmak istemeyebilirdi ama elinde tencere olan bir kadın tamamen farklı bir konuydu. Carter'a tencereyle vurmakla meşgulken ayrılıp etrafından dolaşmışlar, kadının iki yanına yaklaşmışlardı.

"Sizin neyiniz var böyle?" Öfkeliydi, her kelimeyi tencereyi Carter'a vurarak vurguluyordu. "Deli misiniz siz? Öldürdüğünüz bir insan."

Andor kendi kanından oluşan bir su birikintisinde yatıyor, ölümü düşünüyor ve gri bir dünyayla çevreleniyordu. Her şey griydi ya da grinin tonlarıydı. Toprak. Kan. Ağaçlar. Tepedeki ay. Üç suikastçısı bile. Gerçek bir duygu hissetmemiş, başına gelenlerden tamamen kopmuş ve uzaklaşmıştı. Dünya göz açıp kapayıncaya kadar değışti. Yanan gözleri,

Komutlarına itaat etmeyi reddeden ciğerleri. Her şey o kadar çiğdi ki, neler olduğunu zar zor kavrayabiliyordu.

Gözlerinin arkasında renk patlaması oldu. Canlı. Parlak. Korkunç. Geceye rağmen, ağaçlardaki ve çalılardaki yeşilin farklı tonlarını görebiliyordu. Kanı kırmızı görünüyordu, kızılın parlak bir tonu. Üç adamın üzerindeki renkleri seçebiliyordu, maviler ve gerçek siyahlar. Ay, kadını tam spot ışığı altında yakalamış, ışınları onu aydınlatıyordu.

Andor'un nefesi boğazında düğümlendi. Saçları kestane rengindeydi; koyu kahverengi, kırmızımsı ve altın tonları kalın kütlenin ay ışığında parlamasına neden oluyordu. Gözleri iri ve yemyeşildi; Andor'un uzun yaşamı boyunca hiçbir şeye takılıp kalmadığı bir ağız vardı.

Zaten zayıflamış bir durumdayken canlı renkler kafasını karıştırıyordu. Midesi düğümlendi. Çalkalandı. Sanki baş dönmesi varmış gibi hissetti. Oturması gerekiyordu. Onu korumak için. Zihninde renkler uçuşuyor, sessiz bir kaos kâbusuna dönüşüyordu. Aynı zamanda, anlamlandırmak ya da işlemek için yeterince hızlı sıralayamadığı duygular da akıyordu.

Shorty kadına doğru uzanırken Carter yere sinmişti. Kadın dönüp adamın kafasına vurdu. "Sen birini öldürürken meditasyon yapmanın benim için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Omzunun üzerinden Andor'a ters ters baktı. "Ve sen. Orada uzanmış, hayattan bıkip bıkmadığına mı karar veriyorsun? Neyin var senin böyle? Hayat el üstünde tutulmalıdır. Çöpe atılmamalı."

Bücür onu yumruklamak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimde daha bulundu. Tencereyi eline öyle sert vurdu ki Andor bile çıkan sestten irkildi. Bücür uludu ve geri adım atarak ona temkinli bir şekilde baktı.

"Ben kişisel aydınlanma arayışında bir yolculuktayım ve sen benim sevgi auramı bozuyorsun." Saksı Barnaby'nin omzuna öyle sert çarptı ki, Barnaby başını kapatıp başka bir darbeden kaçınmak için yana döndü. Ona diğer taraftan gizlice yaklaşmaya çalışmak gibi bir hata yapmıştı.

"Hayatımın daha iyi bir yerde yaşamamın nasıl olacağına dair dünyaya bir örnek olabilmesi için şiddetsizlik yolundayım. Barış ..." Barnaby ona tekrar saldırdığında tencereyi kafasının yan tarafına vurdu ve sonra dizinin yan tarafına onu yere düşürecek kadar sert bir tekme attı. "Aşk." Shorty'ye döndü ve tehditkâr bir şekilde ona doğru ilerlemeye başladı. "Doğayı kucaklamak."

Shorty ona sırtıttı ve başını salladı. "Sen bir kaçıksın."

"Belki, ama sen bir katilsin." Bir yumruktan kurtuldu, Tencereyle yumuşak bir şekilde engelleyip koluna vururken o da araya girip adamın çenesine bir yumruk attı. Sertçe.

Andor, Shorty'nin başını geriye attığını görebiliyordu. Oldukça güçlü bir yumruğu vardı ama katil sürüsü kadınının peşine düşme konusunda ciddileşmeden önce bir şeyler yapması gerekecekti. Vücudunu hareket etmeye zorladı. Göğsünden, kalbinin hemen altından çıkan bir kazıkla bu hiç de kolay değildi. Hareket ettiğinde, kanı tahtanın etrafından sızıyordu. Cehennem gibi acıyordu ve gerçekten hareket edecekse acı hissetme yeteneğini kesmesi gerekiyordu.

"Yapma," diye tısladı ona, net bir emirdi bu.

Canım sıkıldı.

Hayatı boyunca hiç kimse ona karşı böyle bir ses tonu kullanmamıştı. Emirleri o verirdi, bir kadın değil, hele bir insan hiç değil. Daha da kötüsü bir insan kadın.

"Sakin kıpırdama. Bir dakika içinde yanına geleceğim." Omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi ve gözleri dehşet içinde açıldı. "Aman Tanrım." Tenceresini indirdi ve yarı yarıya ona doğru döndü.

Elini hızla arkasından gelen Shorty'ye doğru salladı. Shorty tökezledi ve neredeyse ayaklarının dibine düşerek onun dikkatini çekti. Tencereyi onun kafasında parçaladı. Kadın biraz öfkelenerek Barnaby'ye tekrar saldırdı.

"Bunu başka bir insana neden yaptın?" Sesinde küçük bir hıçkırık vardı, sanki Andor'un göğsündeki kazığın acımasızlığını görmek onu da incitmişti. "Benim öfke olmadan yaşamayı öğrenmem gerekiyor ve sen başka bir adama işkence edip vahşice öldürüyorsun. Nasıl iyi olabilirim ki?"

Bununla mı? Eğer bu bir tür sınavsa, ben başarısız oluyorum. Beni başarısız kılıyorsun." Barnaby'nin göğsüne sert bir tekme attı. Öne doğru attığı tekme çok güçlüydü ve suikastçıyı o kadar geriye uçurdu ki bir ağaca çarpıp yere yuvarlandı.

"O insan değil!" Carter bağırdı. "O bir vampir!" Kadın olduğu yerde durdu. "Hepiniz çıldırmışsınız. O bir insan." İlk kez içine bir çekingenlik çökmüştü.

Belki de sonunda ıssız bir yerde, başka bir adama kazık çakmış üç deliyle birlikte olduğunu fark etmişti. Andor sadece umut edebilirdi.

"Vampir diye bir şey yoktur."

Üç adam titreyerek ayağa kalktı ve kadının etrafını sararak dağıldılar. "Onu gördük. Şimşeği çağırdı. Çimenlerin üzerindeki yanık izlerine bakın," dedi Carter.

Andor sakince, "Vampir diye bir yaratık olduğu konusunda haklılar," dedi. İki eliyle kazığı destekleyerek doğrulmayı başardı. Fark ettiğinden daha güçsüzdü. Belki de bu sefer gerçekten kurtulamayacaktı. Çok fazla kan kaybetmişti. "Ayrıca yanılıyorlar. Ben vampir değilim. Onları avlıyordum. İnsanlar dövüşün sonunu gördü." Neden açıklama zahmetine girdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatı boyunca yaptıklarını hiç açıklamamıştı.

"Onu dinlemeyin," dedi Shorty. "Kulaklarınızı kapatın. Vampirler sizi kandırabilir."

"Beni kandırmak mı?" Sesi sanki Shorty'nin deli olduğunu düşünüyormuş gibi çıkıyordu. Bakışları Andor'a kaydı ve solgunlaştı. "Tanrı aşkına, uzan artık."

Teni ay ışığında çok güzel görünüyordu. Gözlerini onunkilere diken Andor, göğsünden çıkan kalın kazığı kavramak için elini uzattı. Kızın gözleri irileşti. Başını salladı, tencereyi bıraktı ve ona doğru koştu.

"Hayır. Çıkarma onu."

Shorty yanından koşarak geçerken onu yakalamaya çalıştı. Bu adamlardan birinin ona elini sürdüğü düşüncesi Andor'un içinde, yüzeyin altında gizlendiğini bilmediği bir şeyi ortaya çıkardı. İçinden saf bir öfke kükremesi patladı. Bu

bir yanardağ gücüyle geldi, derinlerden bir yerden fışkırdı ve yoluna çıkan her şeyi yok etmekle tehdit etti.

"Ona dokunmayın." Bu bir kararnameydi. Bir emirdi. Daha azı değil.

Vekâlet üç adamı da dondurdu. Onları geçmeyi başardı ve adamın yanında dizlerinin üzerine çöktü, kazığa dokunurken yüzü bir endişe maskesiydi.

"Kımıldama." Tekrar ayağa fırladı, kot pantolonundan bir cep telefonu çıkardı ve çılgınca çalıştırmaya çalışmaya başladı. Kolunu havaya kaldırıp telefonu sallıyor ve bir yerden diğerine hareket ediyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece bir bar bulmalıyım. Sadece bir tane. Bu vadinin aşağısındayız ve kurtarma çağırmak için hizmet alamıyorum." Shorty'nin yanından geçti ve sonra durdu. Dondu kaldı. Çok yavaşça başını çevirip adama baktı. Adam hareket etmiyordu. Ayaktaydı, bir kolunu uzatmıştı ama başka tarafa bakıyordu. Ona değil. "Um." Shorty'den uzaklaştı. "Neyin var senin?" Diğer iki adama baktı. İkisi de gözlerini bile kırpmadı. Daha da geri çekildi. "Onlarda bir sorun var." Andor'a bakmak için çok yavaşça döndü.

Onun korkusunun kokusunu alabiliyordu. Hiçbir insanın göğsündeki kazık büyüklüğünde bir kazıkla yaşayamayacağı kafasına dank etmeye başlamıştı. Şimdi onun vampir olduğunu iddia eden adamlar hareket edemiyordu. Taştan oyulmuş heykeller gibi görünüyorlardı. Onları öyle bırakmayı düşündü ama bu, insanların dünyasında soru işaretlerine yol açacaktı ve buna izin veremezdi. Hele şimdi, vampirler ve Karpatyalılar arasında gerçek bir savaş çıkıyormuş gibi görünürken. Dahası, bu sefer hayatta kalmak için kana ihtiyacı vardı ve üçü bunu sağlayabilirdi. Şimdi hayatta kalmak zorundaydı. Başka bir seçeneği yoktu.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi sessizce.

Başını salladı ama ona doğru birkaç adım attı. "Kanla aram iyi değildir. Birini aramam lazım..." Sesi bu kez zayıftı.

"Zaman yok. Eğer dediğimi yapmazsan, ben ölürüm ve sen de hayatını bir hiç uğruna riske atmış olursun. Bunun için teşekkür ederim, bu arada." Sakinliğini korudu ve onun da kendisini takip edeceğini umdu.

"Kanla aram iyi değil derken bayılabileceğimi kastetmiştim." "Kanla ben ilgilenirim. Sen sadece sana söylediklerimi yap ve Bunu da atlatacağız."

Heykel gibi donmuş üç adamdan ona doğru baktı. Bakışları biriken kana kaydı. "Kazıktan daha fazla kanaman var."

"Sana söyledim; onlar gelmeden önce bir savaşın içindeydim." Elleriyle karnındaki açık yarayı kapattı, çünkü onun gerçekten bayılabileceğini görebiliyordu, arkasına yaslanmaktan başka çaresi yoktu. Güneş zayıflığını kavuruyordu. Artık korkuyordu, bunu yüz ifadesinden görebiliyor ve zihninde hissedebiliyordu. Düşüncelerini okumasını engellemek için elinden geleni yapıyordu. Belli ki telepatikti. Onun hayatına son vermeyi düşündüğünü biliyordu ve eğer onu okumasaydı buna sahip olamazdı. Onu zihninden uzak tutmak çaba gerektiriyordu.

"Tamam." Elindeki tencereyi bir silah gibi tutarak temkinli bir şekilde ona doğru ilerledi. "Kanla aramın iyi olmadığını söylerken şaka yapmıyordum."

İlk kez bir utanç notası yakaladı. Suçluluk duygusu. Bundan hoşlanmamıştı. Onun sinirlenmesini seviyordu. Kavga etmesini seviyordu. Kendine güvenmesini seviyordu. Bu sarsıcı not iç dünyasında düğümler oluşturdu ve onu yakınına toplayıp rahatlatma ihtiyacı duymasına neden oldu. Göğsündeki acıyı engellemek de giderek zorlaşıyordu. Kazığı kavrayıp çıkarmak istiyordu ama onun için her şeyin hazır olmasına ihtiyacı vardı.

"Yaralarımı taze toprakla doldurmanız gerekecek. Yanmış olamaz. Eğer yerde ya da çimenlerde yanık izleri varsa, kullanılamaz." Gözlerini kapattı. Alnında beliren ve yüzünden aşağı akan kan tanelerini hissedebiliyordu. Bunu yakından gördüğünde gerçekten bayılabilirdi ve o zaman yardım edecek kimsesi olmazdı. Çağrı göndermek için artık çok geçti.

"Adın ne senin?" En azından ölecekse, kendisini kurtarmaya gelen kadının adını bilerek gidecekti.

"Lorraine. Lorraine Peters." Onun derin bir nefes aldığını duydu. O kadar yakındı. "Ve sen ölmeyeceksin. Bunu yapabiliriz. Toprak konusunda emin misin?" Çoktan tenceresine toprak doldurmaya başlamıştı. "Çok sağlıksız."

"Bedenim toprağa tepki veriyor. Toprağa. Yeterince aldığında bana getir." Onun yüzünü görmek istiyordu ama gözlerini açıp ona bakarsa gördüğü son şeyin o olacağından korkuyordu. Yüzyıllar boyunca bekledikten sonra onunla zaman geçirmenin tadını çıkarmak yerine, bu görüntüyü bir sonraki hayata götürecekti.

Vücudu sertçe sarsıldı ve Andor sürüklendiğini fark etti. Onun bazı düşüncelerini yakalamış olabilir.

"Bilincim gidip geliyor ve tuhaf rüyalar görüyorum. Sanırım bu adamlar kafama garip düşünceler sokuyor." Yapabileceğinin en iyisi buydu ve işe yarıyor gibiydi. Tekrar nefes almaya başlamıştı. Düzgün değil ama yine de onu henüz kaybetmemişti. Havanın ciğerlerine girip çıkmasını sağlamaya çalıştı.

"Kan konusunda bebek gibi davrandığım için özür dilerim." Onun yanında diz çöktü. "Sana nasıl yardımcı olabileceğimi anlamıyorum. Bu kazık ..." Sesi kesildi. Sesinde gözyaşları vardı. Sefalet.

Onun bir vampir olmasından endişe etmiyordu. Arkasında heykel gibi hareketsiz duran üç adamı da düşünmüyordu. Bir insan olarak tamamen başarısız olduğunu düşünüyordu çünkü kazığın etrafından sızan ya da iyileştiremediği yaralardan damlayan kana bakamıyordu.

"Toprağı bana yaklaştı. Tükürüğünü onunla karıştırmam gerek." Kadının ilgisini çekeceğini ve kanı unutacağını umuyordu. Bir aciliyet duygusu onu ele geçirmeye başlamıştı. Elinden kayıp gittiğini biliyordu. Çok fazla kan kaybetmişti.

"Um..."

"Andor. Benim adım Andor Katona."

"Çok fazla kan kaybettin. Kan nakline ihtiyacın var."

Hâlâ kısmi düşüncelerini yakalıyordu ama bunun farkında değildi. Dikkatli olmalıydı ama kendini hayatta tutmaya çalışırken bu imkânsızdı. Normalde toprağı açar, içine kapanır ve toprağın onu iyileştirmesine izin vermeye çalışırdı ama artık çok ileri gitmişti ve bunu biliyordu. Endişe onu sardı. Yüzyıllar boyunca onu avladıktan sonra, onu bulmuştu ve santim santim ya da litre litre kan kaybederek uzaklaşıyordu.

"Tükürebilirim," diye teklif etti.

Sanki onun bir deli olduğunu ve öleceğinden emin olduğu için onu şımarttığını düşünüyormuş gibi bir tereddüt notası vardı. Ölebileceğini düşünmeye başlamıştı.

"İzin ver." Tükürüğünün iyileşmeye yardımcı olacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Tükürüğünde hem iyileştirici hem de uyuşturucu bir madde vardı.

Topraktan bir avuç aldı, tükürüğüyle karıştırdı ve bir vampirin içini boşaltmaya çalıştığı karnındaki açık yaralardan birine bastırdı. Artık onu kanlar içinde görünce bayılmaktan başka yapacak bir şeyi olduğu için, yaralarını sarmaya yardım etmeye odaklandı.

Andor gözlerini kapadı ve gücünü korumaya çalıştı. Bir kadim olarak muazzam bir güç ve kontrol geliştirmişti. Üç insanın -hem de çok zeki olmayanların- onu alaşağı edebileceğini hiç düşünmemişti.

"Yapma." Emri fısıldadı. "Şimdi ne yapacağımı söyle."

"Kana ihtiyacım var. Çok fazla kan kaybettim. Kazığın etrafına toprak doldurun. Kan nakli yapılana kadar onu çıkaramam."

"Sana kanımı vereceğim," dedi sesi titreyerek. "Ama korkarım gerçekten bayılacağım. Bana ne yapacağımı söyleyin."

Açlıktan ölüyordu. Vücudundaki her hücre kan istiyordu. Onun kanını almak güvenli miydi? Ondan çok fazla almadan önce durmak zorundaydı ve hâlâ o kadar kontrollü olup olmadığını bilmiyordu. Ona güvenmek zorundaydı. Eğer zayıfsa, ona yardım edemezdi. Diğer taraftan, eğer

İnsan erkeklerden birini donmuş halinden kurtarmak için, onları gücü altında tutabilmek için daha güçlü olması gerekecekti.

İki dişinin keskinleştiğini hissedebiliyordu. Uzadığını. Derin bir nefes aldı ve başını onunkinden çevirdi. "Eğer izin verirsen sana yardım edebilirim. Ben de telepatikim. Zihinlerimizde tabiri caizse kalkanlarımız, barikatlarımız olduğunu biliyorsun. Bunu senin için kolaylaştırmama izin verecek kadar güven bana. Daha fazla zamanım yok."

Küçük bir sessizlik oldu. Adam kirpiklerini, kadının küçük beyaz dişleriyle alt dudağını çiğnediğini görecektik kadar kaldırdı. Başını salladı. "Evet. Ama acele et. Şimdiden başım dönmeye başladı. Bakmamaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız. Ve ellerim ..."

"Ben halledeceğim." Hemen onun zihnine ulaştı. Beklemenin bir anlamı yoktu. Ya bariyerlerini indirecekti ve o yaşayacaktı ya da indirmeyecekti ve o da başaramayacaktı.

Onun eline uzandı ve sadece bu hareket bile içini acıya boğarak ciğerlerindeki havayı acımasız bir acıyla boşalttı. Teni ipek gibi yumuşaktı. Başparmağı, çılgınca atan nabzının üzerinde gezindi. Ondan korkuyordu. Kanını vermekten. Bayılmaktan ve kendini aptal durumuna düşürmekten. Kan fobisi onu aptal ve zayıf hissettiriyordu. Bundan nefret ediyor ve üstesinden gelmek için çok uğraşıyordu.

Kendini onu okumayı bırakmaya zorladı ve zihnini ele geçirmek için son gücünü kullanarak kontrolü tamamen ele aldı. Çok şanslıydı, çünkü kalkanlarını kendisi indirmiş, henüz güvenini kazanmamışken ona güven vermişti. Nedenini öğrenmek için onun zihninin derinliklerine inmedi. Dişlerini onun bileğine geçirdi.

Kadının kanı, en iyi şampanyanın kabarcıkları gibi adamın ağzında patladı. Daha önce hiçbir şeyin tadı bu kadar enfes olmamıştı. Bu kadar mükemmel. Her zaman saplantılı olacağını, her zaman onun tadını arzulayacağını biliyordu. Her damlanın tadını çıkardı, hücrelerinin beslenmeye ulaştığını, onu emdiğini, kaybedilenleri yerine koymak için çaresiz olduğunu hissetti.

Andor hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez disiplin için kendisiyle savaşmak zorunda kalmıştı. Kontrol için. Durmak istemiyordu. Asla durmak istemedi. Kan için yanıp tutuşuyordu. Onun kanına. Çok nazikçe dilini bileğindeki iki deliğin üzerinde gezdirdi ve başını üç müstakbel suikastçıya doğru çevirdi.

Bücür her seferinde yavaşça bir santim canlandı. Vücudu sarsıldı ve Karpatyalı'ya doğru bir adım attı. Adamın yüzünde dehşet okunuyordu. Andor bunu görmezden geldi. Gücünü adamı sakinleştirmek için harcamak istemiyordu; ne de olsa Andor'un göğsüne bir kazık saplanmasına yardım edecekti.

Shorty yanına varıp itaatkâr bir şekilde diz çökerek boynunu uzattığı anda Andor dişlerini derine geçirdi. Kan iyiydi. Alkol ya da uyuşturucuyla lekelenmemişti. Cesaret edebildiği kadarını aldı ve hafızasını sildikten sonra adamı kamp yerine geri gönderdi. Vahşi hayvanlarla bir karşılaşma planladı, bu onu kesinlikle ürkütecek ve kampı terk edip eve dönmek isteyecek kadar tedirgin edecek bir şeydi.

Sonra Barnaby'yi yanına yaklaştırdı, yanına diz çökmesini ve kazığı iki eliyle kavramasını söyledi. Andor toprağın geri kalanını aldı, tükürüğüyle karıştırdı, derin bir nefes aldı ve insana kazığı çıkarmasını söyledi. Uzun yaşamı boyunca hiçbir şey, o kazığın göğsüne saplandığı zamanki kadar canını yakmamıştı. Kazık çıkarıldığında da neredeyse o kadar acımıştı.

Kan kabardı ve toprağı çukurun derinliklerine itti, dişlerini sıktı, çaresiz adama saldırmamak için onları birbirine sürttü. Yaranın etrafından daha fazla kan döküldü ve toprağa karıştı. Bir an için nefes alamadı. Ya da düşünemedi. Orada öylece yattı, soluk soluğa Lorraine'in güzel yüzüne baktı ve kendi kendine onun, bu da dahil olmak üzere katlandığı her şeye değdiğini söyledi.

Ona ettiği yeminler sırtına kazınmıştı; eski ilkel yöntemle, manastırdaki keşişler tarafından yapılan mürekkeple dövülmüştü. Bir dizi iğnenin her vuruşunda deriyi kasten yaralamak zorundaydılar. Yeminlerini

Karpatyalı sırtından aşağı iniyordu. Her kelimesinde ciddi idi.

Olen wäkeva kuntankért. Olen wäkeva pita belsö kulymet. Olen wäkeva-félért ku vigyázak. Hängemért.

Başka dövmeleleri de vardı ama hiçbirini onun için bu kadar önemli değildi. Yaşadığı kurallar sırtına sonsuza dek kazınmıştı. O bir Karpatlıydı ve yara izi bırakmak için çok şey gerekiyordu. Bu kelimeleri tenine kazımak için acı çekmişti ama onun için orada olmaları gerekiyordu. Kural basitti.

Halkımız için güçlü kalmak. İblisi içeride tutmak için güçlü kalmak. Onun için güçlü kalmak. Sadece onun için.

Şifresinin son iki kelimesi -yemini- her şeyi anlatıyordu. Savaşta aldığı her yara, eski bir dostunu ya da akrabasını öldürmek zorunda kaldığı her an, kalkıp gri boşluğa katlandığı her gece onun içindi. Artık onun adını biliyordu. Lorraine. Sesini seviyordu. Onun görünüşünü ve cesaretini sevmişti. Cesareti vardı, biraz bilgelikle yumuşatmaya ihtiyacı olsa bile.

Barnaby'nin kanını alırken manastırı ve umutsuz geçen o uzun, sonsuz yılları düşündü. Gecelerini savaş becerilerini geliştirerek ve ardından dövme teknikleri üzerinde çalışarak geçirmişlerdi. Manastırda kalanların hepsi kardeş olmuştu - diğerlerini öldürmek zorunda kalabileceklerini bilmelerine rağmen. Tek fark, bunun onurlu bir ölüm şekli olmasıydı.

Barnaby'yi de aynı vahşi hayvanların kamplarına çok yaklaştığı anısıyla yoluna gönderdi. Hepsinin farklı yönleri doğru koştuğu ve sonra teker teker kampa geri dönüp kampı yıkıp evlerine gitme fikriyle yola koyuldukları bir anı yerleştirdi. Artık ne vampir avlamaya ve öldürmeye çalışıyorlardı ne de onlara inanıyorlardı.

Artık biraz daha güçlü olduğu için, kazığı göğsüne saplayan Carter'a toprağı kazmaya başlamasını söyledi. Andor hareket edemeyeceğini biliyordu. Lorraine'in güneşten çıkmasına yardım edemeyeceğı kadar ağırdı. Çok ağırdı.

Lorraine'in üzerine çadır kurması gerekti.

Carter aletler olmadan çok derin kazamazdı. Lorraine'in tenceresini kullandı. Andor'un hemen yanına kazdı, böylece Karpatyalı vücudunu sığ çukura girecek kadar kaydırabildi. Derinliği bir ayağı geçmiyordu ama yeterince uzun ve vücuduna göre yeterince genişti. Küçük bir adam değildi.

Carter'ı kendisine yardım etmeye zorladı ve ardından kanını alarak onu Barnaby ve Shorty ile aynı anılarla yoluna gönderdi. Yapabileceğinin en iyisi buydu. Sadece bu küçük hareket bile kanının akmasına neden olmuştu. Kendini iyileştirmeye başlayacak gücü toplamak için toprağın onu gençleştirmesine izin verecek zamana ihtiyacı vardı. Onun kadar yaşlı Karpatyalılar inanılmaz derecede güçlüydü. Bunun üstesinden gelebilirdi, sadece biraz şansa ve Lorraine'e ihtiyacı vardı.

Adam kadının zihnini serbest bıraktı ve kadın gözlerini kırptırarak ona baktı, hâlâ diz çökmüştü ama şimdi adam çöküntüde ondan bir adım kadar uzaktaydı. Barnaby'ye daha derine kazdırmalıydı ama zaman ayıramadı. Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştı ama ona bakmak bile neredeyse göğsündeki delik kadar acı veriyordu.

Onun üzerinde renkler daha da canlı görünüyordu. Saçları, üzerinde parlayan ayla birlikte, tonların güzel bir karışımıydı. Teni neredeyse yarı saydamdı, çok solgundu. Bunun onun kanını almasından kaynaklandığını biliyordu.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Birkaç kez gözlerini kırptırarak adamın dikkatini kalın, uzun kirpiklerine çekti. "Kazık nerede? Onu nasıl çıkardın?" Dizlerinin üzerinde ona doğru yaklaştı ve göğsündeki toprakla dolu deliği gördüğünde onu derin bir yerde yakalayan küçük bir kadınsı nefes verdi. Küçük bir delik değildi. Küçük bir kazık da değildi.

"Bununla uğraşmak zorunda kalmanı istemedim. Yardıma ihtiyacım var. Ben zayıfım. Gerçekten zayıfım."

Onun ötesine baktı ve sonra hızla arkasına döndü, açıkça üç adamı arıyordu.

"Gittiler. Kaçtılar."

"Korkaklar, ama gittiklerine sevindim. Yine de onları görebileceğim bir yerde olmaları beni daha da mutlu etti çünkü artık geri gelip bizi öldürmeye çalışacaklarından endişelenmem gerekiyor."

"Buradan kaçıp gittiler ve ben de bir öneri sundum, öyle bir öneri ki işe yararsa bizi hatırlamayacaklar bile."

"Sen son derece güçlü bir telepatsın," dedi. "Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum ama yardım çağırmamız gerek. Seni buradan çıkarmak için bir helikopter çağırın. Dağın tepesine kadar yürümem ve cep telefonu çekip çekmediğine bakmam gerekecek."

Başını iki yana salladı. "Çadırla mı kamp yapıyorsun?"

"Elbette." Parmakları adamın yüzündeki kirli sakalı okşadı. Çenesindeki bir şeye sürtünürken kaşlarını çattı, onu çıkarmaya kararlıydı. Bunun bir kan lekesi olduğundan emindi. Bakışları, vücudunun yaraların kanadığı ve arkasında ıslak, kırmızı lekeler bıraktığı diğer kısımlarından özenle kaçındı.

"Kampınızı dağıtmanız ve her şeyi buraya getirmeniz ne kadar sürer?"

Kadın kaşlarını çattı. "Hiç de uzun değil. Çok kamp yaparım ama cidden Andor, yaralılara bakma konusunda iyi değilim ve sen de ne kadar kötü durumda olduğunun farkında değil gibisin. Bir helikoptere ihtiyacımız var."

"Vücudum normal ilaçlara yanıt vermiyor."

"Bir cerrahın üzerindeki delikleri onarmasına yanıt veriyor mu? Karnındaki o yara korkunçtu. Ve o kazık ..." Sözlerini yarıda kesti, mümkünse daha da solgunlaştı.

"Hayır, sana söyledim, her ne kadar beni insan yapmak için çok uğraşsan da. Ben vampir avlarım. Vücut yapım farklı. Öleceğimi düşündüğünüzü ve yaralarımın toprak koymama izin vererek beni şımarttığınızı biliyorum ama toprağın gerçekten iyileştirici özellikleri var." Güneş onu kavuruyordu, bitkin düşmüştü. "Lütfen. Senden yardım istiyorum. Eşyalarını topla ve geri dön. Vahşi hayvanlar beni bulacak ve ben çaresizim."

Küçük bir kaş çatmayla ona baktı. "Hayvanları düşünmemiştim ama haklısın. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

Topuklarının üzerine geri çöktü. "Eğer seni dağa tırmanman için bırakırsam, gerçekten tehlikede olabilirsin. Eğer kalırsam, cidden, Andor, ölebilirsin. Çoktan ölmüş olman gerekirdi."

Kaşlarını çatmaya başlamıştı ya da belki de acıdan başı dönüyordu. Kan infüzyonuna rağmen ağrıyı uzak tutmak giderek zorlaşıyordu. Hâlâ çok fazla kan sızdırıyordu ve şu anda kan çok önemliydi. Üç vampir suikastçıyı çok zayıf bırakmamaya dikkat etmişti. Onların bölgeden uzaklaşmasını istiyordu.

"Acele edin ve kamp eşyalarınızı alın."

"Kan kokusu vahşi yaşamı kendine çekecektir. Bu dağlarda ayılar ve çakallar var. Bildiğim kadarıyla kurtlar da olabilir ama sanmıyorum. Seni yalnız bırakamam."

"Mecbursun. Çadırına ihtiyacımız var. Güneşin altında duramam. Birkaç dakika bile. Gündüzleri çadırınla ve toprakla beni örtmelisin. Ben uyuyacağım ve toprağın iyileşme sürecini başlatmasını umacağım." Bu hızla giderse uzun bir süreç olacaktı.

Kazandığı anı biliyordu. Yüz ifadesi endişe ve kararsızlıktan kararlılığa dönüştü. "Yaklaşık yirmi dakika sürecektir. Buradan çok uzakta değilim, ama biraz uzun bir yürüyüş olacak." Çoktan ayağa kalkmıştı, artık bir planları olduğuna göre gitmek için sabırsızlanıyordu.

"Lorraine, soru sormadığın ve tartışmadığın için teşekkür ederim."

"Ne faydası olacak ki? Seni bırakamam ve bu vadide kimseyi yetiştiremem. Ya yaşayacaksın ya da öleceksin ve sen tanıdığım en güçlü insansın, bu yüzden yaşayacağına bahse girerim."

Onun haklı olduğunu umuyordu. Kendini çok güçlü hissetmiyordu. Aslında sadece gözlerini kapatmak ve gecenin onu bir süreliğine ele geçirmesine izin vermek istiyordu. Kendisine acıyı engellemek zorunda olmadığı birkaç dakika vermek için. Çok fazla güç harcıyordu. Sürekli akan kanı yavaşlatmaya çalışıyordu. Kadın çadıra dönüp her şeyi kurduktan sonra,

Onun kanından daha fazla alabilirdi, ama onun zayıf değil, zinde olmasına ihtiyacı vardı.

"Suya ihtiyacım olacak," diye hatırlattı kadın arkasını dönmeye başladığında. "Bende bol miktarda var ve buradan çok uzakta olmayan bir dere var.

Bir filtreleme sistemim var." Geri çekiliyordu, gözleri zihnine girdiğinden beri ilk kez onun parçalanmış bedeninde geziniyordu. Sertçe yutkundu ve başını tekrar salladı. "Birazdan dönerim, bekle."

Andor onun gidişini izledi. Onun gücünü de yanında götürüyor gibiydi. Ciğerleri hava almak için yanmaya devam ediyor ve ona yakında kapanması gerektiğini söylüyordu. Vücudunda çok fazla hasar vardı. Yedi vampiri yok etmişti. İkisi usta vampir olmaya çok yakındı. Onlarla karşılaşmasını gerektirecek kadar uzun yaşamışlardı ama ölümsüzlerin isimlerini, hatta yüzlerini bile nadiren hatırlıyordu.

Gözlerini kapattı. Kan görmekten gerçekten nefret etmesine rağmen geri dönecekti. Tiksintisini ve onu nasıl hasta ettiğini okumuştı. Midesi çalkalanmış ve hasta olmamak için mücadele etmişti. Bayılmamak için gerçekten çabalaması gerekmişti. Ona yardım etmek için burada kalması cesaretinin ve azminin bir göstergesiydi.

Onun hayat arkadaşıydı. Öyle olduğunu biliyordu ama o kadar yaralıydı ki onları birbirine bağlayamazdı, buna cesaret edemezdi. Bu, kızın hâlâ ondan uzaklaşabileceği ve her zamankinden daha tehlikeli olacağı anlamına geliyordu. Sadece onu doğru okumuş olduğunu ve inandığı gibi biri olduğunu umabilirdi. Geri dönecekti. Hayatta kalmak için herhangi bir şansı varsa dönmek zorundaydı.

2

Lorraine Andor'a döndüğünde onu ölü bulacağından kesinlikle emindi. Hiç kimse bu kadar korkunç yaralarla yaşayamazdı. Yaşayamazlardı. Bu imkânsızdı. Ölümüne tanık olmamak için onu terk eden bir korkak gibi hissediyordu. Tanrı biliyordu ki bir ömür boyu yetecek kadar kan ve ölüm görmüştü. Döndüğünde her şeyin bitmiş ve onun ölmüş olacağından emindi.

Çadırının yanında durmuş, elleri yüzünde titriyordu. Midesi bulanıyordu. Hasta olmamak için derin nefes almak zorunda kaldı. Bütün o kan. Bir kereden başka yere bakmamıştı ama baktığında adamın altındaki ve etrafındaki toprak ıslaktı ve kanla kayganlaşmıştı. Giysileri kanla kaplıydı, o kadar lekeliydi ki kırmızı giydiğini düşünmüştü. Adamın vücudunda baktığı her yerde yaralar vardı. Ve o kazık ...

Dünyanın nesi vardı? İnsanlar gerçekten de bir adama kazık saplayacak kadar acımasız ve çirkin miydi? Tahta çubuğun çevresi yaklaşık bir süpürge sapı kadardı. Bir insan bunu insan etine nasıl saplayabilirdi? Midesi tekrar kabardı ve karnında o tanıdık öfkenin çalkalandığını hissetti.

Üç adamın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama onları doğru bir şekilde tarif edebilmek ve fırsatını bulduğunda fotoğrafları polise verebilmek için fotoğraflarını çekmediği için kendine kızıyordu. Aynı zamanda çok

Yüzlerini gördüğü için peşine düşüp onu öldüreceklerinden endişe ediyordu.

Lorraine kampı dağıtmaya başlamak için kendini hareket etmeye zorladı. Deneyimli bir kampçıydı ve otomatik pilotta olmasına rağmen hızlıydı. Kamp malzemeleri çok azdı çünkü her şeyi tek bir sırt çantasına koyması ve gittiği her yere taşınması gerekiyordu. Dağlarda yürüyor, kendini keşfetme yolculuğuna çıkıyordu - en azından karşılaştığı herkese böyle söylüyordu. Gerçekte, eğer kendine karşı tamamen dürüst olsaydı, kaçtığını biliyordu.

Bütün o kan. Elini alnına bastırdı ve dağın zirvesine doğru baktı. Orada muhtemelen yardım çağırabilirdi. Dağa tırmanırsa gerçekten çok geç olacaktı ve Andor tek başına, muhtemelen kan kaybından ölmek yerine vahşi bir hayvanın dişleri ve pençeleri arasında ölecekti. Yaraların toprakla kapatılmasına yardım etmişti. Muhtemelen cinayetle suçlanacaktı, çünkü eğer yaralar onu öldürmediyse, bakteriler öldürecekti.

"Lanet olsun!" Yüksek sesle bağırdı. Gece, sesini vadinin diğer tarafına kadar taşıdı. "Sadece lanet olsun." Bunu fısıldadı, çünkü adamın tek başına ölmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Bunu yapamazdı.

Büyük çantayı omuzlayarak ona doğru geri döndü. Hayatı boyunca telepatik olmuştu. Çocukken herkesin diğerlerinin ne düşündüğünü duyabildiğini sanırdı. Duyamadıklarını fark ettiğinde, farklı olmak istememiş ve yeteneğini kapatmaya çalışmıştı. Başarısız olmuştu. Sonra bunu bir yetenek olarak benimsediği, özellikle anne babasına ve kardeşine karşı kullanabileceği bir şey olarak gördüğü bir dönem oldu. Bu aşama da çok uzun sürmemişti. Keşke...

Görüşünün bulanıklaştığını fark etti. Andor'a doğru koşarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Mümkün olan her gözyaşını döktüğünü, tek bir gözyaşı bile kalmadığını sanıyordu ama gözyaşları geri gelmişti. Keşke üniversiteye gitmeseydi. Eğer

Keşke ailesi eve gelip kardeşiyle konuşmasını isteseydi. Keşke Theodore onu kendisi arasaydı.

Neredeyse tökezliyordu ve bu da işe yaramaz gözyaşlarına öfkeyle vurmasına neden oldu. Yas danışmanları ne derse desin, hiçbir işe yaramıyorlardı. Gözyaşları başını ağrıtıyordu ama anne babasını ya da kardeşini geri getirmiyordu. Gazetelerin ya da magazin dergilerinin haber yapmasını ya da soru sormasını engellemedi. Gözyaşları sözde arkadaşlarının onu dışlamasını engelleyemedi.

Yamaçtan aşağı inmeye başladı, ağaçların arasından geçerek Andor'un yattığı geniş çayırığa geldi. Onu sanki ölmüş gibi hareketsiz yatarken görebiliyordu. Yeni kazılmış topraktan oluşan sığ bir çukurun içindeydi, tıpkı bir mezar gibi. Ya da kısmi bir mezar. Oraya ilk vardığında, Andor'un başında duran adama tencerisini savururken, toprağı kazdıklarını fark etmemişti. Belli ki onu gömmeyi planlamışlardı. Ya ona kazdırmışlarsa ve bu yüzden sadece bir ayak kadar derinse? Seri katillerin bu tür sadist davranışlarını duymuştu.

Adımları yavaşladı. Yanına gidip onu ölü bulmak istemiyordu. Vücutları parlak kırmızı kanla ıslanmış yeterince ölü insan bulmuştu. İnsan vücudunda bu kadar çok kan olduğunu kim bilebilirdi? Ya da bu kadar yapışkan olabileceğini ve her yere bulaşabileceğini? Nefes almak ve kendini toparlamak için bir an durdu.

Lorraine mi? Zihninde bir kıpırtı vardı. Adı yumuşak bir fısıltı. Telepatik olarak konuşmak samimi hissettiriyordu. Bunu bilmiyordu çünkü daha önce hiç böyle bir varlık tanımamıştı.

bunu yapabilirdi. Sesini ya da düşüncelerini bir başkasının zihnine aktarabileceğini hiç düşünmemişti.

Ben buradayım. Yaşıyorsun o zaman. Bunun bir rahatlama olup olmadığını bilmiyordu. Ayaklarını tekrar hareket etmeye, ona doğru yürümeye zorladı.

Hayattayım. Zar zor. Suya ihtiyacım var. Kanını bu kadar kısa sürede tekrar alamam ve sen tekrar yeterince güçlenene kadar beni hayatta tutacak bir şeye ihtiyacım var.

Sana biraz getirdim. Hızını artırarak aceleyle onun yanına gitti. Sırt çantasını silkti ve su şişesini aldı.

Gözleri yoğundu, yüzüne sabitlenmişti. Daha önce hiç çivit mavisi renginde gözler görmemişti ama onun gözlerini tanımlayabilecek tek gerçek renk buydu. Gece mavisi ile koyu menekşe arası bir renkti. Karanlıkta saçları da gözleri de mürekkep gibi görünüyordu, ta ki kız yaklaşına kadar. Sadece kısa bir tereddüt yaşadı ve sonra başını nazikçe kaldırdı, su şişesini ağzına bastırırken onu tuttu. Bir an için onun içmeyeceğini düşündü, yüzünde tiksintiye benzer bir ifade vardı ama kararını verip içtiği anı gördü.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ben ..."

Öldüğümü düşündün ve bana geri dönmekten korktun. Zihninin duvarlarına çarpan sesinde bir parça mizah vardı.

"Şey..." Eğer onun düşüncelerini okuyabiliyorsa, bunu inkâr etmek mümkün değildi. "Evet. Seni bu ıssız yerde ölü bulma düşüncesi-" Sözüünü yarıda kesti.

Başını dik tutmak ve kanlı giysiler ve toprakla kaplı bedenine bakmamak zordu.

"Yaralarını toprakla doldurmamalıydım. Açıkçası hayatta kalma şansın olduğunu düşünmüyordum ama bu kadar uzun yaşadığına göre belki de yanılmışımdır. Yaralarını temizlemeye çalışmalıyım." Bu fikir midesini tekrar bulandırdı. "Ben pek tıbbi bir tip değilim. Başkalarının yaralarına yara bandı bile yapıştırmam."

Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum.

Bu onu küçük hissettirdi. Suçlu. Utanmasına. Acı çeken oydu. O bir bebek gibi davranıyordu. "Ne yapmamı istiyorsun? Yanımda hiç ağrı kesici yok." Aspirini vardı ama ona vermeye korkuyordu. Kan sulandırıcıydı, en azından öyle olduğunu düşünüyordu ve ihtiyacı olan son şey daha fazla kan kaybetmekti.

"Çadırını etrafıma kurabilir misin? Üstüme, böylece ben de içinde olurum? Yeterince büyük mü?"

Uzak mesafelere seyahat ettiği ve ne tür bir hava koşuluyla karşılaşacağını bilmediği için Lorraine, tek gecelik bir çadırdan daha büyük, çok amaçlı bir çadır getirmişti. Daha ağırdı ve yağmurlu birkaç günü içinde geçirebilir, gerekirse hareket edebilirdi.

"Evet. Ayarlayabilirim."

"Güneş bana hiç dokunamaz." Uyarıyı yüksek sesle yaptı.

Başını tekrar yere eğdi ve bu sözlerin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışarak ondan uzaklaştı. Pek çok insanın güneşe karşı alerjisi vardı. Cildi son derece solgun değildi, vampir dişlerine dair bir kanıt da görmemişti ama vahşice saldırıya uğradıktan ve onu öldürmesi gereken onca yarayla bırakıldıktan sonra hâlâ hayatta olması bile üç adamın onu ne olmakla suçladığını düşünmesine neden oldu.

Sana zarar vermeyeceğim, Lorraine. Yine ses tonunda yumuşak bir eğlence vardı.

Vücudu sebepsiz yere sıkıştı, derinlerde bir yerde, zihninin duvarlarında gezinen sesine karşı tamamen kadınsı bir tepkiydi. Gerçekten samimiydi ve her bir nota sanki teninin üzerinde kadife okşuyormuş gibi hissettiriyordu. Ona cevap vermedi. Bunun yerine su şişesini onun eline yaklaştırdı ve çadırını kurmaya başladı. Kurması kolaydı, ekstrem, sağlam, dağcılık çadırı. Neredeyse bir anda sorunu gördü. Çadırı, içinde zemin varken onun üzerine kuramazdı. "Çadırı senden biraz uzağa kurmam gerekecek ve sonra seni çadırdan çıkarmanın bir yolunu bulacağım.

içeride."

"Çadırın üzerime yerleştirildiği zemini kesmeniz gerekecek."

Kalbi tekledi. "Zemini kesip çıkaramam. Çadırımı mahveder. Bu ucuz değildi ve daha önümde uzun bir yol var."

"Senin için tamir edeceğim."

Sabaha kadar ölmüş olacağını söylemedi çünkü bu kabalık olurdu. Onun yerine, en sevdiği

kamp bıçağını kemerine taktığından emin olmak için çıkardı ve kolay kurulum için çadırı yerleştirmeye başladı. Zemini tam olarak onun etrafında kesecekti. Bu şimdiye kadar yaptığı en aptalca şey olacaktı ama ölmekte olan bir adama son arzusunu yerine getirdiği düşüncesiyle kendini teselli etti.

Çadırı kurması çok kısa sürdü, yerde dev bir delik onu çevreliyordu. Onun yanında yere çöktü. "Sanırım iyi durumdayız. Bu ağır bir çadır. Rüzgâra, yağmura ve düşük sıcaklıklara dayanacak şekilde yapılmış. Sanırım güneşi cildinden uzak tutacaktır. Alerjiniz var mı?" Eğer yoksa, ona yalan söylemesi için sessiz bir dua gönderdi.

Adam küçük bir gülümsemeyi başardı ve kadının kalbi neredeyse paramparça oldu. Kanına ve yaralarına rağmen cesurdu. Bilincini korumak için savaştı. Bunun bir çaba olduğunu görebiliyordu ama bunu onun için yapıyordu. Ona yapmamasını söylemek istedi ama sonra kendini uykuya bırakırsa, kayıp gideceğinden ve çadırın dar sınırlarında ölü bir bedenle kalacağından korktu.

"Etrafımdaki toprağı daha fazla kazmanızı ve mümkün olduğunca çok yerimi örtmenizi istiyorum."

Kalbi hızlandı. Kendini ona bakarken buldu - tüm o açılara ve düzlemlere sahip o yüze. Tüm o sade erkek hamlığı. Son derece erkeksiydi. Bu kadar korkunç yaralarla orada yatarken bile oldukça tehlikeli olabilirmiş gibi görünüyordu. Onu en ufak bir şekilde tehdit etmiyordu, tam tersine. Onunla konuşurken oldukça nazik davranıyordu ve kadın bir şekilde onun buna alışık olmadığını biliyordu.

"Hâlâ hayattayken seni gömmeyeceğim." Sesine kararlılık kattı çünkü adamın istediğini elde etmeye alışkın olduğunu hissediyordu. Üç katil adayı onun sesiyle kandırabileceğini söylemişti ve o da onlara inanmıştı. Onun bir vampir olduğuna inandığı için değil, sesiyle büyü yapabilecek kadar güçlü bir silah olduğu için. Tınısı ve perdesi o kadar mükemmeldi ki ne olduğunu merak etti.

şarkı söylüyormuş gibi ses çıkarırdı. Kesinlikle, bir dinleyiciyi hipnotize etmekte ya da büyülemekte zorlanmayacaktır.

"Beni diri diri gömmek değil," diye karşı çıktı. "Sadece bedenimi toprakla örtmek. Size söyledim, vücudumun bileşimi toprağın beni iyileştirmesini sağlıyor. Ne kadar çok doğal mineral olursa o kadar hızlı iyileşirim. Bu toprağa hiç dokunulmamış. Toprak özellikle ihtiyacım olan elementlerle dolu."

Onun bir New Age delisi olduğunu düşünüyordu. Yeni Çağ'dan daha yeni. Bu tür şeylerle ilgilenen arkadaşlarından hiçbirinin, toprağın onları iyileştirebilmesi için bedenlerini kısmen gömdüklerine inandıklarını hiç duymamıştı. Ölmekte olan bir adamın gönlünü almak için ne kadar ileri gitmeliydi?

"Lütfen bunu benim için yap."

"Senin için çadırımı kestim," diye tersledi ve sonra kendinden utandı. Lorraine elinin topuğunu zonklayan başına bastırdı. Şu anda cehennemden gelen bir baş ağrısı vardı ve adam vücudunda devasa deliklerle orada yatarken şikâyet edemezdi.

"Özür dilerim. Benden sana yardım etmekten çok zarar vereceğine inandığım şeyler yapmamı istiyorsun. Ölümünün sorumluluğunu taşımak istemiyorum ve taşırım da. Açık yaralara toprak koyarım. Eğer sığ bir mezardaysan ve ben onu daha da derin kazarsam ve ölürsen, yetkililer seni korkunç derecede vahşi bir şekilde öldürdüğümü düşüneceklerdir."

"Lorraine." Adını usulca söyledi ve bekledi.

Kalbinin atışlarını saydı. Ciğerlerine girip çıkan havayı. Cırcır böcekleri şarkı söylüyordu. Bir yerlerde bir çakal uluyordu. Adam sessiz kaldı ve ona bakma dürtüsü dayanamayacağı kadar arttı. Bakışları onunkilerle buluştu ve kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Gözleri de en az sesi kadar hipnotize ediciydi.

"Ben ölmeyeceğim. Yetkililerin senin bir adamı öldüreceğine inanacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Vücudunda zalim bir kemik bile yok."

Onunla yüzleşemedi, ne o nazik bakışla, ne de masum sorularıyla. Tencereyi yakaladı. Bu bir

Dövüştüğü adamlardan birine ya da hepsine vurduğu için biraz ezikti. Etrafını kazmaya başladı, yumuşak toprağı toplayıp vücudunun üzerine attı. Bu sayede ona bakmak zorunda kalmıyordu.

"Çok sinirliyimdir." Bu bir itiraftı. Gerçek bir itiraf. "Yine de bunun üzerinde çalışıyorum. Okuldan bir yıl izin aldım ve dağlarda seyahat ediyorum, içimdeki en kötü özellikleri yenmek için elimden geldiğince doğayla iç içe yaşıyorum. Özellikle de öfkemi."

Andor onu izledi. Bunu anlamak için görevinden başını kaldırmasına gerek yoktu. O çivit rengi gözlerin etkisini üzerinde hissetti. Fiziksel bir dokunuş gibiydi. Onda karşı koyamayacağı kadar çekici bir şey vardı. Yaralarının onu öldürmesi gerektiğini biliyordu - hepsini bir kenara bırakın, bir tanesi bile yeterliydi - ama bir parçası onun ölmeyeceğine inanıyordu.

"Öfkeli olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yok."

Kadının bakışları, durduramadan adamın yüzüne sıçradı. "Elbette biliyorsun. Nasıl bilmezsin?"

"Çok uzun zamandır duygu hissetmediğim bir yerdeydim. Artık hissettiğime göre, sanırım iyi ve kötü ne tür özelliklere sahip olduğumu öğreneceğim."

Adamın söylediklerini düşünürken dilinin ucu üst dudağını ıslattı. "Uyuştuktan sonra tekrar hissetmek zor." Yapabileceğinin en iyisi buydu. Onun hayatına burnunu sokmak istemiyordu çünkü sorular sorarsa, o da ona karşılık verecekti. Buna izin veremezdi. Dağlara spot ışıklarından kaçmak için gelmişti.

"Uzun süredir hiçbir şey hissetmediğinizde, iyi ya da kötü her duygu hoş karşılanır. Sorun, çok vahşi ve kontrol dışı göründüklerinde duyguları nasıl kontrol edeceğinizi bulmaktır."

"Bunu düşünmemiştim. Bir yudum daha su iç. Çok kan kaybettin ve sıvıya ihtiyacın var." Dudağını ısırdı ve sonra topuklarının üzerine geri çöktü. "Andor, sana karşı dürüst olacağım. Eğer başaracaksan seni soymalı, yıkamalı ve yaralarını dikmeye çalışmalıyım. Nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok."

Hayati organlarda çok fazla hasar var. Bildiğim kadarıyla hâlâ iç kanaman var."

Başını salladı, gözleri onun yüzündeydi. O bakış. Görmezden gelmek imkânsızdı. Sanki onunla ilgili her şeyi görüyormuş gibi hissettiriyordu.

"Buraya gel."

"Ben buradayım." Adamın kanlı bedenine olmak istediğinden daha yakındı. Kan kokusu çok güçlüydü. Sanki içinde yıkanmış gibi görünüyordu. Kusmamak için her an mücadele ediyordu. Bu harika olurdu, zaten mide bulandırıcı olan kokuya bir de bu kokuyu eklemek çadırın sınırları içinde neredeyse baskın hale gelirdi.

"Sana gelemem Lorraine, bu yüzden yaklaşmanı istiyorum. Başımın yanına gel, böylece kana yakın olmak zorunda kalmazsın."

Onun mücadele ettiğini bilmesinden nefret ediyordu. Ölüyordu ve ona yardım edip teselli etmek yerine, hâlâ kanın ötesine geçemeyecek kadar geçmişine dalmıştı. "Özür dilerim Andor. Her zaman bir bebek değildim." Bilse ne fark ederdi ki? Tüm dünya biliyordu. Ölüyordu ve o öldüğünde, yine vahşi doğada yalnız kalacak, sessizlikle çevrelenecekti.

"Buraya gel, başımın yanına." Sadece eliyle bir yeri sıvazladı. Uzun kirpikleri aşağı indi ve kız onların saçlarıyla aynı siyahlıkta olduğunu fark etti.

Dizleri adamın geniş omuzlarının hemen altına gelene kadar kaykıldı, ona baktı, bakışlarını sabit tuttu, böylece aşağıya bakıp göğsündeki toprakla dolu deliği görmek istemedi. İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Yakışıklı değildi. Böyle adlandırılmak için fazla erkeksiydi. Yine de güzeldi. Olduğu gibi kesilmiş olsa bile ham bir güce sahip bir adamdı.

Elini yüzüne doğru kaldırdı, parmakları şakaklarını buldu. Çok nazikçe onlara dokundu. Bastırarak. Dokunuşu hafif ama sertti ve avucu, her iki tarafa da ulaşmasını sağlamak için yüzünü kapladı. Garip bir şekilde, onu terk etmeyi reddeden baş ağrısı aniden kayboldu. Adamın eli

karnına düştü. Bir kez daha parmakları genişçe açıldı ve avuç içi ona doğru bastırdı. Gümleğinin içinden sıcaklığın yayıldığını hissetti ve orada çalkalanan korkunç hastalık da tıpkı baş ağrısı gibi kayboldu.

Elini kaldırdı ve havada salladı. Bir anda hafif bir esinti çadırın içinden geçer gibi oldu, pis kan kokusunu alıp perdeli pencerelerden içeri itti. Sanki bu çaba ona pahalıya mal olmuş gibi tekrar yere yığıldı.

Lorraine onun yanında diz çöktü, zihni dönüyordu. Kaotik. Kargaşa içinde. "Sen bir şifacısın." Ani farkındalığını yüksek sesle, tam bir şaşkınlık içinde dile getirdi. Yaşamak zorundaydı. Onların var olduğunu biliyordu. Telepatiyi araştırdığında, diğer psişik yetenekleri de incelemişti. Gerçek şifacılar çok nadirdi. Ve ihtiyaç duyuluyordu. "Kendini iyileştirebiliyor musun? Bu yüzden mi ölmeyeceğinden bu kadar eminsin?"

Başını toprağa yaslamıştı. Onu böyle görmekten nefret ediyordu ama toprakla çevrili olmak istiyor ya da buna ihtiyaç duyuyor gibiydi. O uzun kirpikler kapandı, böylece artık onun anlamsız gözlerine bakmıyordu.

"Daha güçlü olduğumda bunu yapabilirim. Şu anda çok yorgunum." "Daha fazla kana ihtiyacın var, değil mi?"

Bunu önermek bile

Ama ona biraz olsun yardımcı olacaksa, kendini iyileştirmesi için gereken araçları ona vermek zorundaydı. Sudan sadece birkaç yudum almıştı. İhtiyacı olan araçlardan biri kan olmalıydı.

"Evet. Ama henüz değil. Etrafımı kazmaya devam ediyorsun, çukuru daha da derinleştiriyorsun ve üzerime daha fazla toprak atıyorsun. Boynuma kadar. Sadece kollarımı ve başımı dışarıda bırak. Bunu yaparken, bana ne zaman kandan bu kadar nefret etmeye başladığını söyle."

Çok kirli tenceresinin yanına gelene kadar geri geri gitti. Serin toprağın derinliklerinde olmak istediğini anlayarak kazmaya başladı. Kazarken, toprağın nasıl zengin siyahlıkta olduğunu ve mineral damarlarıyla parladığını fark etmeye başladı. O tabakaya indiğinde, daha güçlü ve hızlı bir şekilde kazmaya başladı, etrafından dolaşarak

mmkn olduğunca vücuduna yaklaştırdı. Uzun deliği genişletti, böylece kendisi daha derine inerken adam bir tarafa geçebilecekti.

"Kan konusunda neden bu kadar zorlandığımı anlatmadan önce benim hakkımda birkaç şey bilmeniz gerekiyor."

"Bu iyi, sıvamet, çünkü senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum."

"Zihnimin içine bakabilirsin."

"Sen de benimkine bakabilirsin."

"Bu kibarca olmaz," diye reddetti.

"Kesinlikle."

Yapabilecek olmasına rağmen ondan açıklamaları koparmak istememesi hoşuna gitmişti. Sesinin tınısını ve o kadar iri bir adama göre dokunuşunun nazik olmasını seviyordu. Onun bunların hiçbirini bilmesini istemiyordu.

"Dövüş sanatları uygulayan bir ailede büyüdüm. Bunu söylerken nesiller boyu demek istiyorum. Ailem bu yaşam tarzına inanırdı ve biz de onu yaşardık. şunu söyleyebilirim ki, her ikisi de sinirliydi, özellikle de babam, bu yüzden disiplin çok önemliydi. Bu dünyada bydğnzde, tanıdığınız herkes bir dövüş sanatı uygular - çoğu birkaç tane öğrenir. Dünyanın çeşitli ülkelerinden bir disiplin öğrenmeye çalışmadığım bir zamanı hatırlamıyorum."

" müstakbel katilime saldırırken neden bu kadar kendinden emin olduğunu merak ediyordum. Çok iyi hareket ediyordunuz, tekmeleriniz ve yumruklarınız çok güçlüydü."

Onun tarafından öylesine söylenmiş basit bir iltifatın kendisini bu kadar etkileyebileceğini, bu kadar memnun edebileceğini bilmesini istemiyordu. Nedenini kendisi bile bilmiyordu. "Ailem çok sevgi doluydu. Disiplinli olabilirdik ve çok çalışmamız beklenirdi ama sevgi dolu, gösterişli ebeveynlerdi."

Gözyaşlarını sesinden uzak tutamıyordu. Olanların üzerinden ne kadar geçerse geçsin, içinde devasa bir boşluk gibi duran o korkunç boşluğu durduramıyordu. Birkaç dakika boyunca sıkıca kazdı. Çadırdaki tek ses onun zor nefes alışıydı. Andor neredeyse hiç ses çıkarmadı ve birkaç kez gizlice ona baktı.

göğsü zorlukla inip kalkıyordu. Bu onu korkutuyordu ama artık onun bir şifacı olduğunu bildiğine göre, tüm umudunu buna bağlayacaktı.

"Sanki sizden daha fazlası varmış gibi 'biz' diyorsunuz."

Sesi yine o kadar nazikti ki kalbini yerinden oynattı. Merak etmiyordu. Sanki ona bir açıklama borçluymuş ya da bir şekilde buna hakkı varmış gibi davranmıyordu. Onu acele ettirmeye bile çalışmadı. Biliyordu, çünkü birkaç dakika daha kazdı.

"Bir adım kadar sola kayabilir misin? Daha derin ve içine girdiğinde sarsılacaksın ama toprak mineral açısından çok zengin."

"Kıyafetlerimi çıkarmam gerekiyor."

Bakışları onunkilere kaydı. Şimdi gözleri açıktı ve gözlerini kırpmadı. Bakışları onunkileri esir almıştı. Başka tarafa bakmak imkânsızdı.

"Kendimi iyileştirmek için tamamen toprağa gömülmem gerekiyor."

Aniden kuruyan dudaklarını yaladı. Bir şey yapabilecek gibi değildi. Neredeyse ölmüştü. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Onları kesebilirim. Sadece üzerine kusmamı engelle."

"Onları kesmek mi?" diye yankılandı, bir kara kaşı kalkıktı.

En sevdiği bıçağını kınından çıkardı. "Bıçak her şeyi kesebilir. Malzeme sorun yaratmayacaktır."

"Giysilerimden kurtulabilirim. Sen kazmaya devam et. Sadece senden bir şey talep edeceğimi düşünmeni istemiyorum. Cinsel olarak yani."

Bir kahkaha patlattı. Onu güldürdüğü için minnettardı çünkü onu çıplak düşünmek bile vücudunun beklenmedik bir şekilde ısınmasına neden oluyordu ve gülmek en derin çekirdekindeki ani sıkışmayı hafifletiyordu. "Eğer aniden hamle yapmaya başlarsan, içinde bu kadar çok delik varken senin bir zombi olduğunu düşünmem gerekir. Sen kıyafetlerini çıkarırken ben de üzerine toprak dökeceğim."

Başını salladı, elleri göğsüne gitti. Lorraine onu biraz yalnız bırakmak için arkasını döndü. Bunun olacağını biliyordu.

onu incitti. Acı çektiğini hiç kabul etmiyor gibi görünüyordu ama kadın bunun gözlerine ve yüzündeki derin çizgilere yansıdığını görebiliyordu.

"Duyduğunuz 'biz' benim kardeşim. Theodore. Teddy. Ona ayıcığım derdim. Çok tatlıydı. Gelmiş geçmiş en iyi kardeşti." İçindeki sızı büyüdü ve ileri geri sallandı, üç parmağını dudaklarına bastırdı, sanki bu hikâyenin geri kalanının anlatılmasını engelleyebilirmiş gibi. Çadır dönüyor, fırıldak gibi dönüyor gibiydi. Nefes almak için yeterli hava yoktu. Ciğerleri çığ ve yanıyor gibiydi. Nefes almaya çalışırken boğazı tıkanıyordu.

"Lorraine. Sívamet. Benimle nefes al. Arkanı dön." Sesinde emir vardı. Çelik gibi. Kimse itaatsizlik etmeye cesaret edemezdi.

Kadın döndü ve adamın eli onunkini yakaladı. Avucunu göğsündeki deliğe saplanan toprağın tam üstüne getirdi ve kalbinin üzerine yerleştirdi.

"Nefes alışımı hisset. Kalbimin atışını hisset. Seninki de takip etsin. İçeri. Dışarı. Aynen böyle. Vücudun bunu nasıl yapacağını biliyor."

Vücudu, mükemmel bir uyum içinde olana kadar onunkini takip etti ve yumru da korkunç yanma hissi de yok oldu. "Özür dilerim." Söylenecek başka ne vardı ki?

"Üzülme. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Ve evet, bu toprak çok iyi, besin açısından çok zengin. Biraz daha derin kazmaya devam eder ve üzerimi daha fazla örterseniz çok memnun olurum."

Ona yapacak bir şey verdiğini biliyordu, bu yüzden kendini aptal durumuna düşürdüğü gerçeğini çok fazla düşünmüyordu. Onu çıplak görmeyi umarak aşağı baktı ama zaten ince bir kir tabakasıyla kaplıydı. Toplamaya başladı.

"Kardeşim önce ailemi sonra da kendini öldürdü." Kimsenin konuşmak istemediği ama herkesin konuşmak için yanıp tutuştuğu o fili ağzından kaçırmak daha iyiydi. Başını öne eğdi. "Kilo almak istiyordu, bu yüzden steroid kullanmaya başladı. Ben üniversiteye gitmiştim, o yüzden

fikir. Annem ve babam şüphelenmeye başladılar çünkü yan etkilere karşı özellikle hassastı."

"Seninle bu konuda konuştular mı?"

Başını iki yana salladı. Onun sesindeki sempatiyi duymak istemiyordu. Bu sadece suların akmasına neden olurdu. "Sonradan öğrendim. Bazı arkadaşlarıyla bu konuda konuşmuşlar ve görünüşe göre onunla yüzleşmeye karar vermişler. Bilirsiniz, bir müdahale gibi. Üç çift vardı: Annem ve babam; babamın kardeşi Walter Amca ve eşi Janey Teyze; ve kardeşimin en yakın arkadaşının ebeveynleri olan Paula ve Lincoln Steanor. Görünüşe göre öfkeden deliye döndü, yatak odasına gitti, bir silah aldı ve dışarı çıkıp ateş açtı."

Küreği bıraktı, elleri titriyordu. Ona bakamıyordu. "Şükran Günü'nden iki gün önceydi. Hepsini vurduktan yaklaşık üç saat sonra eve geldim ve sonra silahı kendine doğrulttu. Kapıyı açtım ve bir kan gölünün içine girdim. Annem, babam, Janey Teyze, Paula, Lincoln ve kardeşim ölmüştü. Walter Amca beş saat daha yaşadı. Olanları bana ve polise anlattı."

"Lorraine."

Adını söyleme şekli bile neredeyse onun felaketi olacaktı. Sıçrayarak ayağa kalktı, tenceredeki toprağı onun üzerine fırlattı ve gecenin karanlığına doğru koşmaya başladı. Adamın görüş alanından çıkar çıkmaz başını öne eğdi, ellerini karşılıklı dizlerinin üzerine koydu ve nefes almaya çalıştı. Hayatı manşetlerden koparılıp alınmıştı. Theodore yaptığı onca iyi şeyle asla tanınmayacaktı. Yaşlı komşuları için aldığı yiyecekler. Onlar için biçtiği çimler ve tamir ettiği verandalar. Asla para almamıştı, benzin için bile.

Babası bacağını kırıp marangozluk yapamaz hale geldiğinde ve faturaları ödemeleri gerektiğinde yerel sinemada işe girdiğini kimse hatırlamayacaktı. Ya da Cumartesi sabahları kalkıp evsizlere yemek vermek için aşevinde çalıştığını. Bir sürü anı. Çok güzel zamanlar.

Hiçbir zaman inanılmaz bir atlet olarak ya da ailenin antrenman yaptığı dojo'da kazandığı kupalarla hatırlanmayacaktı. Oynadığı futbol, başarılı bir alıcı olarak liselerini defalarca zafere taşımasına yardım etmişti.

Sonsuza dek bir seri katil olarak hatırlanacaktı. Çok sevdiği kardeşiymi ve hayatında sahip olduğu herkesi öldürmüştü. Hayatında sevdiği herkesi. Ona hiçbir şey bırakmamıştı ve hiçbir danışmanlık bunu doğru yapamazdı. Hiçbir danışmanlık olanları değiştiremezdi. Hiçbir meditasyon ona cevap veremezdi.

Yavaşça doğruldu, yıldızlara bakarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Hiçbir gözyaşı kalbinin acısını dindiremeyecekti. Omzunun üzerinden çadırına doğru baktı. Şehirden kaçmış ve dağlara gelmişti. Hem çok sıcak havalarda hem de aşırı soğuklarda deneyimli bir kampçıydı. Sonsuza kadar vahşi doğada kalmayı planlamıyordu ama kendini yeniden bütün hissetmeye ihtiyacı vardı.

Çok kızgındı. Kardeşine kızgındı. Nasıl böyle korkunç bir şey yapabilmişti? Ama aklını kaçırmıştı. Bu kadar kötü şöhreti olan bir ilaca başlama kararına kızmıştı. Steroid almanın yan etkilerini biliyordu ama yine de risklerine rağmen bunu yapmıştı. Bu seçimi yaptığında aklını kaçırmamıştı. Ailesi. Öğrendikleri anda neden onu aramadılar? Neden steroidleri ondan almamışlar, gerekirse onu ülke dışına çıkarmamışlardı? Arkadaşları, kaynakları, seçenekleri vardı.

Boğazı yırtılana ve hiç ses çıkmayana kadar çığlık atmak istedi. Tıpkı ailesinin ve arkadaşlarının cesetleri gibi çığ ve kanlı olana kadar. Kâbusların geldiği ve tek gördüğü şeyin bir kan nehri olduğu bazı gecelerde tam da bunu yapmıştı. Arkadaşları nereye gitmişti? Annesi ve babasıyla birlikte dojo'da koşuşturan küçük bir çocuk olduğu zamandan beri birlikte eğitim aldığı tüm öğrenciler-

Neredeydiler? Bir şekilde, kardeşinin yaptıkları yüzünden lekelenmişti. Gülümsediler ve ne kadar üzgün olduklarını söylediler ama ona yaklaşmayı reddettiler. Aynı şey lise ve üniversite arkadaşları için de geçerliydi. Bir de gazeteciler vardı.

Sívamet. Bana geri dön. Çadır da açık hava kadar ferahlatıcı. Burada güvendesin. Tamamen örtülüüyüm. Uyku tulumunu getir ve yanıma koy.

İçinde kabaran rahatlama ihtiyacına karşı gözlerini kapattı. Onu suçlamayan birine. Kardeşine karşı tek kelime etmemiş biri. Fısıltılar. Bakışlar. Sorular. Onlardan nefret ediyordu. Onlardan kaçtı, sadece kamp malzemelerini topladı, en iyi çadırı ve güvenle taşıyabileceği kadar parayı aldı ve ailesinin mutlu zamanlarını en çok hatırladığı yere gitti.

Artık nasıl iyi olacağımı bilmiyorum. Kim olduğumu bile bilmiyorum. Ölmek üzere olan bir adama söylemek için çok aptalca bir şeydi. Farkına vardığında yavaşça döndü. Üç adam Andor Katona'yı olabilecek en acımasız ve sadist şekilde öldürmeye teşebbüs etmişti. Öfkelenmek yerine sakindi, hatta nazikti ve onun duygularını gözetiyordu. Ne tür bir adamdı bu?

Huzur bulmak için dağlara gelmişti. Günde birkaç kez meditasyon yapmayı denemiş ama başarısız olmuştu ama eninde sonunda zenini bulacağına kararlıydı. Belki Andor'un etrafında yeterince bulunursa onun huzurunun bir kısmı kendisine de geçerdi. Denemeye değermiş.

Neden o adamlara kızgın değilsin? Sana kazık atmaya çalışanlara?

Kendi kendilerine atadıkları işlerinde oldukça beceriksizler. Onlar için üzüldüm. Yanlış yönlendirilmişler. Yine de, şimdi biraz düşününce, vampirlere inanmak, bir vampir gördüğünü iddia etmek -ve elbette ölümsüzler kötülüğün ta kendisidir- beni bir ölümsüzle karıştırmak bir hakarettir, ama göz ardı edilebilir.

Kaşlarını çattı. Öfkesini yenene kadar vahşi doğada kalmaya karar vermişti.

ve ailesiyle ilgili kim ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın doğru yolu bulmayı öğrenmeliydi. İhtiyacı olan düzinelerce öğrenilmemiş ders vardı ve meditasyon ve iç huzura ulaşmanın yolu üzerine en önemli kitapları getirmişti. Üç aptalın, iyi bir adam olduğu ortaya çıkan kişide kötülüğün ta kendisini gördüklerine inanmaları öfkesini daha da artırmıştı.

Sonunda başkalarını daha iyi dinleme becerisine ulaşacağını umarak mantralarını şarkı söyler gibi söylüyordu. Enerjisini artırmak için. Çevresinden, bu çevre ne olursa olsun, huzur bulmasını sağlamak için. Başkalarına karşı daha iyi bir duyarlılığa sahip olmak için. Bir listesi vardı ve zikrederken bu listeyi gözden geçirmesi uzun zaman aldı.

Önce Andor'un düşünceleri onu rahatsız etmişti. Onun yaşamak ya da ölmek kararını açıkça tarttığını duymuştu ve bu, evine çok yakın bir yere çarpmıştı. Kardeşi de bunu yapmış mıydı? Odasında oturup önce ailesini ve arkadaşlarını, sonra da kendisini vurup vurmamayı mı düşünmüştü? Dünyadaki tüm ilahiler bu düşüncelerin üstesinden gelemezdi. Sonra havadaki hissin farkına vardı. Fanatizmin o pis kokusu. Cinayet kokusu. Yeniden öfkelenmişti. Bu sefer bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Bu kez, başka bir insanı öldürmek isteyenler başarılı olamayacaktı. Onları durdurmuştu ama bunu barışçıl bir şekilde yapmamıştı.

Birini öldürmelerini engellemek için üç katili tekmelemek, yumruklamak ya da kafalarına tencereyle vurmak umurunda değildi ama bunu öfkelenmeden yapabilmeliydi. Andor gibi sakin olmalıydı.

Lorraine. İçeri gel. Sadece huzurluyum çünkü beni ilk hissettiğinde hiçbir duygu hissetmiyordum. Acizdim. İçeri gel.

İçeri girmek istedi. Aslında artık yalnız kalmak istemiyordu - en azından Andor'un yanında olma fırsatı varken. İlgi çekici bir adamdı. Dürüst olmak gerekirse nasıl hayatta kalabildiğini bilmiyordu ama eğer güçlü bir şifacıysa

-ve bazılarının her türlü şeyi iyileştirebildiğini okumuştı- o zaman belki de gerçekten vücudunu onarabilirdi.

Bana bir dakika ver. Birkaç dakikasını yıldızlara bakarak geçirdi. Kamp yapmanın en sevdiği yanlarından biri de geceydi. Hava çok soğuk olmadıkça ya da bir şeyler pişirmesi gerekmedikçe nadiren ateş yakardı. Çoğunlukla yemek pişirmezdi. Geride hiçbir şey bırakmazdı, her yeri bulduğu halinden daha iyi bırakmak isterdi.

Lorraine çadırın etrafında dolaşarak çemberini genişletti, bu kamp alanını hissetmeye ihtiyacı vardı. İstedikinden daha alçaktı ama Andor'u daha yüksek olan dağın eteğindeki küçük tepeye sürükleyemezdi. Yine de savunulabilir bir yerdi ama yine de suya yakın değillerdi. Her zaman iki kaçış yolu ve acil bir durumda yakınlarda su olmasını isterdi. Yaralı bir adamı aptal vampir katillerden ya da kötülüğün timsali bir vampirden korumak -eğer böyle bir şey varsa- dikkatli bir planlama gerektiriyordu.

Lorraine.

Adını söyleme şekli onu unuttuğu yerlerden yakaladı. Notalar zihninin duvarlarını yakından taradı. Sadece zihnine değil, başka yerlere de. Bu onu kısa sürede kendine getirdi. Ne düşünüyordu ki? Andor neredeyse ölmüştü, vücudu korkunç yaralarla delik deşik olmuştu. Onu görmemişti bile. Gerçekten görmemişti. Vücudu kanla kaplıyken ona bakamazdı. Ürperdi. Bir an için başka bir yere gitmiş olması çok yanıltıcı.

Senin hiçbir sorunun yok.

Harika. Onun aklını okuyordu. Şimdi ona gerçekten bakamıyordu.

Bu iletişim biçimi çok samimidir. Benimle konuştuğunuzda, ben de aynı tepkiyi veriyorum.

Daha rahat nefes alabiliyordu. En azından yalnız değildi. Yani, bu bağlantıyı hissetmek yaygın mı? Başkalarıyla da yaşadın mı? Dürüst olmak gerekirse, onun kendisine olumlu mu yoksa olumsuz mu cevap vermesini istediğini bilmiyordu.

Bu şekilde sadece diğer erkeklerle konuştum ve sizi temin ederim ki onlarla aynı tepkiyi vermiyorum.

Seninle birlikte. İçeri gel.

Kollarını ortasına doladı ve kamp alanının etrafına yavaşça bir kez daha baktı. Eğer tekrar saldırıya uğrarsak, burası pek de savunulabilir bir yer değil.

Kimsenin yaklaşmaması için güvenlik önlemleri alacağım. Lütfen içeri gel. Uzak duruyorsun çünkü üzgünsün ve gözyaşlarına tanık olmamı istemiyorsun. Onları hissediyorum Lorraine ama seni teselli etmek için yanına gelemem.

Yaptığı şey bu muydu? Saklanıyor muydu? Saklandığını biliyordu. Yapmaya karar verdiği şey buydu, en azından herkesle tekrar yüzleşecek kadar güçlü olduğunu hissedene kadar. Andor'un bulduğu o huzurlu yeri bulması gerekiyordu.

Bunu nasıl yapıyorsunuz? Ölmek üzereyken ve o adamlar hayatınızı elinizden almışken nasıl bu kadar sakin olabiliyorsunuz?

İçeri gel, uzan ve dinlen. Sana söyleyeceğim.

Onun hikayesini bilmek istiyordu ve onunla birlikte olma isteği ilk düşündüğünden daha güçlüydü ve telepatik olarak iletişim kurdukça içinde büyüyordu. Onunla zihinsel olarak konuşmaktansa fiziksel olarak daha yakın olmanın çok daha iyi olacağına karar verdi. Samimi iletişim yüzünden daha fazla tehlike altındaydı. Onun içindeki boş yerleri doldurma biçiminde karşı koyamadığı bir şey vardı.

3

Rahat mısınız?" Andor bakışlarını Lorraine'in yüzünde sabit tuttu. Belli ki ne kadar güzel olduğunun ya da nasıl bir tehlike içinde bulunduğunun farkında değildi. Kendini koruma becerilerine güveniyordu ve Andor bunun nedenini anlıyordu. Eğitim almıştı. Kadın ya da erkek olsun, konu kendini savunmaya geldiğinde ortalamanın çok üzerindeydi. Sorun şu ki, karşısında bir insan değil, bir Karpatyalı vardı ve onun kaçmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Evet. Ben de sana aynı şeyi sormalıyım." Başını çevirip ona baktı.

Onu boynuna kadar zengin, koyu renkli toprakla kaplamayı bitirmişti. Şimdiden iyileştirici özelliklerin yaraları üzerinde çalıştığını hissedebiliyordu. Tabiri caizse, henüz ormandan çıkmamıştı. Daha fazla kana ve iyi bir şifacıya ihtiyacı vardı. Çoğu Karpatyalı tarafından kullanılan yolu değil, onların ortak yolunu kullanarak kardeşlerine çağrı göndermişti. Vampirler bunu da duyabilirdi.

"Mümkün olduğunca rahatım." Bu şartlar altında olabildiğince rahattı ama daha fazla kan kaybetmemek için kalbini ve ciğerlerini kapatması gerekiyordu. Sızıntıları kesinlikle yavaşlatmıştı ama ona yardım edecek bir şifacı bulana kadar başı hâlâ dertteydi.

Ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Beni şımartıyorsun."

Yan döndü ve bir eliyle başını yukarı kaldırdı. "Evet. Eğer haklıysan ve toprak da yardım ederse, hepsi bu.

iyiliğe. Eğer yanılıyorsan ve şiddetli bir enfeksiyon kaparsan, en azından ölmeden önce son dileğini yerine getirmiş olurum."

"Yaşamak istediğime karar verdim."

"Daha önce yaptığınız büyük tartışma. Vücudundaki tüm o yaraları görene kadar bir anlam ifade etmiyordu. Üç yordakçı ortaya çıkmadan önce gerçekten bir savaşın içindeydin."

Onun zihninden, "üç yordakçı" göndermesinin uzun zaman önceki bir televizyon programından olduğunu anladı. Onunla rahat olmaya başladığı için doğal kalkanları düşmüştü. Bu konuda onunla birlikte çalışması gerektiğini biliyordu. Yakınlardaki bir vampirin onun düşüncelerini okuması ya da zihnine sızması riskini asla göze alamazlardı.

"Bir savaşın içindeydim. Onlara karşı pek iyi değilmişim gibi görüldüğümü biliyorum ama savunmam gerekirse, onlardan birkaç tane vardı. Onları yenmeyi başardım ve yaralarımı iyileştirmeye çalışırken suikastçı çetesi ortaya çıktı." Ona gerçeğı söylerken birazcık da olsa egosu vardı. Hayat arkadaşının ona bakamayacağını düşünmesini istemiyordu.

"Size gizlice yaklaşmayı ve bu kadar çok zarar vermeyi nasıl başardıklarını merak ettim."

"Bir bedeni iyileştirmek için kişinin kendi bedeninden sıyrılması ve saf ruh haline gelmesi gerekir. Arkamda bıraktığım boş kabuğı koruyan kimse yoktu. Bu da onlara fırsat verdi."

Gözleri büyüdü. "Bunu şimdi yapabilir misin? Seni koruyabilirim. Sana bir şey olmasına izin vermem." Sesi şüpheci ama umutluydu.

Neredeyse inliyordu. Potansiyel bir koca ya da eş olarak iyi bir gösteri yapmıyordu. "Ben çok zayıfım."

"Sana daha fazla kan vereceğim."

Kanla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmadığı ve daha önce yaptığı gibi kalkanları zihninden tamamen çıkarması gerekeceğı düşünöldüğünde bu cömert bir teklifti. "Teşekkür ederim, sívamet. Teklifini takdir ediyorum ve kesinlikle daha sonra kabul edeceğim ama şu anda sesini duymak istiyorum. Beni rahatlatıyor ve acıyı uzak tutuyor."

"Sívamet nedir? Bana sık sık böyle sesleniyorsun. Hangi dilde?"

"Ben Karpat Dağları'ndanım ve sívamet benim dünyamda bir kadın bir erkek için kullanılan bir kelimedir..." İhtiyatlı olmak zorundaydı. "Önemsiyor," demeye karar verdi. Aralarındaki bağı anlamamışken ona "kalbim" diyemezdi. "Sizin için anlamlı olacak tam bir çeviriyi nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ama bu iyi bir şey mi?"

"Evet, Lorraine. Çok iyi bir şey. Yaralı olduğum ve acı çektiğim için hayatıma son verip vermemeyi tartıştığımı sanıyorsunuz ama sebep bu değildi. Benim için uygun olan kadını bulma umudumu yitirmiştım. Onsuz yalnızlığa dayanabileceğimden artık emin değildim."

Kaşlarını çattı. Kalbi göğsünde sertçe sıkıştı. Hiç şirin ya da sevimli gibi kavramları düşünmemiştı. Bunlar insanların çocukları tanımlamak için uydurduğu aptalca sözcüklerdi. Lorraine hiçbir şekilde bir çocuk değildi. Onunla ilgili hiçbir şey bir çocuğu çağırıştırmıyordu ama yine de kaşlarını çatması ona çok sevimli gelmişti. Bunun için başka bir kelime yoktu.

Yüzünden geçen her ifade onu büyölüyordu. Aklından geçen her düşünce. Onunla birlikte olmadan önceki hayatıyla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Her şeyden çok onu rahatlatmak ve nefes aldığı her saniye ondan yayıldığını hissettiği acıyı dindirmek istiyordu. Bir an için bile olsa hayatına son vermeyi düşündüğü için utanıyordu. Eğer öyle yapsaydı, insanların onu öldürmeyi başarmasına izin verseydi, kız tek başına acı çekecekti.

"Andor, kırık bir aşk ilişkisi yüzünden hayattan vazgeçemezsin." Kadının daha çok şey söylemek istediğini ama onu kırmamak için kelimelerini dikkatle seçtiğini anlayabiliyordu. Uzanıp kestane rengi saçlarının kalın tellerini parmaklarının arasına almaktan kendini alamadı. Görüldüğü kadar ipeksi hissettiriyordu. Bir o kadar da yumuşak. "Çok güzel." Kelimeleri yüksek sesle mırıldandı.

Onları kafasının içinde düşündü. Onları yakın bir yere sıkıştırdı. Saçları çok güzeldi ama

Ruhu. Bilmeden onun için tuttuğu yarısı da çok güzeldi. Çok küçük bir pakette çok fazla ışık.

"Andor? Bu çok önemli."

Saçlarının ipeğini hissetmek ve rengine hayran olmak da öyle. Yüzyıllardır böyle şeyler yapmamıştı. Onun için basit şeylerdi ama onun için bunlar mucizeydi. "Dinliyorum ama yanlış anladın Mika, ben kadını mı arıyordum. Onu bulamamıştım ve pes ediyordum. Yine de kesinlikle haklısın, vazgeçmeyi asla düşünmemeliydim." Bu tavsiyeyi kardeşlerine de iletliyordu. Kadınlarının en karanlık anlarında ya da en beklenmedik zamanda kendilerine geleceğini bilmeleri gerekiyordu.

Rahatlama, gözlerindeki öfke parıltısını yumuşattı. Onun içindeki bu ateşi seviyordu. Birlikte yaşadıkları hayatla uğraşırken buna ihtiyacı olacaktı. Onu bastırmak isteyebilirdi ama bazen doğru şekilde yönlendirilen ateşin savaşları kazanabileceğini biliyordu.

"Bana hayatından bahset Andor."

Bu sorunun geleceğini biliyordu ve ona yalan söylemek istemedi. Onu korkutup kaçırmak da istemiyordu. "Halkım az sayıda ve dağınıktır. Çoğu Karpat Dağları'nda yaşar ama çok azı burada, Birleşik Devletler'de yaşar. Tehditlere karşı keşif yapıyordum ki..." İyi huylu bir kelime aradı ama bulamadı. İç çekti. "Avlandım. Düşman avlıyordum. Bu kadar çok düşman beklemiyordum ve bu yüzden bu kadar ağır yaralandım."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, konuşacağından emin olamadı. Gözleri onunkilere yapışıp kalmıştı. Gözlerini kaçırmadı ya da ona inanmıyormuş gibi bakmadı. "Polise inanmıyorsun." Son yorumunda alaycılık yoktu, sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Saçlarıyla oynamaktan, parmaklarının arasında gezdirmekten ve kokusunu içine çekebilmek için ara sıra yüzüne götürmekten kendini alamıyordu. Vahşi doğada kamp yapıyordu ve hâlâ kadınsı ve yutulacak kadar güzel kokuyordu. Kokuları anlamaya çalıştı.

Kesinlikle greyfurt. Başka bir şey. Silikti. Ele avuca sığmaz. Biraz vahşi.

"Hayır. İşleri kendimiz halletmeliyiz."

"Savaş alanını temizlediğinizi söylediğinizde, bu cesetleri gömdüğünüz anlamına mı geliyordu?"

Gözleri onunkilerde sabitti ama nefesini tuttuğunu hissetti. İçinde korkunun ilk dokunuşu vardı.

"Sívamet, ben katil değilim. Bilmen gereken şeyler var, seni korkutacak şeyler. Kendi gözlerinle görebilmen için zihnimi açacağım ve sonra da sorularını yanıtlayacağım." Bu bir kumardı. Hem de büyük bir kumar. Kaçmayı seçerse onu durduramazdı. Eğer hayatta kalırsa, onun peşinden gidecek ve kendisinden kaçamaması için onları birbirine bağlayacaktı. Onu kazanabileceğinden hiç şüphesi yoktu. O onun gerçek hayat arkadaşıydı ve başka hiç kimse onun için başka bir kadının onun için yapabileceğinden fazlasını yapamazdı.

"Bana dövmelerinizden bahsedin. Çok sıra dışılar. Kazdığım toprak çukuruna yuvarlandığında gördüm onları. Boynundan yukarı ve omuzlarına doğru sürükleniyorlar." Omzunun hemen arkasındaki sert yara izlerinden birine dokundu.

Andor ona sadece zihnini açmayı teklif etmişti ama o buna karşılık vermemişti. Hile yapmayı, onun zihnine dokunmayı ya da onu herhangi bir şekilde etkilemeyi reddetti. Eğer düşünmek için zaman kazanmak amacıyla farklı bir konuya geçmek isterse, bunu ona memnuniyetle verirdi. Onunla konuşmak dikkatini acıdan uzaklaştırıyordu. Etraflarını koruma altına alacak gücü bulmak için onun kanına ihtiyacı vardı. Yendiği vampirler efendilerine haber göndermiş olmalıydı ve şimdiye kadar yaralandığı herkes tarafından biliniyor olmalıydı. Onu öldürmeleri için başkalarını göndereceklerdi.

Sana doğru geliyoruz Andor. Ferro benimle geliyor.

Andor'un kalbi yerinden fırladı ve sonra duruldu. Zihnindeki ses, kardeşlerin açtığı o yolda, hâlâ epey uzaktaydı ama çağrısını duymuşlardı. Sandu ve Ferro keşişti ve onunla birlikte manastırda iki yüzyıl geçirmişlerdi.

Ferro içlerinde en tehlikelisi olarak görülüyordu. Ailesini ve bununla birlikte duygularını erken kaybetmişti. Etkili bir ölüm makinesiydi ve bir vampir olarak neredeyse durdurulamazdı. Manastırı terk etmekte tereddüt etmişti, onurunu korumaya kararlıydı ama bir hayat arkadaşının cazibesi hiçbirinin karşı koyamayacağı kadar güçlüydü.

Onlara verilen bu umut, çaresiz insanlar için bir can simidi olmuştu. Hayatları sonsuza dek önlerinde belirmişti ve hepsi için en akıllıca seçim olmasa bile bu son umuda tutunmuşlardı. Yine de Lorraine'i bulmuştu. Ferro'nun bile can dostunu bulma şansı vardı - sadece çok ama çok yakından izlenmesi gerekiyordu.

Yalnız değilim, Sandu. Yaralarım çok ağır. Şu an için güvendeyim ve hayat arkadaşım da yanımda. Bana ait olduğunun farkında değil, ne de onu kendime bağlayabiliyorum.

Sandu bunu ve ne anlama geldiğini sindirirken bir an sessizlik oldu. Yaraların ölümcül mü?

Evet. Birkaç tane. Onun kanını alacağım ve önlemler alacağım ama toprağa giremem. Kısmen toprağa batmış durumdayım ve yaralarım toprakla dolu, ancak bir kez daha dirilmeyi başaramam. Kalbimi ve ciğerlerimi kapattığımda, onun için kaybolduğumu düşünecek ve yetkilileri çağırmak için bedenimi terk edebilir. Eğer bunu yaparsa

...

Size doğru ilerliyoruz. Yere inmeden önce olabildiğince uzun süre zorlayacağız ve mümkün olduğunca erken kalkacağız. Gary'nin gelmesi için haber gönderdim. Elimizdeki en güçlü şifacı o. O da biraz uzakta ama size doğru gelmeye başladığını söylüyor.

Andor bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Gary Daratrazanoff onu tanı mıyordu. Prens onu Tariq Asenguard'ın ikinci adamı olarak göndermişti. O bir Daratrazanoff'tu, eski muhafız ve şifacı soylarından birinin üyesiydi. Andor'un başka seçeneği yoktu. Onu kurtarmak için sadece Gary'nin değil, iki keşiş arkadaşının da gerekeceğini biliyordu.

Kadınım göz kulak olmanızı istiyorum. Lorraine'in görüntüsünü Sandu ve Ferro'ya gönderdi.

Güvende olacak. Sandu sözünü verdi.

Sözleri onurlarıydı. Sandu onu yüzüstü bırakmazdı.

Güvende olacak.

Andor gözlerini kısa süreliğine kapattı. Ferro'nun söz vermesi olağanüstüydü. Kural olarak, adam hiç konuşmazdı. Konuştuğunda da bir emir verirdi ve bu bile son derece nadir olurdu. Lorraine'i korumak için söz verdiğini bilmek rahatlatıcıydı. Ferro, Sandu gibi, bu sözünden asla dönmezdi, yani Ferro karanlığa ne kadar yakın olursa olsun, bu leke içine ne kadar yayılmış olursa olsun, Lorraine yaşadığı sürece Ferro da yaşayacak ve onuruna bağlı kalacaktı.

"Biriyle mi konuşuyorsun?"

Andor'un bakışları tekrar Lorraine'in yüzüne kaydı. "Nereden biliyorsun?"

"Orada burada bir şeyler duyuyorum. Onlarla konuşurken neden bu kadar huzursuzsun?"

Buna nasıl cevap verdi? "Bizim türümüz sizinkinden daha eski." İşte buradaydı. Ona ya inanacaktı ya da inanmayacaktı. Ona zihninin derinliklerine bakma şansı vermişti ve bu teklif hâlâ geçerliydi. "Çok uzun yaşadığımızda, hayat dayanılmaz hale gelebilir."

Küçük beyaz dişleri alt dudağına gömüldü ama bakışları onunkilerden ayrılmadı. "Hâlâ hayatta olmanızın nedeni türünüzün benimkinden farklı olması mı? Çünkü şifacı olsun ya da olmasın hiçbir insan bu yaralardan sağ çıkamazdı."

"Tam da bu nedenle," diye kabul etti. "Ama ben bile yardım almadan yaşamayı umut edemiyorum. Bana yardım edecek şifacılara ihtiyacım var ve ben de çağrıda bulundum. Kimin önce geleceği belli değil, düşman mı dost mu? Bize en yakın yere kim inmişse buraya ilk o gelecek."

Biraz geri çekildi. Endişelenecek kadar değil ama adamın söylediklerini analiz ediyordu ve o zeki bir kadındı. Ona söylediği şeyler modern dünyasında çok uzak görünüyor olmalıydı.

"Yere inmeyi açıkla."

"Zihnimin içine bakmayı ve size anlattığım şeyleri görmeyi tercih etmeyeceğinizden emin misiniz?"

"Çok eminim. Sen söyle. Eğer açıklamanız düşünölemeyecek kadar gülünç olursa her zaman bakabilirim."

Bunun çok yakında gerçekleşeceğini düşündü. Saçlarını çekti ve tellerini ağzına yaklaştırarak dudaklarında ileri geri sürttü. Yine onun kendisinden uzaklaşmasını bekledi ama uzaklaşmadı. Bu onun için bir şey ifade ediyordu. Ona bir şekilde dokunmaya, bağlı kalmaya ihtiyacı vardı. Saçlarının ipeğini teninde hissetmek bile ona hayal ettiğinden daha fazla zevk veriyordu.

"Ben Karpatyalıyım. Bizler birçok güçlü armağana sahip kadim bir türüz. Yeteneklerle birlikte denge de gelir. Her zaman. Güneş bizi yakar. Gençleşmek için toprakta uyumalıyız ve gün ortasında, güneş en tepedeyken, bedenlerimiz felçli bir duruma geçer. Eğer beni gündüz saatlerinde görseydiniz, ölü olduğumu düşünürdünüz ama aslında değilim."

Adam bekledi. Kadın hiçbir yorum yapmadan onu dikkatle izledi. Yüz ifadesinden ona inanıp inanmadığını anlayamadı ama zihnine dokunma dürtüsüne direndi.

"Bir erkek doğduğunda, ruhu ikiye bölünür ve diğer yarısı bir dişinin bedenine girer. Dişi bazen hemen doğar, bazen de doğmaz. Bazen tam bir yaşam döngüsü yaşar ve yaşam arkadaşı olan erkek tarafından bulunamaz. Bu durumda dişi ölür ve erkek onu bulana kadar tekrar tekrar doğar. Yüzyıllar boyunca onun Karpatyalı olması gerektiğini düşündük. Prensimiz tesadüfen psişik bir insan dişinin ruhlarımızın diğer yarısını taşıyabileceğini keşfetti."

Kaşlarını çattı. "Aradığınız ve aradığınız bu kadının kendi türünüzden olmayabileceğini mi söylüyorsunuz?"

Yavaşça başını salladı. "Hiçbir fikrimiz yoktu. Hiçbir fikrimiz yoktu. Çok fazla erkeğimizi kaybettik, çünkü bu bilgiye sahip değildik.

bilgi."

"İntihara mı kurban gitti?"

"Bazıları şafakla buluştu, evet. Diğerleri ruhlarından vazgeçmeyi ve kötülüğü kucaklamayı seçti."

Başını hafifçe salladı ve bu sefer adam onu okuyabildi. Ona inanmamıştı.

"Vampirlere geri döndün. Eğer dünyada vampirler olsaydı, sence bizim bundan haberimiz olmaz mıydı? Hadi ama Andor. Sadece korku filmlerinde ya da aşk filmlerinde olmazlardı, dışarıda beslenir ve halkın ödünü koparırlardı."

Başını sallayarak konuyu kabul etti. "Onları yok etmek ve görenlerin anılarını silmek için avcılar gönderilmediği sürece bu doğru. Onlara tanıklık edenlerin çoğu artık ölü, bu yüzden anıları silme işi çok sık gerçekleşmiyor."

"Bu vampirler nereden geliyor?"

"Onlar ruhlarından vazgeçmeyi seçen Karpatyalılar." Ona yalan söylemeyecek ya da darbeyi yumuşatmayacaktı. "Vampir olma potansiyelimiz var. Benim var. Her erkek hayat arkadaşını bulmalı ya da eninde sonunda güneşte hayatına son vermeli ya da var olduğu her gece etrafındaki herkes için tehlike oluşturmali."

"Sen de dahilsin."

Başını salladı. "Özellikle de ben, her ne kadar şu anda kimseye zarar veremeyecek kadar zayıf olsam da."

"Neden özellikle sen?"

Ona fena halde aşık olmaya başlamıştı. Bunun onun görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu, her şey zekâsı ve parlaklığıyla ilgiliydi. Anlattığı şeylerin kulağa tamamen saçma gelmesi gerekirken, onu sabırla dinlemek için ne kadar sakin ve disiplinli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de dikkatini veriyor ve adamın söylediklerinde gerçekçilik payı olup olmadığına karar verebilmek için inançsızlığını askıya almaya çalışıyordu.

"Çok uzun yaşadım. Türümüzün erkekleri iki yüz yaşına ulaştığında, tüm duygularını kaybederler. Hissederler

Hiçbir şey. Ne iyi ne de kötü. Sadece var olurlar. İlk başta anılar onları ayakta tutar, sevdikleriyle nasıl hissettiklerini hatırlarlar, bu tür şeyler, ancak yıllar geçtikten sonra bu anılar kaybolmaya başlar. Duygularımızı kaybetmemizle aynı zamanda renkler de donuk bir griye dönüşür. Vampiri avlarız ve bu vampirler genellikle birlikte büyüdüğümüz aile üyeleri veya arkadaşlarımızdır. Öldürmek, onurdan başka çok az şey kalana kadar kişinin ruhunun parçalarını alır. Onur, kötü olmayı ya da dünyayı terk etmeyi seçeceğimiz o güne kadar bizi ayakta tutmalıdır."

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Tarif ettiğin hayat oldukça kasvetli Andor."

Başını salladı. "Öyle."

Yine sessizdi, gözleri onunkilerde sabitti. Parmakları uyku tulumuna küçük bir dövme yapıyordu. "Eğer zihnine bakarsam, ne göreceğim?"

"Sizi dehşete düşürecek şeyler." Dürüsttü.

"Başkalarına yaptığınız şeyler mi?"

"Bana yapılanlar. Masum insanlara yapılan ama benim tarafımdan yapılmayan şeyler. Ve insanlara ve halkıma yapılanlara misilleme olarak benim tarafımdan yapılanlar."

"Bana bunları söylemenin seni burada yalnız bırakıp ölmene neden olabileceğinden korkmuyor musun? Büyük bir risk alıyorsun."

"Bana sordunuz ve ben de dürüstçe cevap verdim. Benim tamamen deli olduğumu düşünme ihtimalin var. Kaçma ihtimalin de var ama bu çok olası değil."

Uzun kirpikleri aşağı indi ve sonra tekrar yukarı kalktı. Bu yeşil gözlerin onun üzerindeki etkisi muazzamdı. Saçlarının ipeksi tellerini avucunun içinde ezdi ve sanki onu kendine bağlayabilecekmiş gibi sıkıca tuttu.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çaresiz bir insanı ölüme terk etmek sana göre değil. Kötü bir insan olduğumu düşünsen bile, beni terk etmezdin."

Bu noktayı tartışmadı. "Bu vampirlerle karşılaştığınızda bu kadını mı arıyordunuz?"

"Aptalca bir şekilde ondan vazgeçmiştim. Tariq Asenguard adında bir adamın ileri muhafızıydım. Adını duymuş muydun?"

Başını salladı. "Ortaklarıyla birlikte bir dizi gece kulübünün sahibi. San Diego'da büyük bir kulübü var. Onun hakkında bunun dışında pek bir şey bilmiyorum."

"O bir Karpatyalı. Benim gibi. Hayat arkadaşını buldu ve diğer Karpatyalılarla çevrili bir yerleşkeleri, bir malikaneleri var. Her kıtada Karpatyalılar diğerlerini güvende tutmak için vampir avlamaya gönderilir. Tariq, prensimizin Birleşik Devletler'deki sesi olarak seçildi. Manastırdaki kardeşlerimden biri, Dragomir, buraya gelmiş, kadını bulmuştu ve yardımımıza ihtiyacı vardı. Biz de onun çağrısına cevap verdik. Bu bölgede bulunmamın nedeni de bu."

"Tariq Asenguard, şu çok seksi milyoner, milyarder ya da her neyse, Karpatyalı mı?" Sesinde inançsızlık vardı.

"İnsan uzun süre yaşarsa, bir servet edinmesi zor değildir. Ondan neden 'ateşli' diye bahsettiğinizi bilmiyorum ama bu bir iltifatsa, ona bunu yaptığınız için sizden memnun değilim."

Kadın küçük bir gülümseme attı ve adamın yaralarından kaynaklandığını düşündüğü birkaç düğüm çözüldü. "Benim o olduğumu düşünüyorsun."

"O mu?"

"O kişi. Hayat arkadaşın. Benim o kadın olduğumu düşünüyorsun, senin ruhuna sahip olan."

"İnsan düşünmez; bilir. Ben biliyorum. Hata yapmak imkansızdır."

"Aydınlat beni."

Kız bağırıp ona ters ters bakana kadar saçlarını çekiştirdi ama kız yine de geri çekilmedi. Onun küçük bakışları hoşuna gitmişti. Sanki uzun zamandır birlikte olan bir çiftmişler ve onun yanında kendini rahat hissediyormuş gibi hissettiriyordu. Eğer ertesi günü atlatamazsa, bunu onunla yaşayacaktı.

"Yüzyıllardır renksiz ve duygusuzdum. Çok, çok uzun zamandır. Umudumu yitirecek kadar uzun. Sonra sen beni kurtarmaya geldin ve bir kez daha hissettim ve gözlerimi acıtacak kadar parlak renkler gördüm. Hâlâ da öyle. İşleri yoluna koymak biraz zaman aldı."

Kadın yine sessizdi, bakışları adamın yüzünde geziniyordu. Sonunda başını salladı. "Sanırım biraz sayıklıyorsun. Biraz su iç, ben de işimi halletmek için dışarı çıkayım, sonra kendine bir kan nakli daha yapabilirsin."

"Zihnimin içine bakmayacak mısın?"

"Hayır. Fantezini yaşamana izin vereceğim ve bir süre daha aklım başımda kalacak. Her ihtimale karşı korumanı ayarlamalıyım."

"Seninkini ayarlamalıyım. Vampirlerle savaşılamazsın. Belli bir şekilde öldürölmeleri gerekir ve etkileyici becerilerinize rağmen bunu başaramazsınız."

"Hey, ben filmleri izledim."

"Filmler yanlış anlamış."

"Belki de bana talimat verseniz iyi olur."

Kadının sesinin alaycı olmamasını ilginç buldu. Sanki onun deli olduğunu düşünüyormuş gibi bile konuşmuyordu. Onun büyük bir kısmının kendisine inandığını hissediyordu. "Onlarla gerçekten savaşılamazsın."

"Yine de Andor, eğer gelirlerse ve başka seçeneğim yoksa, en azından bana ne yaptığımı söylersen, savaşma şansım olur. Bilmeseydim, hiç şansım olmazdı."

Hoşuna gitse de gitmese de söylediklerinde mantık vardı. Uyanmayabilirdi ve eğer bu olursa ve vampirler kardeşlerinden önce gelirse, onu kesin öldürürlerdi. Eğer biri gelirse ve o yeni dönüşmüşse, bölgedeki usta vampirler için bir piyonsa, hayatta kalabilmesi için küçük bir şans vardı.

Andor yavaşça başını salladı. Yoruluyordu ve bu da vücudundaki kanın çok hızlı akmasından daha fazla endişelenmesine neden oluyordu. Eğer kendini iyileştirmeye çalışır ve tüm gücünü tüketirse, diğerlerinin gelmesi için zaman kalmayacaktı. Öte yandan, eğer bunu yapmaz ve kan kaybindan ölürse, Lorraine de en az onun kadar kaybolacaktı.

"Bir vampirin kalbi çıkarılmalı ve yakılmalıdır. Eğer kalbi yakmazsanız tekrar tekrar canlanabilir."

Zihninizden seçtiği sevdikleriniz de dahil olmak üzere her şeyle girebilir. Sesi size hükmedebilir, sizi emirlerini yerine getirmeye zorlayabilir, hatta size iğrenç gelen şeyleri bile. Telepatiksiniz ve kalkanlar hakkında bilginiz var, bu yüzden onun huzurundayken kalkanlarınızı her zaman açık ve güçlü tutmalısınız. Onun yalanlarına ya da yarattığı imgelere aldanamazsınız."

"Yani onu ve kalbini de yakacak bir şeye ihtiyacım var."

Sesinin düşünceli çıkması hoşuna gitmişti. Bir yanı gerçekten de olasılıkları düşünüyordu. Verdiği bilginin doğru olup olmadığından emin değildi ama yine de üzerinde düşünüyordu.

"Evet ama yanıyor gibi görünse bile kalbin yok edildiğinden, tamamen kül olduğundan emin olmalısınız."

Başını salladı. "Haklısın. Böyle bir yaratıkla savaşmak zorunda kalmak istemezdim ama bunu yapmak zorunda kalırsam nasıl yapacağımı bilmek isterim. Peki ya filmlerde gördüğümüz böcekler ve fareler?"

"Her ikisinden de bir ordu yaratabilir, yarasalar için de aynı şey geçerli. İnsan kuklaları yaratabilir." Küçük bir iç geçirdi. "Sayımız çok azdı ama sanırım Karpatyalılar vampirlere karşı savaşı eninde sonunda kazanacağımızı ve sadece arada sırada bir tanesini yok etmemiz gerektiğini düşünüyorlardı."

"Madem onlar da tehlikedeydi, neden insanlardan yardım istemediniz?"

"Nedenini biliyorsun. Bu üçü gibi adamlar. Her zaman fanatikler vardır ve bize zulmedilir ve kendimizi savunmak zorunda kalırız. Çoğumuz insanlardan uzak durduk. Tarık öyle yapmayanlardan biriydi. İnsanları sevdi ve teknolojilerini benimsedi. Bu ona geri kalanımızın sahip olmadığı bir içgörü kazandırdı. Vampirler burada, Birleşik Devletler'de bir duruş sergiliyor, ordularını kuruyor, avcılarını takip etmek ve psişik kadınları bulmak için bilgisayar ve yazılım kullanmayı öğreniyorlardı."

"Bunu nasıl yaptılar?"

"Morrison Center adında bir psişik test merkezleri var. Erkekler ve kadınlar oraya ya eğlence için ya da gerçekten yetenekli olduklarına inanarak gidiyorlar. Birinin gerçekten psişik yeteneğe sahip olduğu tespit edilir edilmez hedef

alınıyor."

Bir an sessiz kaldı. Ağırlığını kalçasından vererek sırt üstü döndü ve çadırın tavanına baktı. "Morrison Merkezi mi?"

"Evet. Artık dünyanın her yerinde var." "Üniversite kampüsüne temsilciler geldi.

okula gidiyordu. Neredeyse gidiyordum ama gitmemeye karar verdim. Kimsenin işimi bilmesinden hoşlanmıyordum. Bu babamın bana aşılacağı bir şeydi."

Sessiz kaldı. O kadar yaklaşıyordu. Formlarını doldurup teste tabi tutulsaydı, onun için kaybolmuş olabilirdi.

"Günün güneşli saatlerinde oradaydılar." "Çünkü o yerlerde çalışan kadın ve erkekler sistemlerinin hacklendiğinden haberleri yok."

Kaşlarını çattı ama tavana bakmaya devam etti. "Kendini iyileştirebilir misin? Sana kanımdan bolca verirsem, kendini iyileştirebilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Umabileceğim en iyi şey, sıvamet, senin kanının beni hayatta tutması ve kardeşlerimin çözebileceği ama vampirlerin çözemeyeceği korumaları kurmak için ihtiyacım olan gücü bana vermesi. Bu şekilde, düşman buraya önce ulaşırsa, sen güvende olacaksın."

"Birkaç dakikalığına dışarı çıkıyorum. Bu çadırın tavanı gün ışığında yanmanızı engelleyecek kadar ağır mı?"

"Kalbimi ve ciğerlerimi kapatacağım ve sen de beni gömmeyi bitirmek zorunda kalacaksın." Gözlerini ondan ayırmadı.

Ciğerlerinden protesto için çıkan nefes duyulabiliyordu. Vücudu ona dönük olacak şekilde döndü. "Seni canlı canlı gömmeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak. Sana yarı inanıyorum ama aynı zamanda inanmıyorum, eğer deliysen çok kötü, seni mahvetmeye yardım etmeyeceğim." Ayağa fırladı ve neredeyse çadırın kapısını yırtarak dışarı çıktı.

Hızlıydı. Çok hızlıydı. Bir vampirle savaşmak zorunda kalırsan bu hıza ihtiyacın olacak. Onlara tencerenle vurmak onları öldürmez.

Şu anda benimle konuşma. Üzgünüm ve düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Orada çok uzun süre kalamazsın. Daha fazla uyanık kalamam. Bu kadarı doğrudu ama bunun nedeni şafağın yavaş yavaş onlara doğru yaklaşıyor olması değildi. Ne de kendisine doğru gelen düşmanı göremediği yerde olmaktan hoşlanmadığı için. Kıpırdayamıyordu, vücudu daha şimdiden büyük bir çabayla uzak tuttuğu acıya yenik düşmeye başlamıştı. Bu çaba ona pahalıya mal oluyordu.

Kadın cevap vermedi ve adam gözlerini kapatıp kendisini onu bulmayı düşünmeye bıraktı. Ne kadar da basitti. Bir an dünyası aynıyken, bir an sonra tamamen farklıydı. Bir an. Hepsi bu kadardı. Aradığını hatırladı. Kıtadan kıtaya onu aradığını. O zamanlar bunun samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olduğunu biliyordu ama kaderin onu eninde sonunda hayat arkadaşının karşısına çıkaracağı teorisi vardı. Bu inanç, aynı ruhun iki yarısının sonsuza dek birbirlerine doğru uzanacağı gerçeğinden kaynaklanıyordu.

Teorinin doğru olup olmadığını bilmiyordu ama kız birdenbire ortaya çıkmıştı. Her ne şekilde adlandırırsa adlandırırsın, barış arayışı onu tam da vazgeçmeyi düşündüğü anda karşısına çıkarmıştı.

Csecsemõ, bana inanmakta zorlansan da kaldığın için teşekkür ederim.

Sorun Andor, sana inanmakta zorlanıyor olmam değil, sana inanıyor olmam. Zihnine bakmak istemiyorum çünkü göreceklerimden korkuyorum ve bu da beni bir korkak yapıyor.

Sen korkak değilsin Lorraine.

Bizi koruyacaksam bakmak zorundayım. Cesaretimi topluyorum.

Seninle en zayıf anımda karşılaştığım gerçeğini küçümsüyorum. Benim dünyamda, kadını korumak benim sorumluluğumdur. Tam tersi değil.

Yeni dünyaya hoş geldin Andor. Şu anda, eğer deli değilsen, seninkinde yaşamayı tercih ederdim,

Vücudunuzu bir şeyin yaptığı gibi parçalayabilen iğrenç bir yaratıkla savaşmanız gereken bir yer.

Yine ağlıyor muydu? Öyle düşünmüyordu ama her ihtimale karşı elini ağrıyan kalbinin üzerine koydu. Acı artık onun için fiziksel değil, duygusaldı. Yerde yatarken kendini gerçekten işe yaramaz hissediyordu, güçlü bedeni o kadar zayıftı ki kendisini koruması için kadınına -insan kadınına- güvenmek zorundaydı. Bu yapılamazdı. Ayıltıcı ve çok alçakgönüllüydü. Alçakgönüllülük konusunda bir derse ihtiyacı olabilirdi ama o anda değil, kadın tehlikedeyken değil.

Bunu yapabilirim. Sesinde kararlılık vardı.

Geri dönüyordu. Onu hissedebiliyordu. Dünyanın neresinde olursa olsun onu bulabilmek için bir kan değişimi yapmak istedi. Telepatik bir bağ kurmak için buna ihtiyaçları yoktu ama aralarındaki bağı daha da güçlendirecekti. Sorun şu ki, sahip olduğu her bir damla kana ihtiyacı vardı.

Çadırın kapısını iterek açtı ve arkasından fermuarını çekti. Sırt çantasını aldı ve kapağını açıp eşyalarını çıkarmaya başladı. Onları uyku tulumunun yakınına, onun net olarak göremeyeceği ama kokusunu alabileceği uzak bir yere koydu.

"Silahlar mı? Silah yağı?"

"İssız bir yerin ortasındayım. Vahşi hayvanlar bekliyordum ama onlarla o kadar da sorun yaşamayacağımı düşündüm."

"Silahın vardı ama birinin cinayete teşebbüs ettiğini bildiğin bir yere tencere mi götürdün?" Sessizce konuştu, ilk kez öfke kıpırdanmaya başlamıştı. Kendisine yabancı olmasına rağmen bu duyguyu tanıyordu. Bir silahı vardı ama kendini tehlikeye atmadan önce silahlanmamıştı. Bu kabul edilemezdi.

"Düşüncelerini duyduğumda tenceremle deredeydim ve sonra birinin seni öldürmeye çalıştığını fark ettim. Kampıma dönüp silah alacak vaktim yoktu. O zamana kadar ölmüş olursun diye düşündüm."

"Peki ya sen? Birinin seni öldürebileceğini düşündün mü?"

"Hayır. Birinin kafasına vuracağımı sandım. Üç kişi olduklarını fark etmemiştim ve fark etseydim bile silahı almak için geri dönmezdim. Çok uzun sürerdi."

Şu anda seni sarsmak istiyorum. Bunu yüksek sesle söylemedi çünkü söyleyemezdi. Duygularını hissedebilmesi için daha samimi bir iletişim biçimine ihtiyacı vardı. Kendini nasıl çaresiz hissettiğini hissedebilsin.

Lütfen yapmayın. Onun yerine kendinize kan nakli yapın. Kalkanlarınızı çıkarın.

Ona yakın oturdu ve kolunu uzattı. "Hayır, bu sefer seni izleyeceğim." Sesinde saf bir meydan okuma vardı.

"Lorraine. Ne dilediğine çok dikkat et."

"Geçen sefer nasıl yaptığını görmedim. Bu sefer görmek istiyorum. Aklımdan uzak dur."

Kadının ne yaptığını biliyordu; bir deli kadar çılgın olduğunu ya da başının gerçekten belada olduğunu ve onun doğruyu söylediğini kendine bir şekilde kanıtlıyordu. Kendisi ve Karpat halkı hakkında ona anlattığı her şeyi dikkatle analiz ettiğini de biliyordu.

Vampir hikâyeleri okuyarak ve filmleri izleyerek büyüdüğünden, ona anlattığı şeyleri vampirlerle tanıştıracaktı. Yerde uyumak. Gün boyunca felçli. Güneşte yanmak. Onun kan içip içmediğini ya da o kısa süre içinde, zayıf düşmüş haldeyken bir şekilde hortum ve iğneler olmadan kendisine kan nakli yapıp yapamadığını öğrenmek istiyordu. Her şeyi bir araya getirmiş ve insanların yaptığı gibi kendisine kan nakli yapmanın imkânsız olduğunu anlamıştı.

"Lorraine." Tekrar denedi.

"Sadece yap. Ciddiyim, Andor. Kana ihtiyacın varsa, al."

Elini nazikçe avucunun içine aldı, başparmağı bileğinin iç kısmında atan nabzın üzerinde gezindi. "Normalde, senin kanın olduğu için, benim olan kadının kanı olduğu için, onu farklı şekilde alırdım, ama yapamayacağım için, bu yapmak zorunda kalacak."

Bileğini ağzına götürdü. Şimdi çılgınca atan nabzını öptü. Dili teninin üzerinde kayıyordu. Kızın nefesi kesildi, adamın kalbinde hissettiği küçük bir sestir bu. Dişleri sıyırdı. Alay etti. Kadın dudağını ısırды, gözleri sıcaktan karardı. Başını çevirmedi, sabit bakışlarını onunkilerden ayırmasına izin vermedi. Dilini ikinci kez kullandı ve dişlerini derine batırmadan önce derinin uyuştüğundan emin oldu. Kadın haykırdı ve kolunu çekmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

Nefes alış veriş aniden düzensizleşti. Çok hızlıydı. Kalbi hızlandı. Ona doğru uzandı, daha samimi bir bağ kurmaya ihtiyaç duyuyordu ve onun da bunu istediğini biliyordu.

Güvendesin, Lorraine. Benden hep güvende olacaksın. Bu dünyada hiçbir sebeple zarar veremeyeceğim tek kişi sensin. Sana kendim hakkında söylediklerim gerçek. Ben Karpatyalıyım, vampir değil. Ben yaşayan ölüleri avlarım.

Kadın ona karşı koymadı ama adam onun geri çekildiğini, kendi içine kıvrıldığını hissedebiliyordu.

Sıvamet. Benden korkmanı
istemiyorum. Hissettiğimi
düşündüğün şey bu mu?

Onunla telepatik olarak konuşurken bile düşüncelerine girmemeye dikkat etmişti. Bunu istemediğini biliyordu. Ona aklından uzak durmasını söylemişti. Gözlerini onun gözlerine dikti; bu sırada onun enfes tadı ağzından hücrelerine doğru yayılıyordu. Bunu arzulamıştı - sonsuzluk gibi görünen bir süredir kendini inkâr ediyordu - ve şimdi onun kanı onu ayakta tuttuğu için her damlasının tadını çıkarıyordu. Durmak istemiyordu. Hiçbir zaman. Onun tadı daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu.

Ne hissediyorsun?

Nefes alış veriş yine değişmişti. Yükselmişti. Yüzü solgundu ama boynundan yanaklarına doğru yumuşak bir kızarıklık yayılmıştı. Yeşil gözleri kararmıştı. Tekrar pozisyon değiştirdi, uyku tulumunun üzerine uzandı, kolu göğsünde gevşedi, bileği ağzına doğru uzandı.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik şey ve size nedenini bile söyleyemem.

Onun kadını. Ne hissettiğini itiraf edecek kadar cesurdu. Kadının sesindeki merakın yanı sıra suçluluk duygusunu da duymuştu. Bu kadar ağır yaralı olduğunu bildiği bir adama karşı herhangi bir cinsel duygu beslemek istemiyordu.

Hayat arkadaşınız kanınızı aldığında böyle hissetmeniz gerekir. Canını acıtması korkunç olurdu.

Bu düşündüğüm kadar büyük bir fedakarlık değil. İyi tarafı, hiç kan görmedim.

Bana kan vermenin bir fedakarlık olacağını mı düşündün? Eğlence kabardı. Çok zor durumdaydılar ama yine de ona saf mutluluk anları yaşatabiliyordu.

Evet. Ama sanırım bir süre uyuyacağım. İhtiyacın olanı al, Andor. Sorun değil.

4

Lorraine uyandı, başını çevirdi ve yanındaki toprak yığınınına baktı. Kalbi göğsünde sertçe çarptı ve hızla doğruldu, nefesi telaşlı bir çılgınlıkla geliyordu. Yutkunarak hava aldı ve sonra bunun baş dönmesini daha da kötüleştirdiğini fark etti. Elini tam Andor'un kalbinin olması gerektiğini bildiği yumuşak toprağın üzerine koydu. Andor onu başını bile örtmeye ikna etmişti. Ağzını. Burnunu. Toprak örtüsünün altında yükselip alçalan bir şey yoktu ama Andor ona böyle bir şey beklememesini söylemişti. Kendisine daha fazla şans vermek için kalbini ve ciğerlerini kapattığını, arkadaşlarının onu kurtarmak için zamanında geleceğini umduğunu söylemişti.

İki nedenden dolayı bakmayacaktı. Eğer adam çoktan ölmüşse, bunu kaldıramazdı. Bunu biliyordu. Onu kaybetmek onun için çok ağır olurdu. Kendine onun bir yabancı olduğunu söylemişti, ama bir şekilde, gecenin içinde, çok samimi bir şekilde konuşurken, birlikte konuşurken, ölüyor olabileceğinden korkarken ve hayatından geriye kalan her dakikayı değerli kılmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, onunla bağ kurmuştu. Onunla, başka bir insanla hiç kurmadığı bir bağ kurmuştu.

Daha da önemlisi, eğer yaşıyorsa, öyle kalmasını istiyordu. Yaşamak için her şansa sahip olmasını istiyordu. Kalbi ve ciğerleri durduğu için daha fazla kan kaybedemezdi. Bir gece önce ona epeyce kan vermişti. Uyandığında susamıştı, o kadar susamıştı ki su yutmaya başlamıştı bile. Kanını aldıktan sonra başı dönmüş ve halsiz düşmüştü.

ve kamplarının etrafına "güvenlik önlemleri" adını verdiği şeyi ördükten sonra onu zar zor koruyabilmişti. Bunun vampirleri ve hatta yakınlarda insan kampçılar varsa onları bile uzak tutacak görünmez bir bariyer olduğunu iddia etmişti - ki bundan şüpheliydi. Tabii beceriksiz vampir avcılarını geri dönmezse.

Kalkıp etrafını kontrol etmesi gerekiyordu. Ayrıca tuvalete de gitmesi gerekiyordu. Bir gece önce o kadar susuz kalmıştı ki matarasındaki suyun neredeyse yarısını içmişti. Çok dikkatli bir şekilde vücudunu toprak yığınının uzaklaştırdı. Ona yakın uyuyordu. Kendine onu koruduğunu söylemişti ama bunun daha çok ona yakın hissetmeye ihtiyaç duyduğu için olduğunu biliyordu.

Silahı ceketinin içine soktu ve bir vampiri yakmak zorunda kalma ihtimaline karşı yanında taşıdığı büyük bir kutu yaban arısı spreyini de ekledi. Yaban arısı spreyi çok iyi bir silahtı ve neredeyse her zaman bir kutu bulundururdu. Çadırdan dışarı adımını attığında gece çöküyordu, güneşin son ışıkları gökyüzünden dramatik bir şekilde kayıyordu. Etrafına dikkatlice bir göz attıktan sonra çalılıklara doğru ilerledi. Andor kamptan ne kadar uzaklaşabileceği konusunda çok titiz davranmıştı ve talimatlarını harfiyen yerine getirdi.

Ona hayatı ve halkı hakkında gerçeği söylediğini nasıl bildiğinden emin değildi ama sesindeki bir şey, aralarındaki güçlü bağ, açıklamalarını dinlemesine izin verdi. Söylediği her kelime onda yankı bulmuştu, sanki gerçeği zaten biliyordu ve sadece onun bunu teyit etmesine ihtiyacı vardı.

Lorraine çadırın yanında durmuş, Andor'un sesini duymak için elini çadırın kenarında gezdiriyordu. Her zaman bağımsız olmuştu. Ailesine göre, alışılmadık bir şekilde öyleydi. Kendi başına olmayı severdi. İyi bir kitapla sessiz bir yerdeyse mutlu olurdu. Dojo'da partneri olmadan saatlerce antrenman yapabiliirdi. Ağabeyi her zaman antrenman sırasında tartışmak veya rekabet etmek için bir partneri olmasını istemişti. O halinden memnundu ve hatta tek başına çalışmayı tercih ediyordu.

Bir ses duymayı arzulamak garipti. Başka birinin kalp atışını hissetmek istemek. Kendi kendine bunun nedeninin büyük bir travma yaşaması ve herkesin onu dışlaması olduğunu, bu yüzden yalnız kalmayı öğrendiğini söylüyordu ama gerçeğin bu olmadığını biliyordu. Sorun Andor'du. Sessiz kabullenişindeki bir şey onu kendine çekmişti. Ölüme yakın olduğunu biliyordu. Savaştığı vampirlere ya da ona kazık saplamayı başaran üç adama kızgın değildi. Sadece sessizce hayatta kalmak için savaşıyordu.

Kader, kendi hatası olmaksızın ailesini elinden almış ve onu arkadaşları arasında dışlanmış biri haline getirmişti. Andor'un iç huzurunu, onun içine işlemiş olan o kabullenme ve huzur yerini bulmak istiyordu. Çevresindeki dünyayla uyum Andor'da bir nehrin en derin kısmı gibi akıyordu.

Kamp alanında dolaşarak savunmasını kurdu. Andor güvenlik önlemlerini ayarlamıştı ama bunların işe yarayacağından emin değildi. Andor onun kanını aldıktan sonra, özellikle vampirlerle olan karşılaşmalarını zihninde araştırmak için kendini zorlamıştı. Andor'dan bu anıları ön plana çıkarmasını istemişti, böylece onlardan faydalanması daha kolay olacaktı.

Nefes nefese kalmamaya çalışarak aya baktı. Çok iyi uyuyamamıştı, kâbus savaşları çok yakındı. Böylesine kötü bir yaratığı ya da böylesine güçlü bir yaratığı hiç hayal etmemişti. Andor'un son savaşı, yedi vampiri yendiği savaş, onun son imgelemi olmuştu. Ondan sonra daha fazla dayanamadı. Kalbi çarpıyor, midesi çalkalanıyor, ellerini yüzüne kapatıp kaçma dürtüsüyle savaşarak birkaç kötü an geçiriyordu.

Andor her akşam kalkıp böyle bir kötülüğü aramaya çıkmayı nasıl başarmıştı? Bu delilikti. Er ya da geç -belki bu sefer bile- yenilecekti. Korkunç bir şekilde ölecekti. Kimse onun varlığından haberdar bile olmayacaktı. Ya da bilseler bile, kardeşleri gibi, duyguları olmayan insanlardı ve ölümünün yasını bile tutmazlardı.

Ailesinin başına gelenlerden ve Andor'un onun için yaşadığı hayattan nefret ediyordu. İyi insanların başına neden korkunç şeyler geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ağabeyi bir

iyi bir insandı, ailesi harikaydı. Teyzesi, eniştesi ve Theodore'un en yakın arkadaşının anne babası verici ve nazik insanlardı. Başlarına gelenleri hak etmemişlerdi. Andor

...

Lorraine iç çekti. Sadece savaşları görmek için bile olsa onun zihnine bakmak onları birbirlerine daha da bağlıyordu. Buna ne ihtiyacı vardı ne de bunu istiyordu. Adam onun derinliklerinde bir şeye dokunmuş ve orada kalmıştı. İçinde. Onu çıkaramayacağı bir yerde. Kafasının içindeydi ve şimdi, diye düşündü, kemiklerinin derinliklerine damgalanmıştı. Aralarındaki bağlantıyı anlamıştı. Telepatik olarak konuşmak ve birbirlerinin zihninde olmak aralarında güçlü bir bağ oluşturuyordu.

Vampirlerle savaşmak için sadece çok fazla cephanesi vardı ve bunları en stratejik konumlara, yani mantıklı olanlara yerleştirmesi gerekiyordu. Andor ve vampirler arasındaki çeşitli savaşları, her birini ayrı ayrı inceleyerek kalıplar bulmaya çalıştı. Vampirlerin savaşma biçimlerindeki benzerlikleri. Ringde ya da dövüş sanatları dersinde bir rakiple karşı karşıya geldiğinde yaptığı şey buydu. Zayıflıklarını izlerdi. En sevdikleri saldırı yöntemlerini öğrendi. Nakavt edici yumruğun ne olduğunu.

İlk başta, çadırın dışında oturup gökyüzünün kararmasını izlerken, sadece vampirlerin ne kadar güçlü ve zeki olduklarını görebiliyordu. Çeşitli şekillere bürünüyorlar, yumuşak, nazik sesler kullanıyorlar ve sonra emredici, zorlayıcı sesler çıkarıyorlardı. Andor'a fısıldıyor, onu baştan çıkarıyor, bir yandan da kurnazca ölümünü planlıyorlardı.

Andor'u iş başında izledi, sahneleri zihninde tekrar tekrar oynattı, onun hareket etme şeklini öğrendi. Dövüşçüleri izlemeye alışkındı. Yıllarca antrenman yaparak, torbalarda çalışarak, rakipleriyle idman yaparak bilenmiş vücutları vardı. Hiçbiri Andor'un bulanık hızı ve akıcı hareketleriyle kıyaslanamaz, hatta yanına bile yaklaşamazdı. Nefes kesiciydi. Çok güzeldi. Her kası mükemmellik için bilenmiş. Saf bir dövüş makinesiydi.

Bacaklarını terzi usulü yukarı çekti ve derin ve eşit bir şekilde nefes almaya başladı. Şimdi bir kadını nasıl yeneceğine dair fikirleri vardı.

Tek başına savaşmak zorunda kalırsa vampir olur. Eğer gerçekten çok iyi bir vampirle karşılaşmazsa, bunu yapabilirdi. Bazıları o kadar güçlüydü ki Andor'un bile onları yenebileceğine inanmamıştı ama o yenmişti. Kendini onunla açıklanamaz bir şekilde gurur duyarken buldu. Yeni dönüşmüş ve hâlâ ölümsüzlüğe alışmaya çalışan bir vampir için doğru kişiyi bulmak tamamen şans olacaktı. Evrene sessiz bir dua gönderdi; Andor'u korumak zorunda kalırsa, karşısına çıkacak şeyin bu olması için.

Karpatlar ve vampirler hakkında bir şeyler öğrenmek başka bir zaman olsa onu korkutabilirdi ama ailesinin başına gelenlerden sonra hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Hiçbir şey asla kıyaslanamazdı. Kan ve ölüm dolu bir odaya girmişti. Tüm aile üyeleri ölmüştü. Vampirlerin köylerde ve küçük kasabalarda neden olduğu yıkım korkunçtu ama onun içine girdiği şeyden daha fazla değildi.

"Andor." Onun adını yüksek sesle mırıldandı. Onu kaybetmek istemiyordu. Dünyanın ona ve yeteneklerine ihtiyacı vardı. Kendine bundan daha fazlası olduğunu itiraf etti. Andor onun içindeki o yalnız yerleri doldurmuş ve anılarının ham kenarlarını yatıştırmıştı. Acısını dindiremezdi ama ailesi öldüğünden beri hissettiği ilk rahatlığı ona getirmişti. Andor'u yüzüstü bırakmayacaktı. Onu koruyacaktı ve eğer Andor gün boyunca yaşadıysa, gece boyunca da yaşayacak ve kardeşleri onun için geldiğinde hayatta olacaktı.

Uzakta bir baykuş çığlık attı ve o yöne baktığında uzun bir çam ağacı titredi. Hayır, bu daha çok ürperti gibiydi. Kalbi küt küt atmaya başladı. Gözlerini ağaca ve onu çevreleyen çalılara dikti. Karanlık çöküyordu ama ay, çam ağacının iğnelerinin aniden yeşilden kahverengiye dönüşmesini seçmesine yetecek kadar ışık saçıyordu. Ağacın birkaç metre ötesindeki bir çalı büzüşerek yapraklarını çekti.

Lorraine yavaşça ayağa kalktı ve gerindi. Bunu doğru yapmak zorundaydı, vampirin tam istediği pozisyona gelmesi için kendini tam olarak yerleştirmeliydi. Ona doğru baktı, gevşek durdu ve eşit bir şekilde nefes aldı. Bir şey vardı

Titreyen alıların arasında durakladı ve vampirin kendisini fark ettiğini anladı.

Saniyeler içinde, onun zihninin ilk yağlı dokunuşunu hissetti. Gecenin bir bölümünde zihnindeki kalkanları güçlendirmek için çalışmıştı. Andor onun zihnindeki düşünceleri seçebiliyordu, tıpkı Andor'un da onunkileri seçebildiği gibi, ama ikisi de diğerinin rızası olmadan derinlere inemiyordu. Kendi kendine vampirin Andor'dan daha güçlü olmadığını söyledi. Ona karşı koyabilirdi.

Yumuşak fısıltılar zihnine dokundu, nazikçe, ısrarla fırçaladı, giriş aradı. Ses tonu neredeyse şefkatliydi, bir sevgilinin kullanabileceği gibi, ama onun iğrençliğini hissetti. Sesi bastırmak için mırıldanmaya başladı. Onun yalvarışlarını ya da emirlerini duymak istemiyordu. Zihnine bir dürtü sokmaya çalıştı ama kalkanları sıkı sıkıya tutundu.

Vampir yeşilliklerin arasından fırlayıp ona doğru koşmaya başladı; kırmızı, acımasız gözleri ona dik dik bakıyordu. Kadın kendini tuttu, parmakları soğuk gecelerde ısınmak için getirdiği viski şişesinin etrafındaydı. Küçük bir yudum, belki iki. Yanına ne alacağına karar verirken şişe neredeyse hiç hesaba katılmamıştı. Dağlarda yürüyüş yaparken her şeyi taşımak zorundaydı. Şimdi, o şişe hayatını kurtarabilirdi.

Vampir görünmeyen bir güçle karşılaştı. Kıvılcımlar gökyüzünde dans ediyordu. Kırmızı, beyaz ve sarı alevler vampirin çürüyen etini yaladı. Geri sıçradı ve uludu. Küfürleri zar zor anlaşılıyordu. Hırladı ve kamp alanının kenarında volta attı, arada sırada Andor'un çadırın içinde yattığı yerden inşa ettiği korumaları test etti, çok kötü yaralanmıştı.

Lorraine kasıtlı olarak olduğu yerde kaldı, sadece canavarla yüzleşmek için döndü. Yerinde kalırsa, canavarın eninde sonunda onunla iletişim kurmak için önünde durmayı seçeceğini umuyordu. Andor'un zihninde gördüğü kadarıyla, tüm vampirler pohpohlanmaya çok yatkın görünüyordu. Kibirli, egoist yaratıklar gibi görünüyordardı.

Vampir sonunda geri dönüp tam önünde, hazırladığı küçük toprak yükseltinin üzerinde durdu. Kalbi bir kez daha sevinçle çarptı ama bu işaretleri ona karşı kullanamamasın diye nefes alış verişini ve nabzını yavaşlattı. Hareketsiz durduğunda, görünüşü tamamen değişti. Artık çürüyen bir ceset değildi, alev alev yanan kırmızı gözleri ve pürüzlü, lekeli dişleri olan bir yaraktan başka bir şey olmayan ağzı vardı. Modern kıyafetler giymişti, genç ve oldukça yakışıklıydı.

Onun önünde eğildi. "Hanımefendi. Bir kaçağı barındırdığınıza inanıyorum. Ülkesine karşı korkunç suçlar işledi ve ben onu adalete teslim etmek için gönderildim."

Lorraine kasıtlı olarak oyalandı. Bu iş ne kadar uzarsa, Andor'un arkadaşlarının oraya varması için o kadar çok zamanları olacaktı. Bu yarattığı öldürmeye çalışmak zorunda kalmazsa çok daha mutlu olacaktı. Omzunun üzerinden çadıra doğru baktı, olabildiğince gergin görünüyordu. Gerçekten gergin olduğu için bunu yapmak zor değildi.

"Andor'u mu kastediyorsun?"

Vampir başını salladı. "Adı bu, evet. Bir süredir onu takip ediyorum. Çok tehlikeli bir suçlu."

"Öyle mi?" Yine omzunun üzerinden baktı, tedirginliği vampire de bulaşmıştı. "O çok... emredici."

"Kampta sizinle birlikte başkaları da var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. Kamp alanında dolaşırsa bunu anlayabilirdi. "Adın ne senin?"

"Dartmus."

Ellerini birbirine kenetledi. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi çok korkmuş ve çok genç çıkmaya çalışıyordu.

"Burada üç adam daha vardı." Bu bir suçlamaydı, daha azı değil.

Başını salladı. "Onları kaçırdı ama önce garip bir şey yaptı." Orada durdu, onun sormasını sağladı. Andor'un kardeşleri daha da yaklaşabilsin diye kazandığı her saniye bir saniyeydi.

"O ne yaptı?"

Zihnindeki yağlı sondayı tekrar hissetti. Kalın parmaklar gibiydi, içeri girmenin bir yolunu bulmak için tırmalıyor ve pençeliyordu. Tiksinti dolu bir ürperti bastırmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. Sadece dokunmak bile onu hasta hissettiriyordu.

"Adamlar heykel gibiydi, şurada." Üç adamın aniden hareketsiz kaldığı, zamanın içinde donup kaldığı, kollarını uzattığı, dizlerini büktüğü, sanki bir adım atarken hareketlerinin ortasında yakalanmış gibi durdukları yeri gösterdi. Karşılaştığı şeylerin görüldüğünden çok daha derin ve kötü olduğunu ilk kez o zaman fark etmişti. Her zaman yaptığını yapmış, kısa sürede öğrenebileceği kadar çok şey öğrenmek için mümkün olduğunca sessiz kalmıştı. Durumu hızlı bir şekilde değerlendirmesi gerekiyordu.

Vampir onun işaret ettiği yöne baktı ama gözleri kısılmış ve kaşları çatılmıştı. Yüzünde sürünen bir böcek gördüğünü sandı ama şimdi biraz daha koyulaşmıştı ve emin olmak imkânsızdı. Adamın neden onun kafasına giremediğini merak ettiğini biliyordu.

"Kanlarını aldıktan sonra onlara gitmelerini söyledi ve onlar da kaçtılar."

"Beni içeri alın."

"Nasıl? Nasıl olduğunu bilmiyorum. Hâlâ toprağın altında. Ölmüş olabileceğini düşünüyorum ama bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum."

"Beni içeri davet et."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamayacağımı söyledi. Kampın içine birini davet edersem, o bariyere dokundukları anda yanacaklarını söyledi." Bir kez daha ürperdi. Kendi kendine bunun etki yaratmak için olduğunu söyledi ama gerçek şu ki, adam onu ürkütüyordu.

Gözleri karanlıkta parlıyordu, kontrol edemediği ateşli bir kırmızıydı. Kendini toparlamayı, insan gibi görünmeyi başarmıştı ama derisi çatlamıştı ve şimdi içinden böcekler çıktığından çok emindi. Dişleri bir an normal görünürken, bir an sonra çivili ve lekeli görünüyordu. Dudakları inceydi ve onlar da lekeli görünüyordu.

Dili dışarı çıktığında, morumsu kırmızı uzun bir şey ağzının yanındaki böceklerden birini kaptı.

"Şimdi beni içeri davet edeceksin." Sesi tizdi.

Kulakları acıyordu. Kulaklarını kapatmamak için direndi ve vücudunu rahat olmaya zorladı. Öfkeleniyordu, tıpkı Andor'un kafasındaki görüntülerde diğer vampirlerin yaptığı gibi. Eğer istedikleri şey uzun süre engellenirse, öfke nöbetleri geçiriyorlardı. O noktada ölümcül olduklarını biliyordu.

"Üzgünüm ama hayır. Sanırım artık gitseniz iyi olur." Onun aksine, sesini çok alçak ve yumuşak tuttu. Neredeyse nazik, bir aşığın diğeriyle konuşabileceği gibi.

Bu onu bir anlığına şaşırttı. Tereddüt etti ve sonra öfkesini haykırarak tekrar bariyere doğru koştu. Göğsü çarptı ve binlerce küçük kor etrafındaki havayı aydınlattı. Kıvılcımlar gömleğinden yukarı fırladı ve çenesine çarptı. Çığlık attı ve alevlerin kontrolden çıkmasını engellemek için yüzüne ve kıyafetlerine vurdu. Birkaç tanesi göğsünü yaladı ama elinin topuğuyla onları söndürdü. Vahşi bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atarak ona ters ters baktı ama tam da kadının umduğu gibi onun önünde kaldı. Şimdi çok daha yakındaydı, Andor'un yarattığı görünmez bariyerin hemen yanında.

Aniden durdu ve onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Kadın bakışlarını hemen adamın göğsüne indirdi. Onun bakışlarıyla karşılaşmayacak kadar alçak, ama yüzünü ve bir sonraki saldırısını denemeden önce istemeden verdiği herhangi bir işareti görebilecek kadar yüksek. Adam onu inceliyordu ve o da zihnini mümkün olduğunca boş tutmaya çalıştı. Andor'la birlikte olduğundan beri, vampirle en derin düşünceleri arasında bir bariyer oluşturabileceğini biliyordu. Ona hükmedemezdi. Ama büyük olasılıkla beyninin önüne girip çıkan rastgele düşünceleri yakalayabilirdi.

"Beni bekliyordun." Eli kalçasına ritmik bir şekilde vurmaya başladı.

"Tabii ki. Bana küçük bir kurbağanın ortaya çıkabileceğini ve ne pahasına olursa olsun o kurbağayı dışarıda tutmam gerektiğini söyledi. Benim gibi cılız ve savunmasız bir insan kadının senin gibi yavaş ve önemsiz bir şeyi dışarıda tutabileceğini söyledi. O

onu öldürmek için gönderilen beceriksiz vampir avcılar kadar beceriksiz olmanızı beklememi söyledi."

Sözlerinin açığa çıkardığı öfkeyi, yüzünün derisinin çatlayıp soyulmasında ve maskenin altında çürüyen etin kalmasında gördü. Yüzünün bir kısmı yok olmuş ve gözleri kafatasındaki çukurların derinliklerine doğru çekilmiş halde iğrenç görünüyordu. Nezaket maskesinin yavaş yavaş soyulduğunu fark etmemiş gibiydi.

"Öyle mi dedi?" "Evet, söyledi."

Yerin hafifçe hareket ettiğini hissetti. Etrafındaki toprakta dalgalar belirdi ve sonra bariyerin altından kamp alanına, doğrudan ona doğru gelmeye başladı. Kalbi hızlandı ama hareket etmedi. Her seferinde yavaş ve kontrollü bir nefes alarak ciğerlerine hava girip çıkmaya zorladı.

"Bunu gördüm. Topraktan böcekler çıkıyor ama gerçek değiller. Gerçek olamazlar. Böcekler Andor'un korumalarını geçemez. O toprağın içinde ve yattığı yeri korumakta asla başarısız olmaz. Bu bir yanılsama. Daha iyisini yapman gerekecek."

Kalçasına vurduğu ritim şimdi ormanda, onun göremediği ağaçlarda duyuluyordu. Dallar aynı ritimle gıcırdıyordu. Adam bir şeylerin peşindeydi ama ne olduğunu bilmiyordu. Sadece tetikte olmak zorundaydı.

"Beni içeri alın! Beni içeri davet et!" Bu sözleri ona haykırdı ve kendini onun zihnine fırlattı, bu sefer kalkanına defalarca çarptı, onu morarmış hissedecek kadar sert bir şekilde dövdü. Baş o kadar çok ağrıyordu ki sanki patlayacakmış gibi hissediyordu.

Onu incitmeyi başardığını görmesine izin vermeyi reddetti. Bu bir öfke nöbetiydi ama aynı zamanda gösteriş içindi. Geri adım attı ve ellerini kaldırdı. Kelimeler mırıldanmaya ve ellerini hareket ettirmeye başladı. Kadın onun güvenlik önlemlerinin ne olduğunu anlamaya çalıştığını hemen anladı. Bu onu korkutmuştu.

Andor, bir büyücünün eskilere dinlenme yerlerini korumak için büyüler öğrettiğini ve tüm korumaların bu eski büyülere dayandığını açıklamıştı. Bu da vampirlerin Karpatyalıların ne kullandığını bildiği anlamına geliyordu çünkü hayatlarının bir döneminde onlar da bu büyülerini kullanmıştı.

"Acele et," diye fısıldadı yüksek sesle.

Bir hışırtı onu uyardı. Yukarı baktı ve yaralarının göçünü gördü. Binlercesi ormandan çıkıp doğruca ona doğru geliyordu. Dartmus korku filmindeki bir cadı gibi kıkırdadı ve sonra kollarını havaya kaldırarak yaralarını yönlendirdi. Dartmus'un bariyerin zayıf noktalarını, geçemeyeceği yerleri bulduğunu hemen fark etti; yaralar onun emriyle geçebilirdi.

Derin bir nefes alarak ona doğru koştu ve elindeki viski şişesini havaya kaldırdı. Koşarken yaktı ve kafasına doğru fırlattı, silahı çekip ateş etti ve şişeyi tam kafasının üzerinde kırdı. Prosedürü kafasında yüzlerce kez gözden geçirmiş ve bunu yapabilmesi için dua etmişti. Anne babası ve erkek kardeşi de en az onun kadar hileli atışları severdi ve birbirlerine meydan okuyacak şeyler bulmak için saatlerini harcarlardı. Bunu hiç denememişti ama şişeyi yeterince yükseğe fırlatırsa atış yapmak için yeterli zamanı olacağını düşünüyordu. Andor ona kamp alanından her şeyin çıkabileceğini ama içeri giremeyeceğini söylemişti.

Viski vampirin üzerine döküldü ve giysilerini ıslattı. Kullandığı yanan fanila parçası vampirin omzuna isabet etti. Eşek arısı spreyini yakaladı, tetiğe bastı ve çakmağını ona doğru tutarak alev makinesine dönüştürdü. Yaklaşması gerektiğini biliyordu, menzil çok uzak değildi ama yaban arısı spreyi çok güzel yanıyordu. Dartmus'u yaktı, sabit alev akışını tam göğsüne, kalbinin üzerine doğru tuttu. Oradaki viski anında alev aldı ve alevler Dartmus'un üzerine yayıldı.

Dartmus ellerini bıraktı, sanki bu bir şekilde alevleri söndürecekmiş gibi dönüp dururken çığlık attı. Yarasa göçü gökyüzünde durakladı, tüm yaratıklar

Birden yönlerini şaşırdılar ve nereye gittiklerinden ya da neden gittiklerinden emin olamadılar. Vampir yüksek sesle çığlık attı, sesi gecenin karanlığına karıştı. Yakınlardaki ormanda onun türünden başka kimse olmaması için sessizce dua etti.

Bu sırada spreyi vampirin kalbinin olduğunu bildiği yere yoğunlaştırdı. Vampir artık o kadar alevler içindeydi ki başını ve yüzünü göremiyordu. Yakıttan tasarruf etmek ve baskıyı devam ettirmek için püskürtme kullandı. Sahip olduğu tek savunma buydu ve eğer bu da yok olursa, vampir geçmeyi başarırsa onunla savaşıacak hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Dartmus tökezleyerek ondan ve bariyerden uzaklaştı. Cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Eğer içinde kalırsa vampirin kalbinin yandığından emin olamazdı. Eğer güvenli bölgeyi terk ederse, tekrar içeri girmesi mümkün olmayabilirdi. Dartmus tökezleyip iki büküm olurken geriye doğru ilerlemeye devam etti, acısıyla kükredi ve sonra aniden sustu.

Lorraine sessizliğin yüksek perdeden gelen çığlıklardan çok daha kötü olduğunu düşündü. Onu bırakmaya karar verdi. Koruma çemberinin dışına çıkma riskini göze alamazdı. Neredeyse boşalmış sprej kutusunu tutarak yere çöktü çünkü bacaları artık onu desteklemiyordu. Sadece lastiğe dönüştüler.

Rüzgâr hızlandı ve alevleri körükleyerek gökyüzüne doğru ateşli bir huni şeklinde yükselmelerini sağladı. Nefes nefese kaldı ve elini ağzına bastırdı. Bir orman yangını başlatmak istemiyordu. Eğer adam yeşilliklere yaklaşırsa güvenli bölgesinin dışına çıkmak zorunda kalacaktı.

Yere düştü ve birden orada başka bir adam belirdi. Uzun boyluydu, dar bir tişört ve yırtık pırtık olduğu gerçeğini gizlemeyen bol bir pantolon giymişti. Sırtındaki kasların tişörtün altından dalgalandığını görebiliyordu. Elini salladı ve alevler yok oldu. Yumruğunu kömürleşmiş göğsün derinliklerine indirdi ve kalbi çıkardı.

Başka tarafa bakmak istedi ama bu imkânsızdı. Gökyüzünde çatallanan şimşekler geceyi aydınlatıyordu. Vakit erkendi, bu yüzden karanlık örtü tamamen çökmemişti ama şimşek

O kadar parlaktı ki gözlerini acıtıyordu. Cızırtılarını ve çatırtılarını duyabiliyordu. Saçları diken diken oldu. Vücudunda. Kalbinde bir titreşim hissetti.

Gözlerini korumak için parmaklarının arasından bakarken bile, bir kırbaç gökyüzünü yararak vampirin kömürleşmiş bedeninden biraz uzakta yerde yatan kalbe çarptı. Koku o kadar iğrençti ki midesi isyan etti ama yıldırım kırbaacı vampire yöneldiğinde bile kendini tuttu. Sonra adam kollarını ve ellerini beyaz-sıcak enerjinin içine soktu.

Başını ona doğru çevirdi ve nefesi ciğerlerini uzun bir telaşla terk etti. Hayatında gördüğü en korkunç adamdı. Andor'dan çok daha korkutucuydu. Elbette Andor onun için korkutucu değildi ama yine de... Bu adamın ona yaklaşmasına izin vermeyecekti. Çok geniş omuzları vardı ve uzun boyluydu. Saçları tıpkı Andor'ununki gibi uzundu. Adam ona doğru geldi ve kadın ayağa fırlayıp geri çekildi, durması için bir elini kaldırdı.

"Daha fazla yaklaşma." Kalbi çok sert çarpıyordu ve bu kez onu durduramadı. Adam onu vampirden daha çok korkutmuştu. Belki de gözlerinde ölüm olduğu içindi ve elindeki şimşegi görmüştü. Andor'un da aynı şeyi yaptığını biliyordu ama görüntüleri bir film gibi izlemek, tanık olmaktan çok daha farklıydı. Vampir saldırısını savuşturmak zorunda kaldığı için hâlâ sersemlemiş olduğunu da biliyordu.

"Senin korkun için zamanım yok. Andor ölüyor ve ona yardım edilmeli." Tıpkı vampirin yaptığı gibi ellerini kaldırdı ve karmaşık bir şekilde örülmüş bariyeri çözerken kadim kelimeler söylemeye başladı.

Kendini silahı ve eşek arısı spreyini tutarken buldu. Andor'un arkadaşı olmalıydı. Vampiri o öldürmüştü. Andor'un başının dertte olduğunu biliyordu ve vampir bundan hiç bahsetmemişti. Neden bu adamdan bu kadar korkuyordu? Adamın gözleri çok tuhaf bir renkteydi, demir gibiydi ama içinden pas akıyordu. Hiç de kan çanağı gibi görünmüyorlardı. Yüz hatları

zordu. Yoğun. Çadıra koşup Andor'a uyanması için yalvarmak istedi, böylece ona ne yapması gerektiğini sorabilecekti.

Adamın elleri iner inmez, yüzü bir kararlılık maskesine dönüşmüş halde ona doğru yürüdü. Kadın daha konuşmadan adam onu geçip çadıra doğru ilerledi. Bildiği bir sonraki şey, çadırının artık orada olmadığıydı. Andor'un bedeni sığ bir çukurda yatıyordu ve üzeri koyu, zengin toprakla kaplıydı. Hâlâ kımıldamıyordu. Lorraine, yabancıнын ona yaklaşmasını engellemek için kendini onun üzerine atmak istedi.

Artık çok geçti. Elini salladı ve toprak açılarak Andor'un çıplak bedenini ortaya çıkardı. Ölü gibi yatıyordu. Yabancıнын hızlı nefes alışını duydu.

"Onu kurtarabilir misin?"

Ona şöyle bir baktı. "Bilmiyorum. O bizden çok uzakta. Onu hayatta tutan tek şey sana olan bağlılığı."

"İki kişi olmanız gerekiyordu." Hâlâ bir şeyleri yanlış yaptığı konusunda biraz endişeliydi. Andor'dan beklediği iki adamın resimlerini kendisine göstermesini istemeliydi.

"Sandu buranın hemen güneyinde iki ölümsüzle savaşıyor. Şunun çağrısına cevap veriyorlardı." Başını kavganın gerçekleştiği yere doğru salladı. Rüzgâr vampirin küllerini ormanın dört bir yanına savurmuştu. "Ben Ferro."

"Lorraine. Ona yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Şimdi onun bedenine girmeli ve onu içeriden iyileştirmeye çalışmalıyım. Herhangi bir düşmanı bizden uzak tutmalısın. Eğer bir şey gelirse bana seslenin, bedenime dokunun, aksi takdirde bana yaklaşmayın. Bana kanını vermeye hazır ol."

"Andor değil mi? Andor'a kanımı vermem gerekmiyor mu?"

"Döndüğümde zayıf olacağım ve ilk seferin çok fazla iyileşmesine imkan yok. Güçlü olmalıyım." Gözleri onun üzerinde gezindi, onu görmezden geldi. "Kanın yeterli olmayacak ama elimizdeki tek şey bu."

Adamın bir pislik olması umurunda bile değildi. "Acele et." İçinden atamadığı bir endişe duygusu vardı. Hissediyordu ki

Geçen her saniye Andor ondan biraz daha uzaklaştı.

Ferro Andor'un yanında yere çöktü, Andor'un yüzündeki kiri temizlerken dokunuşu şaşırtıcı derecede yumuşaktı. İki elini de toprağın derinliklerine daldırdı. Sonra da gitti. O kadar hızlı. Gözünü bile kırpmamıştı. Tam ona bakıyordu ama o gitmişti. Vücudunun boş bir kabuk olduğunu söyleyebilirdi. En az Andor kadar ölü görünüyordu.

Lorraine gözlerini kapadı ve iki elini Andor'un göğsüne koydu. Eğer beni duyabiliyorsan Andor, ailem öldüğünden beri bana sahip olduğumdan daha fazlasını verdiğini bil. Bir daha asla gülemeyeceğimi düşünürken güldüm. Heyecanlandım, mutlu oldum ve şaşırdım. Bir sürü duygu. Hepsini bana sen verdin. Ölmeni istemiyorum. Burada olmanı istiyorum, çünkü dünyanın sana ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Benim de ihtiyacım olduğunu bilen bir parçam var.

Onu duyamadığı için minnettardı, çünkü bir erkeği ilk kez görüp onun doğru kişi olduğuna ve onunla birlikte olması gerektiğine karar veren kadınlardan biri olduğunu düşünmesini istemiyordu. Kural olarak muhtaç değildi. Bağımsızlığını severdi. Her zaman yalnız kalmayı sevmişti ve ailesinin ölümüne kadar hiç yalnızlık çekmemişti. Ondan sonra da kendini hep yalnız hissetmişti, ta ki Andor'a kadar.

Sadece kısa bir süre birlikte olmuşlardı, aslında saatler, ama bu saatler çok yoğun ve onun hakkında çok şey öğrenmişti. Başka herhangi bir insan hakkında bildiğinden daha fazlasını, çünkü onun zihnine girmesine izin vermişti.

Ferro'nun işinde iyi olduğunu umarak kendini iki adamın yanından ayrılmaya zorladı. Andor'un onu tamamen gömmeden hemen önce bahsettiği şifacı o değildi. Ferro endişeliydi. Endişeliydi ama endişeli değildi. Andor gibi o da gerçekçi görünüyordu. Ya kardeşleri yaşayacaktı ya da o ölecekti. Ferro onu indirmeden önce bariyerin yerleştirildiğini hayal ettiği dış çember boyunca yavaşça yürüdü. Yaban arısı spreyini ceketinde, silahı da elinde tutuyordu.

İki adam karanlığın içinden çıkıp doğruca ona doğru geldi. Silahı iki eliyle kavradı ve yukarı kaldırarak uzun boylu adamın kalbine nişan aldı. "Orada dur ve bana kim olduğunu söyle."

Uzun boylu adam yürümeye devam etti. Andor ve Ferro ile aynı uzun saçlara sahipti. Gömleğini çıkarmıştı ve göğsü bir kas duvarıydı. Dövmeler tıpkı Andor'ununki gibi kollarından aşağıya ve omuzlarına doğru iniyordu. Gözleri gecedен daha karaydı ama kırmızı alevlerle yanıyordu. Karnında kan vardı, sanki jilet gibi keskin bir pençe onu parçalamaya çalışmıştı. Bu yarayı tanıdı. Andor'unkine benziyordu ama bu adamın yarası sığdı ve Andor'un karnı yırtılmıştı. Silahını indirdi.

"Ben Gary Daratrazanoff," diye selamladı diğer adam. "Bu da Sandu." O da yürümeye devam etti.

"Ben Lorraine. Hanginiz şifacı?"

Gary, "Hepimiz iyileşme yeteneğine sahibiz," diye cevap verdi.

"Andor içinizden birinin şifacı olduğunu söyledi. Ferro da aynı şeyi söyledi." "Beni kastediyorlardı." Gary'nin bakışları çoktan

Andor'un üzerinde hareket ediyor.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama Sandu'yla aralarında geçen bakışı gördü. Midesi bulandı. "O gerçekten iyi bir adam. O iğrenç şeylerden yedisıyla savaştı ve onları öldürdü." Andor'un hayatı için yalvarıyormuş gibi hissetti. "Ondan öylece vazgeçemezsin. Bunca zaman boyunca hayatta kaldı ve seni bekledi."

"Kimse ondan vazgeçmeyecek," diye güvence verdi Gary. "Sen nöbet tutmaya devam et. Kan için Sandu'ya ihtiyaç olacak."

Ferro gibi Gary de Andor'un yanına çöktü ve ellerini toprağa bastırdı. Bakışlarını şifacıdan ayırmadı çünkü ruhu bedenini terk ederken onu gördüğünden kesinlikle emin olmak istiyordu. Kısa bir yarım saniye boyunca, Gary'nin bedeninden Andor'unkine doğru parlak bir ışık parıltısı gördüğünü sandı ama sonra kayboldu ve gece etraflarını sardı.

"Arkadaşı mısınız?" Lorraine alçak bir sesle sordu.

"Ben onun kardeşiyim."

İfadesiz yüzü inceledi. Bu adamlar maske takıyordu. Tehlikeliydiler ve Andor'un ona anlattığı her şey doğruysa -ki bu noktada ayrıntılar üzerinde tartışacak değildi- o zaman kardeşleri renkli görmüyor ya da duyguları hissetmiyordu.

"Onun ölmesini istemiyorum." Bunu bir test olarak mı söylemişti yoksa kendine itiraf etmesi mi gerekiyordu, bilmiyordu. Adama ne zaman bu kadar bağımlı hale geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ben de onun ölmesini istemiyorum. Susamışsın. Ve açsın. Kan tedarikine yardımcı olmak için kendine iyi bakmalısın. Andor'u kurtarmak için biraz kana ihtiyacımız olacak. Ferro ve şifacının yanı sıra senin hayat arkadaşının da buna ihtiyacı olacak."

İtiraz etmedi. Yapmak istediği son şey yemekti ama Sandu haklıydı. Susamıştı ve kan vermeye hazır olmalıydı. Sırt çantasının yanına oturdu, silahı kucağında, spreyci kutusu dizinin yanında, yüzü ormana dönüktü ve su şişesinden içti.

"Bir vampiri yenmeyi başarmışsın," dedi Sandu. "Zekice."

Omuz silkti. "Yerde kalacağından emin değilim. Kalbinin gerçekten yanıp yanmadığını kontrol etmek için Andor'un kurduğu muhafızların güvenliğinden ayrılma riskini almak istemedim. Bence onu gerçekten öldüren kişi Ferro'ydu."

"Pek çok insanın kendi alev makinesini yapmayı düşüneceğini sanmıyorum. Güvenlik önlemlerini bırakmamak da akıllıcaydı. Vampirler çok kurnaz olabiliyor. Genellikle kendilerinin kopyalarını yaparlar, böylece doğru olanı seçemezsiniz. Sonra da saldırırlar. Kalp yok edilene kadar ölümcül olduklarını bilmeniz gerekir."

Başını salladı, tıpkı Andor'a yaptığı gibi her kelimeyi dikkatle dinledi. "Gördüğüm kadarıyla içlerinden biri içini boşaltmaya çalışmış."

"Yaygın bir uygulama. Başarılı olamadı."

"Eski usul insan yöntemiyle temizleyebilirim."

"Buna gerek yok. Bunu hissetmiyorum. Bu iş bittiğinde, küçük şeyler için endişeleneceğiz."

Bir vampir tarafından neredeyse bağırsaklarının deşilmesinin küçük bir şey olduğunu düşünmüyordu ama o zaman

yıldırım ve Ferro hakkında kâbuslar görüyordu. Andor'un ki gibi büyük ve çok sayıda olmadıkça, yaraların Karpatyalılar için bir şey ifade etmediğini düşünüyordu.

"Onlar onu içeriden iyileştirirken siz de dışarıdan iyileştirmeye başlayabilir misiniz?"

"Kardeşimizi kurtarmaya çalışırken kanımın ve gücümün her ikisinin de bedenini koruması benim için en iyisi."

Onunla tartışmak istedi. Sadece Andor'un iyileşmesini istiyordu ve içindeki endişe bir türlü geçmiyordu.

Sıçrayarak silahını beline soktu, su şişesini aldı ve kamp alanında tekrar dolaşmak için gruptan ayrıldı. Korkunç savaş sona erdiğine göre, böyle bir şeyin yaşandığını kimse bilemezdi. Ağustos böcekleri **ö t ü y o r d u** ve kurbağaların birbirlerini çağırdıklarını duyabiliyordu.

Yarasalar tepesinde dönüp duruyor, uçan böceklerin peşinden gidiyorlardı. Kayaların üzerinden akan derenin sesini duyabiliyordu. Serin bir esinti yüzüne dokundu ve onu

Saç. O tutuldu Yürümek, huzursuz Enerji oturmasını engelliyor.

Sandu'nun konuşmak istemediği çok açıktı. Bunu anlıyordu. Belki bu adamlar hiçbir şey hissetmiyorlardı ama bir yerlerde, kendileriyle birkaç insan ömrü geçirmiş bir adamı önemsiyor olmalıydılar. Bunu derinlerde bir yerde, kendileri için kayıp bir yerde hissediyorlardı. Gökyüzünü ve etrafındaki ormanı izleyerek bir ileri bir geri volta attı. Yeri de unutmamıştı. Dartmus'un dersi ona bunu öğretmişti.

"Lorraine," diye seslendi Sandu ona. "Kanına ihtiyacımız var."

Döndü ve aceleyle geri döndü. Ferro yorgunluktan sallanıyordu. Vücudu solgundu. Alnında küçük kan tanecikleri vardı ve midesi bulandı. Sandu'nun bileğinden besleniyordu. Bakmadı, bakamazdı. Bakışlarını Andor'da tuttu.

"Onu kurtarabilir misin?"

Ferro'nun gözleri yüzüne fırladığında darbeyi hissetti. Yine de ona bakmadı çünkü Sandu'nun bileğinden kan almaya devam ettiğini biliyordu.

"Ferro çok kötü olduğunu söylüyor. Yaralardan üçü onu tamamen öldürmüş olmalı. İki tanesi de sınırda. Birini iyileştirebilirdi."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Bu size çok uzun bir gece olacağını söylüyor. Kanını alacağım, böylece şifacının ihtiyacını karşılayabilirim. Sonra da başka bir kaynak bulmak için ava çıkacağım."

Bunların hiçbiri kulağa hoş gelmiyordu ama en azından Andor'la yalnız değildi ve onu kurtarmaya çalışması imkânsızdı.

5

Andor üşüyordu. Hayatında hiç bu kadar üşümemişti ve ısını ayarlayamıyor gibiydi. Gözlerini açmayı denedi. Her şey karanlık, kasvetli ve acımasızca soğuktu. Kör olmuştu. Kalbi bir sıçramayla tepki vermeliydi. Bir şeyler. Kalp atışlarını duyamıyordu. Sağır değildi. Bunu biliyordu. Sesleri duyabiliyordu. Müzikal. İlahi. Manastırda sık sık ilahi söylerlerdi. Belki de oradaydı. Seslenmek için ağzını açtı. Hiç ses çıkmadı.

Andor kıpırdamadan durdu ve vücuduna neler olduğunu analiz etti. Kördü ve konuşamıyordu ama duyabiliyordu. Algılayabildiği bir kalp atışı yoktu ama yine de farkındaydı. Soğuğu hissediyordu. Sesler yumuşak ama ısrarcıydı ve ne söylediklerini anlamaya çalışarak dinledi. Hangi ilahiyi kullandıklarını. O da katılabilirdi. Sessizce belki, ama kelimeler onu topraklayacaktı. O bir Karpatlıydı. Dünya'ya aitti. İlahi söylemek halkına birçok konuda yardımcı oluyordu. İçinde bulunduğu garip duruma rağmen bir işe yarayabilirdi.

Ot ekäm ainajanak hany, jama. Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını. Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond és irgalom türe. Biz, kardeşimin klanı, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz. O pus wäkenkek, ot oma şarnank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä. İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözleri ve şifalı bitkiler kardeşimin bedenini kutsar, onu canlı tutar. Ot ekäm sielanak pälä. Ot

omboće päläja juta alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak. Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı öteki dünyada dolaşiyor. Ot en mekem ɾamaɾ: kulkedak otti ot ekām omboće päläjanak. Benim büyük eylemim şudur: Kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

Andor ilahinin sözlerini duydu ve halkının Büyük Şifa İlahisini tanıdı. Onlar için bir ruh kaybedilmişti. Büyük öneme sahip bir savaşçı ve bir şifacı, kardeşlerini takip ederek onu geri getirmek için büyük hayat ağacından diğer dünyaya inmek üzere hayatını tehlikeye atmıştı. Diğerlerinin, şifacıya yardım etmek için ilahi söyleyerek ölen savaşçının etrafında bir çember oluşturacaklarını biliyordu.

Öteki dünyaya düşenleri takip etmek büyük bir riskti. Her iki ruh da kaybolabilirdi. Sadece o kişiye ihtiyaç duyulduğunda ya da hayat arkadaşı ...

Titredi, zihninde önemli bir şey hareket ediyordu. Isınması gerekiyordu. Vücudu buz kütlesi gibi hissediyordu. Zihnini ısrarla zorlayan düşünceyi tam olarak yakalayamadı, bu yüzden şifa ilahisinin sözlerine odaklandı. Ana dili sadece Karpatyalılar arasında konuşuluyordu ve kelimelerin başka bir dile çevrilmesi nadirdi, ancak Karpatyalı olmayan birinin söylenenleri anlayabilmesi için İngilizce eklenmişti.

Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaɾa o numa waram, és avaa owe o lewl mahoz.

Ruh kuşumu çağırma ve diğer dünyanın kapısını açmak için dans ediyoruz, ilahi söylüyoruz, coşkuyla hayal kuruyoruz. Ntak o numa waram, és mozdulak, jomadak. Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz, yoldayız. Piwtädak ot En Puwe tyvinak, ećidak alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak. Büyük Ağacın gövdesini takip ederek, öteki dünyaya düşeriz. Fázak, fázak nó o saro. Hava soğuk, çok soğuk.

Andor bu sözleri duydu. Fázak, fázak nó o saro. Hava soğuk, çok soğuk. Tekrar titredi. İlahi söyleyen sesleri tanıdığına bile seslenememişti. Kardeşlerinden ikisi. Kim? Düşünmeye çalıştı. Kesinlikle Sandu. Sandu

güzel bir sesi vardı. Diğerinin mi? Ferro. Bu onu şaşırttı. Ferro doğuştan liderdi. Bu kadar ileri gitmemiş olsaydı bir bekçi olabilirdi. Sadece sesiyle bile bir vampiri durdurabilirdi. O kadar etkileyiciydi. Sesini hiç yükseltmedi. Buna gerek yoktu. Ferro emrettiğinde itaat etme dürtüsü, ölümsüzler için bile göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü.

Tekrar titredi. Buz vücudunu delip geçiyor gibiydi. Yüzlerce parça. Buz kalbinin etrafını sardı ve sonunda kalbinin neden atmadığını anladı; donmuştu. O, cehennem diyarında kaybolmuş bir savaşçıydı. Büyük bir savaşçı onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atıyordu. Buzul soğuğunun tek cevabı buydu. Hayatını kim tehlikeye atmıştı? Ve neden?

Juttadak ot ekäm o akarataban, o sívaban, és o sielaban. Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız. Ot ekäm sielanak kaņa engem. Kardeşimin ruhu beni çağırıyor. Kuledak és piwtädak ot ekäm. Onun izini duyuyorum ve takip ediyorum.

Ancak ruhu kaybolmuştu. Bunu herkes biliyordu. Tüm Karpatyalıların en kadim sekizinin ördüğü korumalarla devasa kapıların ardına kilitlenmişti. Nihayet huzur ararken onu neden geri getirsinler ki? İhtiyaç büyük olmalıydı. Ama ruhunu bulmanın bir yolu yoktu. Hayatını riske atan savaşçı da kaybolacaktı.

Dikkatle dinliyor, bir yandan da sesiyle seslenmeye çalışıyordu. Birden aklına telepati kullanmak geldi. Bunlar onun kardeşleriydi. Onu tanıyorlardı. Zihnini biliyorlardı. Onu bulabilir, tüm karanlığın içinde ona uyum sağlayabilirlerdi.

Ben buradayım, diye seslendi onlara. Titredi. Buz daha da soğudu.

Zihninde yine bir şey kımıldadı, duvarları hafifçe okşadı. Çok yumuşakça. Dokunuş neredeyse hiç yoktu ama garip bir şekilde samimiydi. Sanki artık yalnız değilmiş gibi anında rahatladığını hissetti. Dokunuş rahatsız edici derecede kadınsıydı ve bunu tanıması gerektiğini biliyordu.

Beni duyabiliyor musun?

Eğer kalbi buzdan bir blok olmasaydı, aşırı hızlanırdı. O sesi tanıyordu, uzun zaman öncesinden, bir yerlerden

çok uzakta. Onu tanıyordu. Zihnini açmak için yıllar boyunca edindiği tüm gücü ve disiplini zorladı. Bir bedeni yoktu ama zihni bir şekilde çalışıyordu. Yavaş yavaş. Her şey zordu.

Eğer beni duyabiliyorsan Andor, sielam sieladed-ruhum ruhuna-bul beni. Bana ulaş.

Ses onu çağırdıkça, onu zihninde daha fazla hissetti. Onu bu buz gibi, karanlık yerde bulmuştu. Kördü ama ona ulaşabiliyordu. Dili tutulmuştu ama onu bulmaya kararlıydı. Ruhum paramparça ve bölünmüş. Geriye hiçbir şey kalmadı.

Ben kaldım. En olen hân ku pesä sieladet-I am guardian of your soul. Yalnız değilsin.

İpeksi saçların yüzüne değdiğini hissetti. Onu hissetti. Nefes nefese. İçinde. Zihninin duvarları boyunca. O dondurucu, karanlık yerde onunla birlikteydi ve orada olmamalıydı. Onu korumak için her şeyi ayağa kalktı. Onu tanıyordu. O gerçekten de ruhunun koruyucusuydu. Onun karanlığına ışık tutuyordu.

Lorraine. Onun adını fısıldadı. Bir tılsım. Burada olamazsın.

Seni bulmanın başka yolu yoktu. Ruhum seni aradı. O burada. Kendini sana bağlayacak olan savaşçı, şifacı.

Savaşçı/şifacı kendini Andor'un ruhuna bağlayacak ve onun ölümler diyarından geri dönmesi için savaşacaktı ama bu kendini Lorraine'e de bağlaması anlamına geliyordu. Diğer adam oradaydı, Lorraine'le birlikte onun zihnine akıyordu. Güçlüydü. Andor ya da Ferro kadar kadim. Andor onu hâlâ tanıyamıyordu ama şifacı son derece güçlüydü.

Sesler şimdi onu çağırıyordu. Aşağıdan geliyorlardı. Her iki yanından, sanki büyük bir savaşçı çemberi onu çevreliyormuş gibi. Hepsi erkekti. Kadim. Çoktan gitmişler.

Zihnine en güçlü ses geldi ve o kadim savaşçıların ilahileriyle karıştı

sesler. Sayedak és tuledak ot ekäm kulyanak. Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

Andor vücudundaki korkunç burkulmayı hissetti. Acı paramparça ediyordu. Lorraine haykırdı, yürek parçalayan yumuşak bir protestoydu bu. Ona ulaşmaya çalıştı ama bedenini hareket ettiremedi. Sadece titreyebiliyor ve acıyı yutmaya çalışıyordu. Yutmaya. İçine çek ve onu kucakla. Başka yolu yoktu, yoksa uçurum onu çağırırsa da kadınıni, ruhunun koruyucusu olan hän ku kuulua siela'yı terk edip gitmesine izin verirdi.

Nenäm óoro, o kuly torodak. Öfke içinde iblisle savaşıyorum. Acı daha da kötüleşti ve Lorraine ikinci kez haykırdı.

Göğsü yanıyordu. Karnı bükülmüş ve yanıyordu. O korkunç acıyı onunla birlikte hissetti. Onu korumaya çalıştı ama hiçbir şey yapamadı. Gücü tükenmiş gibiydi ve hayat arkadaşı acı çekerken o çaresiz kalmıştı.

Gitmelisin, Lorraine. Dikkatli ol.

Benim ruhum senin ruhunu koruyor. Seni kendimize bağlayabilmemizin tek yolu bu Andor. Acı çektiğini biliyorum. Sesinde gözyaşları vardı ve bu, fiziksel bedenini parçalayan acıdan çok daha büyük bir azaptı. Onu kollarında tutamıyordu. Ona hiç sarılmamıştı. Onu teselli etme şansı hiç olmamıştı. Tüm o uzun yıllar boyunca beklemişti ve şimdi, sonunda, onunla birlikte olma şansına sahip olamamıştı. Onun ihtiyacı vardı ve o bunu karşılayamamıştı.

Beni herkesten çok rahatlattın. Sıkı tutun, Andor.

Benimle kal.

Bir nefes aldı ve ciğerlerine dolan tek şey delici bir soğuktu. Buz. Onu içten dışa donduruyordu.

Zihnindeki ses devam etti. O kuly pél engem. Benden korkuyor. Lejkkadak o kaŋka salamaval. Boğazına bir şimşek çakacağım.

Etrafını saran savaşçılar daha yüksek sesle zikrediyor, şarkıları yaşamı için savaşan büyük şifacının gücüne güç katıyordu. Şimdi o da savaşıyordu. Lorraine'i bırakamazdı. Ruhunu onunkine bağlayacak ve büyük hayat ağacından aşağıya, öteki dünyaya kadar onu takip edecek cesarete sahipti.

kendi hayatını riske atarak yargıladı. Şifacı da ruhunu onlarınkine bağlayarak kendi hayatını riske atmıştı.

Molodak ot ainaja komakamal. Çıplak ellerimle vücudunu kırdım.

Eğer yapabilseydi, Andor vücuduna çarpan acı karşısında çığlık atardı. Sanki vampir onun içini boşaltmayı başarmış gibi hissediyordu. İç organları vücudundan koparılmış, ikiye ayrılmış, yırtılmış ve parçalanmış gibiydi. O çığlık atamıyordu ama Lorraine atıyordu. Bir anda katlandığı işkencenin acısı yerine ona odaklandı.

Sívamet, beni bırakmalısın. Bunu senin için istemiyorum. Sana bunu emrediyorum.

Bir an sessizlik oldu. Zihninin duvarlarında kadifemsi bir şey gezindi. Bir okşama. Bunun güzelliği, çektiği işkencenin çirkinliğiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Onu orada, yanında hissetti. Şok olmuştu, eğlence vardı.

Modern kadınlara hükmedemezsin Andor. Biz itaat etmeyiz. Ruhlarımızı birbirine bağlama seçimini ben yaptım. Ferro, Sandu ve Gary tam olarak ne olacağını ve bir kez birbirimize bağlandığımızda kaderlerimizin nasıl aynı olacağını açıkladılar. Neyi riske attığımı biliyordum.

Bu onu olağanüstü yapıyordu. Onları birbirine bağlamamıştı. Aralarında kan alışverişi olmamıştı. Onun kanını almış ama karşılığında kendi kanını vermemişti. Onun dünyasını bilmiyordu ama yine de onu kabul etti. Kendi hayatını riske atarak onun hayatını kurtarmayı seçmişti. Eğer şifacı onu geri getirecek kadar yaralarını onaramazsa, o da ölecekti. Şifacı da öyle.

O zaman yaşayacağız. Buna o karar verdi. Yanında o olmadan onun bu topraklara girmesine asla izin vermezdi.

Evet, yapacağız. Emrini verdi.

Şifacının sesi bir kez daha zihnine kaydı. Bu kolay olmayacak. Savaş bitmeden önce bu sonuncuya katlanmak zorundasın.

Dayanabilirim.

Lorraine mi? Şifacı sorguyu yaptı.

Dayanabilirim. Andor'un sözlerini aynen tekrarladı.
Şifacı, bir kez başladıktan sonra duramam, diye uyardı.
Bırakmayacağım, diye teminat verdi.

Şifacı beklemedi. Toja és molanâ. O eğildi ve dağıldı.

Ateş Andor'un içine yayıldı, korkunç bir fırtına her yerini yaktı. Her organını. Onu yakıp kül ediyordu. Zihnindeki külleri neredeyse görebiliyordu, içinden geçen güçle birlikte dönüyordu. Şimşek, beyaz ve sıcak, içinden geçerek etine defalarca çarptı, her bir kırbaç bir öncekinden daha kötüydü. Yıldırımın kamçıları derisini ve kaslarını yırtarak iç organlarına, o ölümcül yaralara çarpıyor, ölüleri yakıp yok ediyor ve yeni büyümeyi teşvik ediyordu.

Ses olmadan dayanmanın bir yolu yoktu. Sessiz nefes alışları ve inlemeleri olmadan. Lorraine'in çığlıklarına sessizce eklenmeden. Her kırbağı onunla birlikte hissetti. O korkunç ateşi. Onu parçalara ayıran gücü ve vücudunu tekrar çalışmaya teşvik etmek için etrafında esen kasırga gibi rüzgârı.

Hän çađa. O kaçıyor.

Ani bir sessizlik oldu. Andor bir nefes daha aldı. Bu kez havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti - sanki çok uzun zamandır hava almamışlar gibi çiğ ve yanık hisseden ciğerlerine. Artık o kadar üşümüyordu ama yine de gece havasının çıplak tenine dokunduğunu hissediyordu. Bir kez daha gözlerini açmaya çalıştı ve şaşkınlıkla kirpiklerinin kalktığını gördü.

Gördüğü ilk yüz Sandu'nunkiydi. Kardeşi yorgun ve solgun görünüyordu, sanki uzun geceler boyunca beslenmemiş gibiydi. Sandu onun kollarını kavradı. "Én jutta félet és ekämet-Ben bir dostu ve kardeşi selamlıyorum. Uzun zamandır bizden uzaktasın. Kana ihtiyacın var. Özgürce sunduğum şeyi al." Bileğinin üzerinden uzun bir çizgi kesti ve Andor'un ağzına doğru akan kan damlalarını bastırdı. "Zor kazanılmış bir savaştı. Gary tüm varlığım boyunca gördüğümünden daha iyi bir şifacı."

Andor, Sandu'nun kanı bağışlayabileceğini düşünmüyordu ama açlıktan ölüyordu ve henüz iyileşmediğini biliyordu. Gary hayatını kurtarmıştı ama yaralarına hâlâ müdahale edilmesi gerekiyordu. Hâlâ

kana ihtiyacı vardı. Daha fazlasına. Diğerlerinin de öyle. Bakışları bir kişiyi aramak için etrafta dolaştı. Kalbi göğsünde sertçe sıkıştı. Lorraine, onun ve Gary Daratrazanoff'un bedenleri arasında yatıyordu.

Sandu'nun bileğini ağzından çekip aldı. Sandu konuşmadan bileğini ağzına geri itti. Yaşıyor mu? Onun nesi var?

"O iyi. Yorgun. Seni geri getirmek gecenin büyük bir bölümünü aldı. O güçlü biri."

Andor Sandu'nun sesindeki saygıyı duyabiliyordu. Sandu ve diğerleri, Andor da dahil olmak üzere, çok az insana saygı duyarlardı. Çenesini Gary'ye doğru salladı. Şifacı hepsi için bir soru işaretiydi. Onun geçmişini biliyorlardı. Kardeşlerinin aksine Gary insan olarak doğmuştu. Hayatını Karpat halkına adanmış, kadınlarının üreyememesi sorununa bir çözüm bulmak için çalışmıştı. Bunu yaparken, Karpatyalılarla birlikte olduğu yıllar boyunca onlarla birlikte savaşmış, tüm kan alışverişleri ve edindiği bilgiler sayesinde değişmişti. Yine de tüm bunlar onu şimdiki haline getirmemişti.

Şifacı başka bir büyük savaşçıya yardım ederken ölümcül bir yara almıştı. Prensın koruması ve halklarının şifacısı Gregori Daratrazanoff, Gary ile yıllar önce arkadaş olmuş ve onun ölmesine izin vermeyi reddetmişti. İnsan erkeği, atalarını çağırabilecekleri en kutsal mağaralarının derinliklerine götürüldü. Gary onlar tarafından kabul edilirse, gerçek bir Daratrazanoff olacaktı. Kadim savaşçılar anılarını ve dövüş becerilerini bu tek bedene aktarmışlardı. Gary'nin üzerindeki yük muazzamdı ama yine de prens ondan, prensin Amerika Birleşik Devletleri'nde liderlik etmesi için seçtiği Tariq Asenguard'ın koruyucusu ve fedaisi rolünü üstlenmesini istemişti.

Lorraine'e bağlı.

Sandu'nun sabit bakışları ilk kez kayarak yan yana yatan ikiliye dokundu. "Bu doğru. Seni bulmanın tek yolu buydu. Gary diğer dünyaya gitti

defalarca, ama sen çoktan gitmiştin. Senin peşinden gitmemiş olsaydı, Andor, bizim için kaybolmuş olacaktın."

Ona bu olasılıktan kim bahsetti ve dilimizin sözcüklerini kim öğretti? Soruyu hafif tuttu ve yüzünün ifadesiz kalmasını sağladı ama yüzyıllardır ilk kez gerçekten üzgündü. Ona bir hayat arkadaşının ruhları bağlayabileceğini ve kendisini bulabileceğini söyleyen her kimse, hayatını bilerek riske atmıştı.

"Bu gerekliydi."

Sen mi? Hayat arkadaşımı riske mi attın? Onun ne çektiğini biliyor musun?

"O yapmadı." Ferro oradaydı, her zamanki gibi tehlikeli görünüyordu. Sandu gibi o da solgundu, ama o kadar değildi. Sandu'ya başıyla işaret etti. "Git beslen. Gerekirse hayvan kanı al. Diğerleri yarın geceye kadar bize katılmış olur. Yoldalar." Garip renkli gözleri Andor'a dikilmiş, onu rahatsız etmişti. "Birkaç sabahtır seni uyandıramıyoruz."

Birkaç kez mi kalktı? Tekrar Lorraine'in uyuyan bedenine doğru baktı. Birkaç sabahtır kardeşleri ve Gary ile yalnızdı. Yorgun görünüyordu. Acaba onlar

Ona kanlarını mı veriyorlar? Onunkini almak mı? Ayağa kalkmalı, gücünü geri kazanmalıydı. İyileşmeliydi.

Andor, Sandu'nun bileğindeki yarayı kibarca kapattıktan sonra bıraktı. Oturmaya başladı ve anında bunun imkânsız olduğunu fark etti. Vücudunun büyük bir kısmı toprakla kaplıydı. Dahası, çok zayıftı. Ferro'ya ters ters baktı.

"Onu riske atmaya hakkınız yoktu."

Ferro omuz silkti. "Şifacı geri döndüğünde ve seni kaybettiğimizi açıkça belirttiğinde başka bir yol olup olmadığını sordu. Başka bir yol vardı ve o da bunu denemek istedi. Elimizden geldiğince onu güçlendirdik. Cesurdu ve harika bir savaşçı olabilirdi. Bunu ondan alma Andor."

"Tüm ailesini kaybetti. Bir çeşit intihara teşebbüs ediyordu."

"Değildi. Sence herhangi birimiz, Sandu, Gary ya da ben, böyle bir şeye izin verir miydik? Kararını verirken sadece seni düşündü. Bir yemin ettim ve onu tutacağım. O güvendeydi. Biz de ruhlarımızı onunkine bağladık. Sandu ve ben, senin isteğin üzerine, kadınının güvende olduğundan emin olduk. Onu o topraklardan kurtarabilirdik."

"İkinizin ne yaptığını bilmiyor," diye tahmin etti.

Ferro başını salladı. "Çok az zamanımız vardı. Dili öğrenmesi gerekiyordu."

"Karpacayı bu kadar akıcı ve mükemmel bir şekilde konuşabilmesinin nedeni buydu."

"Evet. Anlamak zorundaydı ve sizin en çok anlayacağınız şeye hitap edebilmeliydi."

Ferro ve Sandu'nun kendi ruhlarını da Lorraine'e bağlamış olmaları hem dokunaklı hem de şok ediciydi. Savaşçılar, özellikle de kadim olanlar, hiçbir koşulda kendilerini başka bir Karpac erkeğinin kadınına bağlamazlardı. Bunu yaparak, Lorraine onu almak için yeraltı dünyasına gittiğinde onlar da hayatlarını tehlikeye atmışlardı.

"Neden?" Anlamamıştı. "Ben hayatımı yaşadım. Benim ömrümden çok daha fazla."

"Bulmadı," dedi Ferro basitçe. "Bu yüzyılda hayat arkadaşlarımızı bulmamız mümkün ama sen onu buldun. O iyi ve değerli bir eş. Mutluluğu hak ediyor ve bir süredir buna sahip değil. Kendi kadınlarımız için bunu asla elde etme şansımız olmayabilir ama sizinkiler için bunu yapabiliriz ve siz de benim ekâm-kardeşimsiniz."

Ferro'nun sesinde Andor'u alçaltan bir samimiyet vardı. Ferro onlardan herhangi biriyle nadiren konuşurdu ama son birkaç haftadır farklı görünüyordu, iletişim kurmaya daha istekliydi. Modern dünya hepsini incelikli bir şekilde değiştiriyordu. Andor bunun, tüm kardeşlerin hayat arkadaşlarını aramak için daha fazla zamana sahip olacakları anlamına geldiğini umuyordu, böylece kendilerini toplum için çok tehlikeli olarak kitlemek yerine onları bulmak için daha iyi bir şansları olacaktı.

"Ekâm." Andor cevabını verirken savaşçıların asırlık selamlaşmasıyla kollarını kavuşturdular. Ferro onun kardeşi.

iki yüz yılı aşkın bir süredir.

"Onu kendine bağlamadın," dedi Ferro. "Neden?"

"Çok güçsüzdüm ama aynı zamanda hayatta kalma şansımın çok düşük olduğunu da biliyordum. Onun bu dünyada yarım bir hayat yaşamasını istemedim. O bir insan. Eğer benimle bağı olmadan insan olarak kalırsa, eninde sonunda hayatını birlikte sürdürebileceği bir başkasını bulabilir." Bu düşünce pek hoşuna gitmemişti ama kadınının yalnız kalmasını, ölene kadar hiç sahip olamadığı bir erkeğin özlemini çekmesini istemediğini biliyordu. "Ona göz kulak olmasaydım gerçek bir hayat arkadaşı olamazdım."

Ferro başını salladı. "Bu doğru, yine de sizi geri getirmek daha kolay olurdu." Bakışları yavaşça kardeşlerinin üzerinde gezindi. "Oldukça yıpranmışsın. Onlardan herhangi birini tanıyor muydun?"

Andor başını salladı. Bitkin düşmüştü. Kendisine kadim kan verildiğini ve şifacının üzerinde çalışmış olması gerektiğini biliyordu ama gerçek şu ki, Lorraine'in diğerleri geldiğinde hayatta olacağı umuduyla bedenini gömdüğü zamankinden çok daha iyi hissetmiyordu. Ferro onun için birkaç diriliştir savaştıklarını söylemişti. Bunun, o ayaklanmalar sırasında yaşayanlar diyarına geri döndüğü anlamına geldiğini varsaymıştı. Eğer dönmediyse... Tekrar Lorraine'e baktı.

"Hepiniz uyurken beni bu dünyaya mı bağladı?" Çünkü onu tek bir yükselişle kurtarmamış olsalardı, şifacı onu diğer dünyadan geri getirmek için ne kadar ilerleme kaydetmiş olursa olsun geri kayacaktı.

"Öyle," diye cevap verdi Ferro. "O sana layık Andor."

Hayretler içinde kalmıştı. O bir insandı ve ona bağlı değildi.

Böyle bir başarıyı nasıl elde etmişti? "Asıl soru şu olabilir, ben ona layık mıyım?"

"Sanırım öylesin." Ferro başını çevirdi ve gecenin içine baktı. Yüz hatları belli belirsiz değişmişti. Her zamankinden daha tehlikeli görünüyordu. "Burada daha fazla kalamayız."

Andor farkına vardı. "Vampirler saldırılarına devam ediyor."

Ferro başını salladı. "Üç saldırıyı savuşturduk ama korkumuz gün içinde Lorraine'e karşı kuklalar göndermeleri."

"Beni korumalarla birlikte derine gömün ve onu güvende olacağı Asenguard yerleşkesine geri götürün. Seninle birlikte kaçırıldığımı düşünecekler."

Ferro başını salladı. "Seni terk etmeyecek."

"Bu hiç sana göre değil. Kadınınızı güvenli bir yere gitmeye zorlarsınız."

"Belki ikna etmek çok daha kibar bir ifade olur ama evet, o giderdi. Ben farklı bir adamım ve hayat arkadaşım da farklı bir kadın olurdu."

Lorraine doğruldu, kestane rengi saçları çılgınca her yöne savruluyordu. Andor saçlarının omuzlarına dökülüp sırtına yerleşmesini izledi. Her nasılsa, ipeksi saç telleri her zamanki gibi parlaktı. Teni çok solgundu ama her zamanki gibi yumuşak görünüyordu. O iri yeşil gözleri Andor'un yüzünde gezindi, içlerinde endişe vardı. Yanında dizlerinin üzerine çökerken ona gülümsedi. "Uyanmışsın. Aman Tanrım, uyandığına inanamıyorum." Bakışları Ferro'ya kaydı, onun üzerinde gezindi, her ayrıntıyı inceledi. "Bu akşam yeniden iyileştin. Bunu yapabilmen tam bir mucize. Yere düştüğünde endişelenmiştim."

Ferro balta sapı genişliğindeki omuzlarını silkti. "Endişelenmenize gerek yok. İyileşeceğim ya da iyileşmeyeceğim. Endişelenmek sonucu değiştirmez."

Gözlerini devirdi ve sonra tekrar Andor'a baktı. "Uyandığına çok sevindim."

"Neyin kabul edilebilir, neyin kabul edilemez olduğu konusunda pek çok tartışma yapmamız gerekecek," dedi Andor, sesini olabildiğince sertleştirerek ve gözlerini kıza dikerek. Onun için çok güzeldi, içten dışa doğru parlıyordu. Dış kabuğunun insanlar tarafından çekici bulunacağını biliyordu ama bu onun için pek önemli değildi. Önemli olan onun içinde ne olduğuydu, bu ve onun diğer yarısı olduğu gerçeği. O, onun yarısıydı. Ona aitti.

"Evet, aynı fikirdeyim," diye karşılık verdi. "Çünkü kendini bu şekilde yırtmak tamamen kabul edilemez ve pek akıllıca değil. Sağlığını hiçe saymak için her ne gerekçeniz varsa yeterince iyi değil."

"Siz ikinizi yeniden bir araya gelmeniz için yalnız bırakacağım. Andor, seni uyarıyorum, hareket etmeye ya da toprağın altından çıkmaya çalışma. Şifacı her gece bizden biriyle de çalıştı. Diğerleri gelene kadar daha fazla hasar riskini göze alamayız." Ferro ayağa kalktı, yüzü dışarıya dönüktü. "Onlara yakın bir yerde kampta kalın ve hazırlıklı olun. Düşman çok yakın."

"Kardeşler ne kadar yakın?" Andor sordu.

"Geliyorlar," dedi Ferro. "Konumlarını ele vermiyorlar." Arkasını döndü ve uzaklaştı.

"O inanılmaz biri," dedi Lorraine. "Hiç yorulduğunu sanmıyorum. Bir makine gibi. Sandu ve Gary de öyle." Uzandı ve adamın saçlarını yüzünden çekti. "Beni gerçekten korkuttun Andor."

"Şifacı beni diğer dünyadan geri getiremeseydi, senin de öleceğini biliyorsun. Kendini bana bağlayarak ve beni o diğer yere kadar takip ederek her şeyi riske attın."

"Onlar da öyle."

"Onlar sen değilsin."

"Andor, peşimden gelir miydin?" Topuklarının üzerine geri yerleşti.

Ellerinin tekrar üzerinde olmasını istiyordu. Saçlarında, çenesinde, sadece ona dokunmasını. O dokunuşa ihtiyacı vardı. "Elbette. Ben senin hayat arkadaşınım."

"Aynen öyle."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok. Yüzyıllardır beni aramıyordun. Ben ölürsem sen devam edebilesin diye bizi ritüel kelimelerle bilerek bağlamadım."

Gülümsemesi çok yavaştı ama gülümsediğinde kalbi sıkıştı; o kadar güzeldi ki. "Belki de bizi bağladın, sadece bunu bilmiyordun, çünkü kardeşlerin seni o soğuk, karanlık yerde bulamayınca ben buldum."

Artık onu azarlayamazdı. Onunla çok gurur duyuyordu. "Teşekkür ederim, sívamet. Sensiz kaybolurdum."

"Bu ortak bir çabaydı." Elini adamın yüzünde gezdirdi, dokunuşu uzun sürdü. "Zihnine kilitlendiğinde, insanın ne kadar çok şey öğrendiği inanılmaz. Sanırım o birkaç gece bir ömür boyu, belki de birkaç ömür boyu öğrendim."

"Avantaj sende. Bilincim yerinde değildi."

"Bence baygın olmaktan biraz daha fazlasıydın. Beni gerçekten korkuttun," diye tekrarladı. "Bunu bir daha yapamazsın. Yedisiyle birden kapışırken aklından ne geçiyordu? İkisi usta vampir sayılırdı, en azından Sandu bana öyle söyledi."

"Yapmamalıydı."

"Kendini daha iyi hissediyor olsaydın, seni tekmeleyebilirdim. Benim de kız gibi tekmelerim yok Andor. Seni tekmelediğimde, tekmelediğimi anlayacaksın, bu yüzden bana aptalmışım gibi davranmaktan kaçın. Tabii ki usta vampir, alt vampir ve piyon arasındaki farkı bilmeliyim. Sizin dünyanızda yaşayacağım. Bu da onlarla karşılaşacağım anlamına geliyor, ve eğer çocuklarımız olursa, onlarla karşılaşacaklar. Oğullarımın savaşmayı öğrenmesi gerekecek, ama kızlarım da öyle. Çaresiz olmaya inanmıyorum. Ateş ederim. Bıçak kullanabilirim. Alev silahıyla pratik yaptım ve ölümcül derecede isabetliyim. Diğerleri bilmem gereken şeyleri öğrenmeme yardımcı oldular ve sizin savaş taktikleriyle dolu zihninizi son derece yararlı buldum."

Andor başını salladı. "Kendi kardeşlerimin seni küçük bir şahin olmaya teşvik ettiğine inanamıyorum. Kendi hayat arkadaşlarına karşı bu kadar hoşgörülü olacaklarından şüpheliyim."

"Anlamıyorsun Andor." Ona doğru eğildi. "Herkesi kaybettim, tüm ailemi. Sevdiğim herkesi. Onları kurtaramadım. Eve döndüğümde artık çok geçti. Seni kaybetmek istemedim. Anlayamıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi nazikçe.

Kederi içini parçaladı ve sonra küçük bir omuz silkme hareketi yaparak en büyük üzüntüsünü bastırdı.

"Birkaç saldırıyı savuşturmak zorunda kaldık ve herkes çok yoruldu. Başarılı olabilmemiz için herkesin yardımına ihtiyacımız vardı. Doğru eğitim verilirse kadınlar bu tür şeylerle savaşılabılır. Tüm kadınlar yapmalı demiyorum ama tüm erkekler de yapmamalı. Hepimiz farklıyız Andor. Bunu ailemin dojo'sunda eğitim alırken öğrendim."

Başını salladığında, iki eliyle yüzünü çerçeveledi ve ne söylemesi gerektiğini gerçekten duyması için ısrar etti. "Ben dövüş sanatlarıyla büyüdüm ve buna bayıldım. Ailem bu hayatı yaşadı. Diğerleri çeşitli derecelerde kendini savunmayı öğrenmek için geldi ya da kupa almak için bir ringde dövmüşmek üzere eğitim almak istedi. Gelen insanların bazıları çok nazik yaratıklardı ve ne olursa olsun saldırmayı içlerinde bulamıyorlardı. Diğerleri ise meydan okumaya, savaşmaya hevesliydi." Onu bıraktı ve tekrar dizlerinin üzerine çöktü.

"Bütün bu silahlar da ne?" Andor başıyla etrafını saran ve kendisinden yaklaşık bir metre uzakta dairesel bir düzende dikkatlice yerleştirilmiş çeşitli nesneleri işaret etti.

"Uzaktan savaşmak zorundayım, bu yüzden birkaç alev makinesine ve Sandu, Gary veya Ferro'yu geçmeleri halinde bir vampiri öldürmenin yollarına ihtiyacım vardı." Ürperdi. "Onlar gerçekten iğrenç, aşağılık yaratıklar. Ferro ve Sandu kalkanlarımı daha güçlü hale getirmem için bana gerçekten yardımcı oldular. Egzersizleri her zaman yapıyorum. Vampirlerden ikisi neredeyse onları aşip anılarıma ulaşıyordu. Ne kadar güçlü olduklarına inanamadım. Seslerindeki dürtüyü hissedebiliyordum. Her ihtimale karşı seni orada bulmalarını istemedim. Sen toprağın altındaydın ve onlar senin yaşadığını ya da buraya yakın bir yerde olduğunu bile bilmiyorlardı. Eğer beni öldürmeyi başarsalardı..."

"Dur. Sakın söyleme." İçini gerçek bir korku kapladı. Yüzyıllar süren arayıştan sonra, onu geri getirdiklerinde kızın ölmüş olması halinde neler olabileceğinden korkuyordu. "Dördünüze yardım edemeyeceğimi bilmek sinir bozucu."

Yüzü anında değişti. Yumuşadı. Gözleri deniz yeşiline döndü. "Sessizce yatmak zorunda kalmanın senin için korkunç olduğunu biliyorum."

"Bu rahatsız olmaktan çok daha fazlası Lorraine. Dördünüzün, kadınının ve kardeşlerimin tehlikede olması ve benim yüzümden gidememeniz. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım."

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi, sesi kalbini parçalayan bir duyguyla yumuşaktı. "Seni gördüm, zihninin içini, anılarını, herkesi nasıl koruduğunu. Sen koruyucusun, hepimiz için ayakta duracak kişisin. Şimdi bizim senin için ayakta durmamıza izin vermelisin."

"Düşündüğünüzden çok daha zor bir iş."

"İşimle ilgilenmek zorundayım. Tamamen yenilenmiş görünmek için sadece uyanmak ve giyinmek zorunda olan Karpatların aksine, ben yıkanmak, dişlerimi fırçalamak ve iş için çalıları kullanmak zorundayım."

"Dişlerin yıkanmasına ve fırçalanmasına yardımcı olabilirim," diye teklif etti.

"Hayır," dedi başka bir ses. "Yapamazsın."

Andor şifacıya baktı. Gary doğrulup oturdu. O kadar bitkin görünüyordu ki Andor ona yere yatmasını emretmek istedi. Bir Daratrazanoff emir verilecek türden bir adam değildi. Onlar emir verirdi. Gary yumuşak bir sesle konuştu ama bu ses otoriteyi de beraberinde getiriyordu.

Andor hiçbir zaman otoriteyi tanıyan biri olmamıştı. Yüzyıllar önce prensine bağlılık yemini ettiğini zar zor hatırlıyordu. Kardeşleri gibi o da prensi Vlad'ın kendilerine ihanet ettiğine inanıyordu. İlk oğlunu yok etmek yerine, halklarını neredeyse yok edecek bir dizi olayın yaşanmasına izin vermişti. Vlad, çocuklarına olan sevgisi yüzünden hayat arkadaşına üzüntü verememesi yüzünden Karpat halkını yok olmanın eşiğine getirmişti. Andor ve manastırda yaşayan diğer kadimler, Vlad'ın ikinci oğlu olan yeni prene bağlılık yemini etmemişlerdi.

Lorraine Andor'a doğru eğildi, ağzının kenarını öperken ipeksi saçları Andor'un yüzünü okşadı. "Hemen döneceğim. Siz ikiniz birbirinize poz verebilirsiniz." Gary'ye gülümsedi. "İyi akşamlar. Görüyorum ki yine yere inmemişsin. Ferro

Bunun çok tehlikeli olduğunu ve şifalı toprağa ihtiyacınız olduğunu söyledi."

"Toprağı açamayacak kadar yorgundum," diye itiraf etti Gary. "Belki de, ama sanırım sen de beni koruyordun. Andor, bizimkine karşılık bedenini sunuyor." Ayağa kalktı, dikkatleri üzerine çeken kot pantolonunun paçalarının tozunu aldı ve ağaçlara doğru ilerledi.

Andor onun gidişini izledi ama Gary'nin toprağı bile açamayacak kadar yorgun olduğu iması aklını kurcalıyordu. Açık alanda, Lorraine'in yanında sığ bir çukurda uyumuştı. Şifacı da dahil olmak üzere hepsi güçlerinin sonuna gelmişlerdi. Bu ona durumun ne kadar vahim olduğu hakkında fark ettiğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Eskiler gecenin sonuna kadar toprağa bile girememişlerse, onu hayatta tutmak için çok fazla enerji harcıyorlardı.

Andor şifacının zihninde hareket ettiğini hissetti. Güçlüydü. Kadim. Çılgın dövüş yeteneklerine sahip müthiş bir adamdı. Güçlü bir şifacıydı ve Birleşik Devletler'de ona çok ihtiyaç duyuluyordu, özellikle de vampirlerin yüzyıllar boyunca yavaş yavaş konumlarını güçlendirdiklerini ve şimdiden iyi bir yere sahip olduklarını keşfettiklerinden beri.

Çok fazla hareket edersen yaşayamazsın. Bu yaraları iyileştiremedik. Üçü endişe verici. Onlara konsantre olabilmem gerek ama vampirler burada olduğumuzu ve bir şey sakladığımızı biliyor. O şey sensin. Lorraine sensiz Asenguard yerleşkesine gitmeyecek. Eğer onu kurtaracaksak, seni de kurtarmalıyız.

Ona gitmesini emredeceğim.

Dünyadaki tüm emirler onun üzerinde işe yaramayacak. O zaman zorlanmalı.

Hepimiz senin kaderine bağlıyız. Dördümüz ve sen, Andor. Seni terk etmeyecek. Onu ritüel kelimelerle kendine bağlamamış olabilirsin, ama bağlar onlar olmadan gördüğüm bağlardan daha sıkı. Bunun bir parçası da o. Demir gibi bir iradesi var.

Ferro vampirlerin varlığını hissettiğini belirtti. Karanlığın onu ele geçirmeye başladığını görebiliyorum, diye uyardı Andor. Gary'nin, demir irade olsun ya da olmasın, Lorraine'e yönelik tehlikenin çok gerçek olduğunu anlamasını istiyordu. Diğerleri ona silah sağlamış olabilirdi ama vampirler peşlerinden yoğun bir güç gönderirse, özellikle de ona yardım edemeyecekleri gündüz saatlerinde, Lorraine hepsini kaybedebilirdi. Yakınlarda olmalılar.

Gary başını salladı. Bizi sürekli taciz ediyorlar. Sandu ve Ferro diğerlerini çağırdı. Onlar gelene kadar seni iyileştirmeye başlayamam. Onlar da saldırı altındaydı. Sergey iyi bir savaş stratejisti oldu. Gary, yüzyıllar önce bir plan oluşturan ve sonra bunu metodik olarak uygulayan usta vampirin adını verdi. Kendini sadece en güçlü olduğu ve zafer kazanma yeteneğine sahip olduğundan emin olduğu zamanlarda göstermişti. Şimdi ordusu Karpatlar'ın peşine düşmüş, her gece onları zayıflatıyordu.

Andor, "Lorraine'i bize daha yakın bir yere çağır," dedi. "O yapması gerekeni yaparken sen de onu gözlerden koruyabilirsin."

Gary başını salladı. "Doğrusu, enerjimi boşa harcayamam. Seni seyahat edebileceğin bir noktaya getirmeliyim. Seni Tarık'ın inşa ettiği iyileştirme alanlarına götürmeliyiz. Ayrıca kadim kanın takviyesine de ihtiyacımız var. Hareketsiz kalmalı ve bedenini toprağın altında tutmalısın. Hareket edemezsin. Sana enjekte edilen zehirleri ve onların parazitlerini vücudundan çıkarmayı başardım. Ölü dokuları kestim ve biraz büyümeyi teşvik ettim. Kan sızan o kadar çok yer vardı ki hepsine ulaşamadım, bu yüzden birini durdurduğum anda bir diğeri ortaya çıktı."

"Lorraine bir avcının vampir bulduğunda onu yok etmeye çalıştığını henüz anlamadı. Onlarla savaşmaktan başka seçeneğim yoktu." Bu bir özür değildi. Bir gerçeği ifade ediyordu. Avcılar yaşayan ölüleri arar, onları inlerinden inlerine kadar takip ederdi. Nerede olurlarsa olsunlar onları yok etmek onların işiydi. Bu durumda,

bir tuzağın içine çekilmişti. Üç küçük vampir yem olarak kullanılmıştı. Bu onun için çok az önemliydi, hepsinin yok edilmesi gerekiyordu.

"Anlıyorum," diye kabul etti Gary. "Ama bu iyileşme sürecini kolaylaştırmıyor."

Gary'nin başını kaldırmasıyla Andor'un gece havasında düşmanın görünmeyen varlığına işaret eden ölü boşluğu hissetmesi aynı anda oldu.

Lorraine. Hemen buraya gel. Güvenlik önlemleri dahilinde misin?

Tabii ki hissediyorum. Dördünüz zihninizi o kadar çok paylaştınız ki, benimkini eğittiniz. Burada yalnız olduğumu sanıyor.

O jelä peje terád, emni-sun scorch you, woman, you are not bait for the undead. Tekrar hareket edebildiğinde onun boynunu sıkacaktı.

Yumuşak kahkahası zihnini doldurdu ve sonra aniden kesildi ve o gitmişti. Arkasında, az önce eğlencesini fırçaladığı, içine aktığı ve onu bütün hissettirdiği zihninin duvarları boyunca, bıçak saplanır gibi delici bir acı hissetti. Bu, her şey yok olduğunda kalan bir histi.

6

Lorraine bir an gülüyor, Andor'un arkaik düşünce tarzıyla eğleniyordu ve sonra bir şey zihninin derinliklerine saplandı. Bir vampirin saldırısını fark ederek kendini Andor'dan uzak tutacak kadar akıllıydı. Bu seferki güçlüydü, hayal edebileceği her şeyden daha güçlüydü. Bıçak derinlere saplandı, acı dışarıya doğru yayılarak tüm beynini kapladı. O kadar acı vericiydi ki tek dizinin üzerine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Kalkanlarını indirmeyi başaramadan önce zihninden bir şey koparılmıştı.

Birkaç derin nefes aldı ve zihninin boş kalmasını diledi. Andor'un çok yaralı olduğu ve tüm Karpatyalıların zayıf olduğu gerçeğine ihanet etmeyecekti. Gündüz saatlerinde onu yalnız bırakmak istemediler, bu yüzden güvende olabilecekleri ve iyileşebilecekleri toprağın derinliklerine gömülmek yerine sığ çukurlarda uyudular. Sırayla yatıyorlardı, Gary onun da yatması için ısrar ediyordu. Gary onun her zaman toprağa girmesi gerektiğini düşünüyordu ama kimse onu dinlemedi. Eskiler kadınlar söz konusu olduğunda hâlâ karanlık çağlarda yaşıyorlardı.

Yumruk kalkanlarına çarpıp geri sekti ve arkasında yağlı bir kalıntı bıraktı. Bu his öğürmesine neden oldu. Kampa geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Karpatyalılar güneş ışınlarının kendilerine ulaşmasını engellemek için bir sığınak inşa etmişlerdi. Ayrıca kamplarının etrafına güçlü bir koruma duvarı inşa etmişlerdi; üç kadim insan bu duvarı öyle örmüştü ki görünmez barikat

en büyük usta vampirin bile çözmesi neredeyse imkansızdır.

Bir kanat çırpıntısı ona yalnız olmadığını söylerken, her zaman yakınında tuttuğu alev makinesine uzandı. Zihinsel olarak, iğrenç yaratıkların Karpatlar'ın ördüğü bariyeri aşamayacağını biliyordu ama bu duygusal olarak işini kolaylaştırmıyordu. Kaçmak istiyordu. Sertçe yutkundu ve yavaşça ayağa kalkarak etrafındaki ağaçlara baktı.

Tepesindeki dallarda beş karga oturmuş ona bakıyordu. Gözleri ona sabit bir şekilde bakarken şeytani görünüyordu. Onlardan uzaklaşıp etrafındaki yeşilliklere bakmaya zorladı kendini. Kadimlerin her birinin kafasında çalıştığı birçok savaştan, aldanmaması gerektiğini biliyordu. Eğer ölümsüzleri herhangi bir biçimde görebiliyorsa, bunun nedeni onları görmesini istemeleriydi ve büyük olasılıkla saldırı başka bir yönden gelecekti.

Göz ucuyla bir hareket gördü ve yeni saldırganla yüzleşmek için döndü. Ağaçların arasından bir adam çıktı, kendinden emin adımlarla ve yüzünde bir gülümsemeyle yürüyordu. Kalbi hızla çarptı ve sıkıştı. Ağzı kurudu. Onu uyarmışlardı. Hepsi uyarmıştı ama o hâlâ hazırlıklı değildi. Onu son gördüğünde, kardeşi yerde bir kan gölünün içinde yatıyordu. Şimdi oradaydı, her zamanki gibi görünüyordu.

Theodore atletik bir adamdı. Gerçekten yakışıklıydı. Onunla aynı kestane rengi saçlara, aynı yeşil gözlere ve rahat bir gülümsemeye sahipti. "Küçük kardeşim."

Bu selamlaşma onun omurgasını sertleştirdi. Ferro ve Sandu ona kendi dillerinde "küçük kız kardeş" anlamına gelen sisarke diyorlardı. Bazen İngilizce'de de böyle diyorlardı ama Theodore ona hiç böyle hitap etmemişti. Dudaklarını ıslattı ve onun yaklaşmasını izledi. Geri adım atarak alev makinesini daha sıkı kavradı. Ağabeyinin bu kopyası mükemmeldi. Her adımında akıcı, mükemmel bir savaşçı olduğunu gösteren o kolay adım. Ona her zaman hayranlık duymuştu.

Hareket ettiğinde kaslarının akış şekli, ona her rakibine karşı böyle bir avantaj sağlıyordu.

Birkaç dakika önce Theodore'u düşünüyordu. Onu ne kadar çok sevdiğini. Ne kadar iyi anlaştıklarını. Kendisinden birkaç yaş büyüktü ve bir kez bile kız kardeşinin gelmesine içerlemiş gibi görünmemiştir. Kıskanç değil, onunla gurur duyuyor gibiydi. Zor hareketleri öğrenmesine ve birine karşı çalışması gerektiğinde antrenman yapmasına yardım etmişti. Ona karşı her zaman sabırlı olmuştu. İnsanların onu hatırladığı korkunç manşetler yerine, kardeşiyle ilgili o güzel anılara sahip olabileceği vahşi doğada yalnız olmayı tercih etti.

Şimdi de Theodore'un verdiği güvenle görünmez bariyere doğru yürürken midesi bulanıyordu. Bariyere çarptı ve bariyer onu geriye doğru öyle bir savurdu ki kışının üzerine yirmi metre uzağa düştü. Bir an orada oturdu, başını salladı ve kahkahayı patlattı. Gülüşü bile aynıydı. Kesinlikle aynıydı. Bu kahkaha onu çok etkiledi. Ağlamamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Gözyaşları gözlerinin arkasında yandı ama onları dökmeyi reddetti.

"Kardeşimi bu şekilde kullanamazsın," diye azarladı.

Theodore'un kopyası ayağa kalktı, kot pantolonunun paçalarının tozunu aldı ve ona iyi huylu bir şekilde sırtıttı. "Beni içeri davet et. Seninle konuşacak çok şeyim var ve beni içeri davet etmezsen gitmek zorunda kalacağım."

Onun gitmesini istiyordu, ama tersine, gitmiyordu. Theodore'u mutlu görmek, ikisinin dünyaya karşı olduğu o eski tanıdık dostluk sırtışını görmek onu mutlu ediyordu. Bunun tehlikeli olduğunu biliyordu. Bu bir numaraydı. Bir illüzyondur. Yine de mükemmeldi.

"Adımı söyle."

Kardeşinin klonu ona kaşlarını çattı. "Ne oyunu oynuyorsun? Beni de davet et."

"Adımı söylemek zorundasın."

Bir anda beynine güçlü bir darbe indi. Bu, bir buz kıracağının bir delik açmaya çalışması gibi yoğunlaşmıştı.

Theodore'un kopyasının ihtiyaç duyduğu bilgiye ulaşmak için kalkanlarını delip geçti. Avucunu şakağına bastırdı ve başını salladı. "Teddy, bu şekilde istediğini elde edemezsin. Adımı hatırlamıyor musun?"

Onu yakınına çekecek cesareti bulmalı ve sonra alev makinesiyle yok etmeliydi. Bu savaşı başlatacaktı. O kardeşinin klonuyla uğraşırken, diğerleri de korumaları kaldırmak için çalışacaktı. Birlikte alışacaklardı. Gary, Sandu ve Ferro bunu onunla yüzlerce kez konuşmuşlardı.

Kardeşinin klonu yaklaştı, onları ayıran görünmez bariyere karşı biraz temkinli görünüyordu. Ona bir el uzattı. "Sen benim sevgili küçük kız kardeşimsin."

"yleyim," diye kabul etti. "Yaptığın o korkunç şeyleri neden yaptın Teddy?" Bu görüntünün nedenine dair hiçbir fikri olmadığını biliyordu ama ona sorma fırsatını hep istemişti ve Teddy tam karşısında duruyordu. Artık çok yakındı. Bunu yapmak zorunda kalacaktı. Andor'u ve diğerlerini korumak istiyorsa başka seçeneği yoktu. Bu işte birlikteydiler.

Kardeşini ya da ailesini kurtaramadığında Andor'u kurtarmıştı. Theodore'un bir kopyasının onu ya da diğerlerinden birini öldürmesine izin vermeyecekti. Sandu, Ferro ve Gary'yi zaten ailesi olarak görüyordu. Onun için onun hissettiği gibi bir şey hissetmiyor olabilirlerdi ama ruhlarının birbirine bağlı olduğunu biliyordu. Bu da kaderlerinin birbirine bağlı olduğu anlamına geliyordu.

Theodore bir adım daha yaklaştı. "Başka seçeneğim yoktu. Bana başka seçenek bırakmadılar."

"Kim sana başka seçenek bırakmadı?" Doğruluğundan emin olmak için ona bira adım daha yaklaşması gerekiyordu. Sanki onu daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildi.

Bir anda vampir piyon yemi yuttu ve neredeyse ona doğru geldi, korumaların hemen yakınında durdu. İzleyenlerden biri huzursuzlanıp başarı beklentisiyle pozisyonunu değiştirirken kanatların hışırtısını duydu.

Karganın kanatları genişçe açıldı ve sonra bir kez daha tüylü bedenine yerleşti.

Kendini toparlayan Lorraine derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Alev silahını kalçasının yanında tutarak bekledi. Klon, vurma alıştırmaları yaptığı boşluğa doğru adımını attı ve Lorraine de alev makinesini fırlatıp bin santigrat derecelik ısı ve alevle ona vurdu. Klon alevler içinde patladı, öyle ki tüm vücudu turuncu ve kırmızı renklerle kaplandı. Alev silahını tam kalbinin olması gereken yerde, göğsünde tutmaya devam etti.

Kargalar onunkiyle birlikte seslerini, kadının içini tırmalayan bir çığlığa yükseltti. Bir dalış saldırısıyla dallardan ayrıldılar, alçaldılar ve son anda kuş olarak değil, gerçek formları olan ölümsüzler olarak yükseldiler. Lekeli dişleri ve çürümüş etleriyle korkunç ve iğrenç görünüyorlardı. Doğrudan yüzüne doğru geldiler. Kendini korumasını gerektirmesine rağmen hedef değiştirme hatasını yapmadı. Ona verdikleri kutuya, kadimlerin onu korumak için yaptıkları o sürekli akan alev makinesine sertçe asıldı.

Sesler o kadar korkunçtu ki kulaklarını acıtıyordu. Ağladığını biliyordu çünkü görüşü bulanıklaşmıştı ama sabit duruyordu. Beş vampir, görünmez savunma hattının hemen dışında, onun etrafında bir yarım daire oluşturarak yayıldılar. Sallanıyorlardı, bir ritim tutturmuşlardı. Bunu daha önce de görmüştü. Ağaçlardaki dalların sesi onu yakalamıştı. Tap. Tap. Tap.

Yanmakta olan klon korkunç sesler çıkarmaya başladı, her bir çığlık o tuhaf ritimle eşzamanlıydı. Kalbi sesle birlikte güm güm atmaya başladı, böylece nabızı o garip rap, rap, rap ile birlikte atmaya başladı. Zihninde yankılandığını hissetti. Rap. Rap. Rap. Kapı çalınır gibi. Zihnine girmek için bir yol arıyorlardı. Kalp atışını değiştiremiyordu. Artık parmaklarının kalçalarına her dokunuşunda, ağaç dallarının her tıkırtısında nefesi ciğerlerinden fırlıyordu. Yine de parmağını alev makinesinin tetiğinde tutuyor, geri çekilmeyi reddediyordu.

Klon dizlerinin üzerine çöktü, kıvranıyor, çığlık atıyordu, ses aynı davul ritmiyle noktalanıyordu. Yüzüstü yere yığıldı. Alev makinesini kapattı ve bariyerden geri çekilerek meydan okurcasına karşısındaki vampirlere baktı. Hiçbiri konuşmuyordu ama aynı ritmi tutmaya devam ediyorlardı. Bunun onu delirtmesinden korkuyordu. Kadimlere ulaşmayı her şeyden çok istiyordu ama zihnini açamayacağını biliyordu.

Tıkırtı sesi dışında gece sessizliğe gömüldü. Bir anda içini bir korku kapladı. Kollarındaki ve ensesindeki tüyleri diken diken eden korkunç, uğursuz bir his. Korkunun omurgasından aşağı süzülüğünü hissetti. Ağzı kurumuştu ve ileriye doğru adım atma, güvenli yerinden çıkma dürtüsü o kadar güçlüydü ki bunun bir dürtü olduğunu biliyordu.

Lorraine bedenini her seferinde birkaç adım geriye doğru zorladı. Botları toprakta sürükleniyor, ona itaat etmek istemiyordu. Sadece disiplinli olduğu için bunu başarabilmişti. Bariyerden sadece birkaç adım uzaklaşabilmişti ama bunu başarmış olmak ona bir zafer duygusu veriyordu.

Hepsi bunu bekliyordu. Bunu değil. Kimi? Eskiler, usta bir vampirin onları taciz ettiğini ve piyonlarını gönderdiğini biliyorlardı. Kimse bunun ordunun başı olduğuna inanmıyordu, zombi o kadar kurnazdı ki herkesi kandırmıştı; birden fazla usta vampir vardı. Her biri son derece tehlikeliydi.

Diğerlerine hükmeden usta vampir Sergey Malinov, piyonları ve en iyi savaşçılarından bazıları olmadan seyahat etmez ya da saldırmazdı. Eskiler de onun eninde sonunda kendini göstereceğine inanıyordu. Çok fazla bekleyemezdi, çünkü koşullar değişebilir ve küçük grupları daha da güçlenebilirdi.

"Bana gel," diye fısıldadı vampir, eliyle işaret ederek, parmakları tıkırtı sesine göre tekrar tekrar hareket ediyordu.

O çok güzeldi. Andor, Ferro, Sandu ya da Gary'den çok daha güzeldi. Cildi pürüzsüzdü, üzerinde tek bir

Leke. irkin arkadaşlarının yanında güzelliği neredeyse küfür gibi görünüyordu.

Başını salladı ve tökezleyerek geri çekilmeyi başardı. Adam gözlerini ondan ayırmıyor, bir yandan da parmakları aynı ritimle onu çağırıyordu. Ona karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Kadın ileri doğru ilk adımını attı ve adam gülümsedi, dişleri bembeyaz parlıyordu. Bembeyaz.

Yaşayan  l lerden oluşan yarım dairenin arkasında ve solundaki hareket usta vampirin gözüne çarptı. Harekete doğru döndü. Gary ağaçların arasından ıktı. On adım ötesinde Sandu vardı. On adım ötede Ferro vardı. Orada olduğunu bilmediği dördüncü bir adam ve sonra beşinci bir adam. Rahatlama dizlerine vurdu, öyle ki neredeyse yere yığılacaktı. Olduğu gibi, tek dizinin üzerine çöktü ve derin nefes alarak kafasını toparlamaya çalıştı.

"Plan işe yaradı Sisarke," dedi Sandu. "ok iyi işe çıkardın. İçeri girin. Bu katliam senin gözlerin için olmayacak."

Lorraine izlemek istiyordu, kan için değil, öğrenmek için. Usta vampir beş eskiyle yüzleşmek için döndü. Yüzlerin her biri acımasız ve yaralıydı. Yere tükürdü ve kadın karanlık maddenin içinde kıpırdayan bir şey gördü. Kurtlu yaratıkları işaret etti ve onlar da tekrar tekrar çoğalarak büyümeye başladılar. Nefes nefese kaldı, ayağa fırladı ve geri geri uzaklaştı.

"Hibirinizi tanımıyorum," dedi usta vampir, sanki bunu iddia ederek hepsini kendisinden aşağı görüyormuş gibi.

Tanımadığı iki adamdan biri, "Bizi tanımanıza gerek yok," diye cevap verdi.

"İsimleriniz yok mu? Size Karcsi olduğumu söylemekten korkmuyorum. Belki adımı duymuşsunuzdur." O konuştukça, tıkırtılar daha yüksek, daha ısrarlı hale geldi.

Lorraine bunun onu etkilediğini fark etti. Geri çekilmişti ama şimdi yine bariyere yakındı. Karcsi, Lorraine'in güvenlik kalkanının arkasından çıkmasını ve onu Eskiler'e karşı kullanabilmeyi umarak onu hedef alıyordu. Vampire bunun ona hiçbir faydası olmayacağını söyleyebilirdi. O adamların hiçbiri yaptıkları şeyi durduramazdı.

yapmak üzereydiler. Vampirlerle savaşmak için doğmuşlardı. Yüzyıllar boyunca yeteneklerini savaş üstüne savaşla geliştirmişlerdi. Hiçbir şey onları nihai hedeflerinden caydıramazdı - usta vampiri yok etmek.

Daha önce konuşan adam hafifçe eğildi. "Ben Dragomir, Karpat Dağları'nın yükseklerindeki manastırdan bir keşişim. Bunu da aradan çıkardığımıza göre, devam edelim."

Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki hareket etti, hızı o kadar fazlaydı ki usta vampire değil ama daha küçük vampirlerden birine saldırırken bulanıklaştı. Sandu ve Gary de tanımadığı adamlarla birlikte ona katıldılar ve her biri vampirlerden birini hedef aldı.

Ferro usta vampirin peşinden gitti. Her ne kadar eskisinden çok daha zinde görünse de, onun Ferro olmasından nefret ediyordu. Muhtemelen kadimler tuzağı kurmadan önce ona kan vermişlerdi. Artık Karcsi tamamen bir ölüm kalım mücadelesine girdiğine ve diğer vampirler hipnotik dokunuşlarına devam edemediklerine göre, büyüünün etkisinden tamamen kurtulabilirdi.

Bariyer boyunca koştu, gözlerini Ferro'nun arkasından gelmeye çalışarak daireler çizen küçük vampirlerin sonuncusundan ayırmadı. Kadim ve usta vampir havaya yükseldi ve birbirlerine ateşli mızraklar fırlattı. Yaşayan ölü bir tür engele çarptı ve yere doğru battı. Sandu'nun kafasına doğru dalışa geçtiği sırada bir yıldırım kırbacı ayak bileğini buldu. Kırbaç vampiri Ferro'ya doğru geri çekti.

Ferro ve zombi yere düşerken birbirlerine çarptılar, etraflarında şimşekler çakıyordu. Kıpır kıpır yaratıklar efendilerine ve saldırgana doğru koştu, bazıları yıldırım kırbacıyla temas ettiklerinde anında kül oldu. Koku iğrençti, öğürmesine neden oldu. Gözlerini güçlükle küçük vampire dikti. Aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki, tüm aksiyonu takip etmek zordu.

Andor'a geri dönmesi gerekiyordu. Kadimlerden biri onu bilgilendirmiyorsa, onun için endişelenip neler olup bittiğini merak ederek delirecekti ve bunun nasıl mümkün olduğunu göremiyordu. Ferro, Gary ve Sandu'nun üçü de, onlar tuzaklarını kurarken Andor'u tehdit edecek hiçbir şeyin yer altı ya da yer üstü korumalarından geçemeyeceği konusunda defalarca güvence vermiş olmalarına rağmen endişelenmeye başlamıştı.

Andor'un kendisini yem olarak kullandıkları için hiçbirinden memnun olmayacağını da biliyordu. Bu fikri onun bulmuş olması önemli değildi. Andor'u iyileştirmek için zamana ihtiyaçları olduğunu biliyorlardı. Hâlâ tehlikedeydi. Hayatı için verdiği korkunç mücadeleden sonra, onu şimdi kaybetmek istemiyordu. Usta bir vampirle savaşmanın kendisi için imkânsız olduğunu biliyordu ama bu ölümsüzün ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Güvenlik önlemlerini almış olsa bile onun dürtülerine asla karşı koyamazdı.

Küçük vampir, sırtı ona dönük olan Ferro'nun etrafında daire çizdi. Vampir sinsice, kıpır kıpır kurtçukların arasından geçerek kadime doğru ilerliyordu. Bazıları ona çoktan ulaşmıştı ve bacağının üzerinde kaynaşıyorlardı. Ayak bileğini çevreleyen bir kan izi görebiliyordu. Küçük vampir onun arkasına geçmek için tam önüne geçmiş, neredeyse pozisyonunu almıştı. Ferro, Karcsi'nin saldırısından kaçınmak için sağına doğru adım attı.

Lorraine, Ferro'nun etrafından dolanarak dövüşü tam önüne getirdiğini fark etti, böylece efendisinin emrini yerine getiren daha küçük vampir, ona en yakın yolu kullanarak kadime yaklaşmak zorunda kalacaktı. Bu adamların ne kadar yetenekli olduklarını, savaş alanında herkesin nerede olduğunu bilebilmeleri onu şok etmişti.

Vampirin kalbinin tam olarak nerede olduğunu bulması gerekiyordu, sırtı dönükken bu biraz daha zor bir şeydi. Bunu doğru yapabilmesi için sessiz bir dua gönderdi ve alev makinesiyle onu vurdu. Vahşi doğaya huzur bulmak için geldiği aklına geldi. Gerçekten de kişisel bir keşif yolculuğuna çıkmıştı.

Öfkesini bastırıp kendini daha iyi bir insan haline getirecekti. Bunun yerine, zorunluluktan dolayı ailesinden çok daha vahşi bir grup insan bulmuştu. Şan, şöhret, kupa ya da madalya için savaşıyorlardı. Hayat kurtarmak için savaşıyorlardı.

Yanan etin kokusu, olduğu gibi çürümesi, onu iğrendirdi. Onu ve kalbini çabucak yok edebileceğini umuyordu ama adam döndü ve alevleri ona geri fırlattı. Tökezleyerek geri çekilirken alev makinesini düşürdü. Alevler savunma engelini çarptı ve vampire doğru kükredi.

Çılgılık atarak barikata doğru koştu, sanki sadece öfkesiyle barikadı aşıp ona ulaşabilecekmiş gibi. Ellerini teneke kutunun üzerine koymayı başardı ve bu kez doğrudan kalbinin üzerine bir başka düzenli akışla vurdu. Bariyere defalarca vurdu, o görünmez örme koruma hattına. Her seferinde kıvılcımlar ve korlar havaya uçtu.

Rüzgâr şiddetlendi ve alevler onu tamamen sardı. Gary vampirin arkasından geldi ve onu döndürdü. Andor'a git. Bunu halledeceğiz.

Hayatında hiçbir şeyi duymaktan bu kadar mutlu olmamıştı. Tanık olduğu şeyin dehşeti çok fazlaydı. Vampirlerin vücutlarını parçaladığı kadim insanların üzerini kaplayan kan onu fiziksel olarak hasta etmişti. Artık onlara yardım edemezdi. Onun görevi yem olmak ve mümkünse Ferro'yu öldürmek için efendisinin emrini yerine getirmeye çalışacağını bildikleri son vampiri ortadan kaldırmaktı.

Lorraine, Andor'un üzerindeki görünmez yapıya doğru koştu. Çivit mavisini gözleri gece yarısı moru ve mavisinin mürekkepli bir karışımıydı. Öfkeliydi. Daha önce ona hiç kızmamışken, bu gerçeğin üstünden atlamak mümkün değildi.

"Usta vampiri içeri çekmek için kendini yem olarak kullandın." Bu bir suçlamaydı, daha azı değil. "Böyle bir şeyi onaylamayacağımı biliyordun ama yine de yaptın."

Bunu tam olarak inkâr edemezdi. "Bu gerekliydi."

"Kendinizi tehlikeye atmanıza asla gerek yok. Karcsi seni güvenlik önlemlerinin ötesine çekmeyi başarsaydı, denemiş olsam da sana ulaşamazdım."

Usta vampirin seçtiği ismi biliyor olması, birinin ya da hepsinin bilgi paylaştığı anlamına geliyordu. "Kızgın olduğumu biliyorum ama ben doğru olduğumu düşündüğüm şeyi yaptım." Meydan okuyormuş gibi görünmemeye çalıştı. O bir çocuk değildi ve hepsi için doğru olduğumu düşündüğüm şeye dayanarak kendi kararlarını verme hakkına sahipti ama adam kızgın olmaktan çok incinmiş görünüyordu. Suçlu. Utanmış. Utanç, onun hissetmesini istediği son şeydi.

"Bu planı benimle tartışmış olsaydınız, bunu yasaklayacağımı biliyordunuz."

Yasak kelimesini duymak bile onu kıpkırmızı yapmıştı. Kendine onun farklı bir zamandan, erkeklerin kadınları yönettiği bir zamandan geldiğini söylemeye çalıştı. Tamamen farklı bir kültürden. Hatta kendine onun tamamen farklı bir tür olduğunu ve toplumlarının zorunluluktan farklı olduğunu hatırlattı ama gerçek şu ki, bir karmaşa içindeydiler ve herkesin elini taşın altına koyması gerekiyordu.

"Bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip değilsin."

Gözlerinde çok tehlikeli bir şey parıldıyordu. Ölümün kıyısında olabilirdi ama son derece güçlü bir varlıktı. "Hayat arkadaşın olarak her türlü hakka sahibim." Birden sesi sakinleşti, çok sakinleşti.

"Henüz hayat arkadaşısı değiliz," diye tersledi, ona karşı makul ve sakin olma arzusuna rağmen öfkesi onu ele geçirmişti. Titriyordu, midesi bulanıyordu ve kardeşinin klonunu ateşe verdiği için hâlâ üzgündü. Bu kadar çok kan görmek ailesinin görüntülerini çok yakınına getirmişti. Kendisinden sadece birkaç metre ötede iğrenç, aşağılık yaratıkların hepsini çok acımasız bir şekilde öldürmek istediği bir savaşın sürdüğünü bilmek onu sarsmıştı.

"Biz hayat arkadaşınız," diye güvence verdi çok alçak bir sesle. "Görünüşe göre, sen benim hayat arkadaşım gibi hissetmiyorsun, her ne kadar

Bana ruhen bağılsın ve birkaç sabahdır aklımdasın. Bu yeterli olmamalı."

Kalbi küçük bir sıçrama yaptı. "Sorun o değil. Ben insanım Andor. Önce onca yıl insanların yanına yaklaşmadın, sonra da kendini bir manastıra kapattın. Zaman ilerledi ve onunla birlikte kadınlar da değişti."

"Bir hayat arkadaşı hala aynıdır."

"Bunu bilemezsin. Nereden biliyorsun?"

"Sen beni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapıyorsun, ben de senin için aynısını yapıyorum."

"Bazen, Andor, bu birini güvende tutmakla ilgilidir. Ben hayattayım. Sen de hayattasın. Vampirlerden kurtulmamız gerekiyordu ve bunu yapmak için ana vampiri ortaya çıkarmamız gerekiyordu."

"Karcsi kardeşinin bir illüzyonunu yaratmayı başardığında üç kardeşimin seni klonlaması çok mu fazlaydı? Seni riske atmayı hiç düşünmediler. Seni temin ederim Lorraine, kendi hayat arkadaşlarını asla riske atmazlar."

"Biz doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık. Güçsüzlerdi. Çevrede kan verecek kimse yoktu. Böyle bir şey yapmak istediler ama vampirin bir şekilde öğrenmesinden endişe ettiklerini söyleyebilirim. Ben de doğru olduğunu düşündüğüm kararı verdim."

Andor, "Doğru olduğunu düşünseydin bunu benimle konuşurdun," dedi. Bakışları kızın yüzünden hiç ayrılmadı.

Çok sakın görünüyordu. Andor neredeyse her zaman sakindi ama şimdi, öfkesinin tüm belirtileri kaybolmuşken, çok endişeliydi. Açıklamasını kabul etmeyeceğini bilse de, gerekçesini anlamasını sağlamak için ağzını açtı.

"Te avio päläfertii lam." Sadece onun zihninde bulunarak dili yeterince öğrenmişti ama yine de onun için tercüme etti. "Sen benim hayat arkadaşımsın."

"Kafamı toparlamaya çalışıyorum." Uzlaştırıcı olmaya çalıştı.

"Éntö lam kuulua, avio päläfertii lam. Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum."

Bu sözleri söylediği anda, içindeki bir şey karşılık verdi. Andor'dan kendisine uzanan bir bağ hissetti. Elini kaldırdı. "Bekle. Andor, bekle."

Onu görmezden geldi. "Ted kuuluak, kacad, kojed. Ben sana aidim. Élidamet andam. Senin için hayatımı sunuyorum."

Lorraine zar zor nefes alabiliyordu. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama bu konuyu konuşmalıyız. Andor, bunu konuşmalıyız."

"Kararlarınızı benimle tartıştığınız şekilde mi?" Çivit rengi gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı.

"Biliyorum, biliyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Sadece yaptığınız şey kalıcı gibi geliyor. Yemin ediyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Haklısınız. Ritüel bağlayıcı kelimeler türümüzün erkeklerine biz doğmadan önce kazınır. Sadece gerçek bir hayat arkadaşı olan kadınlarda işe yararlar. Sen benim hayat arkadaşım olup olmadığından emin değilsin, bu yüzden bu teoriyi test ediyoruz." Gözleri kırışmadı bile ve ona bir yırtıcıyı hatırlattı. "Pesämet andam. Sana korumamı veriyorum. Uskolfertiilamet andam. Sana bağlılığımı sunuyorum."

"Kes şunu. Ciddiyim. Bana kızgın olduğun için bunu yapamazsın. Bu ikimizi de hayatımızın geri kalanı boyunca etkileyebilecek bir şey."

"Senin öldürülmen bunu yapmaz mıydı? Bir erkek Karpatyalı hayat arkadaşını kaybettğinde ne olur biliyor musun? Benim zihnimdeyken ya da hayat arkadaşın olmayan erkeklerin zihnini paylaşıırken, bu çok önemli bilgiyi öğrendin mi?"

Başını iki yana salladı, aniden Andor'un ona söyleyebileceklerinden çok korktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Andor doğru olduğuna inandığı bir şeyi yaptığı için kızacak türden bir adam değildi. Üzülürdü ama kızmazdı. Kararını etkileyebilecek önemli bir bilgiyi mi kaçırmıştı?

"Erkek köle olarak bilinen bir duruma girecektir. Başka bir deyişle, delirir. Kadının ölümünden sonraki birkaç dakika boyunca intiharı seçmeli ya da esaret sırasında

vampir olmak. Ben bir kadimim. Son derece güçlüyüm. Beni avlayanlar ya kardeşlerim olmalı ki bu da onları yok oluşlarına daha da yaklaştıracak ya da büyük olasılıkla birçok Karpatyalı avcıyı ve bilinmeyen sayıda insanı öldüreceğim. Tüm bunlar, benimle tartışmadan bir şey yapmayı seçtiğin için olacak."

Tamam. Bunların hiçbirisi kulağa hoş gelmiyor. Kimse ona bu bilgiyi gönüllü olarak vermemiştii. Böyle bir bilgiye sahip olsaydı belki de farklı seçimler yapardı ama doğrusu, bir hayat arkadaşının kendi halkı için bir eş olduğunu düşünüyordu. Onu yüzyıllarca aramak zorunda kaldıkları için belki çok daha önemliydi ama yine de... Onu kaybettikleri için vampir olmak aşırı görünüyordu.

"Sívamet andam. Sana kalbimi veriyorum. Sielamet andam. Sana ruhumu veriyorum. Ainamet andam. Sana bedenimi veriyorum. Sívamet kuuluak kaik että a ted. Senin olanın aynısını kendime alıyorum."

"Beni delirtiyorsun," diye itiraz etti. "Bunu düşünmem için bana birkaç dakika ver. Hayat arkadaşının ne olduğunu daha iyi açıklamana ihtiyacım var."

"Sana açıklamıştım."

"Tam olarak anlayamadım. Açıkçası, bir insanın hayat arkadaşı bulmasından çok daha farklı. Andor. Bizi birbirimize bağlayabilecek ritüel sözcükleri söyleyemezsin..." "Olabilir" dediği anda bir hata daha yaptığını biliyordu. Sadece çok gergindi. Söylediği her kelimeyle, ki her biri çok güzeldi, onları birbirine bağlayan bağları hissetti, sanki ruhları gerçekten birmiş, parçalanmış ve şimdi tekrar bir araya getiriliyormuş gibi.

"Ainaak olenszal sívambin. Hayatın benim için her zaman değerli olacak. Te élidet ainaak pide minan. Senin hayatın her zaman benimkinden üstün olacak."

"Senin zihnindeydim Andor, ama özellikle sen bu kadar korkunç bir şekilde yaralanmışken seni nasıl koruyacağımı daha iyi öğrenmek için savaşları arıyordum. Diğerleri geldiğinde onlardan da yardım istedim. O kadar ileri gittiğin anlaşıldığında komaya girmiştin ve Gary seni geri getiremedi.

Geri döndüğümde, ruhumun seninkine bağlı olduğunu ve aramızdaki bu bağı seni bulmak için kullanabileceklerini söylediler. Türünüz hakkında ne yaptığımı bilecek kadar bilgim yoktu ama sizi kurtarmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum."

"Ailenin başına gelenlerden sonra birini kurtarmak istediğin için bunu yaptığını düşünüyorsun ama derinlere bakarsan Lorraine, bunun bundan çok daha fazlası olduğunu göreceksin."

Bunu ona söylemesine gerek yoktu. O biliyordu. Aralarında büyük bir çekim vardı. "İyi kararlar vermek için gerekli tüm bilgilere sahip olmadığım için üzgünüm."

"Duyguları hissetme yetisine sahip olmayan başkaları yerine hayat arkadaşınıza dönmüş olsaydınız, size tüm gerçekler anlatılacaktı. Te avio päläfertilam. Sen benim hayat arkadaşımsın. Ainaak sívamet jutta oleny. Sen bana sonsuza kadar bağlısın. Ainaak terád vigyázak. Sen her zaman benim gözetimimdesin."

Yaptığı şey geri alınamazdı. Bunu hemen, o son söz söylendiği anda anlamıştı. Bu ritüel kelimelerin gücü mükemmeldi. Ondan uzaklaştı. "Sanırım az önce ilk gerçek kavgamızı ettik."

"Bir başkasına gerek yok."

"Belki sen öyle düşünmüyorsun ama senin dünyanın bu haliyle çok bunaltıcı Andor. Özgür irademi bu şekilde elimden alamazsın. Sana gelmiş olabilirim çünkü -Şimdi senin hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden düşünüyorum." Gözlerini ormana doğru dikti. Şimşek gökyüzünü çatallıyordu, cızırdayan beyaz-sıcak enerjiden oluşan uzun şeritler. Ferro'nun onu kontrol ederek yerdeki korkunç bir şeye çarpmasını izledi.

Omzunun üzerinden Andor'a bakmak için başını çevirdi. "Başka ne var?"

"Anlamıyorum."

"Bana önemli olan başka ne söylenmedi? Örneğin, çocuklardan bahsettiniz ama siz Karpatyalı'sınız, ben ise insanım. Bu çocuğu nasıl etkiler?"

"Karpatyalı olmalısın."

Çok uzun bir süre ona baktı, onun sessiz ve son derece sakin ifadesini tam olarak algılayamadı. Sanki bu her şeyi değiştirecekmiş gibi gözlerini kırptırdı. Bunun yerine, yüzündeki derin çizgileri fark edebilmesi için ona daha iyi odaklanmasını sağladı. Bir yanı buna itiraz etti, telaşlandı. Ona hiçbir şey olamazdı. "Özür dilerim?" dedi, onu doğru duyduğuna inanamıyordu.

"Karpatyalı olmalısın."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Tek kaşını kaldırdı ama ona sabit bir şekilde baktı. Kalbi boğazına düğümlenmişti. Ona karşı hissettiklerinin hiçbir anlamı yoktu. Ne yüzündeki çizgileri ne de gözlerindeki endişeyi düzeltmeye ihtiyacı vardı. Ona, onu mutlu etmek için ne yapması gerektiğinin önemli olmadığını, bunu yapacağını söylemek istiyordu; ama o öyle bir kadın değildi. Asla öyle bir kadın olmayacaktı. Düşünmeden karar vermeden önce enine boyuna düşünmesi gerekiyordu. Bu da tüm gerçeklere ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

"Buraya gel."

Bu bir emir değildi. Andor usulca söyledi. Bir yalvarış, çünkü o hareket edemiyordu ama Lorraine edebiliyordu. Lorraine dışarıya, şimdi alevler ve şimşeklerle aydınlanan geceye bir kez daha baktı. Gök gürliyordu. Sesi duydu ama korkudan kanı kulaklarında uğulduyor muydu yoksa gökyüzünde göz kamaştırıcı gösteriler yapan şimşeklere eşlik eden uzun cızırtılı tellere gerçekten gök gürültüsü mü eşlik ediyordu, bilmiyordu.

"Bana hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceksin." Ama ona doğru gitti. Bu neredeyse bir zorunluluktan çünkü onun yüzünde derinlere kazınmış acı ve yorgunluk çizgilerine dayanamıyordu. Hepsi onu kurtarmaya o kadar kararlıydı ki, başta kendisi olmak üzere hiç kimse bunun ona neye mal olacağını düşünmemişti. Elini yüzünde, çenesinde gezdirdi. Ona dokunmak bile kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Duruma göre değişir, sívamet. Anlattığım şekilde hayat arkadaşısı olmanın ne demek olduğunu anladın mı? Ruhum doğduğumda ikiye bölünmüştü. Her insan hem karanlık hem de aydınlık içerir.

Karanlık benim içime girdi, ışık senin içine. Şimdi tekrar bir araya geldiğimize göre, o ışığı hissediyorum. Renkli görüyorum. Duyguları hissediyorum. Sen benim için inanılmaz bir mucizesin. Sen olmasaydın, karanlığa geri dönerdim. Duygu kaybı ve o gri boşluğa geri dönmek büyük olasılıkla beni uçuruma sürüklerdi. O ruhsuz yaratıkları gördün. Ne kadar iğrenç ve korkunç olduklarını biliyorsun. Hayatımı onları avlayarak geçirdim. Onurumu kaybetmek, en nefret ettiğim şeye dönüşmek, uzun hayatımın sonunda, onur benim için her şey olduktan sonra, en kötüsü olurdu."

Lorraine başını salladı. Adamın ne söylediğini anlamıştı. Onun samimiyetini hissetti ve anladı. Bir ömür boyu sadece onurunu koruyarak yaşamıştı. Onun zihnine girmiş ve bunu görmüştü. Onur onun ve kardeşlerinin her şeyiydi.

"İnsan olmam imkânsız Lorraine, ya da eğer istediğin buysa bunu yapardım. Seninle birlikte yaşlanabilir ve sen öldüğünde ölümü seçebilirim, en azından bunun mümkün olduğuna dair söylentiler var. Hâlâ kölelik riski var..."

"Andor, bana Karpatyalı olmak için ne gerektiğini söyle."

"Üç tam kan değişimi. Biz bir tane bile yapmadık. I senin kanını aldım, ama sen henüz benimkini almadın. Seni ruh ruha bağlamak için Ferro, Gary ve Sandu'nun seninle kanlarını değiş tokuş etmiş olması gerekir, ama sen henüz dönüşmedin."

Çılgınca çarpma tehlikesi geçiren kalp atışlarını kontrol altında tutmaya çalıştı. "Üç kan değişimi mi? Bu ne anlama geliyor?"

Kaşlarını çattı ve kızın eline uzandı. "Kanını almadılar mı?"

"Evet. Senin yaptığın gibi." Neden bahsediyordu, bir değiş tokuştan mı? Onun kanını alması nasıl mümkün olabilirdi? Kan nakli mi demek istedi? Onunki gibi dişleri yoktu. Neden birdenbire korktuğunu anlamıyordu ama korkmuştu.

Andor kızın elini ağzına götürdü ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. "Kanını senden aldılar

Bilek mi?" Dudaklarını bileğinin üzerine, çılgınca atan nabzının tam üzerine bastırdı. Korkusunu ondan saklayamayacağını bilmeliydi. Kalbinin çılgınca, telaşlı atışını duyacak ve ağzının altında hissedecekti ve dilinin kayması baştan çıkarma gibi gelecekti.

"Andor," diye huzursuzca uyardı. "Hiç hareket etmemen gerekiyor, kollarını bile. Gary toprağın altından çıkmanı istemedi."

"Cevap ver bana, csecsemõ, kan senin bileğinden mi alındı?"

Başıyla onayladı. Adam, içindeki kadın için tehlikeliydi. Şimdiye kadar hiçbir erkekten bu kadar etkilenmemişti, bunun nedeni de eğitim görüyor ve okula gidiyor olmasıydı, her ikisini de çok ciddiye alıyordu. Şimdi, boynuna kadar çamura bulanmış, yaralı, göğsünde ve karnında delikler olan bu adamdan o kadar etkilenmişti ki onu öpmek istiyordu. Dışarıda bir savaşın sürmesi önemli değildi. Onun Karpatyalı, kendisinin insan olması ya da kadınlara ne yapmaları gerektiğinin söylendiği ve onların da itaat ettiği başka bir zamandan gelmiş olması önemli değildi. O tür bir kadından o kadar uzaktı ki korkutucuydu ama yine de onun tadını öğrenmek istiyordu.

Ağzı kolunun iç kısmına doğru ilerledi. Küçük öpücükler. Her biri cinsel organını titretiyor ve midesine yavaş taklalar attırıyordu. Dişleri ara sıra tenini sıyrıyordu ve bu o kadar erotik hissettiriyordu ki korkutucuydu.

"Bizi birbirimize bağladım," diye mırıldandı, başını kaldırdı ama kolunu tutmaya devam etti. Gözleri onunkilerle buluştu. "Üçü de bize bağlı, ruh ruha. İkimize de. Onları hissedebiliyor musun? Yaralarını hissedebiliyor musun? Şimdi onlardan birine uzan Lorraine. Zihninin genişlemesine izin ver."

Yıllarca telepati pratiği yapmış ve üzerinde çalıştıkça daha da güçlenmişti. Üniversitedeki koridorlarda yanlarından geçerken sık sık başkalarının düşüncelerini yakalardı. Bir bakıma, bu ondan yapmasını istediği şeyden farklıydı. Neden diğerlerini hissetmek için uzanmasını istediğinden emin değildi ama eğer buna ihtiyacı varsa bunu yapardı.

Lorraine gözlerini kapadı ve sanki yüz yıldır ona güveniyormuş gibi otomatik olarak Andor'a yaslandı. Parmakları bileğinin iç kısmında küçük daireler çizerek hareket ederken, gözleri Lorraine'in yüzünde sabit kaldı. Onun bakışlarını hissedebiliyordu, o kadar yoğundu. Ferro'ya uzandı çünkü o yaratıkların en kötüsüyle savaşıyordu. En hafif dokunuşları kullandı ve onun acısını hissettiğinde nefesi kesildi. Çok fazla. Yaraları çok ağırdı. Gözleri birden açıldı.

"O hissetmiyor Lorraine, sadece sen hissediyorsun. Acıyı durdurabilirim. Gary durdurabilir. Sandu hissetmeyecek. Savaşırken acı bizim için bir sorumluluktur. Ödüle ulaşmak için bedenlerimizi feda ederiz.

-Vampirin ölü kalbi. Artık her birimize bağlısın, tıpkı onların bize bağlı olduğu gibi. Sen onlar için bir ışıksın, benim için olduğun gibi değil, ama bunu hissediyorlar ve bu onların yüklerini hafifletiyor. Ancak bu sizin yükünüzü hafifletmiyor. Eğer çok fazla olursa, onu engelleyemezsiniz."

"Neden acını hissetmiyorum? Hissetmelisin Andor, hissettiğini biliyorum."

"Ben senin hayat arkadaşınım. Bana acı veren şeyleri hissetmeni engelliyorum."

"Gary'nin senin için tehlikeli olduğunu söylediği enerjiyi harcıyorsun."

"Onun bir hayat arkadaşı yok."

"Eğer kanımı aldılar ve bir şekilde kanlarını bana koydularsa, eğer gerçekten bu değişimler olduysa, neden ben Karpatyalı değilim?"

"Belirli bir hacimde kan değişimi yapılmalıdır. Gary bunu bilirdi ve büyük olasılıkla diğerlerini çok fazla kan almamaları ya da vermemeleri konusunda uyarırdı."

"Yani, üç kez benim kanıma karşılık bana bu kadar çok kan vermen gerekiyor."

Başını salladı. "Bu doğru."

Parmakları kolunda aşağı yukarı hareket ediyordu, tüy gibi hafifti. Samimi ve doğru hissettiriyordu. Onsuz olmayı hayal bile edemiyordu ama üç kan değişimi yapmanın sonuçlarını tam olarak anlayamamıştı.

"Senin dişlerin bende yok."

"Sana yardım ederdim. Kanımı alabilmen için seni uzaklaştırırdım ve bu da... erotik bir his olurdu."

Sadece parmakları bile erotik hissettiriyordu. Dudakları teninde. "O zaman ne olacaktı?"

"İnsan bedenin ölecek ve Karpatyalı olarak yeniden doğacaksın."

7

Andor, Lorraine ve ona katılan kardeşlerine baktı. Her birinin yaraları vardı ve sürekli kan damlıyordu. Elini onlara doğru salladı. "Lorraine'in kanla başı dertte."

Ferro yere çöktü. "Beni affet sisarke, sana katılmadan önce temizlenmeliydim."

Lorraine üç parmağını dudaklarına götürerek başını salladı ve etrafını saran savaşçılara bakmaktan kaçındı. Andor elini sallayarak bir esinti yaratsa bile kan kokusu çok güçlüydü.

"Bir usta vampiri yok ettik. Onu öldürmeden önce Karcsi'nin zihninden bilgi almaya çalıştım," dedi Ferro, "ama direniyordu. Yenik düşmeden hemen önce, gözlerinin içinden bana bakan birini gördüm." Andor'a doğru eğildi. "Sanırım Sergey bir an için oradaydı ve bizi izliyordu. Bu, bunca zamandır casusluk yaptığı, kuşlardan geyiklere kadar her şeyi küçük piyonları için kullandığı anlamına gelebilir."

Andor Lorraine'i daha sıkı tuttu. Karpatyalı olmadan önce insan bedeninin ölmesi gerektiğini söyleyerek onu şok ettiğini anlayabiliyordu. Şimdi yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı ve omurgasından aşağı bir ürperti inmişti. "Bunu yapabilir mi?" Bakışlarını kararlılıkla Andor'un kilere sabitledi.

yüz, değil bakıyor at ve savaşçılar ile çeşitli kısır yaraların dereceleri.

Her biri kan izlerini temizliyor ve kendini iyileştirmeye çalışıyordu. Ferro'nun kana ihtiyaç duyacağını ve yere düşmesi gerektiğini biliyordu. Usta bir vampirle dövüşmek, savaşta ne kadar yetenekli olunursa olunsun, vücutlarına zarar veriyordu.

"Bizi gözetlemek için hayvanları kullanabilir mi?"

"Usta bir vampir casusluk yapmak için herhangi bir canlıyı kullanabilir," dedi Andor. "Sergey Malinov, Malinov kardeşlerin en zayıfı olarak kabul edilirdi, ancak başından beri hedef alınması gereken kişi oydu. Kendi kardeşleri bile onun planlarının ve ihanetinin boyutunu fark etmemişti. İçinde yüksek büyücü Xavier'den en az iki parça var, bu da Xavier'in anılarına ve büyülerine erişimi olduğu anlamına geliyor."

Lorraine onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bununla başa çıkamam. Bunların hepsi benim için fazla fantastik. Büyücüler, vampirler, kanla beslenen ve toprakta uyuyan adamlar. Birkaç dakikalığına uzaklaşmam lazım. Yürüyüşe falan çıkmalıyım."

Andor onun elini daha sıkı kavradı. Sıvamet. Yapamayacağını biliyorsun. Eğer yapabilseydim, seninle sessiz ve güzel bir yerde yürürdüm. Yıldızları işaret eder ve gecenin huzurunu hissetmen için seni gökyüzünde gezdirirdim. Hayal edemeyeceğin kadar güzel. Bana birkaç gün daha ver ve bunu seninle düzeltereğim. Söz veriyorum.

Lorraine'le bu kadar yakından konuşmak göğsünde, onun zihnine her girdiğinde daha da derinleşen duygular uyandırdı. Yüzü yumuşadı ve Lorraine onun yanına uzandı, sanki diğerlerini engelleyebilecekmiş gibi sadece ona bakacak şekilde döndü. Ferro ve Sandu'ya baktı ve her iki adam da hemen hayat arkadaşının diğer tarafına oturarak onu diğer adamların bakışlarından korudu.

"Dragomir, seni görmek güzel. Isai, çağrıya kulak verdiğin için teşekkür ederim."

Dragomir onun yanına çömelerek, "Berbat bir haldesin," dedi. "Tarık şahsen gelmesinin engellenmesinden memnun değildi. Gece gündüz korunuyor. Geceleri kadim avcılar, gündüzleri ise iyi eğitilmiş insan ordusu tarafından." Sesinde bir parça eğlence vardı. "Kan verdim

Şifacıya gidin, o da sizi yolculuğa hazır hale getirmek için elinden geleni yapacaktır."

Andor başını salladı. Lorraine'i güvenli bir yere götürmeyi her şeyden çok istiyordu. Bileğini çekiştirdi ve elini tekrar ağzına götürerek parmağını hafifçe ısırды. "Belki de yerleşkeye gitmelisin Lorraine. Orada bir zamanlar insan olan ve şimdi Karpatyalı olan kadınlar var. Kendini daha az yalnız hissetmeni sağlayabilirler."

Beni daha az yalnız hissettiriyorsun. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var. Her şey çok hızlı gelişti ve ne zaman dünyanın dinamiklerini anladığımı düşünsem ya genişliyor ya da değişiyor. Çok korkutucu bir yer.

Saçlarına uzandı, parmaklarının arasında ovuşturmayı ve avucunun içinde ezmeyi sevdiği kestane rengi ipeksi saç tellerine. Etrafında ne kadar eski ve yetenekli savaşçılar olsa da, gündüz saatlerinde yalnızdı. Yerleşkeye gitmeleri gerekiyordu. Hepsini tehlikeye atan kişinin kendisi olduğu gerçeğine lanet okudu. Yine de Tarık onun için bir helikopter gönderse bile bu Sergey'in ordusunun arasından geçme sorununu çözmeyecekti. Savaşı, korunması gereken daha fazla kadın ve çocuğun olduğu yerleşkeye taşımak istemiyorlardı.

"Üzerimize oldukça sert ve istikrarlı bir şekilde geliyorlar," dedi Sandu. "Bu hiç mantıklı değil Andor."

Andor her zaman düşünceli biriydi. Olayları adım adım çözerdi. Çok mantıklı. Duygularını kararlarından ayırdığında, neredeyse her zaman doğru kararı verirdi. Hissetmedikleri için hepsi aynıydı, ama çoğu savaştan başka bir şeyle uğraşmıyordu. Nedenlerini anlamak için Andor'a baktılar.

"Bu noktada Sergey'in tek bir amacı olduğu düşünülürse, bu biraz mantıklı. Elisabeta'yı geri almaktan başka bir şey istemiyor. Her şeyi terk etmiş gibi görünüyor ve onu elde etmenin yollarını arıyor. Elisabeta yüzlerce yıldır onunla birlikte."

Lorraine'in gözleri açıldı ve onun yüzüne sabitlendi. "Usta bir vampirin bir kadına karşı hisleri mi var? Böyle bir şey olduğunu fark etmemiştim."

dişı vampirler olabilir."

"O bir vampir değil. Karpatyalı bir kadının vampir olması imkansızdır. Sergey onu yakaladı ve onun aracılığıyla hissedebildiğini fark etti. Ondandır vazgeçmek istemesine imkân yok," diye açıkladı Andor. "Şu anda yerleşkede güvende ama Sergey onu yeniden ele geçirmek için her şeyi göze alacaktır."

"Toprakta iyileşiyor, ancak iyileşmesini umduğumuz tek şey zihni. Onu cezalandırdı ama ona zarar vermedi," dedi Dragomir.

"Ona zarar verdi," dedi Andor. "Sadece yara izlerini göremiyorsunuz."

"Ona geri dönmek isteyecektir."

Herkes şifacıyı görmek için başını çevirdi. Isai'den, Andor'un manastırdaki kardeşlerinden kan almıştı. Gary, Andor'un üzerinde görebildiği birkaç yırtığa rağmen tam gücüne yakın görünüyordu.

"Neden böyle söylüyorsun şifacı?" Sandu sordu.

"Yüzlerce yıldır hayatında Sergey Malinov'dan başka kimse olmadı. O, onun her şeyiydi. Ona itaatkâr ve sadece emirlere cevap veriyor. Onu görmedin mi? Toprağa gömülürken onu gözlemedin mi? Onsuz kaybolmuş durumda. Kendi başına karar veremiyor ve yer üstüne çıktığında da kaybolacak. Kendisi için tek bir karar bile vermedi. Beslenmek için, arkadaşlık için, her şey için ona bağılıydı."

"Bunu neden yapsın ki?" Lorraine yavaşça doğrulup Gary'ye bakarak sordu.

"Vampirler hissetmek ister," diye açıkladı Gary. "Bir zamanlar Karpatlardı ve hissetmeyi o kadar çok istiyorlardı ki, kurbanlarını öldürürken beslendiklerinde bir heyecan hissetmek için ruhlarını isteyerek takas ettiler. Elisabeta'nın onun için nasıl bir hazine olacağını tahmin edebilirsiniz. O ışıktan ve bu ışık onun çürümüş ruhunu aydınlatacak. Onun zihni aracılığıyla yaptığı şeyleri hissedirdi. Bunu asla kaybetmemek için onu olabildiğince saf tuttu. Hiç kimse, kardeşleri bile, ona sahip olduğunu bilmiyordu."

Gary Andor'un diğ er tarafına geçti. "Kıpırdamadan dur. Kollarının toprak örtüsünün altında olması gerekiyordu."

Şifacı Ferro'ya baktı ve kadimin yaralarını iyileştirebileceğ inden ya da diğ erlerinden birinin bunu yapabileceğ inden emin olmak için onu tek bir bakışta inceledi. Başka bir şey söylemeden bedenini bıraktı ve Andor o beyaz-sıcak ışığın içinden geçtiğini hissedebiliyordu.

"Aramızda bir hain olamaz," dedi Sandu. Ferro başını sertçe çevirdi. "Elisabeta hain değ il."

Dragomir, "Çok genç bir kadinken kaçırıldı ve Sergey Malinov dışında kimseyle teması olmadı," dedi. "Vadim Malinov onun kanını aldığı ve onu hamile kalmaya zorladığı için bazıları Emeline'in bir hain olduğunu düşündü ama o ona karşı cesurca savaştı. Sergey, Elisabeta üzerinde tam kontrol sağlayana kadar kim bilir kaç yüzyıl geçti."

Isai, "Kız kafesten alındığında cezalandırıldığına dair işaretler vardı ve bize kıza zarar verdiği ve ona yardım etmek isteyenlere zarar vermekle tehdit ettiği söylendi," diye ekledi.

"Yanlış söyledim," diye düzeltti Sandu hemen. "Onun bir hain olmadığı doğru. Başına gelenler talihsizlik. Belki de Karpat Dağları'na kadar ona eşlik edilmeli."

Talihsiz mi? Lorraine onların seçtiğ i kelimeler karşısında dehşete düşmüştü.

"O sadece takip ederdi," dedi Isai. "Ondan izler arıyordum. Yerleşkenin etrafında casusları var. Sergey kız ayağ a kalktığı anda öğrenecek. Onu geri almak için savaşıacaktır. Bence onun peşinden bir ordu gönderecek."

Andor, Sergey'in kendi kadınıyla neden bu kadar ilgilendiğini biliyormuş gibi bir hisse kapıldı. "Lorraine çok savunmasız. Onun Karpatyalı olduğunu düşünüyor. Onun piyonuyla savaştı. Şimdi de usta bir vampirin onu tuzağ a düşürmesini engelledi. Elisabeta'yı bu kadar çok istiyorsa, onun peşinden gitmeye devam edecektir. Yüzlerce yıldır Elisabeta'ya hükmettiğ i için, Elisabeta'nın ona bağlı olduğunu düşündüğ ü kadar o da Elisabeta'ya bağlıdır ama başka bir kadın için uğraşıacaktır. Lorraine burada, dışarıda

Hiçbir yerin ortasında ve birkaç kadim onu korumaya geldi. Onun hâlâ insan olduğunu asla düşünemez."

Lorraine nefesini tuttu ve elini çekmeye çalıştı. Andor onu daha sıkı tuttu. "Csecsemö, sana yaklaşamayacak. Kardeşlerime bak. Etrafına bak. Onlar seni güvende tutmak için buradalar."

Andor'un göğsü yanıyordu ve bunu hayat arkadaşından saklamak için çok çalışması gerekiyordu. Şifacı son derece güçlüydü. Yüzyıllar boyunca Andor yaralanmış, bazen ölümcül yaralar almıştı, bu da başkalarının iyileşmesine yardımcı olması gerektiği anlamına geliyordu, yoksa yenik düşecekti ama hiçbir şey Gary'nin onu içten dışa doğru iyileştirmeye çalıştığı gibi hissettirmemişti. Sanki bir kaynak makinesi uygulanıyormuş gibi hissediyordu.

"Bu kadına nasıl sahip olduğunu ve kimsenin onu geri alamadığını anlamıyorum." Lorraine'in sesinde küçük bir öfke notası vardı.

"Onun kaçırıldığı günlerde," dedi Andor, "insan savaşları yapıyordu. Halkımız dağılmıştı, bazıları Vlad tarafından başka yerlere gönderilmişti. Hem insan hem de Karpatyalı pek çok kişi ortadan kayboldu ve bu konuda yapılacak çok az şey vardı."

"Elisabeta'nın Traian adında bir erkek kardeşi var," diye ekledi Dragomir. "Tarık bana Traian'ın kız kardeşini aradığını ya da ona ne olduğuna dair bir haber alamadığını söyledi. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş. Kimse Malinov'lardan şüphelenmemiş. Çok sonraları, yüksek büyücü Xavier'in halkımıza karşı çalıştığı ortaya çıktığında, Rhiannon'a yaptığı gibi onu da kaçırıp öldürdüğünü söylendi."

"Elisabeta ayağa kalktığında Tarık ne yapacak?" Lorraine sordu. "Onu gönderir mi? Eğer gönderirse Andor, ona yardım etmeliyiz. Sanki Sergey'in ona söylediği her şeyi yapmaya şartlanmış gibi görünüyor. Bunu aşmasına yardımcı olacak biriyle konuşmaya ihtiyacı var."

"İnsan yüzlerce yıllık eğitimin üstesinden nasıl gelir?" Isai sordu. "Bu imkansız. O bunlar tarafından şekillendirildi

sadist bir vampirle geçen sonsuz yıllar."

Dragomir Lorraine'e, "Hayat arkadaşı ne yapacağını, neye ihtiyacı olduğunu bilecektir," diye güvence verdi. "Ve Tarık onu asla geri çevirmez, Emeline'i yerleşkenin güvenliğinden geri çevirmeyeceği gibi. Sadece daha dikkatli olması gerektiğini biliyor."

"Eğer hayat arkadaşı dayanırsa," dedi Sandu. "Dönüşmüş ya da çoktan gitmiş olması tamamen mümkün. Her halükarda, Sergey ona fiziksel olarak ulaşamasa bile, onunla arasında bir kan bağı var."

Dragomir uzun bir süre kardeşlerine baktı. "Emeline ile Vadim arasında bir kan bağı vardı. Vadim her gece ona saldırdı ama Emeline ona karşı direndi ve o bir insandı. Elisabeta'nın yerleşke ve savunmamızla ilgili hayati bilgileri Sergey'e vereceğine inandığınızı biliyorum ama ona dönmek istemeyecektir. Başka bir yol bilmediği için başka seçeneği olmadığını düşünebilir ama bize ihanet etmeyecektir."

"Bundan o kadar eminsin ki Emeline'i ve çocuğunu riske atmak istiyorsun?" Sandu talep etti.

Lorraine'in parmakları Andor'un parmaklarının arasından geçti. Andor onun yüzüne baktı. Talihsiz Elisabeta için kesinlikle üzgündü. Sívamet, kimse bu kadına sırtını dönmeyecek. O bizden biri ve bir hazine gibi el üstünde tutulacak. Eğer hayat arkadaşı onu bulursa, ona en iyi nasıl yardım edeceğini bilir.

Nasıl bilebilir? Nasıl bilebilir?

Kalbi beklenmedik bir şekilde çarptı. Yüzünde ya da gözlerinde yaş izi yoktu ama zihninde vardı. Olmayan kadına yapılan şeyden gerçekten nefret ediyordu. Onu tanı mıyordu, hiç karşılaşmamıştı ama yine de Elisabeta adına çok üzülmüştü. Ona biraz daha aşık olmuştu. Zihinleri arasındaki yakınlığın, onun kim olduğunu ve neyi temsil ettiğini görmesini sağladığını biliyordu. Etraflarında kendi türünden pek çok kişi vardı ama o anda sadece ikisi vardı.

Bir hayat arkadaşı, kadınına değer vereceğine yemin eder. Onun mutluluğunu görmek için. Biz nasıl birbirimizin zihnini görebiliyorsak, o da Elisabeta için aynısını yapabilecek. Onun mutluluğu

her zaman onun üstünde yer alacak. Kadın da onun için aynı şeyi hissedecektir. Onu her konuda mutlu etmek isteyecektir. Bu bizim insanlarımızın tarzıdır. Elisabeta hayat arkadaşının mutluluğunu görmek için daha da kararlı olabilir, ancak öyle olsa bile, onun için bu ihtiyaçları dengeleyecektir.

Andor iyileşmek istiyordu. Onunla yalnız kalmak. Lorraine'i kollarının arasına alıp ona sarılabilmek. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Sence şu anda dışarıda bizi izliyor mudur?" Ferro'nun başı sertçe yukarı kalktı. "Sisarke, o yakınlarda değil, ama casusları etrafımızı sardı. Buradan ayrıldığımızda en iyi savaş formunda olacağız. Andor yakında hazır olacak. Taze kana ihtiyacımız vardı. Endişelenmeyin. Sizi güvenli bir şekilde yerleşkeye götüreceğiz."

Sandu başını salladı. "Sergey'le ilgili tüm bu konuşmalar sizi huzursuz etti. Niyetimiz bu değildi. Elisabeta bizim kadınlarımızdan biri. Malinov bize ihanet etmeyi düşünecek kadar beynini yıkamayı başarsa bile, onu asla terk etmeyiz. Ona verdiği zarara karşı koymanın yollarını düşünmek zorundayız. Size karşı sert konuştuğumu biliyorum. Yanlış konuşup ona hain dediğimde onaylamadığınızı hissettim ama kadınlarımızdan birini terk etmeyeceğimi bilecek kadar zihnimin içindeydiniz."

Lorraine Andor'un elini sıkıca kavradı, Andor da Lorraine'in yanında olduğunu bilsin diye parmaklarını onunkilere doladı. Diğerlerinin arasında yalnız değildi. Andor onu her zaman destekleyecekti. "Biliyorum Sandu, sadece ben insanım. Ben çok modernim. Hiç şansı olmayan bir kadından bahsediyorsunuz ve hepiniz çok uzak ve mesafelisiniz, sanki soyut konuşuyormuşsunuz gibi. O iğrenç canavar onu genç yaşta aldı ve kendisiyle birlikte belli bir şekilde yaşamaya zorladı."

"Ona boyun eğmesi için işkence etti," dedi Isai yardımsever bir şekilde.

Andor adama bir şey fırlatmak istedi. "Gerçekten mi? Ona bu bilgiyi verirken sesine biraz sempati katmayı deneyemez miydin?" Keşiş arkadaşına ters ters baktı.

"Ne? Kadınıınıza hiçbirimizin Elisabeta'nın bu hale gelmesinde suçu olduğuna inanmadığımızı söylüyordum. Bu sempatik olmak değil miydi?" Lorraine'e baktı. "Bu sempatik değil miydi?"

Dragomir küçük bir küçümseme kokusu verdi. "Bir de hakkınızda harika şarkılar yazıldığını söylüyorsunuz."

"Bunlar büyük bir savaşçıya ait," diye hatırlattı Isai.

"Merhametli bir savaşçı olmadığı açık," diye ısrar etti Dragomir. "Merhametli ve savaşçı birbirini dışlar ve ikisinin birbirine ait olmadığını anlayamamanız neden şarkınızın olmadığını açıklıyor," dedi Isai.

"Ne hakkında konuşuyorlar? Şarkılardan mı?" Lorraine sordu. "Karpas halkının şarkıları genellikle büyük savaşçılar," diye açıkladı Andor. "Dragomir üzgün çünkü şarkısı yok."

"Eğer bu kadar merhametli olmasaydı," dedi Sandu, "bir tane alabilirdi."

Lorraine, Sandu'ya ters ters baktı. "Büyük bir savaşçıyı büyük yapan şey merhamettir. Öldürme becerilerini şefkatle yumuşatmalısın, yoksa kendini korkunç bir zorba ve vahşi olarak bulabilirsin."

Andor yüzündeki tüm mizah kırıntılarını sakladı ama bunu aklından çıkarmak imkânsızdı. Lorraine ona ters ters bakınca Andor aceleyle konuyu değiştirmeye çalıştı. O daha konuşmadan Gary aniden bedenine geri döndü, yorgunluktan sallanıyordu, sanki ruhu ve bedeninden ayrı çok fazla zaman geçirmiş gibi son derece solgun görünüyordu. Gary ortaya çıktığı anda Dragomir de oradaydı ve kan sunuyordu. O bunu yaparken, Isai bedenini bıraktı ve Andor'a girdi.

Lorraine sorunsuz transferi gözlemledi. "Hepinizin bu kadar bencil olmamasını şaşırtıcı buluyorum. Etrafımızı saran tehlikelere rağmen birbirinize kan veriyor ve birbirinizi iyileştiriyorsunuz."

Andor ona gülümsedi. "Kural olarak yalnız avlanırsınız ve genellikle avcılar kanlarını paylaşmaktan ya da değiş tokuş etmekten hoşlanmazlar çünkü dönersek diğerimiz her zaman izimizi sürebilir. Bu arada, Aidan Savage'ın nasıl olduğunu duyan var mı?"

"Aidan Savage kim?" Lorraine sordu.

"O bir Karpatyalı, Alexandria'nın hayat arkadaşı. Küçük bir erkek kardeşi var, Joshua, sanırım yaşı ilerliyor," dedi Dragomir. "Tariq'in çağırmak zorunda olduğu herkese çabucak yetişmek zorunda kaldım. Aidan San Francisco'da yaşıyor ve çok geniş bir bölgeyle ilgileniyor. Malinovların kaleleri için Güney Kaliforniya'yı hedef almaları Tarık'ın kötü şansıydı. Dark Troubadours sahne almadığı sürece Aidan yalnızdır ve o zaman da vampiri avlamak zorunda kalırsa yardım alır."

"Yardıma ihtiyaç duymasını gerektirecek ne oluyor? Aidan Savage yetenekleriyle ünlüdür. Ben bile onun adını duydum," dedi Sandu.

"San Francisco'da ortalığı kasıp kavuran iki usta vampir vardı. Onun varlığından haberdardılar ve onu tuzağa düşürdüler. İkisiyle de savaştı ve sanırım yardımına gelen Alexandria oldu. Ölümcül şekilde yaralandığında onunla birlikte savaştı. Aidan yaralıyken ikisini nasıl uzaklaştırabildiklerini bilmiyorum ama uzaklaştırdılar ve Alexandria, genç Joshua ve onlar için çalışan bir insan erkeğin yardımıyla Aidan'ı evlerine ve toprağa geri götürebildi."

Andor, "Prensin onu Amerika Birleşik Devletleri'ndeki temsilcisi olarak seçeceğini düşünürdüm," dedi.

Gary, Dragomir'in bileğindeki yarayı kibarca kapattı ve topuklarının üzerine geri çöktü. "Seyahat edebilecek kadar iyileşir iyileşmez Doğu Yakası'na taşınacak. Artık şehirlerde yaşamaya alıştı ve bu yüzden Doğu'daki birkaç büyük şehirde ikamet etmek onun için yeterince kolay olacak. Başkaları da ona katılacak. İşlerini burada kurmuş olmak Tarık'ın kötü şansıydı ve o her zaman insan toplumunun bir parçası oldu. Onları anlıyor. Aidan da bunu yapmayı öğrendi. Güney Amerika'daki De La Cruz kardeşler gibi, gün boyunca ona göz kulak olan bir insan ailesi oldu hep. Aidan ve Alexandria uyurken Joshua'ya da aynı aile bakıyor."

"İyi misin?" Lorraine, Gary'ye bağılı olduğı ve onun yorgunluğunu hissedebildiğı gerçeğine ihanet eden bir endişeyle ona sordu.

Gary başını salladı. "İyileşmek için biraz zamana ihtiyacım var. Hepimiz sırayla Andor'un en kötü yaraları üzerinde çalışacağız. Bir sonraki yükselişe kadar onu seyahate hazır hale getirmeyi umuyoruz."

Andor başını salladı. "Bu ona muhafız olmadan geçmesi için bir gün daha verir. Eğer Sergey onu ele geçirmek istiyorsa, biz yeraltında olduğumuz süre içinde eninde sonunda saldıracaktır."

Gary iç çekerek, "Bütün niyet ve amaçlar için, Andor," dedi, "ölmüştün. Üç ölümcül yaran var. Üç. Bir değil. Üç. Bu yaraların her biri seni öldürebilirdi. Yolculuğa çıkabilmen için önce onlarla ilgilenilmesi gerekiyor. Eğer yer değiştirmeye çalışırsan, yaptığımız her şey geri alınır. Seni eve bir ejderhanın sırtında uçuracağız."

Lorraine bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım. Şimdi de karışıma ejderhaları ekliyorsun."

Andor ona "Her şekilde girebiliriz," dedi.

Hepsine baktığında, kardeşler başlarını salladı. "Bu doğru," diye güvence verdi Sandu. "Bir ejderhadan bir güveye. Andor sizi dönüştürdükten sonra siz de bunu yapabileceksiniz."

Andor'un bakışları kadının üzerindeydi ve onun rahatsızlığını hemen fark etti. Küçük beyaz dişleri alt dudağını ısırđı ve başını hafifçe salladı. Bunu fark eden tek kişi o değildi. Gary'nin başı da Sandu'nunki gibi dikkatle yukarı kalktı. Ferro dönüp ona baktı. Lorraine'in rengi derinleşti.

"Din değiştirmen gerektiğini biliyorsun," dedi Gary, ses tonu çok nazikti.

Andor, Gary'nin insan olduğı için diğerlerine göre avantajlı olduğunu hemen fark etti. Kardeşlerinin konuşmasını engellemek için başını hafifçe sallayan Andor, bakışlarını Gary'nin üzerinde sabit tuttu. Üç adam, Lorraine ve kendisi arasında bu bağıın olması onu bir dereceye kadar rahatsız etmişti. Şimdi bunun iyi bir şey olduğunu fark etmişti.

"Bunu hiç bilmiyorum," diye reddetti Lorraine.

Sesinde meydan okuma yoktu ve bu Andor'a onun gerçekten kararını vermediğini her şeyden çok anlatıyordu. Lorraine her şeyi enine boyuna düşündü. Mücadele etmeden kimse onu bir şey yapmaya zorlayamazdı. Kural olarak sabırlıydı ve bu, hayat arkadaşının bir şeyleri kendi başına çözmesi gerektiğinde sahip olunması gereken iyi bir özellikti.

"Lorraine," dedi Gary. "Erkek bir avcı son derece tehlikelidir, özellikle de Andor gibi kadim bir avcı. Manastıra kapatılanların orada olmasının bir sebebi var. İçlerinden herhangi biri vampire dönüşürse, en iyi avcılarımızdan birkaçının onları takip edip yok etmeye çalışması gerekir ki bu da büyük olasılıkla büyük bir maliyete mal olur. Siz tam olarak yanında olmadığınızda, dönüşmeye karşı her zaman savunmasız olacak, hatta normalden daha fazla, çünkü bir zamanlar mantıksal muhakemesinin onu korkunç hatalar yapmaktan alıkoyduğu yerde şimdi yönetecek olan yabancı duyguları hissedecek."

Kaşlarını çattı. "Bu nasıl hayat arkadaşı ritüelinin bir parçası oluyor? Yeminler? Onları çok dikkatle dinledim Gary ve benim mutluluğumu kendi mutluluğundan üstün tutacağına söz veriyor. Eğer Karpatyalı olmaktan mutlu değilsem ve insan olarak kalmak istiyorsam, bu hiç mantıklı değil."

"Karpat erkekleri vampire dönüşmelerini engellemek için ritüel bağlayıcı kelimelerle damgalanırdı. Hayat arkadaşlarını bulurlar ve kelimeleri okuyarak ikisini birbirine bağlardı. Bir kadın gerçek hayat arkadaşını bilerek ve onu bulmaktan heyecan duyarak yetiştirilirdi. Sonsuzluğunu kendisine adayacak olan adama bağlanmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu."

"Ben Karpatyalı değilim ve sizin dünyanızda büyümedim."

"Ben de Karpat dünyasında büyümedim," dedi Gary. "Ben insan olarak doğdum. Artık insan değilim, tek bir parçam bile insan değil. Geçmişim bile farklı ama yine de neden korktuğunu anlıyorum. Gregori beni dönüştüreceğini söylediğinde ben de aynı korkuları yaşadım. Bir dönüşüm görmüştüm. Dönüşüm geçiren kişi için kolay değildir."

"Bu doğru," dedi Dragomir, "ama bunu kolaylaştırmanın bir yolunu da bulduk. Tarık yakın zamanda bir çocuğu din

değiştirmek zorunda kaldı ve bunu kolaylaştırmak için tüm toplum yardım etti.

ve acıyı neredeyse hiç hissetmedi. Haberi prene geri gönderdik."

"Acı mı?" Lorraine yineledi. "Bilinçli bir karar verebilmem için gerçekten her ayrıntıyı önceden bilmem gerekiyor. Herkesin beklediği şeyi yapmak zorunda olduğumu kabul edecek değilim. Bağlama ritüeli Karpatyalı bir kadın için tasarlanmıştı..."

Gary başını salladı. "Bir hayat arkadaşını bağlamak için tasarlanmıştı. Ruh ruha. Andor'un karanlığına ışık tutuyorsun. Onun dünyasına duygu ve renk kattınız bile. Ortada bir hata yok. Eğer olsaydı, Lorraine, onu gölge dünyaya kadar takip edemezdik. Ben modern bir adamım. Onun komada olduğunu ve modern tıbbın onu alıp götürdüğünü biliyorum. Karpat dünyasında, bir ruh hala geri getirilebilir. Bizden ne kadar uzaklaştığını biliyorsun. Onu tek başıma takip edemezdim. Ferro ve Sandu'yla bile onu bulamadım. Onu bulmamızı sağlayan senin ruhunun ona ulaşmasıydı. Biz sadece senin gücünü arttırdık ve gerektiğinde onu daha fazla takip etmeni sağladık. Bunu sen de biliyorsun. Sen de oradaydın."

Küçük bir baş hareketiyle ve dişlerini alt dudağına daha sert bir şekilde geçirerek kabul etti. "Söylediğin şeylerin doğru olduğundan şüphem yok. Andor'un hayat arkadaşı olduğumu iddia etmiyorum. Sadece tamamen Karpatyalı olmaya hazır olduğumdan emin değilim. Acele etmemek ve her açıdan bakmak istiyorum."

Andor kızın elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Acele etmemeni istiyorum Lorraine. Biz birbirimize ruhumuzla bağlıyız ve hayat arkadaşı olduğumuzu, birlikte olmamız gerektiğini anladığın sürece, dünyamıza aklın tamamen yerinde olarak gelmek için ne yapman gerekiyorsa yapmanı istiyorum."

"Artıları ve eksileri tartıyorsanız," dedi Gary, "sahip olacağınız becerileri düşünün. Daha hızlı ve daha güçlü olacaksınız. Beden değiştirebilecek ve her şekle girebileceksiniz. Gerektiğinde başkalarını iyileştirmek için bedeninden sıyrılıp saf ruh haline gelebileceksin. Zaten inanılmaz becerilere sahipsiniz. Sadece sizin için bir varlık olmakla kalmayacaksınız."

hayat arkadaşı, ama hepimiz için. Tüm Karpat halkına. Korumamız gereken kadınlarımız ve çocuklarımız var. Tariq çok ileri görüşlüdür. Kadınlarımızın her türlü tehlikeye karşı kendilerini nasıl koruyacaklarını bilmeleri gerektiğine inanıyorum. Siz, diğer bazı kadınlarla birlikte, mükemmel bir örneksiniz."

Andor zihnini boş tutmaya özen gösterdi. Hayat arkadaşının herhangi bir tehlike altında olduğu fikrine karşı bir kadim direnci vardı. Karpatyalı olmak uyum sağlamak demektir. Bilgiyi çok çabuk edinmek demektir. Lorraine'in kitabından bir sayfa almak ve ani kararlar vermek ve kadınına kanunları dayatmak yerine her şeye her açıdan bakmak istiyordu. Herkes farklıydı ve farklı ihtiyaçları olacaktı. Bu da hayat arkadaşını tanıması ve ona onu mutlu edecek şeyleri vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Her ihtimale karşı bir vampirle dövüşmeyi öğrenmek istediğinde haklıydı. Hızlı öğrenmişti ve onlara karşı iyi iş çıkarmıştı.

"Açıklamana izin vermeden önce diğerlerinin seni yem olarak kullanmasına izin verdiğin için sana kızmakta hatalıydım. Yeteneklerinle gurur duyuyorum Lorraine," diye kabul etti. "Gary kadınların kendilerini savunmayı öğrenmeleri gerektiği konusunda haklı. Belki de Elisabeta nasıl yapılacağını bilseydi, kaçırılmayabilirdi."

"Kaçmak için daha iyi bir şansı olabilirdi," dedi Gary, "ama Sergey ona yaklaştığında ruhunu teslim etmeyi seçtiğini bildiğinden şüpheliyim."

Sandu, "O bunu bilirdi," dedi.

"Kararını vermiş ama henüz vermemişse hayır." Ferro sanki gövdesini dik tutamayacak kadar yorgunmuş gibi toprağa gömüldü. "Bu konu üzerinde gereğinden fazla düşündüm. Dragomir bize tüm Malinovların aynı anda döndüğünü söyledi. Bu çok düşünülmüş bir karardı, çoğu durumda olduğu gibi dayanma güçlerinin sonuna geldiklerinde değil. Eğer öyle olsaydı, Sergey Elisabeta'yı ele geçirmek için kolayca plan yapabilirdi. Onu tanıyordu. Onunla konuşur, doğru şeyi söylerse onunla birlikte gider, belki birinin yaralandığını iddia ederdi. Sergey onu etkisiz hale getirebilirdi."

ve onu gizlediler. Eğer Xavier'le işbirliği içinde olsalardı, onun büyülerini biliyor olurlardı. Bu da Sergey'in bu bilgiyi kullanarak onun kardeşine ya da halkımızdan herhangi birine ulaşmasını engelleyebileceği anlamına geliyordu."

Lorraine, "Bu adamın ona bunu yapabilmesinden nefret ediyorum," dedi. "Ona yardım etmek istiyorum."

"Andor seyahat edebilir hale gelir gelmez yerleşkeye döneceğiz," dedi Gary. "Birkaç hafta içinde ayağa kalkabilecek. Tarık onu her beslediğinde eski yaralarından bazılarını iyileştirmeye ve Sergey'in onun üzerindeki etkisini azaltmaya çalışıyorum. Eğer oradaysan Lorraine, bir arkadaşına ihtiyacı olacak, çok sabırlı bir arkadaşına. Unutmamalısın ki o çok eski bir zamandan geliyor ve onu esir alan kişi tarafından belli bir şekilde programlandı. Büyük olasılıkla hiçbir zaman çok farklı olmayacak ama senin ve diğer kadınların etkisi ona yardımcı olacaktır. Yine de ona modern fikirleri dayatmaya çalışamazsınız. Nazik olmanız gerekecek."

Lorraine başını salladı. Andor kalbinin alışmaya başladığı bölgesinde aynı çarpıntıyı hissetti. Gary'nin söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyordu. İçinde gözlemlediği çoğu insandan daha fazla merhamet vardı, bu yüzden onlardan uzak durmuştu. Birbirlerini çok acımasızca yargılıyorlardı. Ona göre kadınlar erkeklerden daha kötü yargılarda bulunuyorlardı.

Hâlâ aklımdayım.

Onun içine akması, her yalnız boşluğu, her çatlağı veya deliğı doldurması, ona tamamlanmış hissettirdi. Sesinde bir parça eğlence vardı.

Yanılıyor muyum? Diğerlerinin, hatta ruhlarını onunkine bağlamış olan erkeklerin ortasında ikisinin zihin zihin konuşmasını seviyordu. O telepatik yolu hâlâ sadece ona ayırıyordu.

Hayır, öyle olduğunuzu söyleyemem, ancak tüm kadınlar yargılayıcı değildir. Bazıları diğerlerinden daha kötüdür, bazıları ise hiç değildir. Bazı kadınların neden başkalarını aşağılayarak kendilerini yücelttiklerini bilmiyorum, özellikle de bu başkalarının baş etmesi gereken talihsiz durumlar varsa. Bu her zaman böyle olmuştur.

ve ben kupalar için yarışan bir ailede büyüdüm. Ona üzerinde adının yazılı olduğu gerçek bir kupanın resmini gönderdi. Ağabeyim ve ailem "laf sokma" olarak adlandırılan şeyi yaptılar. Ben yapmadım. Rakibimi yendikten sonra onun için hep biraz kötü hissederdim. Konuşmayı ağzımın değil, yeteneklerimin yapmasını tercih ederdim.

Andor onun bu yönünü de sevmiştir. En azından onunla birlikte yerleşkeye dönmeye istekli olduğunu göstermişti. Nereye gitmek istersen seninle geleceğim, bu şehirdeki eski hayatına geri dönmek anlamına gelse bile.

Bir şehirde nefes alamazsın.

Yapmazdı, ama onun için pek önemi yoktu. Eğer seni mutlu etmek için gereken buysa, bunu seve seve yaparım. Kızın aklından geçenleri okuduğunu ve ona doğruyu söylediğini anlayacağını biliyordu.

Orada yaşamakla işim bitti, diye güvence verdi. Yerleşke içinde yaşamaya çalışacağım ve oradaki hayatın bana uygun olup olmadığını göreceğim.

Karpatların çoğu Tariq'in etrafındaki mülkleri satın alıyor ve kendi evlerini kuruyor. Her ev ve mülk savunulabilir bölgeye katkıda bulunuyor. Korumaları birlikte örüyoruz, bu da her zamankinden daha güçlü oldukları ve Sergey gibi yüksek büyücünün büyülerinde usta bir vampirin bile onları yıkmaya ihtimalinin daha az olduğu anlamına geliyor.

Isai ortaya çıktı, solgun ve kana ihtiyacı vardı. Ona hemen kan veren Sandu oldu. Andor, kardeşlerinin onun için kendilerini zayıf düşürmelerinden, onun adına tehlikeye atılmalarından nefret ediyordu. Dragomir bedenini bıraktı ve Andor'un bedenine girdi. Isai, tıpkı Dragomir gibi, Andor'un kendisine verilen korkunç hasarı onardıklarını hissedebileceği kadar güçlüydü, ama ikisi de Gary'nin yeteneklerinin yakınında bile değildi, ruhu enerjiyle o kadar sıcaktı ki neredeyse acı veriyordu.

Şifacıya baktı. Yüz hatları artık bir Daratrazanoff'unkileri andırıyordu. Bu soy çok belirgindi. Güçle doğmuş tek bir adam değildi; kadimler ona anılar ve güç katmıştı, bu yüzden inanılmaz derecede korkunçtu. "Sen yaşındayken

bir Daratrazanoff olarak yeniden doğduğunuzda, eski yaşamınızdaki anılarınızı korudunuz mu?"

Tarık ona Gary'nin yeniden doğmadan önce de kendi halkı arasında saygı gördüğünü, kadınlarının bebek taşımasına yardımcı olmak için yorulmak bilmeden çalıştığından neredeyse bir efsane olduğunu söylemişti. Dahası, onlarla birlikte savaşmış ve toprağa gidemeyen çocukları korumuş. Zamanını ve enerjisini kendisinin olmayan bir halka vermeye istekli bir dahiydi.

"Her şeyi muhafaza ettim," dedi Gary. "Eski hayatımdan modern kimya ve fiziği anlama yeteneklerimi ve yeni hayatımdan gerektiğinde herhangi bir savaş stratejisi oluşturma yeteneklerimi korudum."

"Peki ya iyileşme?"

"Daratrazanoff soyunun uzun bir şifacı geçmişi vardır. Bana onların yetenekleri verildi. Daha önce sahip değildim."

Sandu kanını Isai'ye verirken, "Hayat arkadaşın Fransa'da doğdu," dedi. "Onun yerini tespit ettiniz mi?"

"O çok genç. Ergenliğe ulaşana kadar onu bulmak için hiçbir umut yok. Yaşının yaklaştığını öğrendiğimde onu bulmaya çalışacağım." Gary omuzlarını silkti. "Eğer bulursam, reşit olana kadar ona göz kulak olunmasını sağlayacağım. Dimitri'nin Skyler'la ve Valentin'in Liv'le olan ilişkilerini gözlemledim. Dimitri Skyler'la iletişim kurdu ve ihtiyaç duyduğu her an onun yanında oldu. Val şimdi bunu Liv için yapıyor. Ben de hayat arkadaşım için aynısını yapacağım."

Andor, "Bana bunun erkek üzerinde muazzam bir etki yarattığı söylendi," diye itiraz etti. "Sen de bizden birisin. Tıpkı kardeşlerimiz gibi, sona çok yakınsın. Eğer böyle bir yük eklerseniz

..." Sustu.

"Senin yaptığın gibi mi?" Gary karşı çıktı.

"Bekle. Ne demek istiyorsun?" Lorraine talep etti. "Andor onun yüküne nasıl katkıda bulundu? Anladığım kadarıyla bir avcı hayat arkadaşını bulduğunda dönüşmekten kurtuluyordu."

Sandu, "Bu tam olarak doğru değil," dedi.

Andor başını salladı ve kaşlarını çatarak keşiş arkadaşına sertçe baktı. Lorraine dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tüm bilgileri istiyorum, hoşuma gideceğini düşündüğün parçaları değil. İyi ya da kötü her şeyi."

"Csecsemõ, kararını benim için en iyi olduğunu düşündüğün şeye göre değil, kendi istediğin şeye göre vermeni istiyorum. Ben bir erkeğim. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparım. Eğer bir insan olarak yaşamayı tercih edersen, bu kararı da ben vereceğim."

Başını iki yana salladı. "Bu benim için adil değil. Ritüel yeminlerinle bizi birbirimize bağladın. Onların tutunduğunu hissettim Andor. Seni terk edemem. İstemiyorum bile. İnsan kalmak ya da Karpatyalı olmak bir seçimse, bizim için en iyi kararı vermek için sadece bir kısmına değil, tüm bilgilere ihtiyacım var. Artık sadece yalnız değilim. İkimiz olduğumuzdan emin oldun. Şimdi bununla yaşamak zorundasın."

Sandu ona sıırttı. "Sanırım bu kıızdan hoşlandım. Hissedemiyorum Lorraine, duygularımla değil ama ruhum seninkine bağlı ve senin aracılığıyla hissedebiliyorum. Bu harikaydı ve sana olan sevgim Ferro'nunki gibi, bir kardeşin sevgisi. Andor için fazla iyisin."

Andor bakışlarını Sandu'ya çevirdi. "Çok komik. Senin beni savunman gerekiyordu, beni terk etmesi için onu ikna etmen değil."

"Sadece senin için fazla iyi olduğunu söyledim ve öyle de."

Andor buna pek itiraz edemezdi. "Birbirimize bağlı olduğumuz ama resmen kan bağıyla bağlı olmadığımız için üzerimdeki yük artıyor. Ruhun benimkini aydınlattığı için dönmeyeceğim ama bu ağır bir yük."

Bu sulandırılmış bir versiyona benziyor.

Sessiz kaldı. Söyleyecek ne vardı ki? Kız anlamıştı, yüzündeki dalgın ifadeden bunu anlayabiliyordu. Bizi birbirimize bağladım Lorraine, çünkü başka seçeneğim yoktu. Kanım beni bizi bağlamaya zorluyor. Ruhum bunu istedi. Bu senin kararın. Diğerlerinin seni etkilemesine izin verme. Bu seçim senin olmalı.

Uzun bir süre adamın yüzünü inceledi. "Bence bu bizim olmalı," dedi yüksek sesle. "Kardeşlerin, şu kısa süre içinde

Onları tanıdım, hayatımı sonsuza dek yalnız geçireceğimi düşünürken bana ailemi geri verdiniz. Bana önemli olabileceğim, hayatımın bir anlamı olduğu bir dünya sundunuz. Bana arkadaşla ihtiyacı olan bir kadından bahsedildi. Belki ona yardım etme şansına sahip olabilirim. Korunmaya ihtiyacı olan çocuklar var."

"Dragomir'in kadını hamile," dedi Sandu. "Bu çok zor bir durum. Bir vampir tarafından hamile bırakıldı, bunun gerçekten olabileceğini ilk kez biliyorduk. Dragomir, şifacımızın yardımıyla hem anne hem de çocuk için asit benzeri kanı kendi kanıyla değiştirmeyi başardı."

"Ve diğerleri," dedi Gary.

Şifacı gözlerini kapatmıştı ve Andor onun bir sonraki seansta Andor'un bedenini bir sonraki yükselişte seyahat edebilecek kadar onarmaya çalışacağını biliyordu. Lorraine'in gündüz saatlerinde yalnız kalacağından hâlâ endişe ediyordu.

"Arkadaşlara ihtiyacı var," diye belirtti Sandu. "Kadın arkadaşlara. Charlotte ve Blaze var. Blaze sana çok benziyor. Sanırım ikinizin işi bittiğinde, kadın vampir avcılarından oluşan bir ordu kurmuş olacaksınız."

Lorraine ona ters ters baktı. "Sesindeki eğlenceyi duyuyorum, seni şovenist."

Sandu elini kalbinin üzerine koydu. "Sisarke, nasıl böyle bir şey söylersin?"

Andor kararlı bir ifadeyle, "Ben de duydum," dedi.

8

Lorraine gün batımından en az iki saat önce uyandı, kalbi çok hızlı atıyordu, sanki kontrol kendisinden başka bir şeydeydi. Zihninde k busların izleri vardı. Kardeşinin ve anne babasının yerdeki görüntüleri. Teyzesi ve amcası. Theodore'un en iyi arkadaşının ailesi. Çok fazla kan vardı. Kanın içinde yüzüyordu. Her yerdeydi, giysilerinin her yerinde. Ellerinde. Saçlarında. Annesine ulaşmak için içinden geçmeye  alı mı tı ama ne kadar adım atarsa atsın yakla amamı tı.

Nefes almaya çalışmaktan ci erleri yanmış bir halde, soluk solu a do rulup oturdu. Kâbusların bitmesini istiyordu. Onları her gece görüyordu. Bazen uyumuyordu, sadece gözlerini kapatması gerekiyordu ve görüntüler sanki göz kapaklarının arkasında yanmış gibi oradaydı.

Etrafına baktı. Görünüş göre yalnızdı.  adır yoktu ama adamların hepsinin uyudu u yerin altında ve üstünde güçlü bir kalkan  rd klerini biliyordu. Kampın  evresi de koruma altındaydı. Dizlerini yukarı çekip ileri geri sallandı, yalnız olduğu için minnettardı. Kimsenin zayıflığını görmesinden ho lanmıyordu ve yüzünden a a ı süzülen gözyaşları ve durduramadı ı titremeler onun için zayıflıktı.

Theodore'un yaptıklarını de i tiremezdi. Onu kalbinde tutabilirdi, başka hiç kimsenin hatırlamayaca ı a abeyini. Bir gün onu affedebilirdi bile. Onun suçuyla yaşamak, her zaman onu hatırlayacak insanlarla tanışmak.

Onu ve daha da kötüsü ailesini yargılamak çok daha zordu.

Dürüst olmak gerekirse, küçük bir parçası Theodore'un sorunları olduğunu kendisine söylemedikleri için onlara kızgındı. Ne zaman başlamıştı? Eve en son geldiğinde, ki bu aylar önceydi, iyi görünüyordu. Ulusal yarışmayı kazanamadığı için üzgündü ama iyiydi. Onu evden ve yatak odasından - mağara diyordu, çünkü bazen haftalarca orada kayboluyordu - çıkardığında, her zaman yaptıkları gibi gülmüş ve konuşmuşlardı.

Ayağa kalktı ve gerindi. Kot pantolonunu ve yürüyüş botlarını çekti ve ardından lacivert bir tişört ekledi. Hava sertleşmeye başlamıştı, bu yüzden ceketini de giydi. Karpatyalı olsaydı, kullanmak için bir ağaç ya da çalı bulmasına gerek kalmazdı. Hiçliğin ortasında yiyecek konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Sırt çantasında hâlâ bir sürü yiyecek vardı ama artık hiçbir şey ona cazip gelmiyordu.

Barınağından dışarı çıktı. Sanki orada değilmiş gibi dışarıyı görebildiğini bilmek garipti ama kimse içini göremiyordu. Güneş parlıyordu ve o da ona doğru uzandı. Eğer Karpatyalı olursa, bunu kaybedecekti. Güneş ışığını her zaman sevmişti. Kamp yapmayı ve açık havada olmayı severdi. Andor ona kendi dünyasını göstermesine izin vermesini söylemişti. Gece.

Karpatyalı avcılarının güvenlik çemberlerine dâhil ettikleri çalılıklara doğru yürürken parmaklarını kalçasına vuruyordu. Çalılıkları tercih ettiği için aptal olduğunu düşünüyorlardı ama bir insan avcısının ya da vampir kuklasının onu izleme ihtimaline karşı açıkta durmak istemiyordu.

Andor. Onun hakkında ne yapacaktı? Çok beklenmedik biriydi. Onunla birlikte olmayı ve konuşmayı seviyordu. Ona yakın olduğunda ya da onun zihnindeyken kendini huzurlu hissediyordu. Telepatik olarak konuştuklarında, ona karşı derin bir duygusal bağ hissetmekten kendini alamıyordu. Dahası, fiziksel bir bağ da hissediyordu. Onun vücudunun paramparça olduğunu, karnının açıldığını ve göğsünde büyük bir yara olduğunu görmüştü. Göğsünde bir yara daha vardı.

Sırtında, usta vampirlerden birinin onu neredeyse ikiye böldüğü omurgasına doğru iniyordu. Gary omurgasının kıl payı ıskalandığını söylemişti.

Çalıların arasından çıkarken yüzünü tekrar güneşe doğru kaldırdı. Işınlar yüzünde ve cildinde iyi hissettiriyordu ama sanki yanma tehlikesi varmış gibi biraz dikenliydi. Kanını Sandu, Gary ve Ferro'nun yanı sıra Andor'a da vermişti. Kadimlerin her biri ona kanlarından küçük bir miktar vermişti ama Andor'la henüz bir kan değişimi yapmamıştı.

Gary hazırlıklı olması için Andor'la en az iki kan değişimi yapmasını istemişti. Bununla ne demek istediğini sormamıştı çünkü biliyordu. Sergey'in güçleriyle devam eden savaşta yaralanırsa, Gary onu dönüştürebilmelerini istiyordu. Andor, Gary onu yerin dibine sokmadan önce ilk kan değişimini yapmamıştı. Diğerlerinin onun etrafında, üstünde, altında ve her iki yanında uyumayı planladıklarını biliyordu. Bu tartışmayı da duymuştu.

Hiçbir kukla gelmemişti. Birkaç vahşi hayvan vardı ama insan ya da başka bir şey yoktu. Hayvanların sayısı onu biraz şaşırtmıştı. Normalde birkaç geyik, belki bir iki tavşan, belki de fare görmeyi beklerdi ama geyiklerin yanı sıra meraklı bir tilki ve birkaç rakun da vardı. Her biri korumalara yaklaşmış ve sonra uzaklaşmıştı.

Lorraine volta atıyor, bir karar vermeye çalışıyordu. Andor ve diğerleriyle birlikte olmak istediğini biliyordu. Onlardan hoşlanıyordu. Özellikle de onu ailesi olarak görmeleri hoşuna gitmişti. Buna ihtiyacı vardı. Bir değeri ve anlamı olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Andor ona bunu kesinlikle vermişti. Son adımı atmak için ondan istediği şey neydi?

Sevilmek istiyordu. Babası annesini sevmişti. Onu gerçekten sevmişti. Erkeklerin konuşma tarzından, bir hayat arkadaşının el üstünde tutulduğunu, her zaman sadık kalacağını, başkasının olmayacağını biliyordu. Bunu hepsinden duymuştu. Hayat arkadaşı olmakla ilgili zor bulunduğu kısım

Andor'un onu seçmemiş olmasıydı. Onun için seçilmişti.

Ona aşık olabilir mi? Kesinlikle evet. Aklında en ufak bir şüphe yoktu. Kardeşlerinin her biri yakışıklı, göz korkutucu adamlardı. Güçlü. Tehlikeli. Komik yönleri vardı. Çok zeki. Onlardan en ufak bir şekilde etkilenmemişti. Onları ağabeyleri olarak görüyordu ama yaklaştıklarında midesinde en ufak bir kıpırtı bile olmamıştı. Yanıt verdiği kişi Andor'du ve o da çoğu zaman kan ve kir içindeydi. Ayağa kalkamamış ya da vampirlerle savaşmaya yardım edememişti. Bunun bir önemi yoktu. Onu sevmişti. Hem de çok.

İnsan olsaydı onunla şansını denerdi ve hayatı alt üst olmuşken ve yas tutarken bu çok şey ifade ediyordu. Hayat arkadaşı olmasaydı ona iki kez bakar mıydı? Bakmazdı. Bunu biliyordu. Yani onun seçimi değildi, daha çok zorunluluğuydu -tamam, zorunluluk değil, daha çok kader gibiydi. İstese bile onunla birlikte olmaktan kaçamazdı. Belki ölümle...

"Lanet olsun." Yüksek sesle mırıldandı, bir taş aldı ve onu tekrar yere fırlattı. Ona uzattığı hayatı istiyordu. Bunu ona sunan adamı istiyordu. Bunu yapmamak için aptal olmak gerekirdi. Dahası, onun hiçbir şekilde acı çekmesini istemiyordu. Bu adamların sahiplendiği kadınlar nasıl oluyordu da gerçekten erkeklerinin seçimiymiş gibi hissediyorlardı?

Kendine güveni vardı. Ya da ailesi yok edilene kadar vardı. İnandığı her şey altından çekilip alınmıştı. Yıllardır, bazıları anaokulundan beri sahip olduğu arkadaşları, sanki erkek kardeşi böyle bir şey yaptığı için her an o da böyle bir şey yapabilirmiş gibi ona sırtlarını dönmüşlerdi. Sanki onun suçu kendininmiş gibi hissettirilmişti, onu bu durumdan kurtaracaklarına güvendiği insanlar tarafından.

Diplomasını tamamlamak için okula geri dönmeyi denerdi. Damga onu takip etmişti. Arkasından fısıldananları ve bir odaya girdiğinde susulduğunu duydu. O istedi

Herkese suçsuz olduğunu haykırıyordu ama içten içe bir parçası suçlunun kendisi olduğunu düşünüyordu çünkü kardeşinin kendisine ne yaptığını görmemişti.

Andor'u sorunlarından kaçmak için seçmek istememişti. Onu ve ona sunduğu hayatı seçmek istiyordu çünkü onu çok seviyordu. Bu bir zorunluluk ya da saklanmak istediği için, hatta kader ya da alın yazısı olmamalıydı. Andor tüm kalbiyle seilmeyi hak eden bir adamdı. Onu bulana kadar bu şekilde sevebileceği bir adam bulabileceğini hiç düşünmemiştir.

Bir yaprak hışırtısı onu uyardı ve etrafında döndü, zihni hızla kadimlerin onun için yarattığı her silahın nerede saklı olduğuna gitti. En tecrübeli olduğu silahlardan en ölümcül olanlarına kadar hepsini listeledi ve sonra bir vampirin kuklasını öldürmek için ne yapması gerektiğini buldu.

Ağaçların arasından iki adam çıktı ve kışlarının üzerinde yamaçtan aşağı kaydılar. Biri güldü, diğeri utanmış görünüyordu. İkisi de et yiyen bir kuklaya benzemiyordu. İkisi de sırt çantaları ve yürüyüş botlarıyla tamamen insan gibi görünüyordu.

"Merhaba." Önce utanmış olan konuştu. "Bu ıssız yerde ne yapıyorsunuz? Bu arada ben Herman, bu da Adam."

"Lorraine." Çantasına yaklaşıp kadar kenara çekildi. Silahını her zaman yanında taşımalıydı. Uyuduğu yerin hemen yanında bir tane, çantasında da bir tane daha vardı. Silahsız bir yere gitmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama alev makinesini tercih etmişti. Bir silah bir insanın cesaretini çok daha çabuk kırabilirdi. "Burada yalnız kalmak, hayatı düşünmek istiyorum."

"Biz de aynısını yapıyoruz," dedi Herman. Omzunun üzerinden, kışının tozunu almakta olan ve hâlâ sırtan Adam'a baktı.

Adam, "Kampçılıkta pek iyi değiliz," diye önerdi. "Bu bizim ilk seferimiz. Şimdiye kadar ne çadır kurabildik ne de bir şeyler pişirmek için ateş yakabildik."

Bu kısmı doğru olabilir. Sırt çantaları yeni görünüyordu ve Herman kendi çantasını çok alçak giyyordu, bu da uzun mesafeler yürüdüklerinde onu çok rahatsız edecekti. İkisinin de yürüyüş botları yıpranmış gibi görünmüyordu. Bu da ayaklarını acıtacak ve su toplamasına neden olacaktı. Adam onun ne demek istediğini kanıtlamak istercesine yamacın kenarına çöktü ve botlarının bağlarını çözmeye başladı.

"Bu şeylerden nefret ediyorum. Sadece tenis ayakkabısı giymeliydim."

Herman, "Şikâyet etmeyi bırak," diye öğüt verdi ve ona doğru birkaç adım attı.

"Dur." Lorraine adil bir uyarıda bulunmanın önemine inanırdı. "Daha fazla yaklaşımdan rahatsız oluyorum. Üzerimde silahlar var ve onları kullanma konusunda çok yetenekliyim." İki adamın da tehdit oluşturduğunu düşündüğünden değil. Kesinlikle öyle görünmüyorlardı. Öte yandan, inanılmaz güçlere sahip iğrenç yaratıklarla savaşıyordu, bu yüzden iki adamın kıyaslandığında zararsız görünmesi kaçınılmazdı.

Herman, Adam'dan çok daha kaslıydı. Adam ince yapılı, kum rengi saçlı ve sürekli gülümseyen biriydi. Herman'ın ise sürekli bir kaş çatma hali vardı ve şimdi de kaşlarını çatmış, Adam'ı onlardan ayıran görünmez çizgiden birkaç metre ötede kayarak durmaya çalışıyordu.

"Ne yapacağımızı sanıyorsun sen?" diye sordu kavgacı bir tavırla.

"Herman." Adam yavaşça ayağa kalktı, ayakkabısının teki elinden sallanıyordu. "O burada yalnız bir kadın. Geri çekil. Onunla konuşmak için tepesinde olmana gerek yok." Ona doğru rahat bir gülümseme gönderdi ve tekrar yamaca çöktü. "Herman bugün bir şey yemedi ve sinirleniyor. Kan şekeri düşük. Bunu gerçekten yapabileceğimizi düşünmüştük. Tüm arkadaşlarımız bize sürekli kamp yapmanın ne kadar eğlenceli olduğunu söylüyor ama şimdiye kadar berbattı. Denememiz için bizi cesaretlendirdiler ve biz de denedik, çünkü yapamayacağımıza dair çok para yatırdılar."

Çantasını karıştırarak birkaç paket patlıcan karışımı buldu. "İşte, bu yardımcı olabilir." Bir tanesini Herman'a attı. Herhangi bir şey ya da herhangi biri çemberin dışına

çıkabilirdi ama

Davetiye olmadan hiçbir şey içeri giremezdi. Bu önlem, yanlışlıkla tam savunma hatlarını unutması ihtimaline karşı hesaba katılmıştı. Ruhu ruhuna bağlı adamlardan herhangi birine uzanabilirdi ve umarım onu tekrar içeri davet edecek kadar uyanıklardı. Güvenlik hatlarının tam olarak nerede olduğunu unutacak türden bir kadın değildi.

Herman biraz yumuşamış bir sesle, "Teşekkürler," dedi. "Seni terslediğim için özür dilerim. Birkaç adamı nasıl tehdit olarak gördüğünüzü anlayabiliyorum."

"Hiç suyunuz var mı?" Adam sordu.

Kaşlarını çattı. "Su ya da yiyecek olmadan bu kadar uzağa nasıl gelebildiniz?"

Önce birbirlerine, sonra da ona baktılar. Herman içini çekti, ağzına bir avuç patlıcan karışımı tıktırdı ve sonra birazını Adam'a uzattı. "Kaybolduk. Geri döndüğümüzü sandık ama hiçbir şey tanıdık gelmedi."

Çantasını yaklaştırdı, hafifçe dönerek elinin hareketini engelledi ve silahını çıkarıp sırtının alt kısmındaki kot pantolonunun kemerine soktu. En büyük su şişesini çıkardı, onlara döndü ve Adam'a fırlattı. Adam şişeyi havada yakaladı, tıpkı Herman'ın iz karışımı torbasını yakaladığı gibi.

Kalbi yerinden fırladı ve sonra duruldu. "Nerede yaşıyorsun?" "San Diego," diye cevapladı Adam ve sonra uzun bir yudum aldı

şişeden su içti. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Vahşi doğadan çok bir gece kulübünde evimizde gibiyiz. Ben bir reklam yöneticisi olarak çalışıyorum. Teknik olarak Herman benim patronum olabilir ama şirket ikimize ait olduğu için değil."

Herman ona kaşlarını çattı. "Sen bir ortak değilsin."

"Bu tartışmaya açık. Sende para var tatlım, bende de beyin ve yetenek." Adam onun şarkı söyler gibi konuşmasına güldü.

Herman'ın kaşları çatıldı ve gülümseyerek başını salladı. "Saçmalıyor."

"Ama dürüst."

"Evet, doğru söylüyorsun," diye kabul etti Herman. Rahat bir gülümsemeyle Lorraine'e baktı. "Burada ne yapıyorsun? Yalnız mısın?"

Zihnindeki hassas sondayı hissetti. Bir dokunuş. Çok azdı ama gerçeği söylemesi için onu zorluyordu. Söylememek için hiçbir neden göremiyordu, en azından kısmen. "Ben Lorraine Peters. Dokuz ay önce kardeşim Theodore Peters anne babamızı, teyzemizi, amcamızı ve bazı aile dostlarımızı öldürdü. Bu kötü şöhret yüzünden zor zamanlar geçiriyordum ve biraz iyileşmek için buraya yalnız gelmeye karar verdim. Bu oldukça açık bir yara." Bu kesinlikle doğrudu ve yalnız kelimesini bile araya sıkıştırmayı başarmıştı. Omuz silkti ve en ufak bir şüphe duymuyormuş gibi görünmeye çalıştı ama öyleydi. Son sorularının cevabını zaten biliyorlardı - yalnız olup olmadığını - daha önce yalnız olduğunu kabul etmişlerdi.

Dört gün boyunca vahşi doğada yürüyüş yapmamışlardı. Onlar

bir uçak uçurmuş ve yakınlarda bir yere inmiş olmalılar. Neden yalan söylesinler ki? Bu iki adamın gerçekten de çalıların ve ormanın içinden geçmiş olmalarına imkân yoktu. Kesinlikle insandılar ama psişik yetenekleri vardı ya da en azından Adam'ın vardı. Sadece bu psişik yeteneklerin ne olduğundan emin değildi.

Herman ikisinden daha baskın görünüyordu ama Adam onun şüphelerini daha da artırdı. Hassas sondayı Adam yapmıştı. Barikatını bıçaklayabilecek kadar usta bir vampir değildi. Eskilerin ona yaptırdığı tüm egzersizlerle olduğundan daha da güçlüydü.

Çok havalı görünüyorlardı. Kıvrık paçalı dar kotlar giiyorlardı. Dar kotlarla yürüyüş yapan kimseyi tanımıyordu. Kızlarının üzerinde yamaçtan aşağı kayan adamlara rağmen giysileri yeni görünüyordu. Daha önce hiç yürüyüş yapmadıklarını itiraf etmişlerdi. Ne yapacaklarını bilemeyecek kadar parası olan ve arkadaşlarından cesaret alıp kaybolan iki adam olduklarına inanabilirdi ama inanamadı. Her şey çok açıktı ve bir de Adam'ın yeteneği vardı. Onun gibi başka birini tanımıyordu.

Üniversite- peki yürüyüşe çıkıp kaybolması ve ona rastlaması ihtimali neydi?

Güneşe baktı. Gün batımına bir saat daha mı vardı? Andor tam olarak bilirdi. Karpatyalılar güneşin ne zaman battığını ve ne zaman doğduğunu her zaman biliyor gibiydiler.

"Kardeşin ve ailen için üzgünüm," dedi Adam. Gerçekten üzgün görünüyordu ve sesi de üzgün geliyordu. "Bu senin için korkunç olmalı."

"Söyleyecek söz yok," diye onayladı Herman. "Üzgünüm, Lorraine."

Gösterdikleri sempati beklenmedikti. Kafası karışmaktan da öteydi. O kadar içten görünüyorlardı ki kederinin yükseldiğini hissetti, bir saniye içinde bastırabilecek şiddetli, zayıflatıcı bir keder. Bunu bastırdı ve onlara gönülsüz bir gülümseme verdi. "Hayır, hiç kelime yok. Üniversiteye gitmişim. Bir gün hepsine sahiptim ve ertesi gün ailem gitmişti."

Adam başını salladı ve elindeki su şişesine baktı. "İşte bu yüzden burada Theodore yazıyor."

Tabii ki, ağabeyinin kamp malzemelerinin bir kısmını getirmişti çünkü kendinkilerden daha iyiydi ve sanki ağabeyinin bir parçasını getirmiş gibi ona yakın hissetmesini sağlıyordu

-Onu seven ve koruyan kişi de onunla birlikte vahşi doğaya gitmişti. Başını salladı. "Evet."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye tekrarladı Adam. "Hayal bile edemiyorum."

Cevap vermedi ama etrafına yavaş ve dikkatli bir şekilde baktı. Eskiler Sergey'in hayvan kılığında casuslar gönderdiğini söylemişlerdi. İnsan kuklalar gönderdiğini de. Onları tanıyabilmek için avcıların zihinlerinde bu tür şeylerin görüntülerini aramıştı. Hafızalarında Adam ya da Herman gibi erişebileceği hiçbir şey yoktu. Bir çam ağacının dallarından ona bakan bir karga vardı. Bir diğeri, ilk kuştan birkaç metre ötede, daha yüksekte, başka bir çamın tepesine yakın bir yerde, katlanmış kanatları ve keskin, boncuk gözleriyle oturuyordu. Omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti süzüldü.

Kadın tekrar Herman'a baktığında, Herman onun bakışlarını kuşa doğru takip etmişti. "Her zaman böyle mi

yaparlar, öylece oturup bakarlar mı?"

"Evet," diye söze karıştı Adam. "Tüyler ürpertici."

"Muhtemelen bedava sadaka arıyordur. Kargalar zeki kuşlardır. Eğer diğer yürüyüşçüler ya da kampçılar onları beslediyse, bedava yemek için kampçıları takip etmeyi öğrenirler."

Herman omuzlarını silkerek kuştan başka tarafa baktı. "Bu mantıklı." Saatine bir göz attı. Hızlı bir bakıştı ve küçük yaştan beri her nüansı, her jesti ve her yüz ifadesini görmek üzere eğitilmemiş olsaydı muhtemelen gözden kaçırırdı. Adam'a doğru bir bakış attı.

"Bizimle daha rahat hissediyor musun?" Adam sordu. Onlara küçük bir gülümseme verdi ve aynı zamanda omuz silkti.

"Henüz değil. Tek başıma ıssız bir yerdeyim. Ayrıca, sen sadece buradan geçiyorsun, eve gitmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Herman başını salladı. "Buradan defolup gitmek istiyoruz."

Yamacın hemen başındaki belli belirsiz bir patikayı işaret etti. "Bu seni dereye götürecektir. Bir çatal bulacaksınız. Yollardan biri çok iyi, diğeri o kadar iyi değil. İyi gidilene seçersen seni eninde sonunda buradan çıkaracaktır. Birkaç gün sürer ama o patikada kalırsan eve varırsın."

İki adam önce birbirlerine sonra da kadına baktı. "Bize göstermek için bizimle gelebilir misin?" Herman sordu.

Başını iki yana salladı. "Olmaz. Başaracaksınız ama iki adamla tek başıma gitmeyeceğim. Bu aptallık olur ve ben aptal bir insan değilim."

Çam ağacında çok yüksekte oturan karga kanatlarını genişçe açtı ve çırpıttı. Kuş aynı anda kıvrımlı, keskin görünümlü gagasını açtı ve yüksek sesle vırakladı. Bu ses onun sinirlerini bozdu. Tüylerini diken diken etmek için kollarını aşağı yukarı ovuşturdu.

Herman içini çekti ve yavaşça ayağa kalktı. Hırlayan bir ayıya benzeyen bir ses Adam'ın ayağa fırlamasına neden oldu. İkisi de dönerek daha kalın ağaç sırasına baktı. Lorraine yavaşça ayağa kalktı, kalbi çarpmaya başlamıştı. Bu ses hiç de iyi bir ses değildi. Karga yine ciyakladı, sesi çivi sesine benziyordu.

kara tahta. Sanki onlara doğru hantalca ilerleyen yaratık bir başka derin böğürmeyle cevap veriyor gibiydi.

Andor, bir şeyler oluyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Uyanabilir misin?

Tek duyabildiği şeyin kendi kalp atışları olduğu kısa bir an vardı. Nefesini tuttu, bakışlarını iki adamın üzerindeki patikadan hiç ayırmadı.

Ben buradayım. Zihnindeki anılardan iki adamı okuyorum. Onlara güvenme.

Bu hiç yardımcı olmadı. Onlara güvenmiyordu. Ama ormandaki iki insan erkekten çok daha kötü bir şey onlara doğru geliyordu. Çalılar sallandı. Sanki kötü bir şey canlı yeşilleri kirletmiş gibi belli belirsiz bir renk farkı yakaladı. Yapraklar kendi içlerine kıvrılmıştı.

Şunu görüyor musun?

Senin gözlerinden bakıyorum. Oraya bakmaya devam et.

Herman ve Adam'ı görebiliyor musun? İki adam da yamaçtan yukarı bakıyordu. İkisi de sırt çantalarını bırakmış, yamaçtan geriye doğru yürüyorlardı. Adam'ın elinde hâlâ Theodore'un su şişesi vardı ve Herman koşup şişeyi ondan almak istedi.

Çemberden ayrılma, Lorraine.

İlk kez onun sesinden tam bir komut duyuyordu. İçinden bir ürperti geçti ama bunun kötü mü yoksa iyi bir ürperti mi olduğunu anlayamadı. Zihnindeki bu ses tonuyla ilgili bir şey onu anlamadığı bir şekilde ateşledi.

Bunu planlamamıştım. Kendisine doğru gelen şeyin iyi bir şey olmadığını bilecek kadar zekiydi. "İkinizin buradan hemen gitmesi gerekiyor," diye uyardı. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Açıkta kaldınız."

"Sen de öyle," diye işaret etti Herman. Korumaya çarpana kadar geri geri gitmeye devam etti. Kıvılcımlar havaya uçtu ve irkildi. Gömleği yanmıştı, yanık kumaş kokusu hâlâ burnundaydı. Sırtını tokatlayarak ve ona ters ters bakarak döndü. "Bu da neydi böyle?"

"Bu bir güvenlik sınırı. Kimse içinden geçemez."

Kükreme tekrar yükseldi ve iğrenç bir yaratık ağaçların arasından hantalca çıktı. Yavaşça, bir o yana bir bu yana yalpalayarak yürüyordu. Yüzü çarpıktı, bir gözü sarkıktı. Yüzünde çukurlar vardı ve gözleri kıpkırmızıydı.

"Lanet olsun!" Adam bağırdı ve geriye doğru tökezledi. Ayağı takıldı ve kış üstü yere düştü. Toprakta öylece oturup bakakaldı.

Hareket etmek zorunda. O tamamen insan ve bu da bir vampirin kuklası. Ona saldıracaktır. Büyük ihtimalle seni ele geçirmek için programlandı.

Beni yemek isteyeceğini düşündüm.

Sadece tahmin ediyorum Lorraine, ama büyük ihtimalle sınırların dışındasın. Adam ve Herman da dahil olmak üzere rastladığı diğer herkes değil.

"Çıkın buradan!" diye seslendi. "Acele edin!"

Neyse ki kukla nispeten yavaş bir hızda hareket ediyordu. Adam ve Herman koşmalar güvende olacaklardı ama ikisi de hareket etmiyordu. Yaratığa yapışmış gibiydiler, o kadar şaşırmışlardı ki oldukları yerde donup kalmışlardı.

Lorraine, kuklaya konsantre ol. Sana ulaşamaz. Güvenlik önlemlerini geçemez. Ona bir davetiye göndermelisin.

İki yabancıya tekrar "Kaçmalısınız," dedi.

Adam korkudan gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Seni burada yalnız bırakamayız. Ormanda amatör olabiliriz ama korkak değiliz. Bizimle gel ve kaçalım."

"Olduğum yerde güvendedeyim. Bana ulaşamaz. Buradan çıkarsan güvende olursun."

Herman bir kez daha bariyere doğru geri geri gitmişti, o kadar yakındı ki, sırtının kalın dokuma korumalara değdiği yerde yanmış gömleğini görebiliyordu. Omzunun üzerinden ona baktı, yüzü korkuyla çarpılmıştı. "Senin olduğun yere nasıl gideceğiz, böylece o şey bizi yakalayamaz, çünkü belli ki gitmiyoruz."

Kukla yamacın en ucuna kadar ilerledi, onlara baktı ve kırmızı gözleri üçünün üzerinde sabitlenmiş halde tekrar kükredi. Lorraine ilk kez bir bağ hissetti

diğer iki adamla birlikte. Üçü de insandı, ortak bir paydaları vardı.

Eğer gitmezlerse, onları içeri davet etmek zorunda kalacağım Andor. O şeyin onları yakalamasına izin veremem.

Yapmayacaksın. Derin bir nefes al. Seninle birlikte nefes aldığımı hisset.

Toprağın altındasın Andor, nefes almıyor olman gerekirdi. Sesinin biraz histerik çıktığını biliyordu. Vampirler saldırdığında çılgına dönmemişti, neden şimdi? Kuklayla ilgili ne onu bu kadar kontrolden çıkarmıştı?

Ben böyle değilim Andor. Bana güvenebilirsiniz. Ama o böyleydi. Tam olarak böyleydi, histeriye yakındı.

Sívamet. Nefes al. Nefesini tutuyorsun. Bu çok mantıklı. Vampir kuklası nedir? Eskiden bir insandı. Diğer iki insan, seni ele geçirmek için onun yolunda duruyor. Sen insansın ve her şeyden öte, travmaların en kötüsünü yaşadın. Görmek isteyeceğin son şey bir insanın parçalara ayrılmasıdır.

Kalbi çılgınca çarpıyordu. Ciğerleri yandı. Kendini sakinleştirmek için silahını kavradı. O kukla bunu mu yapacaktı? Onları parçalara mı ayıracak?

Andor ilk kez tereddüt etti.

Söyle bana. Zihnindeki iki kelimeyi neredeyse haykırıyordu.

Bana hemen söylemelisin.

Kukla yamaçtan aşağı adım attı. Aşağıya değil, sanki havada yürüyebileceğini sanıyormuş gibi aşağıya. Aşağı yuvarlandı, yuvarlandı, homurdandı, kollarını salladı, bacakları hâlâ yürüyormuş gibi çalışıyordu. En dibe vardığında bir dakika boyunca sersemlemiş gibi yattı ama başı onlara dönüktü ve kırmızı gözleri hiç kırpmadan avına bakıyordu.

Et yiyor, Lorraine. Can atıyor. Eğer o adamlardan birine ulaşırsa, izleyemezsin. Geri dönmelisin.

"Herman, Adam, o şey insanları yiyor. Çıkın buradan. Gitmek zorundasın. Hemen şimdi gitmelisin."

Her iki adam da ona doğru döndü ve doğruca ona doğru koştu. Aynı anda bariyere çarptılar ve bağırdılar, kıvılcımlar

sekerken etraflarında küçük alevler gibi yükseliyordu. Yere düştüler ama kuklaya doğru bakarak ayağa kalktılar. Ayağa kalkmıştı ve onlara doğru hantalca ilerliyordu. Yavaştı ama kararlıydı ve niyeti çok açıktı.

Onlara yaklaştıkça ayrıntıları görmek daha da kolaylaşıyordu. Yaratık dehşet vericiydi. Lorraine bunun bir zamanlar bir insan olduğunu anlayabiliyordu. Çürüyen etin altında onu görebiliyordu. Ağız yırtık pırtık bir yarıktı. Dişleri kahverengiydi, çenesinde ve giysilerinde lekeler vardı. Giydiği bir takım elbiseye benziyordu.

Herman birden kaskatı kesildi. "Ethan mı? Aman Tanrım, Adam. Sanırım bu Ethan."

Herman'ın yüzü ona dönük olmasına ve yüz ifadesini görememesine rağmen, beden dilini okumak için eğitilmişti ve gerçekten şok olmuş gibi görünüyordu. Hatta iğrenç kuklaya doğru bir adım attı ve bir elini ona doğru uzattı.

Adam Herman'ın kolunu yakaladı ve aşağı itti. Adam'ın dehşete düşmüş yüz ifadesini bir anlığına yakaladı. Gerçekti. Bunu taklit etmek mümkün değildi. Her iki adam da bariyere doğru geri çekildi.

Andor, onları içeri almalıyım.

Lorraine. Sívam és sielam. Sen benim kalbim ve ruhumsun. Aklını kullanmalısın, kalbini değil. Bu adamlar neden kaçmıyor? En azından bariyerin arkasına ya da bir tarafına koşmuyorlar? Hareket etmek hayatlarını kurtaracakken neden tam önünüzde bekliyorlar?

"Diğer tarafa geç, onun görüş alanından çık!" Lorraine çılgılık attı. Anlamıyorum. Amaç ne olabilir ki?

Kukla nasıl belirli davranışlara programlanmışsa, onlar da öyle. Sergey'in etkisi altındadırlar. Eğer onları içeri davet ederseniz, onlar da kuklayı içeri davet edecek ya da sizi zorla dışarı çıkaracaklardır. Kukla ikisini de öldürecek ve sizi efendisine götürecektir. Bunu bilmiyorlar çünkü

neler olduğunu anlayamazlar. Onlar kurban edilecek piyonlar. Yem.

Bir baş dönmesi dalgası üzerine hücum ederken dünya altüst oldu. Onların ölümünü izleyemem Andor. İzleyemem. Onunla gitmeyi ve beni kurtarmanı ummayı tercih ederim.

Onları kurtaramazsın, csecsemõ. Sesinde o kadar çok merhamet vardı ki neredeyse ağlayacaktı. Silahı kavrayan elini kalbine bastırdı.

Hayır, yapamam. Ama sen yapabilirsin. Lütfen Andor, benim için. Bunu benim için yap. Onların ölümünü izleyemem. Bir zamanlar arkadaşım olan bu şeyin onları öldürüp yemesini izleyemem.

Önce onları öldürmeyecektir. Tıpkı bir vampirin yaptığı gibi, kurbanlarını mümkün olduğunca uzun süre canlı ve adrenalinle dolu tutmayı tercih ederler.

Lorraine derin bir nefes aldı ve bıraktı. Alnında boncuk boncuk ter biriktiğini ve göğüslerinin arasından sızdığını hissedebiliyordu. Gün batımına sadece bir saat kadar var. Diğerleri kalkıp onu öldürebilir mi? Gün batımından hâlâ çok uzakta olduklarını biliyordu. Bu Karpatlar eskilerdi ve güneşe karşı özel bir hassasiyetleri vardı.

Kukla çok daha yakındı. Çok yakındı. Adam ve Herman çığlık attılar, dehşetleri artıyordu ama bir zamanlar dostları olan bu adamdan kaçmayı başaramadılar.

Onu oklarla ya da alev makinesiyle vurursam, bu onu indirir mi?

Andor iç çekti. İki adamı güvenlik çemberinin içine davet et Lorraine. Onlara saldıracağım ve kuklayı içeri davet edememeleri için onları dışarı çıkaracağım. Tam gücümün yakınından bile geçmiyorum, bu yüzden gözünü onlardan ayırmaman gerekecek. Gerekirse onları vuracaksın, anladın mı? Konuşamazlar.

Teşekkürler, Andor.

Bir an için tereddüt etti. Sesi hâlâ zayıf geliyordu. Onu bu iki adamı kurtarmaya zorlamak, diğerlerinin onu seyahate hazır hale getirmek için yaptığı onca konsantre çalışmadan sonra onu en başa mı döndürecekti? Yine de, kukla geldi

Daha da yaklaştı ve hem insanlar hem de Andor için korkudan çığlık atmak istedi.

Buradayım, dedi Ferro. Andor'a katılacağım. Bu adamları kontrol etmek için fazla enerji kullanmasına gerek kalmayacak.

Sisarke, Sandu onlara katıldı. Ben de buradayım. Ben de küçük kardeşim, Gary de katıldı.

Lorraine nefesini bıraktı. "Herman, Adam, sizi içeri davet ediyorum. Güvenlik çemberine gelin. Hemen. Acele edin."

İki adam da dönüp bariyere doğru koşmaya başladı. Bariyeri aştıkları anda kukla zafer çığlıkları attı. Her iki adam da kuklayı içeri davet etmek için ağızlarını açtı, Adam Lorraine'in kollarından tutup çekiştirerek onu Karpatlar tarafından güvenli kabul edilen bölgenin dışına çıkmaya zorlamaya çalıştı.

"Gel..." Herman cümlelerin ortasında dondu kaldı, ağzı açıktı, bir kolu kuklaya doğru uzanmıştı.

Lorraine, Adam'ın elinin arkasına silahın kabzasıyla sertçe vurdu ve kemiklerini kırabilecek kadar büyük bir güçle vurdu. Kurbanlarda olmasını istedikleri adrenalin, Lorraine'in içinden ateşli bir akıntı gibi geçti. Adam da olduğu yerde donup kalmadan önce ağzından tek bir kelime kaçtı. "Kaltak."

"Hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı. Ama bilmiyordu. Onlar için dehşete düşmüştü. Daha önce zihinlerine dokunmamıştı ama şimdi dokundu, onlardan ve bariyerden uzaklaştı, kuklayla arasına mesafe koydu.

Eskilerin toprağa gömüldüğü yeri tam olarak buldu ve toprağa gömüldü, hâlâ silahı elinde tutuyor ve bir alev makinesi ile bir mızrağı kendisine yaklaştırıyordu. Kukla öfkesini kükredi ve gelmeye devam etti. Geniş koruma şeridine çarptı ve onu durdurmasına rağmen buldozerle geçmeye çalıştı.

Kıvılcımlar havada dans ediyordu, milyonlarca kıvılcım kuklanın etrafında uçuşuyordu. Elini barikatın içinden geçirmeye çalıştı ve alevler kolundan yukarı fırladı. Çığlık attı ve tökezleyerek geri çekildi. Yüzü buruştu. Kuşlardan biri vahşi bir vahşet ve öfke çığlıklarıyla ağaçtan uçtu ve

Kuklaya doğru, o hınzır, kavisli gaga yüzünü yararak ilerledi. Kan ve solucanlar dışarı döküldü.

Lorraine'in karnı şişti. Küçük bir çığlının kaçmasına engel olamadı. Bu bir zamanlar bir adamdı. Vampire hizmet etmeyi seçmemişti; vampirin istediği şeye dönüştürülmüştü, onun emirlerini yerine getirecek bir hizmetkâr. Tıpkı Elisabeta'nın usta vampire hizmet etmesi için yaratıldığı gibi. Bakışları Herman ve Adam'a gitti, zamanda donmuş iki adam, vücutları kilitlenmişti.

Kukla bariyere tekrar saldırdı, bu sefer tam Adam'ın önündeydi. Lorraine'i barikatın bulunduğu çemberin en ucuna çekmişti. Bir kolu uzanmıştı. Adam'ın tehlikede olduğunu hemen anladı. Ayağa fırladı ve Adam'a doğru koşarken kuklaya art arda birkaç el ateş etti. Kukla kurşunların her girişinde sertçe sarsıldı, göğsü birbiri ardına beş yerden patladı. Her delikten koyu, yağlı görünümlü bir sıvı ve içinde kıpır kıpır beyaz solucanlar sızıyordu.

Adam'ı belinden yakaladı ve sertçe çekti, sanki kanlı canlı bir insan değil de bir heykelmiş gibi onu kendine çekmeye çalıştı. Adam'ı çekiştirdiği anda ikisi de yere düştü ve Adam onun üstüne düştü. Gözleri hemen ona odaklandı ve bir eliyle bileğini kavrayarak silahı ondan alabilmek için elini yere sabitledi.

Lorraine çoktan harekete geçmişti. Kuklaya davetiye çıkarmasını engellemekten başka hiçbir şey umurunda değildi. Serbest kalan elini olabildiğince sert bir şekilde adamın ağzına soktu ve ardından boğazına doğru ilerledi. Adamın kafası geri geri gidip öne doğru çıkarken, bu kez burnuna bir kez daha vurdu ve avucunu burnu kıracak kadar sert bir şekilde çarptı. Kan ona doğru püskürdü. Dişlerini kopardığı ağızından kan damlıyordu.

Andor.

Midesi bulanıyordu, onu kurtarmak için bileğini bükte. Adam tutuşunu onun kurtulmasına izin verecek kadar gevşetmişti,

Silah hâlâ avucundaydı. Bir bacağı onunkini sıkıştırdı ve topuğunu kasıklarına indirdi.

Altında, vücudu hareketsiz kaldı, bir kez daha dondu. Onun harap olmuş yüzüne bir kez bakmaya cesaret etti ve sonra sürünerek ondan uzaklaştı. Ondandır birkaç adım ötede kustu. Birkaç kez tükürdü ve çantasındaki küçük şişeden aldığı suyla ağzını çalkaladı. Bu sırada kukla bariyere çarpmaya devam ediyor, her birkaç adımda bir test ediyor ve küçük ateş böceklerine benzeyen minik kıvılcımlar çıkarıyordu.

Çıkardığı sesler korkunçtu. Kükrer ve sonra böğürürdü. Çığlık atıyor ve sonra inliyordu. Birkaç kez göğsünü sildi, her tarafına kan ve böcekler bulaştı. Bu onu hasta ediyordu.

Lorraine, ona bakmamalısın. Bu seni çok hasta ediyor. Kendimi durduramıyorum.

Onun acısına şu anda son verebiliriz ama sizin de katılmanız gerekecek. Bu şekilde güneş batana kadar onun acı çekmesini izlemek zorunda kalmazsınız. Çok uzun sürmeyecek ama hepimiz senin acından ve sefaletinden rahatsızız.

Talihsiz yaratık kendini güvenlik ağına atıp öfkesini haykırırken gözlerini kapattı ama parmaklarının arasından baktı. Neden ben de katılmak zorundayım?

Neyi hedeflediğimizi görmeliyiz.

Alnındaki boncuk boncuk terleri sildi. Andor'la birlikte toprağa gömülmek istedi. Ona sarılacak, onu rahatlatacak birine ihtiyacı vardı.

Birazdan kalkacağım.

Onun sesindeki hayal kırıklığını duydu ve zihninde hissetti. Ona sarılmak istediğini bilmek rahatlatıcıydı.

Kukla inleyerek onun dikkatini çekti. Kuş kanatlarıyla ona vurarak onu bariyere doğru geri itti. Kukla ondan uzaklaştığında, kuş zalim gagasıyla kafasını gagaladı.

Lorraine'in çığlığı kesildi. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Bu dünyadan nefret ediyorum. İnsanların birbirlerine yaptıklarından nefret ediyorum. Bu vampirler daha da kötü. Ne zaman bitecek? Sen

Bunu çok uzun zamandır yapıyorsun Andor, peki sana ne faydası oldu? Herhangi birinize? Çok umutsuz hissediyorum.

Ona bak, sívamet. Gözlerini açık tut ve ona odaklan.

Merhamet duyuyordu ve bunun yatıştırıcı olması gerekirdi ama bunun yerine daha çok ağlamasına neden oldu. Onun hayatını hayal bile edemiyordu. Hiçbirinin hayatını. Yıllarca savaşları izleyerek hayatta kalmışlardı. İnsanların önemsiz şeyler için birbirlerini öldürmelerini izlemişlerdi. Sevdiklerini öldürmelerini izlemişlerdi çünkü artık akılları başlarında değildi ve onlara yardım edecek kimse yok gibiydi.

Gözyaşlarını silebilir misin? Hata olamaz, Lorraine. O Gary'di. O bir şifacıydı ve bu adamın öldürülmesine katılmak zorundaydı.

O çoktan öldü, Sisarke, diye açıkladı Ferro. O insan değil. Gördüğünüz kabuk bir vampirin iradesiyle bir arada tutuluyor.

Bunu yapalım, diye ekledi Sandu.

Bir nefes aldı, silahı kucağına koydu ve kendini çelikleştirdi. Bir elini toprağa kapadı ve sanki Andor'a tutunabilecekmiş gibi sıkıca tuttu. Çenesini kaldırdı ve gözlerini zorla açarak doğrudan kuklaya bakmaya zorladı.

Neredeyse anında beyaz alevler içinde kaldı. Isı o kadar yoğundu ki ateş gerçekten de mavi renkte yanıyordu. Çimenlere yayılmadı, tam talihsiz yaratığın üzerinde kaldı. Çığlık attı ve çığlık attı, ta ki kadın bu sestən asla kurtulamayacağını düşünene kadar. Yere düştü ve yuvarlandı, ama ses kesilip her şey yeniden sessizleşene kadar sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Lorraine yere uzanıp cenin pozisyonunda kıvrıldı ve gözlerini kapattı. Andor ve diğerleri ayağa kalkana kadar, karşısına başka ne çıkarsa çıksın kıpırdamayacaktı.

9

Andor mümkün olduğu anda ayağa kalktı, toprağın içinden geçerek ve kendisini koruyan kadimlerin etrafından dolaşarak yüzeydeki toprağı yararlanarak havaya fırladı. Dik durmak ve açık havada olmak iyi hissettiriyordu. Güneşin son ışıkları da kaybolmuş, ona kadınına ulaşma fırsatı vermişti. Kadın dizlerini göğsüne çekmiş yatıyordu, elleri çenesinin altında kıvrılmıştı, bu da onu küçük ve savunmasız gösteriyordu.

Kalbi neredeyse duracaktı. Onun zihninde kalmış, acısını hissetmiş ve yerin altından her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışmıştı. Onu böyle perişan görmek yürek burkucuydu.

Çok fazla travma yaşadık Andor, dedi Gary. Henüz tehlikeyi atlatmadık. Sergey bu adamları onu yakalamaları için gönderdi. Bir orduyla yakında olabilir. şu anda Elisabeta'yı aramak için yerleşkeye saldırıyor da olabilir. Tariq'e dikkatli olması için haber gönderdim.

Andor cevap vermedi. Sergey'in Elisabeta'nın yattığı yeri bulmaya çalışacağından şüpheliydi. Orası iyi korunuyor olmalıydı. Tarık ve diğerlerinin Sergey'in onu bulamamasını sağlamak için güçlü önlemler aldıklarını biliyordu. Usta vampir bekleyecekti. Beklerken de planlar yaptı. Gz Lorraine'in üzerindeydi.

Onun yanına çömeldi. "Hn svamak," ona sevgilim diye seslendi. Anlamı buydu. Kalbi sertçe kasıldı. Neredeyse tutulmuştu. Kadınının canı yanıyordu ve kendisi de Yerde. "Bana gel." Onu kollarının arasına aldı,

Onu diğerklerinin görüşünden koruyarak, kendisini bu kadar kırılgan bir halde görmelerinin onu utandıracağını biliyordu. Onu göğsüne bastırdı, kalbiyle ve bedeniyle onu korumaya çalıştı.

Yüzünü onunkine doğru çevirdi, uzun kirpikleri havaya kalktı. Gözlerinin güzel yeşili adamın nefesini kesti. "Buradasın. Uyanıksın. Benimlesin." Bir eli çenesine dokundu ve parmaklarının titrediğini hissetti.

"Ben her zaman seninleyim."

"Kalkmamalısın. Ve beni yere bırak." İlk kez adamın yerden kalktığını, artık yüzükoyun ve çaresiz yatmadığını fark eder gibi oldu. Kolları ona sarılmıştı, onu kendine çekiyordu, vücudu onunkini koruyordu.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Onun boynuna sokuldu ve kokusunu içine çekti. Teni karşılaştığı en yumuşak şeydi; tabii ipek gibi saçları hariç.

Boynundaki nabız onu çağırıyordu. Diğerlerinin beslenmek için beklediğini biliyordu ama çemberlerinin içinde iki zinde ama oldukça kusurlu erkek varken fazla beklemeyeceklerdi. Uzun adımlarla onu ağaçların görece mahremiyetine götürdü ve kucağında tutarak yere çöktü.

Kollarını Andor'un boynuna doladı ve ona doğru eğilerek ağırlığını ve göğsüne bastıran göğüslerini hissettirdi. "Seni gerçekten hiç görmedim Andor. Bu kadar yakından değil. Sen... büyüksün. Göğsün, omuzların. Sen büyük bir adamsın."

Gülümsedi, dudakları boynunda titreşen o sabit ritme karşı. Onu oradan öptü. "Öyleyim. Çoğu Karpatyalı uzun boyludur. Erkek ya da kadın." Nabızı onu çağırıyordu. Çağırıyordu. Açlıktan öldüğünü fark etti; onun tadına yeniden ihtiyaç duyuyordu. Hatırladı.

Senin tadına hasret kaldım, Lorraine.

Tüm Karpatyalıların yükselmekle beslendiğini biliyordu. Diğerlerinin Adam ve Herman'ı beslenmek için kullandıkları güvenlik çemberine doğru bakmak istercesine başını çevirmeye başladı. Adam bir eliyle başını çevirmesini engelleyerek onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Sen benim hayat arkadaşımsın, hân sívamak, biz

Birbirimize destek olalım. Diğerleri beni ayakta tuttu ve iyileştirmeye çalıştı ama ayağa kalktığımda ağzımda senin tadının olmasını ve damarlarımda dolaşmasını istiyorum."

Gözleri uzun süre onunkileri aradı. Kalbini hoplatan ve damarlarındaki kanı ısıtan bir duygu karışımıyla ona baktıkça, onunla duyguların ve hislerin gerçekte ne olduğunu keşfetmeyi daha çok istiyordu.

"Evet. Sana cevabım her zaman evettir."

Dudakları boynunun üzerinde gezindi. Dişleri hafifçe sıyrıldı ve tam nabzının attığı yerdeki deriyle oynadı. Dili o küçük acıyı yatıştırdı. Dişlerini derine batırdı. Kızın bedeni adamın kollarında sertçe sarsıldı. Başını arkaya attı ve yumuşak erotik bir çığlık attı, kanını alırken kolları onu kendisine daha da yaklaştırdı.

Tadı cennette olmasını beklediği gibiydi. Ya da dünyada hiç bulamadığı, dünyanın güzel olduğu efsanevi bir yer gibi. Kadınının ona teslim olduğu, ona böyle bir hediye verdiği bu anı asla unutamayacağını biliyordu. Zaten o kadar çok hediye vardı ki -çoğu- kendini ve hayatını ona hediye etmişti. Kadın olağanüstüydü.

Bir takas için yeterince al, Andor.

Kalbi yerinden fırladı. Emin misiniz? İçindeki her şey bunu yapmak istese bile sormak zorundaydı.

Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Diğerleri, acil bir durumda iki kan değişimi yapmanın daha güvenli olacağını sizinle paylaştı. Kardeşlerinin müdahale etmeyi bırakmasını istedi. İşlem için zamana ihtiyacı vardı. Bu onun yoluydu.

Evet. Mantıklı, Andor.

O jelâ peje kaik hânkanak, diye tısladı usulca kızın zihnine.

Kulağa hoş gelmiyor. Bu ne anlama geliyor?

Güneş hepsini yakacak, diye yorumladı. O da ciddiydi. Onları canları çıkana kadar dövecekti - bunu yapabilecek duruma geldiğinde. Ve bu biraz zaman alacaktı.

Benimle kan değişimi yapmak istemez misin?

Küçük bir incinme belirtisi var mıydı? Sívamet. O işgüzarlardan ve onların etkisinden uzak, kendi kararını kendin vermeni istiyorum. Senin seçimin olmak istiyorum. Benim. Benim yaşam tarzım. Pişman olacağın bir şey için sana baskı yapmalarını istemiyorum.

Vücudundaki her hücreyle, tüm kalbi ve ruhuyla onun seçim yapmasını istese bile geri çekilemedi. İlk kez kadınına sarıldı. Onu kollarına almayı, saçlarının ipeğini ve teninin satenini hissetmeyi seviyordu. Kadının kokusunu ciğerlerine çekiyor, her nefeste onu içine çekiyordu. Ağzında onun tadı vardı, damarlarından akıyor ve bir orman yangını gibi içine yayılıyordu.

Bunu istemen komik, diye fısıldadı zihnine. Ben de aynı şeyi düşünüyordum, senin seçimin olmayı diliyordum.

Kaçırdığı bir şey vardı, sesindeki küçük bir tutukluk onu ele veriyordu. Neden benim seçimim olmadığını düşünüyorsun?

Beni sen seçmedin Andor. Bu konuda hiçbir seçeneğin yoktu. Sana duygularını ve rengini geri veren bir kadınla karşılaştın. Ruhunun diğer yarısıyla doğmuş bir kadınla. Benden önce başka bir kadın onu taşıyarak yaşayıp ölseydi, onunla tanıştığında o senin hayat arkadaşın olurdu, ben değil.

Sessizdi. Bu kavramı henüz anlamamıştı. Düşündüğü şey doğruydu ama doğru değildi. Onun kanını almayı bırakmak için kendini zorladı. Tadı sadece onun için tasarlandığında, onun için bir arzu yarattığında bu zordu.

Gömleğini açtı, bir eli ensesindeydi. Onun gözlerinden kaçındı, bunun yerine ağır kasları boyunca çizdiği ince çizgiye baktı, bunu kalbinin üzerinde yaptığından emin oldu. Yaraları henüz iyileşmemişti ama içten dışa doğru iyileşiyordu. Çizgi boyunca yakut kırmızısı parlak damlalar halinde kan damlıyordu.

Bana bak, hân sívamak. Gözlerimin içine. Sadece beni gör.

Ona beslenmesini emretmek için bekledi, ta ki o yeşil gözler kendisiyle buluşana kadar. Tıpkı şüphelendiği gibi, tıpkı onun zihninde bulunduğu gibi, orada acı vardı. Ona beslenmesi için yumuşak bir komut verdi, yaşam arkadaşı bağı oluşmadan önce bu eylemi üzülmeyen yapabilmesi için onu yeterince uzaklaştırdı. Tam olarak o anı biliyordu: zihnindeki sarsıntıyı hissetmişti.

Onun için orada olduğu an, bedeninin ve zihninin kendi duygularını işlemesine izin verdi. Dudaklarının üzerinde nasıl hissettiğini. İçinden geçen ateşi. Saçlarının çıplak tenine değmesi garip elektrik kıvılcımlarının ondan ona ve geriye doğru yayılmasına neden oldu, o kadar güçlüydü ki neredeyse onları görebileceğini düşündü. Vücudu kıpırdadı. Tepki gösterdi. Sıcak, dolu ve talepkâr oldu.

Ona verdiği her tepkinin tadını çıkardı. Hissetmek istiyordu. Duygulara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadan geçen onca zamandan sonra buna ihtiyacı vardı. Ve bu -Lorraine ile- bir cennetti. Onu kendisine doğru tuttu, avuç içiyle başının arkasını kavradı, dudaklarının üzerinde hareket ettiğini hissetti, dili zihnine dokunuyordu, böylece ağızda kendi tadını alabiliyordu.

Seni başka bir yüzyılda bulsaydım, o sen olurdun Lorraine. Eğer bu senin ilk yaşam döngün değilse, defalarca yeniden doğmuş olacaktın. Diğer erkeklere karşı bir çekim hissettin mi? Hayatını başka bir erkekle geçirmek istedin mi?

Aynı şey değil.

Evet, öyle. Sen benim için doğdun. Ben senin için doğdum. Ruhunun diğer yarısını taşıyorum. Bu insanlarda mümkün değildir. Uzun zamandır hayattayım ve bunun gerçekleştiği başka bir türe hiç rastlamadım. Anlıyor musun, csecsemö, ben senin için doğdum? Seni beslemek için. Seni sevmek için. Seni korumak için. Sana bir aile vermek için. Bunların hepsi, tıpkı senin benim için doğduğun gibi. Bu seçim uzun zaman önce, ikimizden çok daha bilge biri tarafından yapıldı.

Vücudu hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez ona öfkelenildiğinde kelimeleri bulmak çaba gerektirdi. Kendini hiç kontrolden çıkmanın eşiğinde hissetmemişti. Avcılar

Kontrol. Duyguları yoktu, bu yüzden iz sürerken avlarına karşı öfke duymazlardı. Bir vampir tarafından yok edilen koca bir köyün üzerinden geçerken, ilk günlerinde bile üzüntü ya da acı hissetmemişti. O duygular oradaydı, içinde gömülüydü ama bu duygulara erişememişti. Artık hissedebildiğine göre, her bir anıyla bağlantılı olarak kaybedilen hayatlar için duyduğu derin üzüntüyü bulabiliyordu.

Anlamaya çalışıyorum Andor. Sensiz olmak istemediğimi biliyorum. Diğerlerinden etkilenmediğimi biliyorum. Bana karşı hissettiğin şeyin aşk olamayacağı duygusundan kurtulamıyorum. Beni tanımadın.

Kadının vücudu adamınkine karşı huzursuzca hareket ediyor, adamın kasıklarında sıcak kan birikmesine neden oluyordu. Göğüsleri ona karşı enfes bir his veriyordu ve teninin ipeğini ellerinde hissetmeyi arzuluyordu. Kan almanın ya da vermenin bu kadar erotik olabileceğini bilmezdi.

Elini kestane rengi kalın saç kütlesinin üzerinde gezdirdi. Bu onun en sevdiği renkti ve her zaman da öyle kalacaktı. Koyu kahverengilerin derinliklerindeki altın ve kırmızı tonları severdi. Saçlarına ilk kez baktığında onun kendisine ait olduğunu fark etmişti. Tek olduğunu. Tek olduğunu. Sadece onun için doğmuştu.

Ben senin zihnindeyim. Doğduğun günden itibaren her anını çağırabilirim. Hayatının her dakikasına erişimim var. Muhtemelen seni senden daha iyi tanıyorum. Seni tanımadığımı nasıl söylersin? Benim anılarıma erişimin var. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun, kardeşlerimden bile ve onlarla yüzyıllar geçirdim.

Karpat yaşamı hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Karpat yaşamına dair her şeyi biliyorsun. Korktuğun şeyi kabul etmemeyi seçiyorsun. O anılar orada ve onlara istediğin zaman ulaşabilirsin.

Bana yüksek sesle söylemenizi tercih ederim. Ben ...

Süreç. Sesindeki gülümsemeyi duydu ve orada olduğunu biliyordu çünkü onu mutlu ediyordu. Onunla ilgili her şey. Sadece olduğu gibi. Zihninin çalışma şekli. Tüm bilgilere sahip olmayı severdi ama yavaş yavaş, onun zihninden öğreneceği şekilde bir anda değil.

Benimle ilgili her şeyi sevdiğini sanıyorsun Andor, ama senden bağımsız kararlar almamdan hoşlanmadın.

Bu doğru, kendisi de hemen kabul etti. Hâlâ yüzyılınızı yakalamak için çalışıyorum. Siz de ihtiyacınız olan tüm bilgilere sahip olmadan benim onurumu ve sizin hayatınızı tehlikeye atacak pozisyonlara yerleştirildiniz. Bu ikimiz için de adil değildi. Bunu geride bıraktık. En azından öyle olmasını umuyordu. O modern bir kadın ve kendisi geçmişten gelmiş olsa da, aralarındaki bağın gerçek sorunların üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu umuyordu.

Elini biraz isteksizce kızın ağzıyla göğsü arasına soktu. İkisi de gerçek bir kan değişimi için yeterince kan almıştı. Yerleşkeye dönüş yolculuğu yaklaşırken ve Sergey'in ordusundan daha fazlasıyla savaşma ihtimali varken zayıf olmayı göze alamazdı. Elini sallayarak gömleğini sıyırdı, böylece kız onun parçalanmış göğsüne bakmayacaktı.

Lorraine uzun süre hareket etmedi, yüzü adamın göğsüne gömülmüştü, nefesi kesik kesik geliyordu. Kontrol için savaştı. Kollarıyla onu sıkıca tuttu, günün travmasından sonra kendini güvende hissetmesini istiyordu. Cinsel açlığa en az onun kadar yabancıydı ve bunun yoğunluğu bunaltıcıydı. Bir de az önce onun kanını almış, bunu yaptığını biliyor ve bundan zevk alıyor olması gerçeği vardı. Kadınının tüm bunları sindirmesi gerekiyordu. Bunu onun kollarında yapabildiği için çok minnettardı. Ona sarılmayı seviyordu.

Birkaç dakika sonra ona daha da yaslandı. "Korkuyorum. Normalde korku içinde yaşayan bir insan değilim ama birdenbire çok korktum. Korkarak uyanıyorum ve korkarak uyuyorum. Ailemi kaybettiğimden beri bunu yapıyorum. Kabuslar görüyorum. Görüntüleri aklımdan çıkaramıyorum ve şimdi daha fazlası var. Vampirler. İnsan kuklalar. Bu çok korkunçtu. Adam ve Herman'ın iyi insanlar olduğunu söyleyebilirim. Kuklayı tanıdılar ve dehşete düştüler. Ben de bunu asla aklımdan çıkaramayacağım."

"Seni bundan uzak tutabilirim." Teklifi yaptı ama cevabını zaten biliyordu. O zaman yalan söylememişti.

onu tanıdığını söyledi. Ailesiyle ilgili anılarını ya da onun dünyası hakkında öğrendiği şeyleri yumuşatmasına izin vermeyecekti.

"Teşekkür ederim Andor, ama anılarımı saklayacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Başını adamın göğsünden kaldırıp ona baktı, avucuyla yüzünün yan tarafını kavradı.

Dokunuşunda şefkat vardı. O kadar ki, bu anı her zaman için yakalamak ve sık sık çekebilmek için yakınında tutmak istedi.

"Peki ya siz? Seyahat edebiliyor musun?"

"Planımız bu, sívamet. Hepimiz hazır olur olmaz yerleşkeye geri döneceğiz. Herkes beslenmeli ve en iyi dövüş düzeninde olmalı."

"Bir saldırı bekliyorsunuz."

"Bilmiyorum." Andor kaşlarını çatı. "Sergey usta bir planlamacı. Ağabeyleri daha güçlü ve çok daha acımasız görüldüğü için göz ardı edildi. Malinovlar hakkındaki tüm bilgilere göre kararları ağabeyleri verirdi ama belli ki Sergey başından beri planlar yapıyordu. Xavier'in parçalarını nasıl ele geçirdiğini ve orduları nasıl ele geçirdiğini hayal bile edemiyorum, ancak bu tek başına yüksek büyücünün anılarına erişmesini sağlayarak onu iki kat tehlikeli hale getiriyor. Biz seyahat ederken grubumuza saldırması pek mantıklı olmaz. Çok fazla savaşçı var. Bu bir intihar görevi olur."

Parmaklarıyla yüzünü ve çenesini okşamaya devam etmesini istiyordu. Her fırça onun içinde, derinlerde, her zaman tutunabileceğini bildiği bir dokunuştı. Gözlerinin neredeyse fiziksel bir dokunuşla yüzünde gezinmesini seviyordu. Her bakışı. Parmak uçları çenesinin pürüzlerini her yumuşattığında, okşama kalbinin sıkışmasına ve kanının sıcak bir şekilde kabarmasına neden oluyordu.

"Ama yapacağını düşünüyorsun," diye ısrar etti.

"Bence bu vampir bizi zayıflatmak için sürekli peşimizden koşacak. Tarık bizi karşılamaları için savaşçılar gönderecekti ama Gary, Sergey'in bunu beklemesinden korkuyor. Diğerlerinin kadınlara ve çocuklara yakın durmasını istedi. Kendisi

Tarık'ın ikinci komutanı ama gerçek pozisyonu daha fazla. Gerekirse Tarık'ı koruma kararını o verir."

"Bana yerleşkede hayat arkadaşı olan diğer kadınlardan bahset."

Başının üstünü okşadı ve saçlarının düzinelerce teli çenesindeki koyu gölgeli kirli sakala takıldı, onları ritüel bağlayıcı kelimelerin ruhlarını birbirine bağladığı gibi birbirine bağladı. Sembolleri severdi ve ona göre bu küçük dolaşıklık çok sembolikti.

"Charlotte Tarık'ın hayat arkadaşı ve o bir insandı. Atlıkarınca atlarını restore ediyordu ve Tarık onları birkaç yüzyıl önce oymuştu. Hala etrafta olanları toplamak için çaba sarf etti ve onu duyduğunda, onun doğru kişi olduğunu anladı. İkisinin de atlı karınca sevgisini paylaşması ilginçti."

"Charlotte benim gibi mi? Dövüşecek mi?"

Andor bunu düşündü. "Charlotte savaştacak ama bu onun doğasında yok. Blaze, Maksim'in kadını, daha çok senin gibi. Babası onu barın üstündeki bir dairede büyüttmüş. Sergey'in kardeşi Vadim'in Blaze'in en yakın arkadaşı Emeline'i ele geçirmesi için ailesinin hedef alındığını düşünüyoruz. Blaze bir insandı ve bizim dünyamıza gelmeyi seçti. O tam anlamıyla bir savaşçı ve düşmanlarımıza karşı kendilerini daha iyi savunmayı öğretmek için çocuklarla birlikte çalışıyor."

Lorraine'in çantasındaki su şişelerini tutarken, başları eğik bir şekilde yere oturmuş olan Adam ve Herman'ı işaret etti. Birinin Theodore'un su şişesini geri aldığını ve içmesi için Adam'a verdiğini fark edince biraz daha dik oturdu.

"Emeline bir insandı ve bir savaşçının içgüdülerine sahip değildi ama çocukları kurtarmak için her şeyini feda etti. Kendisine ne olacağını biliyordu ama yine de Vadim onları ele geçirdiğinde peşlerinden gitti. O Dragomir'in hayat arkadaşı."

Andor Lorraine'in dudaklarını ovuşturdu, ağzını, o tatlı kıvrımı ve sağdaki küçük çukuru izledi. Bunu yaparken kalbi daha sert atıyordu. Vücudu kıpırdadı ve görüntüler

aklına geldi. Ağız onunkinde. Onu bu şekilde tatmak.

"Dur." Fısıldadı ve kendilerinden biraz uzakta oturan iki adama doğru baktı.

"Bizi göremezler. Ağaçlar bizi onlardan gizliyor. İstersen bizi daha da fazla koruyabilirim."

"Beni öptüğünde, sadece ikimizin farkında olmak istiyorum. Senin."

Ben. Başka kimse değil."

Sesinde zihninde, kalbinde ve bedeninde yankılanan bir acı vardı. "Haklısın elbette, ama onca zaman ruh ruha, akıl akla olduktan sonra bunu beklemek zor."

Ayağa kalktığından beri ilk kez gerçek bir gülümseme dudaklarının kenarını kıvrıdı. Kalbi gibi midesi de buna garip bir tepki verdi.

"Başka hayat arkadaşları var mı?"

"Kadınlara Gary kadar aşına değilim. Bu sorunun cevabı onda olabilir. Charlotte, Emeline ve Blaze ile tanıştım. Orada bir insan kadın daha var ama onun bir hayat arkadaşı yok. O psişik ve bir yaşam arkadaşı olabilir, ancak şu ana kadar onu talep edecek kimse gelmedi."

"Adını bilmiyor musun?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve buna en iyi nasıl cevap vereceğini düşündü. "Ben başka bir yüzyıldan geliyorum. Biz hayat arkadaşlarımıza isim bile vermezdik Lorraine. İsimler bizim için güçlüydü ve başka erkeklerin bize yaklaşmasına izin vermezdik."

Dik oturdu, şok olmuş görünüyordu ama onu bırakmadı. "Ama bu mantıklı değil Andor. Kadınları ve çocukları korumak için birden fazla savaşçı olması herkes için çok daha güvenlidir. Belli ki daha fazla hayat arkadaşına sahip olmak için çocuklara ihtiyacın var. Neden güvendiğiniz birinin kadınına yakın yaşamasına ve onu tanımasına izin vermiyorsunuz?"

Kızın gerçekten şok olduğunu görebiliyordu. "Unutmamalısın ki vampirler bir araya gelmezler. Normalde bir avcı tek bir kişiyi takip ederdi. Hayat arkadaşı olan bir erkek, hayat arkadaşı olmayan başka bir erkeğin kadınına ya da onun adını bilmesini istemez."

"Büyürken diğer çocukların isimlerini bilmiyor muydun? Kız olsalar bile mi?"

"Evet, elbette, ama isimler sık sık değişirdi. Biz soyadı kullanmazdık. Kendimizi korumak için eski yöntemlere bağlı kaldık çünkü eğer bir erkek herhangi bir zamanda ruhundan vazgeçip vampir olmayı seçerse, bir dişi hayat arkadaşı onu kendine çekerdi. Aslında, herhangi bir dişi. Adını bilseydi daha kötü olurdu."

"Sergey'in Elisabeta'ninkini yaptığı gibi."

Andor onun anlamak için çok çabaladığını görebiliyordu. "Ferro ve diğer bazıları Sergey'in dönüşmeden önce Elisabeta'yı kaçırıp elinde tutmayı planladığına inanıyor. Xavier Karpatyalı bir kadını kaçırmış ve alıkoymuştu. Sergey bunu biliyordu ve prensine ya da diğer Karpatyalılara söylemedi; diğerlerinin ötesinde bir haindi."

"Sergey'den hoşlandığımı sanmıyorum."

Ağzını yavaşça bir gülümseme kapladı. Biraz paslanmış hissediyordu ama onun yanında gülümsemek kolaylaşıyordu. Onun parlaklığı, içinde var olduğunu bilmediği bir ihtiyacı ve açlığı besliyordu. O bir savaşçıydı. Yüzyıllardır öyleydi. Başkalarına ihtiyacı yoktu, hatta onlar her zaman ona zarar vermişti. Şimdi, bu kadının içinde öyle bir ışık vardı ki, o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki, onun üzerine yayılıyordu ve onu ele geçiren, her seferinde bir gölge olan ve onu tüketmekle tehdit eden tüm karanlık, onun küçümseyici bir tonda söylediği bir sözle geri itildi.

"Bana mı gülüyorsun?"

Elleri boynundan inip kalçalarına yerleşti ve anında adamın dikkatini o kıvrımlara çekti. Bileklerini yakaladı ve ellerini tekrar kendisine doğru getirdi, böylece kolları boynuna dolanmak zorunda kaldı. Ellerini ensesine yerleştirdi ve sanki onları orada kalmaya zorlayabilecekmiş gibi bir an için sertçe bastırdı. Teknik olarak bunu yapabiliirdi ama onu korkutacak bir şey yapmadan önce kadının kendisine alışmasına izin vermeyi tercih etti.

Lorraine parmaklarını birbirine geçirip bedenini Lorraine'in bedenine yasladığı anda, Lorraine ellerini Lorraine'in ellerine bıraktı.

Kalçalar. Her bir avucunu baştan çıkarıcı bir kıvrımın etrafında kıvırdı. Onu hissediyordu. Aralarında kumaş olmamasını diledi. Sadece onun teninin her yerinde nasıl hissettiğini gerçekten hissetmek istiyordu.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hâlâ yaralısın, biliyorsun. Diğerleri bana birkaç gün, belki de daha uzun süre yerde kalmadan tam olarak iyileşemeyeceğini söylediler. Eve uçmana yetecek kadar hasarı onardılar ama hepsi bu. Vücudunda hâlâ üç tane açık yara var ama yine de ilk düşündüğün şey beni soymak oluyor. Sen tam bir erkeksin."

Başını öne eğdi. "İltifatınız için teşekkür ederim."

Kadın tekrar güldü ve bu ses adamın kasıklarının sert bir ağrıya boğdu. Notalar, parmakların dokunuşu gibi sikiinde aşağı yukarı dans ediyor, nefesini kesiyordu. İhtiyaç ciğerlerinden patladı. Mutluluk kalbine saplandı, derinlere gömüldü ve onu terk etti. Sadece onunkini. Tıpkı sırtındaki dövme gibi, acı verici bir şekilde derisinin derinliklerine saplanmıştı, böylece vücudu yemini kaldıramadı.

"Bu bir iltifat değildi, seni aptal."

Kaşları anında kalktı. "Goof? Aptal ne demek? Ve tabii ki bu bir iltifattı. Karpatyalı olabilirim ama ben bir erkeğim."

Başını salladı, yeşil gözleri dans ediyordu. O anda, korku ve üzüntünün tüm izleri kayboldu. Yüz hatları eğlenceyle aydınlanmıştı. Bunu onunla paylaşmıştı. Bunu onun için yapmıştı. Lorraine güçlü bir kadındı. Onun tesellisine ihtiyacı vardı ve bunun için minnettardı. Onunla ilgilenmek hoşuna gidiyordu, tıpkı onun kendisiyle ilgilendiği gibi ve Lorraine her yere düştüğünde yeniden ayağa kalkıyordu.

Ailesi onu turnuvalara soktuğunda bunu genç yaşta yapmıştı. Bazen galip gelirdi. Bazen de yenilmişti. Her zaman, rakibi onu yere düşürdüğünde, bacaklarını altından çektiğinde ya da onu yere mıhladığında ayağa kalkmayı başarmıştı. Bu özellik onda doğuştan vardı ve ailesinin onu yetiştirme tarzıyla neredeyse her gün geliştirmişti.

onu. Disiplinli bir hayat yaşıdılar ve ondan da aynısını yapmasını beklediler.

"Diğerleri geri dönüyor. Adam ve Herman'dan beslenmeyenler avlanmaya gitmek zorunda kaldı," dedi Andor isteksizce.

Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu. Onunla baş başa daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Acıyı kadınından uzak tutmak zorundaydı. Yine de, eğer zihnine çok yakından bakarsa, onu orada bulacağını biliyordu. Yedi vampiri de karşısına aldığı için sessizce lanet okudu. Bu işe girerken paramparça olacağını ve muhtemelen öldürüleceğini biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Sadece yaşayan ölüleri yok etmek önemliydi. Kaderinde hayat arkadaşıyla tanışmak olduğunu ve onu yanına almaya çok yaklaşacağını bilmiyordu.

Ruhunu onunkine bağladığında ve diğerleri de onu kurtarmak için ona katıldığında, hepsinin hayatı tehlikeye girmişti. Sandu ve Ferro'nun bunu yaptıklarını biliyordu çünkü o onların kardeşıydı -kan bağı olmasa da en az onun kadar yakın ya da daha yakın. İki yüzyıl böyle bir sadakat yaratabilirdi. Gary de onlara katılmıştı. Çok yetenekli ve nadir bulunan bir şifacıydı, Karpat halkı için büyük bir kayıp olacaktı ama yine de ağabeyi Gregori gibi o da bir savaşçıydı ve ölümsüzleri avlıyordu. Gregori başka bir Karpatlıyı kurtarmak için Gary'nin yaptığı gibi kendi hayatını tehlikeye atabilirdi.

Andor bunun başka bir nedeni olduğundan da emindi. Gary uzun bir kadim savaşçı soyunun dövüş becerilerine sahipti. Çok az kişi onu bir savaşta yenebilirdi. Ayrıca muazzam bir zekâya sahipti ve bir savaş stratejistiydi. Kendisini Andor, Ferro ve Sandu'ya bağlayarak, günaha girme fısıltılarına yenik düşmesi halinde onu takip edebilecek kadim savaşçılar olduğundan emin oldu. Artık hepsiyle kan alışverişinde bulunmuştu. Dünyanın neresinde olursa olsun onu bulabileceklerdi.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" Onun kucağından kaydı ve yavaşça ayağa kalktı. Neredeyse isteksizce.

Andor onun baş başa geçirdikleri zamanı sona erdirmek istememesini takdir ediyordu. O da aynı şekilde hissediyordu. "Kaşlarımı çatmıyordum."

İfadesiz yüzüne bir maske takmıştı. Kimse onu okuyamasın diye yüz hatlarını taş gibi tutuyordu ama o bunu çok kolay yapabiliyordu.

"Ben senin zihnindeyim. Bir kaş çatma vardı."

"Teknik olarak, sívamet, bu hile yapmaktır. İfadelerimi okumayı öğrenmelisin."

"İfadeleriniz yok. Bir şey söylemeden ya da yapmadan önce yaptığınız küçük hareketler gibi 'söylemleriniz' de yok. Rakiplerimi okumakta çok iyiyimdir. Kendimi onların zihinlerinden uzak durmak ve sadece vücut dillerini okumak için eğittim. Hiçbir şeyi ele vermiyorsunuz."

O da ayağa kalktı ve kızın gözlerinin şok içinde açıldığını gördü. O ana kadar adamın ne kadar uzun ya da kaslı olduğunu fark etmemişti. Kızın yüzündeki ifade hoşuna gitmişti. O anda yüzünü okumak çok kolaydı; gördüğü şey hoşuna gitmişti. Elini uzattı. Kız tereddüt etmeden elini tuttu ve adam parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Kadın kıpırdamadan bekledi. Adam da hareket etmedi. Onları çalıların ve ağaçların arasından çıkaran o adımı attıklarında, artık sadece onlar yoktu.

Onu ağaçların arasına doğru çekti. "Seni öpmem gerek."

"Biliyorum. Ben de hissediyorum," dedi ama sesinde bir onay duymadı. Onay değil, endişe vardı.

"Csecsemõ, ne oldu?"

Dilinin ucu alt dudağına dokundu. "Eğer beni öpersen, geri dönüşü olmaz."

Şimdi kaşlarını çatı. Açıkça. "Neyden döndün Lorraine? Seni hayat arkadaşım olarak kabul ettim. Bundan geri dönüş yok. Her zaman seninle olmam gerekecek. Senin de her zaman benimle olman gerekecek. Kimse bunu geri alamaz. Ruhlarımız birbirine örülmüştür."

Başını salladı, yüzündeki o sevimli kaşlar onun çok daha çatık kaşlarıyla eşleşiyordu.

"Yaptığın şeyin sonuçlarının farkındayım. Yeminini ederken aradaki farkı hissettim. Tek taraflı yeminle ruhlarımızı bir araya getirmeyi nasıl başardın?

Bilmiyorum. Eğer her şey eşit olsaydı, bir kadının bunları sizinle birlikte okuması gerekirdi."

Onu bir adım daha yaklaştırdı. "Bizim dünyamızda bir kadının bağlanma ritüelinin işe yaraması için yemin etmesine gerek yoktu. Yüzyıllarca avlandıktan ve halkını güvende tuttuktan sonra vampire dönüşecek ve tüm onurunu kaybedecek olan erkektir. Tabii ki kadını da onu kurtarmak için kendini ona bağlamak isteyecektir."

"Bilmiyorum," dedi. "Eğer her zaman ona patronluk taslamak isteyen kibirli bir adamsa, belki de değildir ve bana kardeşlerinizden bazılarının biraz ya da çok fazla öyle olmadığını söylemeyin çünkü öyle olan iki kişi tanıyorum."

Başını arkaya attı ve güldü, çünkü ikiden fazlasını biliyordu. Onu aydınlatmayacak olsa da, o da bu gruptan sayılabilirdi. Bunu yakında öğrenecekti. "Haklı olduğunu kabul ediyorum Lorraine ama seni öptüğümde ne olacağını bana söylemedin."

Dili bir kez daha alt dudağını ıslattı ve sadece bu küçük hareketin bile onu bu kadar derinden etkileyebileceğine inanamayacak kadar heyecanlandırdı. Bir ihtiyaç iniltisini bastırmak zorunda kaldı. Teni çok sıkı hissediyor, aleti ağrıyor ve her sinir ucu canlı görünüyordu. Başını iki yana salladı. Saçları uçuştu, her yöne savruldu ve sonra canlı bir pelerin gibi sırtına ve omuzlarına yerleşti.

Onu bir adım daha yaklaştırmaya cesaret etti. Kendisi de ona doğru bir adım atmayı başarmıştı, artık aralarında sadece birkaç santim vardı. Onun vücudunun sıcaklığını hissetti ve Lorraine'e özgü kokuyu içine çekti. Uyandığında, elini sallayarak Lorraine'e uyandığında sahip olduğu tazeliği vermişti. Onun ilk kokusunu, saçlarının parmaklarına ilk dokunuşunu hatırladı. Onunla ilgili her ayrıntıyı. Bunlara dikkat ediyordu çünkü onun için dünyadaki her şeyden ya da herkesten daha önemliydi.

"Söyle bana, sívamet."

"Seni öpmek istiyorum Andor. Bunu çok düşünüyorum. Ama öptüğümde beni kendi dünyana getirmeni isteyeceğimi biliyorum çünkü seninle bir ömürden fazlasını geçirmek istiyorum."

Kalbi göğsünde zıpladı, daha hızlı atmaya başladı. O da bunu istiyordu. Binlerce yaşam onun için yeterli olmayacaktı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Diğer kadınlarla, Karpatian olmayı seçen hayat arkadaşlarıyla konuşsam, doğru seçimi yapıp yapmadıklarını bana söyleyebileceklerini düşündüm. İnsan olmaya geri dönebileceğimi sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır, bir kez bu kararı verdin mi, iş bitmiştir. İnsan bedenin ölür ve tamamen Karpatyalı olursun. Diğer kadınların doğru seçimi yaptıklarını söyleyeceklerini biliyorum. Hayat arkadaşlarını seviyorlar. Bunu onların da söyleyeceğini biliyorsun."

"Mesele o değil Andor. Sana çok aşık olduğumu biliyorum. Zihninin içini görmek ve sana aşık olmamak çok zor. Güneşin senin üzerindeki etkilerini de görüyorum. Güneşi severim. Giysilerim olmadan güneşin altında uzanır ve güneşlenirim. Giysilerim olmadan yüzüyorum, güneşin suyun içinden beni öpmesine izin veriyorum. Gün boyunca bitkilerin üzerindeki görüntüsünü seviyorum. Bazı çiçekler gece bile açmıyor. Bahçemde zaman geçirdim, ekim, biçtim ve çiçeklerin açması için baharı bekledim. Çiçekler gün ışığında muhteşem görünüyor. Tüm o renkler."

"Yine de renkli göreceksiniz."

"Ama geceleri böyle parlamazlar."

Onu kollarının arasına aldı. "Sadece korkuyorsun ve seni suçlamıyorum. Seni yine de öpeceğim. Kararını verdiğini biliyorsun. Bunu görüyorum. Kararlılığını görüyorum."

"O zaman küçük bir parçamın hâlâ geride durduğunu görüyorsunuz. Bu yüzde yüz, her şeyiyle verilmiş bir karar olmalı."

Çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü kaldırdı. O yeşil gözler aklından çıkmıyordu. Çok güzeldi. Yeşil rengi bu kadar çok sevdiğini bilmiyordu. Başparmağı yanağında hafifçe kaydı çünkü teninin yumuşaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Dudaklarının tadına bakmak için can atıyordu, yabani bir gül rengindeydi, ne tam kırmızı, ne tam pembe, ama davetkârdı. Cazip.

"Yüzde yüz içerideyim Lorraine. Ben sana aidim. Sana. Her şeyimle. İster bir Karpatyalı olarak yaşayayım, ister bir

insan, senin yanında yaşamayı seçiyorum." Her kelimesinde ciddi idi. Diğerkardeşlerinin kadınlarını kendilerine bağlayacaklarını ve bu seçimi onlar için yapacaklarını biliyordu. Lorraine bunu kabul edecek bir kadın değildi. Asla. Beklemesi gerektiğı anlamına gelse bile, kendi sürecinden geçmesi gerekiyordu. Yüzyıllarca beklemişti. Onları ritüel sözlerle birbirine bağlamıştı ve Lorraine, onun için bunun neden gerekli olduğunu öğrendikten sonra bunu kabul etmişti.

Kadimlerin onları yok edebilmesi için vampirlere yem olduğu için ona kızgın olduğu gerçegini kabul etmişti. O açıkladıktan sonra, itirazlarının nedenlerini anlamıştı. Hatta tüm bilgilere sahip olsaydı başka seçimler yapabileceğini bile kabul etmişti.

İlk tam kan değışimi için ısrar eden, onun dünyasına adım atan Lorraine olmuştu. Yavaş yavaş ona yaklaşıyordu. Bu kararları veriyor ve kendini kontrol altında hissediyordu. Fikirlerinin onun için önemli olduğunu ve vardığı her sonucun onun tarafından onurlandırılacağını bilmeliydi. Hayat arkadaşının anlamı buydu. Diğerkadınlar farklıydı çünkü onlar başka erkeklerin ruhlarını taşıyorlardı.

Ferro, Lorraine gibi bir kadınla asla yaşayamayacağını biliyordu. Ona saygı duyduğu açıktı ama asla hayat arkadaşı olamazdı. Sandu, Andor'dan çok Ferro'ya benziyordu ve bu Andor'a her zaman garip gelmişti. Yüzyıllar boyunca manastırı paylaşmışlar ve birbirlerini çok iyi tanımışlardı. Başka bir hayatta Sandu'nun mizah duygusu diğerlerinden çok daha fazla olurdu ama kadınına karşı daha katı olurdu - koruyucu damarı onun için neyin kabul edilebilir neyin edilemez olduğunu belirlerdi. Isai her zaman hepsi için bir muammaydı. Onu okumak çok daha zordu. Dragomir ise Sandu ile Andor arasında bir yerdeydi. Geriye Tarık'ı korumaya yardım eden iki kardeş kalıyordu. Benedek ve Petru. Başını iki yana salladı. Modern kadınlar Andor da dahil olmak üzere herhangi biriyle zor zamanlar geçirirdi.

"Csecsemõ, seni öpmem gerek." İkisi de onun onu öpecektim.

Kirpikleri dalgalanarak adamın dikkatini çekti. Esinti teninin sıcaklığını serinletiyordu. Yakınlarda bir yerde bir fare yaprakların arasında koşuşturuyordu ve kanat çırpışları ona bir baykuşun yakında olduğunu söylüyordu. Biraz ötede bir tilkinin havladığını duydu. Karanlık gökyüzünün üzerine gece mavisi bir renkle çökerken tepede yıldızlar soluk ışığı kırıyordu. Bu geceyle ilgili hiçbir şeyi, en küçük ayrıntıyı bile asla unutmayacaktı.

Başını eğdi ve ağzını zarif bir nezaketle onunkinin üzerinde gezdirdi. Aleti beklenmedik bir şekilde sertçe sarsıldı. Kalbi göğsünde sıkıştı ve sonra hızlanarak sertçe çarpmaya başladı. Sıcak kan damarlarında hızla akarak aşağıda birikti. Dudakları önce bir köşesini, sonra diğerini öptü. Dişleri alt dudağını buldu ve aynı kibarlıkla ısırdı.

Dudakları yumuşaktı. Sert. Serindi. Hızla ısınıyordu. Adamın dişleri dudaklarını ısırıp çekiştirdiğinde, kadın nefesini tuttu ve ağzını açtı. Dili içeri kayd, onun tadına baktı. Tıpkı kanında olduğu gibi, Lorraine'e özgü o mucizevi tat onun için oradaydı. Onu tanımlamak istedi ama zaman ayıramadı; kendini kaptırmıştı, keşfediyor, sahipleniyor, peşinden gelsin diye önderlik ediyordu.

Kadın ona çekingen bir şekilde cevap verdi, dili onunkini ağzının içinde kovaladı, kayarak ilerledi, dolandı ve alay etti, tıpkı onun yaptığı gibi keşfetti. Onun hissettiklerini hissetmek isteyerek zihnine dokundu. Onun tadı, onun için o kadar mükemmeldi ki. Onu öpmeyi seviyordu.

Seni öpmeyi seviyorum, diye düzeltti.

Onu daha yakına çekti, kolları sıkıca etrafına kilitlendi. Ağzı tekrar kontrolü ele aldı ve onu defalarca öptü. Elleri sırtından yukarı doğru kayarak yüzünün iki yanını çevreledi ve onu orada tutarken, parmaklarının her dokunuşunun, onun tadının ve dokusunun ve sonsuza dek sadece onun olacak o harika tadın tadını çıkardı.

Böyle olacağını bilmiyordum.

O da bilmiyordu, yoksa ne kadar yaralı olursa olsun, onu daha önce öpüyor olurdu. Ben asla

Bu kadar yeter. Seni öpmek harika.

Görünüşe göre, aynı zamanda dikkat dağıtıcı. Sandu'nun sesi her ikisi tarafından da duyulabiliyordu. Gitmek zorundayız. Ve bu ölümsüz kölelere ne yapacağımız konusunda oylarınıza ihtiyacımız var. O yüzden ne yapıyorsanız bırakın ve buraya geri gelin.

Andor hemen geri çekilmedi. Kadını bundan daha fazlasını hak ediyordu. Öpücüğünü yakıcıdan sığağa doğru soğuttu ve sonra ağzının üzerinden çenesine ve boğazına doğru bir düzine öpücük attı.

Gitmemiz gerekmiyor mu? Zihninde bir parça eğlence vardı.

Sandu tam bir göt. Öpüşmelerinin yarıda kesilmesiyle ilgili bir espri anlayışı olduğu için, o da kendi espri anlayışını buldu. Ama sanırım bunu çözmelerine yardım etmeliyiz. Beyni olan bir tek biz olabiliriz.

Belli ki seninki kısa devre yapmış, diye ısrar etti Sandu. Kadını öpmek için güvenli bir yerde bekleyebilirsin, kargaların toplandığı bu yerde değil.

10

Andor yakından korkutucuydu ve bir melek ya da şeytan gibi öpüşebiliyordu. Adam baştan çıkarmanın ta kendisiydi. Güçlü ve hatta biraz tehlikeli görünen erkeklere alışkındı. Dövüş sanatları dünyasında yaşıyordu. Erkekler fiziksel olarak formdaydı, genellikle hayatlarını tehlikeye atan işlerde çalışıyorlardı ve kesinlikle kendilerini ve sevdiklerini koruyabiliyorlardı. Andor ise tamamen farklı bir kategorideydi, korkutucu bir kategoride.

Yüzüstü yattığı, göğsü ve karnı yarıldığı sürece, gerçekten gergin değildi. Onunla ilgilenen kendisiydi. Şimdi, o yaraların tam olarak iyileşmediğini bilse de, onun ham gücünü ve yaptığı her hareketle ona yapışan tehlikeyi görebiliyordu. Bunu diğerlerinde görmüştü ama onda değil, gerçekten değil.

Tamamen kaslıydı. Otorite. Açık bir tehdit. Onun bir avcı olduğunu biliyordu. Onunla ilk tanıştığında bunu görmüştü ama şimdi vücudunun her hattına damgalanmıştı. Kendini buna bağlamıştı -hiç bilmediği şeyleri yapabilecek birine. Savaşların zihninde bir film gibi gelişmesini izlemek, gerçek olanı deneyimlemekten çok farklıydı.

Her şeyin ötesinde, cidden ateşliydi. Sadece muhteşem değil. Sadece yakışıklı da değildi, o kadar ateşliydi ki kız ona zar zor bakabiliyordu. Parmağını koyamadığı bir niteliği vardı, ama güçlüydü ve onu bir mıknaş gibi çekiyordu. Ona göre adam büyüleyiciydi, büyüleyiciydi. Andor yanındayken başka bir erkeği asla göremezdi.

Başka bir dünyadan gelen bir yaratık gibi öpüyordu. Öpülmüştü ya da o ana kadar öpüldüğünü sanıyordu. Kimse onunla kıyaslanamazdı. Onun tadıyla. Onu tutuşuyla. Ağzının bu kadar hükmedici olması. Henüz yüzde yüz iyileşmemiştir ama sadece öpücükleriyle bile vücudunu çalmıştı. Ondan sonra başka bir erkeği öpüp tatmin olacağını hayal bile edemiyordu.

Omzunun altına sığana kadar elini çekiştirirdi. Bir kolunu beline doladı ve diğer elini -tuttuğu eli- çok hafifçe beline koydu. Adamın yaralarından birine basmaktan korkuyordu.

"Gary bu akşam senin üzerinde çalışacak mı?" Şifacının hiç şansı olmadığını biliyordu. Andor ayağa kalkar kalkmaz ona gelmişti.

"Hayır. Yerleşkeye ulaştığımızda bunu yapacaktır."

Bu onu huzursuz etti. Andor ayaktaydı ama yaraları onu öldürmüş olmalıydı. Onu yaşayanlarla ölümler arasındaki o yerden geri getirmek için savaşmışlardı ve henüz iyileşmemiştir. Seyahat etmek zor olacaktı, özellikle de bir kavga çıkarsa.

"Belki de şimdi denemeli."

"Seyahat edemeyecek kadar güçsüz olacak," dedi Andor. "Ben hazır olmasaydım buna kalkışmazdık, sívamet."

Adam ve Herman'ın yanında bekleyen diğerlerine ulaştılar. İki adam onu gördükleri anda her zamankinden daha şaşkın görünüyorlardı.

Kadın elini uzatarak ona yaklaşıırken Adam hızla gözlerini kırptırdı. "O su şişesi kardeşime aitti ve onu geri istiyorum."

Andor onun bileğini yakaladı ve sanki iki adam kobraymış ve ona saldırmak üzereymiş gibi kolunu aşağı çekti. Onu iki insan erkekten korumak için vücudunu koruyucu bir şekilde döndürürken elini uzattı.

"Özür dilerim," dedi Adam. "Buraya nasıl geldiğimi ya da buna neden sahip olduğumu pek hatırlamıyorum. Ben çalmadım." Şişeyi hemen Andor'a uzattı.

Andor, "Buraya kadınımı öldürmeye ya da bir vampire teslim etmeye geldin," diye açıkladı.

Ses tonu sertti ve Lorraine başını kaldırıp ona bakmaktan kendini alamadı. Onun böyle bir ses kullandığını hiç duymamıştı. Sesi hiç de sempatik gelmiyordu. Onlar için üzüldüğümü Andor. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikirleri bile yok.

Gerçekten mi? Andor onun çenesini yakaladı ve gözlerinin içine baktı. Nefesi boğazında düğümlendi. O gözlerde kaybolabilirdi, gece yarısı renginde, koyu lacivertle karışık kadife bir menekşe. Onların anıları var. İnsan oldukları için aldanmayın.

Onların anılarına bakmak istemiyordu. Başkalarının mahremiyetine girmenin yanlış olduğunu genç yaşta öğrenmişti. Herkesin sırları vardı, bunlar gizli düşünceler olsa bile, ve kimse başkalarının bunların ne olduğunu bilmesini istemezdi. Başını iki yana salladı.

Sergey için çalışmayı seçtiler. Onlar Morrison Merkezi aracılığıyla bulunduğu psişik erkekler. Onlarla temasa geçti ve hizmetleri karşılığında onlara ölümsüzlük teklif etti - yani onlardan ne yapmalarını istediye. Kuklayı içeri davet edebilmeleri için onları korumaların içine getirmenizi istedi. Tabii ki ödemenin kuklanın -arkadaşlarının- onları canlı canlı yemesi olacağını bilmiyorlardı. Sergey, insan medyumları ordusuna katmak istemedikçe onları dünyasına sokmaz. Bu ikisi asla o kesime giremezdi.

Neden böyle söyledin? O kadar gerçekçi konuşuyordu ki. İki adamın hayatlarını korkunç bir şekilde kaybetmesinden bahsediyordu. Onun bu kadar sakin ve pragmatik olmasını seviyordu ama şimdi Adam ve Herman'ın hayatları söz konusuysa, onun duygusal olmasını istiyordu, tıpkı kendisinin de duygusal olduğunu bildiği gibi.

Görevlerini beğenmediler ve sorguladılar, her ikisi de. Arkadaşlarını bir kukla olarak gördüklerinde dehşete kapıldılar. İkisi de devam etmek istemedi ama elbette bu konuda başka seçenekleri yoktu. Programlanmışlardı.

Gördün mü? Bunun üzerine atladı. İçlerinde iyilik var. Kurtarılabilirler.

Onlara asla güvenilmez. Bir kadını bir vampirin ellerine teslim etmeyi kabul edecek kadar ölümsüzlük istiyorlardı. Anlaşma sırasında karşılığında tam olarak ne yaptıklarını biliyorlardı. Sergey, halkının kendisinin ne olduğunun farkında olduğundan emin olmak ister.

Lorraine parmaklarını gözlerine bastırdı. Adam ve Herman'ı düzgün insanlar haline getirmeye çalışıyordu. Onların düzgün olmalarına ihtiyacı vardı. Fikirlerini değiştirdiler. Bazen bir şey kulağa iyi gelebilirmiş gibi gelir, ama sonra gerçekten o anın içindeyken her şeyin yanlış olduğunu fark edersiniz. İnsanlar mükemmel değildir, Andor.

Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. Kalbi endişe verici bir şekilde çırpındı. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve adam başını salladı. İnsanları zayıflıklarından dolayı yargılamıyorum Lorraine. Kardeşini kalbine yakın tuttuğunun ve pek çok kişinin onu bir canavar olarak görmesinin seni incittiğinin farkındayım. Ben öyle düşünmüyorum. Bu adamların canavar olduğunu düşünmüyorum. Gerçek şu ki, kadınıma zarar vermek için buradaydılar. Bunu bir daha yapacak kadar sana yaklaşamayacaklar.

Onun için sorun yoktu. Tamamen aynı fikirde olduğunu göstermek için başını salladı. "Onlara ne olacak?" Bunu yüksek sesle fısıldadı, Andor'un sesinin zihninin duvarlarında kadife dokunuşlar yapmasından ve Andor'un her konuda haklı olduğuna onu ikna etmesinden korkuyordu.

"Onları yerleşkeye götüreceğiz ve Tarık karar verecek. Vadim için çalışan birkaç insan medyum daha var şimdi onun için çalışıyorlar. Sergey'le birlikte hareket eden diğer adamları tanımaları açısından çok değerliler. Ayrıca yararlanabilecekleri zengin anılara da sahipler." Çevredeki ağaçlara baktı ve Lorraine de onun bakışlarını takip etti. Birkaç karga boncuk gibi yuvarlak gözlerle onu izliyordu. "Neden gecikiyoruz?"

Ferro, "Isai henüz geri dönmedi," dedi. "Ona ulaştım ama cevap vermedi. Korkarım o da

sorunlar."

Lorraine, Herman'a doğru dönen Adam'ın baş hareketini yakaladı. Bakışlarını onlara dikti ve Andor'un engelleyici ellerine rağmen bir adım daha yaklaştı. "Isai'nin kayboluşu hakkında ne biliyorsun?"

Herman başını sallamaya başlayınca Herman ona ters ters baktı. "Eğer yalan söylersen, herkes bildiğini anlayacak. Efendiniz ikinizin de iğrenç bir şekilde ölmenizi planladı. Görevinizde başarısız oldunuz ve şimdi siz ölmeden önce ikinize de zarar vermek isteyecek. O böyle biri. O yüzden söyleyin. Isai nerede?"

Adam omuzlarını silkti. "Eğer doğuya ava gittiyse, bu adamlardan birini öldürmek için bir tuzak kurulmuştur. Beş kişilik bir ailenin olduğu bir kamp alanı."

Kalbi boğazında düğümlendi. İçgüdüsel olarak kendini sabitlemek için Andor'un koluna uzandı. "Çocukları mı kastediyorsun? Sergey'in bir avcıya tuzak kurmak için çocukları kullanacağını biliyor muydun?"

Adam yine omuz silkti ve kadın ona vurmak istedi. Ona doğru bir adım daha attı ve Andor koluyla belini sararak onu kendine kilitledi. "O kadar çok mu istiyordun? Ölümsüzlük biletin için çocukların hayatlarını takas mı edeceksin?"

"Güç için," diye düzeltti Andor. "Başkaları üzerinde yaşam ve ölüm gücüne sahip olmak için. O çocuklar ve kardeşimiz için ölümü seçtiniz. İkinizin de hatırlaması gereken şey, avcıların o kadar kolay ölmediğidir." Diğerlerine döndü. "Toplu halde Isai'ye ulaşın. Tüm kardeşler onunla kan alışverişinde bulundu. Onu bulmak için sesine ihtiyacımız yok."

"Neden sana haber göndermemeyi ya da cevap vermemeyi tercih etti?" Lorraine sordu.

"Bunun beklendiğini biliyor ve oyun alanını hazırladılar. Savaş alanını hazırladıklarında avantajlı duruma geçiyorlar."

"O zaman bunu değiştirmeli ve beklenmedik bir şey yapmalıyız." Bu doğrudan babasından bir alıntıydı. Bir rakip avantaja sahip olduğunda ve içlerinden birinin ne olduğunu bildiğinde

nasıl dövüşmeyi tercih ettiklerini bildiğinden, babası onlara her zaman "değişiklik yapmalarını ve beklenmeyi yapmalarını" söylerdi. Bu durum tam da bunu gerektiriyordu.

Kendini yine yem olarak kullanmayı düşünüyorsun. Andor bunu bir suçlama olarak yaptı.

Ferro, Andor'un yaralandığı yerin hemen bir tarafındaki daha geniş çayırılığa doğru ilerledi. Ona bakmaktan kendini alamıyordu, büyük bir şey yapacağını biliyordu. Harika bir şey. Korkunç bir şey. Nefesini tuttu.

Yer değiştirdi. Bir an, beline kadar inen uzun saçlarıyla uzun boylu bir adam, bir an sonra da pas renginde dev bir ejderha vardı. Ejderha muhteşemdi, çok güzeldi, pulları ay ışığında parlıyordu. Boynunu uzattı ve bir kanadını indirdi. Yanındaki Andor iç çekerken, iki insan erkek şaşkınlıkla bakakaldı.

Gösteriş. Andor bunu nefesinin altında ve zihninin içinde fısıldadı.

Lorraine'in elini çekiştirdi. Adam ve Herman'la birlikte onun da ağzının açık kaldığından emindi. Yine de Andor'la birlikte devasa ejderhanın yanına kadar gitti. Ferro'nun değiştiğini görmesine ve onun olduğunu bilmesine rağmen endişeliydi ve biraz da dehşete kapılmıştı. Geçici olarak pullara dokundu. Dokunulduğunda soğuk, sert ama ipeksi bir pürüzsüzlükteydiler, hatta her bir pulun içinde hissettiği kabarık çıkıntıların üzerinde bile.

Ejderhanın rengi benzersizdi, hematit demir cevheri gibi, grimsi tonları olan kırmızı ya da tam tersi, şimdi olduğu gibi, griden çok kırmızı. Ferro'nun gözleri de aynı renkteydi. Yüzeyin altında derinlerde yanan alevler gibiydi. Ejderhanın vücudu sanki pullarının altında bir ateş yanıyormuş gibi görünüyordu, turuncu ve kırmızı alevler görünüyordu.

Andor uzatılmış kanadın üzerine tırmandı ve ona yardım etmek için bir elini uzattı. Bir nefes aldı ve sonra onun bileğini kavrayıp yukarı çıkarken çekmesine izin verdi. Üzerinde yürümemiz canını acıtıyor mu Ferro?

Bu çok saçma bir soru.

Güldü. Gerginliğe, iki insan adamdan ve onlara ne olacağından duyduğu endişeye ve Ferro'nun bir ejderhaya dönüştüğü gerçeğine rağmen, ki bu onu biraz baygın hissettiriyordu, o hala Ferro'ydu.

Andor onu önüne, efsanevi yaratığın boynuna yerleştirdi. Tekrar çantasına ve iki adama baktı. "Ailemin ya da kardeşimin eşyalarını kaybetmek istemiyorum." Bu çok gerçek bir korkuydu.

"Yerleşkeye nakledilecekler," diye teminat verdi.

Ferro dev kanatlarını çırpmaya başladı, bir an için arka ayakları üzerinde zıpladı ve sonra altında gürlediğini hissettiği bir güç dalgasıyla gökyüzündeydi. Serin gece havasına girdiklerinde tırmanmaya başladılar. Ejderhanın boynuna sarıldı ve Andor'a doğru geri çekildi, kalbi hızla hızlanıyordu. Bu çılgıncaydı. İnanılmazdı. İmkânsızdı. Gerçekleşen bir rüya ve deliliğin kâbusuydu. Giderek daha fazla, hiç hayal etmediği bir dünyanın karmaşıklığına ve fantezisine çekiliyordu.

Lorraine fantezi okuyan ve bu tür filmlere giden bir kadın olsaydı, ailesinin ölümünün yarattığı travmanın onu zihninin derinliklerine attığını ve başka bir yere, onların ölümleriyle ve nasıl öldüklerinin yansımalarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağı bir yere götürdüğünü düşünebilirdi. Ama o öyle bir kadın değildi. O her zaman pratik biriydi. Milyon yıl geçse de vampirlerin ya da ejderhaların varlığına inanmazdı.

Altlarındaki kampın etrafında dönen yıldızlara bakmak için başını geriye doğru eğdi. Bu kadar yüksekte bile ışıklar çok uzakta görünüyor, masmavi gökyüzüne dağılmış elmaslar gibi parlıyordu. Aşağıya baktı. Diğerleri teker teker yer değiştirerek ejderha şekline büründü, Dragomir'e benzeyen şeyin sırtındaki iki insan adam.

Ferro yolu gösterdi. Andor kamp alanının koordinatlarını Adam ve Herman'ın zihinlerinden almıştı; insanlar Lorraine'in bulunduğu yerden birkaç mil uzakta kamp kurmuşlardı. Aşağıda, ormanın gölgeliklerini görebiliyordu, ağaçlar kollarını gökyüzüne doğru kaldırıyordu. Ferro alçaldı ve

küçük bir gölün kenarına yerleşti, Andor ve Lorraine onun kanadından atladiğı anda yer değıştirdi.

Andor atladı ve sonra kollarını Lorraine'e doğru kaldırdı. Lorraine tereddüt etmedi ve göğsüne güvenli bir şekilde indi. Çarpışmanın etkisiyle yüzünü buruşturduysa da bunu hissetmedi ama üzerine atlamanın iyi bir fikir olmayabileceğini düşünmediğı için kendini kötü hissetti. Havada uçarlarken birkaç dakika boyunca kendini mutlu hissetmişti. Mutluydu. Karşı karşıya oldukları sorunlar yeryüzüyle birlikte yok olup gitmiş, rüzgârın her dokunuşunu hissetmesine, gecenin sunduğı her güzelliğı görmesine neden olmuştu. Tepelerindeki yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu ve altlarındaki göl kristal bir cam gibi durgun ve el değmemiş görünüyordu. Mükemmeldi.

Sana gecemi göstermek istedim. Çok daha fazlası var, sıvamet. O kadar çok güzel şey var ki, bir ömürde hepsini görmek mümkün değil. Seninle seyahat etmek, seni henüz kimsenin keşfetmediğı yerlere götürmek istiyorum. Kristal mağaralarına. Taze, el değmemiş su havuzları. Çok fazla şey. Bu yakında bitecek ve keşfedeceğiz.

Lorraine bir Karpatyalı için "yakında"nın çok göreceli olduğunu biliyordu. Birkaç insan ömrü yaşadıkları için "yakında" tüm bir insan ömrüne denk gelebilirdi. Yine de bunları onunla birlikte görmek istiyordu. Onunla geçirdiğı her dakikanın, tehlikelere rağmen, kendisini onun dünyasında onunla birlikte olmayı seçmeye bir adım daha yaklaştırdığını biliyordu.

Ağaçların sığınağına doğru ilerlediler. Ferro ikinci kez yer değıştirerek devasa ejderhadan çok daha küçük bir kuşa geçti. Bir karga seçti ve Ferro onun keskin gözlerini ve kendi keskin duyularını kullanarak casusluk yapmayı planladığını hemen anladı. Havalandı. Diğer birkaçı da onu takip etti, her biri farklı bir yöne gidiyordu.

Dragomir'in ejderha pençeleri toprağı kavradığı anda yer değıştirerek hem Adam'ı hem de Herman'ı yere düşürdü. Anında ağaçların arasına fırlatıldılar ve donup kaldılar, hareket edemediler ya da konuşamadılar. İtiraz etmedi. Çocukların hayatı söz konusuydu.

Kamp, doğunuzdaki ağaçların arasında. Gle akan derenin hemen yanında bir ayır var. Oradalar. Vampir kokusu alıyorum ve kamp alanının etrafındaki çimler kahverengi. Ferro'nun bildirdiğine göre çiçekler de solmuş.

Gary, bu savaşı düzenleyen ve yöneten en az bir usta vampir olduğuna inanıyorum, diye ekledi. Ağaçların arasında saklanıyor, iki ağağtan birinde. Isai kamptan çok uzak olmayan bir yerde. Zihnine dokundum. Kan kaybından lmemek için kalbini ve ciğerlerini kapattı. Bize mesaj olarak kalan tek şey buydu. Bu ve Farmington ismi. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?

İki yüzyıldan daha uzun bir süre önce onun öldürdüklerine rastladım, dedi Sandu. Çok kana susamış ve kurbanlarına acı çektirmeyi seviyor. Kendisine Benard Farmington derdi. Bu ismi seviyordu çünkü bir kurban ailesinden çalmıştı. Onlara karşı özellikle acımasız davranmış.

Lorraine gözlerini kapattı. Bu vampirin bu kadar uzun süre hayatta kalabileceğini düşünemiyordu. İnsan kurbanların kanıyla hayatta kaldığını biliyordu.

Andor, Karpatlar'ı da hatırlattı.

Isai daha küçük vampirler tarafından, hatta bir grup vampir ona saldırısa bile bu kadar ağır yaralanmazdı. O kadar kötü yaralanmıştı ki, tıpkı Andor'un yapması gerektiği gibi kalbini kapatmaya zorlanmıştı ama onunla birlikte olduğunda bunu yapamamıştı.

Gary, o kurtarılabilir mi? Diğerlerinin sormayacağını bildiği soruyu sordu. Yaşam ya da ölüm konusunda mantıklıydılar. Ya biri yaşar ya da biri ölürdü. Endişelenmek işleri daha iyi hale getirmiyordu.

Sanırım yle. Gary ona insani bir cevap verdi.

Lorraine derin bir nefes aldı ve başını salladı. Teşekkür ederim. Çocukları görebiliyor musun?

Sandu, kapak kaldırıldığında onları bir an için gördüm, dedi. İki oğlan ve bir kız. Oğlanlar on ve on bir yaşlarında gibi görünüyor. Kız daha çok beş yaşlarında. Çok korkmuşlar ve sakinleşmişler.

Lorraine, Adam ve Herman'a doğru baktı. Onları yumruklamak istedi. Hem de sertçe. Ailenin tehlikede olması onların suçu değildi ama her ne kadar fikir değıştirmiş gibi davransalar da adamların hiçbirisi eskileri tehlikeye karşı uyarmamıştı.

Bahislerini koruyorlardı. Savaşı kaybedersek Sergey'e ne kadar sadık olduklarını söyleyebileceklerdi. Kazanırsak, kuklayı güvenlik çemberine davet etmek istemedikleri gerçeğine geri dönebilirlerdi.

Beni kuklaya vermekten çok kuklanın onları canlı canlı yemesinden endişe ettiklerini düşünmeye başladım.

Sanırım haklısınız.

Keşke Adam'ı biraz daha sert tekmeleseydim diye düşündü. Andor onun elini tuttu ve ağzına götürerek parmak eklemlerini öptü. Dudakları teninde serin ve sert bir his uyandırdı.

"Başlayalım. Herkes pozisyonunu aldı."

"Kaç kişi var?"

"Kardeşler altı piyon saydı. Dört ast ve tabii ki usta vampir."

Lorraine olduğu yerde durdu. "Aman Tanrım, Andor. On bir kişiler. On bir. Hem bu kadarıyla savaşp hem de kampçıları nasıl koruyabiliriz?"

Andor elini nazikçe onunkinin üzerine koydu. "Nefes al, Lorraine. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun. Çocukluğundan beri senden daha büyük ve daha güçlü, hatta bazıları senden daha donanımlı rakiplerle savaşmak için eğitildin. Kazanacağız çünkü başka seçeneğimiz yok. Kendinize bunu söylüyorsunuz. Eğer başarısız olursak, o canavarlar o çocukları öldürecek. Bu kabul edilemez."

Başıyla onayladı. Andor'un da diğer Karpatyalı erkekler gibi şanslarını değerlendirdiğini biliyordu ve kendisi bu kadar yaralıyken ve şimdi de Isai yaralıyken, herkesin onlara yardım etmesine ihtiyaçları olacağını biliyordu. Hızlı ve kararlı bir şekilde kazanmak istiyorlardı. Savaş ne kadar uzun sürerse, ihtimaller de o kadar vampirlerin lehine dönüyordu.

"Hazır mısınız?" Andor sordu.

"Evet."

"Eğer bir çocuğu rehin almışlarsa ve silahlarınızı bırakmanızı istiyorlarsa, yapılabilecek tek şey Lorraine, saldırmaktır. Silahlarınızı bırakmanız çocuğu kurtarmayacaktır. Büyük olasılıkla, siz teslim olduktan sonra rehineyi gözünüzün önünde öldüreceklerdir. Yüzyıllar boyunca bunun olduğunu gördüm. Vampirler her türlü işkence için yaşarlar. Özellikle kadınların çocuklar söz konusu olduğunda çok duygusal olduklarını bilirler. Çoğu zaman gözetimleri altında bir çocuk olduğu bir yanılsamadır."

"Bu durumda, ellerinde olduğunu biliyoruz." Bu konuda açık olmak istedi.

Başını salladı. "Bu taktiğe hazır olmalısın. Eğer dayanamayacağınızı düşünüyorsanız, burada kalmalı ve onlara yalnız gitmeme izin vermelisiniz."

"Böyle bir şey olmayacak, o yüzden unut gitsin," dedi. "Sen yapabiliyorsan ben de yapabilirim." Kasıtlı olarak, hissetmediği halde ses tonuna güven kattı.

Ferro usta vampirle savaşıyor. Sandu ve Dragomir diğerlerinden daha güçlü olanlarla kapışacak. Sanırım dört tane var. Gary, Lorraine ve ben daha küçük vampirleri yok edeceğiz, diye açıkladı Andor hepsine. Gary, bu aileyle çalışmak için senin iyileştirme yeteneklerine ve insanlar hakkındaki bilgine ihtiyacımız olacak.

Anlıyorum.

Lorraine yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğunu biliyordu. Her birinin yapması gereken bir iş vardı. Gary iyileştirme konusunda en iyisiydi ve Isai ve büyük olasılıkla diğerleri için ona ihtiyaçları olacaktı. Andor elini Lorraine'e uzattı ve Lorraine elini onun elinin içine soktu, Andor'un parmaklarının kendi elinin etrafına dolandığını ve küçük elini sardığını hissetti. Anında onun gücünü hissetti ve bu ona ihtiyacı olan güveni verdi.

Ağaçların arasından yürümeye başladılar, Isai'nin sessizce yattığı küçük yamaçtan kaçınıyorlardı. İzlediklerini bildikleri halde birbirlerine mırıldanarak yürüdüler.

"Onaylarını almak için görüşmem gereken başka aile üyeleriniz var mı?" diye sordu.

"Kardeşler benim ailemdir. Dragomir, Isai, Sandu, Ferro ve henüz tanışmadığınız üç kişi daha. Fane, hayat arkadaşını buldu. Bizimle taşınmalarını sağlamayı umuyoruz. Petru, Benedek ile birlikte Tarık'ı koruyor. Yıllar boyunca orada kalan sekiz kişiydik. Birkaç kişi daha katıldı ve sonra ayrıldı ama bu adamlar benim çekirdek ailem."

Ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Bir sürü aile o zaman. Ve korkutucu."

"Sana asla zarar vermezler, sívamet. Ancak size ne yapmanız gerektiğini söyleyebilirler."

Sesini çok yumuşak tutarak güldü. Etrafına bakmamak için çaba sarf etti. Orman farklı hissettiriyordu. Hayatının büyük bir bölümünü kamp yaparak geçirmişti. Ailesi her yaz kamp yapardı. Çoğu zaman kışın da. Babası geniş açık alanları severdi ve ayrıca Theodore ile Lorraine'in her türlü hava koşulunda hayatta kalmaya hazır olmalarını isterdi.

Ormanda ya da açık havada herhangi bir yerde kendini evinde gibi hissediyordu. Şimdi ise tamamen farklı bir his vardı. Omurgasından aşağı bir korku ürpermesi süzüldü. Korku midesinin çukuruna yerleşti. Hiçbir şey aynı hissetmiyordu, ne daldan dala konan kuşlar ne de ayaklarının altındaki toprak. Çok fazla sayıda uçan böcek varmış gibi görünüyordu.

Sincaplar telaşla onlara doğru cıvıladı. Küçük kertenkeleler ağaçların gövdelerine tırmanıyor, yılanlar yapraklar ve yerdeki bitkiler arasında sürünüyordu. Andor fark etmemiş gibi görünüyordu. Yürümeye devam etti ve Andor da işaretini ondan aldı. Yine de yaprakların geriye kıvrılmış, kahverengi ve solmuş halini görmek zor değildi. Yeşil olması gereken çimen halısı, yerdeki yaşlı yapraklar ve iğneler gibi buruşmuştu. Ağaçlar, gövdelerinden aşağı akan ve köklerinde katran gibi biriken özsuynun siyah gözyaşlarını akıtıyordu.

Lorraine kendini nefesini tutarken buldu, zehirli havayı solumamaya çalışıyordu. Havada bir ağırlık, çürümüş yumurta ya da ete benzeyen kirli bir koku vardı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Sence başka bir kukla mı bekliyorlar? O aileyi korkutmak için mi?

Ona sertçe baktı. Bunu neden sordun ki?
Ne düşünüyorsun?

Birinin kokusunu alıyorum. Bu kadar güçlü bir kokuyla zar zor nefes alabiliyorum ve giderek daha da kötüleşiyor.

Andor içine çekti. Vampir kokusu alıyorum. İçleri ve dışları çürümüş. Vücutları çürüyor. Kokladığınız şey bu, ama bu başka bir kukla yaratmadıkları anlamına gelmez. Bu mümkün.

Adamın bakışlarını ondan kaçırmaması hoşuna gitmemiştir. Yakınlarda bir kukla olduğunu biliyordu. Korkunç kokusundan bunu anlayabiliyorsa, o da anlayabilirdi. Neden kesin olarak bilmemi istemiyorsun? Beni kandırmaya çalışmandan hoşlanmıyorum.

Kesin olarak bilmiyorum, diye itiraz etti. Kimse bir kukla görmedi ve onları saklamak zordur. Yine de koku tüm alana yayılmış durumda, bu yüzden ikinci bir tane olabileceğinden şüpheleniyorum. Ya da ilki size gönderilmeden önce bir süre yakınlarda tutuldu.

Lorraine'in midesi bulandı. Kukla yerine bir vampirle yüzleşmeyi tercih ederdi. Bir zamanlar insan olduğunu bilmek onu hasta ediyordu. Başka bir insanın kanı ve etiyle beslenmek istediğini bilmek onu dehşete düşürüyordu. "Adam ve Herman'ı izleyen biri var mı?"

Başını salladı. "Ferro onlara göz kulak olmaları için nöbetçiler, hayvanlar gönderdi. Hepimize ihtiyaç var."

Bununla yetinmek zorundaydı. Eğer usta vampir yakın olduklarını biliyorsa -ki elbette biliyordu- onları öldürmesi için birini ya da bir şeyi gönderebilirdi. Hayatta oldukları sürece Karpatlar'ın işine yarayabilirlerdi.

Ferro onları sorguladı mı?

Tabii ki öyle yaptı. İkisinden de muazzam miktarda bilgi aldı. Sizinkinden çok kendi hayatları için endişelendiklerini bu şekilde anladık.

Ferro zaten tüm bilgileri aldıysa daha ne işe yarayacaklardı? Artık çadırı görebiliyordu. Çadır

Ağaçlardan uzakta, açıkta duruyordu. Gözlerini dikmiş, içindekilerin hareket etmesini sağlamaya çalışıyordu. Yetişkin bir adam, kazdığı ve etrafına dikkatlice taş yığıldığı bir ateş çukurunun önünde oturuyordu. Önce ormana sonra da çadıra doğru bakıp duruyordu. Karısı onun yanında oturuyordu ve ağlıyor gibi görünüyordu. Adam kolunu karısına doladı ve onunla konuşmak için yakınına eğildi.

Sergey onlar gibi başkalarını da işe aldı ve insan erkekleri tespit edebilmemiz gerekiyor. Gece kulüplerinde iş bulurlarsa ya da Tariq'in güvenlik güçlerine sızmaya çalışırlarsa çok zarar verebilirler.

Andor onun elini kavradı, ağzına götürdü ve bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Hazır mısın, csecsemõ? Yakın durun, gerekirse sırt sırta vereceğiz. Biz tutsakları serbest bırakacağız ve diğerleri de kalan vampirlerle ilgilenecek."

"Ben hazırım." Kuklayla yüzleşmek için kendini çelikleştirmek zorundaydı ve bu kokunun birinin yakınlarda, muhtemelen çadırda olduğu anlamına geldiğinden emindi.

Gary mi?

Rüzgarda sürükleniyorum. İçeride neler olduğunu anlamak için yeterince yaklaşmak istiyorum. Bana bir iki dakika daha ver.

Lorraine gözlerini kapadı ve rüzgârı hissetmek için yüzünü yukarı kaldırdı. Rüzgâr çadırın bulunduğu yöne doğru esiyordu. Hafif bir esintiden fazlası değildi ama serindi ve sıcak yüzünde hoş bir his uyandırıyor. Kalbi küt küt atarak bekledi.

Güzel, kapak hala yukarıda. Çocuklar içeride. Kukla orada ve ben izlerken bile vampir onun en büyük çocuktan daha fazla ısırık almasını engellemek zorunda kaldı.

Daha fazla ısırık. Bu, kuklanın çoktan çocuktan beslenmeye çalıştığı anlamına geliyordu. Bu onu iğrendirdi ama aynı zamanda sakinleştirdi. Korkunç bir yaratık küçük bir çocuğu dehşete düşürürken öylece durup bekleyecek değildi. Gary'nin en büyük çocuğa yardım edebilmesi için diğer çocukları ve ailelerini güvenli bir yere götürmeleri gerekiyordu.

"Gidelim Andor."

Ormanın dışına doğru yürümeye başladılar. El ele, birlikte yürüyorlardı. Ateş çukurundaki çift onları hemen gördü ve erkek onları uyarmaya çalışarak birkaç kez başını salladı. Hatta bir el işaretiyle onları uzaklaştırarak tehlikeyi anlatmaya çalıştı. Onlar yürümeye devam etti. Anne yüksek sesle hıçkırmamak için parmaklarını ağzına sıkıştırdı.

"Merhaba," diye seslendi Andor. "Yakınlarda kampçı dostlar bulmayı umuyorduk. Ateşinizin kokusunu aldık."

Ve kuklan. Lorraine kararlılığına rağmen kabarmak isteyen küçük histeri nöbetini bastırdı.

Adam başını hafifçe sallayarak tekrar denedi ama eliyle ateşi işaret etti. "Hoş geldiniz. Akşam yemeğini pişirmeye başlamak üzereyiz. Bizimle birlikte yiyebilirsiniz."

Andor, Lorraine'e çifti her zaman kendisiyle çadır arasında tutmasını işaret etti. Bu güvenlik meselesinin üzerinden zaten geçmişlerdi, bu yüzden ne yapması gerektiğini biliyordu ama onu rahatlatmak için başını salladı.

"Teşekkür ederim," diye seslendi yüksek sesle. "Size katılmaktan mutluluk duyarız. Gerçi size katkıda bulunmak için bir şey getirmedi."

"Elimizde bol miktarda var," diye güvence verdi adam.

Lorraine onlardan biraz uzakta durup yürüyüş botunu bağlıyormuş gibi yapsa da Andor yürümeye devam etti. Çadırın etrafındaki zemini incelemek için ona bolca fırsat verecek şekilde çömelmiş bir şekilde durdu. Böcekler kahverengi ot filizlerinin üzerinde sürünüyor, biraz sarhoş görünüyorlardı. Daireler çizerek hareket ediyorlardı ve bazıları sanki bacaklarını düzgün çalıştıramıyormuş gibi yere düşüyordu.

"Ben Andor, bu da kız arkadaşım Lorraine."

Lorraine şok olmuştu. Tereddüt bile etmemişti. Sesi pürüzsüz ve son derece moderndi, ancak çoğu insanın yapacağı gibi bir kasılma kullanmamıştı. Ayakkabılarını bağlarken başını kaldırdı ve el salladı.

Adam Andor'un elini sıkmak için bir adım öne çıktı. "Ben Neil Bennet, bu da eşim Carol." Daha yakına eğildi. "Şimdi gitmeniz gerekiyor. Kız arkadaşını buradan götür. Deli bir adam var-"

Bir öfke çığlığı ve bir çocuğun tiz çığlığı Neil'i çadıra doğru savurdu. Karısı çadıra doğru koşmaya çalıştı ve Neil onu belinden yakaladı, tam o sırada çadır brandası parçalandı ve hepsi üç çocuğu gördü; ikisi birbirine sokulmuştu, biri ise bir kukla sivri dişleriyle omzunu yırtarken çırpınıyordu.

Adama benzeyen bir şey yavaşça ayağa kalktı. "Sana onları uyarmamanı söylemişlerdi," dedi öne çıkarken. "Kurbanları biliyordun." Kuklaya doğru bir işaret yaptı ve kukla çocuğu sürüklemeye başladı.

Carol ve Neil oğullarına ulaşmaya çalıştılar ama adam elini kaldırdı ve ikisi de durdu. Dişlerini göstererek gülümsedi. Koyu renkliydi, kanla lekelenmişti. Lorraine ve Andor'a doğru eğildi. "Ben Jannik Astor."

Bu ismi tanıyorum. Fridrick ve Georg Astor adını aldılar. Malinov'larla birlikte döndüler. Birkaç kuzen de onlarla döndü. Bu da onlardan biri olmalı. Andor onu Karpat paylaşım hattı hakkında bilgilendirdi.

Kuklayı durdurmalıyız, o küçük çocuğu öldürecek.

Gary çocuğu serbest bırakacak. Konsantre ol. İki çocuğu bu Jannik'ten uzaklaştıracağım. Kurnaz olmak zorundayım. Dikkatini dağıtma. Babaya tekrar yaklaşmama izin ver.

"Jannik," dedi Lorraine, Andor'un arkasından çıkarak.

Geri çekildi, böylece çift hâlâ onunla vampir arasındaydı ama görülebilecek kadar dışarı ıktı. Vampirin dikkatinin kendisine odaklanmasına ihtiyacı vardı. Vampir üstünlüğün kendisinde olduğunu ve diğer iki çocuğu güvende tutmak için Andor ve Lorraine'e istediği her şeyi yaptırabileceğini düşünüyordu. "şüphesiz, adımı zaten biliyorsun. Efendiniz beni ona götürmenizi mi söyledi?"

Kadın "efendisinden" söz ettiğinde vampirin gözleri koyu kırmızı parladı. Görünüşe göre Sergey'in liderliği altında hizmet etmekten pek de mutlu değildi. Efendisinin Sergey'in kardeşi Vadim olduğunu sanıyordu ve o çok daha seğkin bir efendiydi, öyle ki

Vampirin yüz ifadesi ona hatırlatılmaktan memnun olmadığını gösteriyordu. Savaşçıların zihinlerine baktığı onca zamandan beri vampirlerin kibirli olduğunu biliyordu.

"Sergey Malinov bir solucan. Eskiler gülmeden hemen önce ona ne derler biliyor musunuz? O kuly olarak bilinir. Kendi dilinizi konuşmayalı uzun zaman olduysa, bu bağırsak solucanı anlamına gelir. Ya da daha iyisi, tenya. Ya da ruhları ele geçirip yiyen bir iblis. Muhtemelen sonuncusunu gerçekte olduğu şeye, yani bağırsak solucanına tercih ediyordur." Sesini alçak ve eşit tuttu. Alçak, öyle ki Jannik tüm konsantrasyonuyla dinlemek zorunda kaldı. "Bir bağırsak kurdu için çalışmaktan nefret ediyor olmalısın."

Göz ucuyla Andor'un yavaşça hareket ettiğini gördü. Santim santim. Sarkan karısını kollarında tutan Neil'in yanındaydı ve onun kalan iki çocuğa ya da en büyüklerini kaçıran kuklanın peşinden koşarak kendini tehlikeye atmasına izin vermiyordu.

Lorraine, Andor'un Neil'in koluna dokunduğunu gördü, parmak uçlarının bir fırçası, daha fazlası değil, ama adamın tüm dikkatini çekmişti.

"Onun için nasıl çalışabilirsin? Jannik, belli ki sen çok daha zekisin. O nerede? Savaşlarını yapması için en iyilerini gönderiyor çünkü kendisi savaşmıyor. Neden kendini bu solucanla aynı hizaya getirdin?" Sesine iltifat ve ilgi kattı.

"O gerçekten de bir solucan. Malinov adını taşımasının kendilerinden biri olduğu anlamına gelmediğini anlayan diğerlerini de yavaş yavaş aramıza katıyorum. Onlar liderdi. Onlar için yerlerde süründü, masalarındaki artıkları yedi. Onların liderlik mirasını devraldı. Şimdi bile kardeşini bekliyor."

Andor'un sertleştiğini hissetti. Bu tepki onun zihnindeydi ve başta Dragomir olmak üzere tüm kadimler tarafından yankılanıyordu. Nedenini anlamamıştı ama peşini bırakmadı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ne kardeşi? Unutmamalısın ki, efendinin beni neden istediği hakkında pek bir şey bilmiyorum. İsteyen kardeşi mi?"

"O benim efendim değil. Vadim'di. Vadim'in hepimiz için bir vizyonu vardı. Hayat arkadaşlarımızı bulamayız ama bize hizmet edecek kadınlara sahip olabiliriz. Bize ocuk vermeleri için, onlardan bir ordu. Bize hizmet eden ve bizi koruyan insan erkeklerimiz de olacak. Bu bizim yüzyılımız olacaktı. Karpat halkını yok etmenin eşiğine gelmiştik."

"Vadim mi yaptı bunu?"

Jannik başını salladı. "Kardeşi değil, sefil solucan. Vadim bir mahkm olmalı. Onu Sergey'den başka kimse görmüyor. şimdi Sergey kölesini ve onunla birlikte seni de geri almamızı istedi. Kendisi için iki kadın istiyor."

"Kafam çok karışık." Andor artık çocuklara yakındı ve onlarla vampir arasındaydı. Sevinçten havalara zıplamak istiyordu. "Vadim'in hepiniz için kadın istediğini sanıyordum."

"Bu onun planıydı. Kadını Karpatlar'dan biri tarafından kaçırıldı. Kadın onun çocuğuna hamile, türünün ilk rneği. Vadim'i serbest bırakacağım ve kadını geri alacağım. O ocuk ordumuzun başlangıcı olacak ve bizim çürüyen et ve solucan olmadığımızı sembolize edecek."

"Efendinizden başka kimseye böyle dendiğini sanmıyorum."

Andor'un iki çocuğun etrafında bir koruma çemberi ördüğünü görebiliyordu. Sessizce oturuyor, korkusuzca ona bakıyorlardı. Andor'un onları kontrol altına aldığını ve olanlardan uzaklaştırdığını biliyordu. Bu ikisi için ilk adımdı. İkinci adım, vampirle çatışmaya girmeden önce, ebeveynleri çevrelemek ve ne olursa olsun Andor ya da diğerlerinden biri güvenli olduğunu söyleyene kadar ayıramayacaklarını açıkça belirtmekti.

Gary'nin kuklayı yenmesi ve en büyük çocuğu kurtarması, ardından da onu koruyucu bir çemberin içine yerleştirmesi gerekiyordu. Isai'ye ulaşması, onu iyileştirmesi ve eve dönebilmesi için ona kan vermesi gerekiyordu. Diğerlerinin de özel görevleri vardı ama Andor, Lorraine ve Gary ocukların ve ailelerinin güvende olduğundan emin olana kadar kimse savaşa giremezdi. Eğer girerlerse, bu Jannik'in harekete geçmesini tetikleyebilirdi ve buna hazır değillerdi.

"Sana söyledim, o benim efendim değil." Jannik'in daha önce tatlı bir tonda çıkan sesi genizden ve sızlanarak çıkmaya başladı. Tükürükleri yüzünden aşağı aktı ve silmeyi unuttu. Öfke yüz hatlarını kötü niyetli bir maskeye dönüştürdü. Bir eliyle saçını çekiştirdi ve kocaman bir tutam koptu. Şaşırmış gibi ona baktı.

"Doğru, tabii ki değil. Nasıl olabilir ki? Çok üzgünüm, Jannik." Sesini yatıştırıcı tuttu. "Ben de aynı hatayı yapmak istememiştim."

Göz ucuyla Andor'un korumalarını çiftin etrafına ördüğünü gördü. Neil karısını yere oturması için ikna etmişti. Kollarını ona dolamış ve hafifçe sallıyordu ama ikisinin de bakışları uzaktaki ormandaydı.

Andor sözlerini bitirdiğinde çiftin yüzüne döndü. "Çocuklarınız güvende. Bir arkadaşınız en büyük oğlunuzun güvenliğini sağlıyor ve onu kaçırان iğrenç şeyi yok ediyor. Etrafınızda ne olursa olsun olduğunuz yerde kalın. Eğer hareket ederseniz, siz de çocuklarınız da ölürsünüz."

Lorraine'in yanına doğru yürüdü. "Te kalma, te jama ñiñ3kval, te apitász arwa-arvo-Sen onursuz, kurtçuk bulaşmış yürüyen bir cesetten başka bir şey değilsin. Seni özgür bırakmaya geldim."

Lorraine, Andor'a dövüş alanı açmak için geri çekildi. Dahası, Andor'un daha önce önerdiği gibi yaptı ve onunla sırt sırta verdi, diğerlerinin de geleceğini bildiği için yüzünü ormana doğru döndü.

11

Çocuklar güvende. Andor'un sesi zihninde hareket etti ve Gary Daratrazanoff rahat bir nefes aldı.

Ormanın serinliğinde avını bekledi. Kukla çığlık atan çocuğu kendisine doğru sürüklerken kan kokusu çok güçlüydü. Çocuk güçlüydü çünkü yaratığa zor anlar yaşatıyordu. Kuklalar genelde yavaş ve hantaldı ama alışılmadık derecede güçlüydüler. Tekme ve yumruk atan, darbe üstüne darbe yağdıran çocuk, kuklanın kendisini sürüklemesini zorlaştırdı. Bu çocuk için iyi ama Gary için kötüydü, çünkü kukla onunla boğuşmaya devam etti ve sonunda Gary'nin bulunduğu yerden kırk adım ötede durdu.

Kukla çocuğu parçaladı ve çocuğun çığlıkları kuşları telaş içinde havaya savurdu. Havaya püsküren kan damlacıkları yaratığı daha da çıldırttı. Gary elini vampirin eserine doğru sallayarak ormandan çıktı ve korkmuş kuşlarla birlikte dışarı fırladı. Kuklaların beyinleri o kadar çalışmıyordu ki, çoğu zaman büyü ve güç onlar üzerinde pek işe yaramıyordu. Gary sadece çocuğun kaçmasına fırsat verecek kadar yavaşlamasını istiyordu.

Kukla, sanki bir ustanın ipleri üzerindeymiş gibi başını salladı ve saldırmak için yaklaştığında ona doğru döndü. Elleri gevşedi ve çocuğun kurtulup tökezleyerek bir mesafe uzaklaşmasını sağladı. Gary son anda, gereklilikten çok çocuğu rahatlatmak için yerinden kıpırdandı. Yatıştırıcı sesler gönderdi.

Çocuğa teselli ve destek dalgaları gönderdi ve aynı zamanda çocuğun acısını aldı.

Isai'yi iyileştirmek üzere onu serbest bırakmak için kendisine en kolay iş verilmişti. Yaratığa doğru ilerlerken yumruğunu kuklaya çarptı. Vücudunu parçalayan pençelere ve omzuna saplanan dişlere aldırmadan kalbi çıkardı, bir kenara fırlattı ve geri çekildi. Gece gökyüzünde şimşekler çatallandı ve ardından bir kırbaç kalbe isabet ederek onu yaktı. Cızırdayan beyaz-sıcak enerji çizgisi kuklaya sıçradı ve göz kamaştırıcı bir alev gösterisiyle onu yok etti.

Gary doğruca çocuğun yanına gitti. Yanına çömeldiğinde çocuk gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Ben Gary. Senin adın ne?"

Elini, kuklanın et parçalarını kopardığı çocuğun omzuna koydu. Yaralar acı vericiydi ama yüzeyseldi. Aşağılık yaratığın çocuğu parçalamaya başlayacak zamanı olmamıştı. Gary içindeki iyileştirici ışığı çağırdı ve çocuğun ısıyı hissetmesi için ellerinin arasından geçirdi ama acı veren ısırıkların ve gözyaşlarının üzerine yakacak kadar sıcak değildi.

"Tommy." Çocuk burnunu çekti. "Bu da ne?"

"Biz onlara kukla diyoruz. Senin için bir güvenlik halkası yapacağım. Eğer biri seni içinden çıkarmaya çalışırsa, ondan güvenli kelimesini söylemesini isteyeceksin. Söylemezlerse, içerde hareketsiz kalacaksın. Sana ulaşamayacaklar."

Çocuk başını salladı, ince bedeni titriyordu. "Sanırım erkek ve kız kardeşimi aldılar. Belki annemi ve babamı da." Bir hıçkırık yükseldi ama onu bastırdı.

Gary çocuğu güvende tutmak için gerekli önlemleri örmeye başlarken başını salladı. "Arkadaşlarım onları benim sana verdiğim türden bir çemberin içinde güvende tutuyorlar. Etrafta hâlâ birkaç kötü insan var ve onların gitmesini sağlamalıyız. Dediklerimi yapmalısın Tommy, yoksa güvende olmazsın."

Çocuk başını salladı. Gary onu uyutmak istiyordu ama bir savaşta ölürse çocuğu kimse kurtaramazdı. Başka seçeneği yoktu, şansını denemek zorundaydı.

"Gizli cümle 'Meraklı George bisikletini seviyor'. Bunu hatırlayabiliyor musun?" Bir Karpatyalı ya da vampir için bir şey ifade etmezdi ama bir insan çocuğu için ederdı. Hepsi Meraklı George'u duymuştu. Kitaplar çok popölerdi ve çocuklar tarafından çok seviliyordu.

Çocuk tekrar başını salladı, gözleri birazcık parlıyordu. "Evet. Hatırlayabiliyorum." Gary için cümleyi tekrarladı.

"Her şey ne kadar korkunç görünürse görünsün, sen orada kal. Senin için geleceğim." Arkasını döndü, ama sonra geri döndü. "Eğer biri ailen gibi görünerek gelirse, yine de bu cümleyi söylemek zorunda. Bu tür şeyler seni kandıramaz."

Tommy yine başını salladı. "Yapmayacağım."

Son çocuk güvende. Onu güvenlik çemberinden çıkarmak için kullanılan ifade "Meraklı George bisikletini seviyor."

Gary'nin yapabileceğı en iyi şey buydu. Isai'ye ulaşması ve yaralarına bakması gerekiyordu. Çocuktan uzaklaştı ve hızla ormana doğru koşmaya başladı. Çocuğun onu göremeyeceğı bir yere geldiğinde havalandı ve hastasıyla arasındaki mesafeyi hızla kapattı.

Isai kendisi için açtığı belli olan küçük bir çukurda yatıyordu. Vampirin Karpatyalı'nın üzerine eğildiğini gören Gary'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Vampir elini Isai'nin göğsüne daldırmak için geri çekti. Gary oradaydı, bileğini yakaladı ve zaten ağır yaralı olan antik çağ insanını öldürecek hareketi engelledi.

Gary vampiri kendi etrafında döndürdü ve parmakları ödölü çevreleyene kadar tırnakları pençe gibi kasları delip kemiğı keserek yumruğunu göğsüne indirdi. Yaşayan ölü iki eliyle ona saldırarak göğsünü yırttı. Vampir öne doğru eğildi ve dişleriyle boynunu yırttı ya da yırtmaya çalıştı. Gary sivri, delici dişlerden kaçınmak için vücudunu savurdu ve bunu yaparken kolunu hızla geri çekti.

Kalbi fırlatarak şimşegi çağırdı. Vampir elini uzatarak kalbe doğru atladı. Beyaz sıcak enerjiden oluşan şimşekten kaçmak imkansızdı.

Vuruldu. Vampir ve kararmış kalp neredeyse anında kül oldu. Gary kollarını ve ellerini cızırdayan sıcaklıkta yıkadıktan sonra aceleyle Isai'nin yanına gitti.

Karpatyalı birkaç yerinden yaralanmıştı. Andor gibi o da zombilere yuvalarında saldırmış, bunun bir tuzak olduğunu bildiği halde yine de insanları kurtarmaya çalışmıştı. Gary kadim savaşçının etrafında bir güvenlik çemberi oluşturdu. Çalışırken onu koruyacak kimse olmayacaktı ve Isai'nin yaralarını iyileştirmeye çalışırken vücudunun kabuğuna bir vampirin gelmesini göze alamazdı.

Güvenlik çemberini sağlama aldıktan sonra bedenini bıraktı ve Isai'ye doğru ilerleyerek neyle çalıştığını görmeye çalıştı. Yaralar şiddetliydi ve Isai kalbini ve ciğerlerini kapatmasaydı ölebilirdi. Gary yavaş iyileşme sürecine başladı.

Çocuklar güvende. Arayan Andor'du.

Sandu hâlâ beklemekte, savaş beklentisiyle vücudunda dolaşan serin sıcaklığı hissetmekteydi. Gary'nin acele etmesi gerekiyordu. Vampirler tuzaklarının işe yaramadığını ve kampta kontrolün Andor'da olduğunu anlamadan önce çok fazla zamanları yoktu. Sandu ve Dragomir gece esintisiyle sürüklenerek vampirleri arıyor ve saklandıkları yerleri işaretliyorlardı. Küçük vampirleri bulmak, birkaç yıldır etrafta olanları bulmaktan çok daha kolaydı.

Son çocuk güvende. Onu güvenlik çemberinden çıkarmak için kullanılan ifade "Meraklı George bisikletini seviyor."

Sandu Dragomir'e başıyla işaret etti ve ikisi birden harekete geçti. İkisi de çok daha tehlikeli iki ölümsüze yakın olan daha küçük bir vampiri hedef almıştı. İki küçük piyonu mümkün olduğunca çabuk öldürmek istiyorlardı. Gördükleri ve kulak misafiri oldukları kadarıyla, kendisine Jannik diyen kişinin daha tehlikeli dört vampirden biri olduğu açıktı. Geriye bulamadıkları biri kalmıştı. Sandu ağaçların arasından

Bir karga şeklinde. Dragomir ve o, efendinin casuslarıyla birlikte orada oturmuşlardı ve kimse fark etmemişti.

Jannik'e katılma beklentisiyle ileri geri hareket eden küçük vampire vurmadan hemen önce yer değiştirdi. Henüz gelmemiş olan bir işaret bekledi. Sandu hızla üzerine atıldı, yumruğunu gafil vampirin göğsüne indirdi ve yaratık ne olduğunu anlayamadan kalbini çıkardı. Organı yakmıştı ve tam dönüyordu ki, henüz görmediği bir tanesi ona sertçe vurdu, onu döndürdü ve yere doğru itti.

Sandu çözüldü ve gece havasında patlayarak vampirin etrafından dolaştı ve bir kez daha kendi formuna geri döndü. Vampire küçük bir selam gönderdi. "Bana katılman ne güzel. Bu sayede seni avlamaktan kurtuldum."

"Sizi daha önce görmedim ama birçok savaşa katılmış gibi görünüyorsunuz."

Sandu hafifçe eğildi. "Ben manastırdaki kardeşlerden biriyim. Güçlerini dünyadan esirgemek için manastırın kapısının ardına kilitlenenleri hatırlamayacak kadar genç misiniz?" Elini kaldırdı ve yüzyılların biriktirdiği büyüünün teninde görünmesine izin verdi. Bir an için göz kamaştırıcı bir gösteriydi, elektrik titreşimleri derisinin üzerinde cızırdadı ve sonra normal göründü. "Öyle misin?" diye sordu.

Vampir, Sandu'nun manastırın sınırları içinde tutulduğu iddiasını duyunca tedirgin göründü. Her Karpatyalı onların adını duymuştu. Onlar kadim savaşçılardı ve savaşlarının hikâyeleri modern zamanlardan önce kamp ateşlerinin etrafında anlatılırdı. Sandu bu vampirin de şarkı söyleyenlerden biri olduğundan emindi.

"Karl." Vampir soluna doğru döndü ve sanki yardım arıyormuş gibi ağaçların dallarına doğru baktı.

Sandu, boncuk gözlerle onlara bakan kuş sürüsüne doğru rahatça bir alev patlaması gönderdi. Kuşlar çığlık attı ve havalandı. Sandu parmaklarını havada döndürdü ve ne kadar büyük olurlarsa olsunlar kargalar yuvarlanarak gökyüzünden uçtan uca düştüler. Bu sırada

Vampir, efendinin casuslarının havada süzölüşünü görünce şaşkına döndü ve Sandu saldırıya geçti.

Bir hareket bulanıklığıydı, o kadar hızlıydı ki vampir onu çok geç olmadan göremedi. Çözölmeye çalıştı ama Sandu'nun yumruğı göğsündeydi ve formunu koruyordu. Pençeler sıyrılırken asit kanı Karpatyalı'nın koluna akarak onu kemiğe kadar yaktı. Vampir misilleme yaparak yumruğunu avcının göğsüne saplamaya çalıştı. Artık çok ama çok geçti. Sandu'nun yüreğı vardı ve hiçbir şey onu caydıramazdı. Ödölü öölümsüzün göğsünden çekip aldı ve uzaklara uçurdu. Kargalardan biri onu kurtarmak için hamle yaptı ama yıldırım kargaya ve kalbe isabet etti. Sandu asitli kandan kurtulmak için kollarını yıkadı ve ardından bir sonraki vampire ulaşmak için havalandı.

Dragomir, Sergey'in casus kargalarının tam ortasında oturuyordu. Her birini inceledi, bir lider aradı ama hiçbir başka bir formda bir vampir gibi görünmüyordu. İşaret için sabırla bekledi. Vadim'in hâlâ hayatta olmasından memnun değildi. Vadim Malinov San Diego'daki vampir ordusuna liderlik etmişti. Şehrin altında bir kale kurmuşlardı. Morrison Medyumlar Merkezi aracılığıyla bulduğı insan medyum erkekleri işe almıştı. Artık dünyanın dört bir yanındaydılar. Aslında gizli bir insan topluluğı yönetiyordu - kendilerini vampirleri öldürmeye adanmış olanlar. Dünyanın geri kalanı onların deli olduğunu düşünürken onlar onlara inanıyordu.

Malinov kardeşler psişik erkek ve kadınlar için veri tabanını hackleyecek kadar zekiydiler. İşe aldıkları adamlar onlara çeşitli şekillerde yardımcı oluyordu. Gün ışığına çıkabiliyor ve vampirlerin yapamadığı şeyleri yapabiliyorlardı. Vadim bu adamların işe yarayacağını görmüş ve onları sadece yiyecek için kullanmak yerine, yardımları karşılığında onlara her türlü şeyi vaat etmişti. Her birinin zihnine bakabiliyor ve kalplerinin arzusunu sunabiliyordu.

Üst kademelerindeki vampirlere vermek istediğı psişik kadınlar, onlara çocuk sahibi olabileceklerini söyleyerek

güçlü ordularını kurmak. İmkânsız olduğu düşünülen böyle bir şeyi yapmak onlara sadece daha fazla statü kazandıracak ve yeni v a m p i r l e r i n katılmasına yardımcı olacaktı.

Vampirlerin bir başkasını takip etmesini sağlamak kolay değildi. Kibirli ve narsisttiler. Vadim onları ordusuna katmak için mükemmel bir yol bulmuştu. Dragomir'in hayat arkadaşı

Emeline haftalarca acı çekmiş, asit kanı onu ve çocuğunu içten dışa doğru kemirmişti. Bebeğin ağlamaları onu etkilemişti. Vadim ona emir verdiği için uyumak imkânsızdı. Bu imkânsız bir durumdu. Çocuğuna zarar vermek istemeleri ihtimaline karşı Karpatlar'a söyleme riskini göze alamamıştı. Ne yapacağından emin değildi ama Dragomir olay yerine gelip onun konuşmasını duyduğunda bir an önce bir karar vermesi gerektiğini anlamıştı. Duygularından ve renklerin parlaklığından bunu hemen anlamıştı.

ona geri döndü. Emeline onundu.

Biraz zaman almıştı ama Gary'nin yardımıyla hem anneden hem de çocuktan Malinov'un kanını tamamen temizlemişti. Vadim'in öldürüldüğünü sanıyorlardı ama yine de kafalarında bir soru işareti vardı. Artık biliyorlardı: Sergey onu kendine ait bir nedenden ötürü hayatta tutmuştu. Dragomir eve, karısının yanına gidip Vadim'in hâlâ yaşadığını söylemek zorunda kalma fikrinden hoşlanmıyordu. Çocuğu istiyorlardı, artık onun çocuğunu. Bebek bir kızdı ve kesinlikle Dragomir'in kızıydı, Vadim'in değil.

Son çocuk güvende. Onu güvenlik çemberinden çıkarmak için kullanılan ifade "Meraklı George bisikletini seviyor."

Yanı başındaki Sandu, hedef aldığı daha küçük vampire doğru dalışa geçti. Dragomir de aynısını yaptı. İki küçük vampir, usta vampir olma yolunda ilerleyenleri korumaya yardımcı olan piyonlardı. Her iki avcı da daha yetenekli bir rakiple savaşırken arkalarında piyonların olmasını istemezdi.

Vampire sertçe vurarak onu yere yuvarladı ve ölümsüz ne olduğunu anlayamadan üzerine atıldı. Yumruğunu derinlere daldırdığı sırada arkadan darbe aldı. Uyarı radarı, vampir yumruğunu delip geçmeye çalışmadan hemen önce çalıştı.

kalbine ulaşmak için sırtını döndü. Vampiri uzaklaştıracak kadar döndü. Yine de yumruk hissedebileceği kadar derine inmişti.

Tek bir hareketle kalbi çıkarıp uzağa fırlattı ve yeni rakibiyle yüzleşmek için dönerken aynı anda şimşeği çağırdı. Bu karşılaşmayı beklediği, bir süredir izlediği daha yetenekli vampir değildi. Bu ikinci bir piyondur ve bu da ona hedef aldığı vampirin usta olmaya tahmin ettiğinden daha yakın olduğunu gösteriyordu. Genellikle etraflarını, savaşı kazanmalarına ve kaçmalarına yardımcı olan kurbanlık piyonlarla çevirirlerdi.

Beyaz-sıcak enerjinin cızırtılı kırbacı hem kalbi hem de daha küçük vampiri yaktı, ama sonra bilinmeyen bir güç enerjinin gücü için Dragomir ile güreşti. Neredeyse gülümsüyordu. Emeline duygularını ona geri vermişti ve daha yetenekli vampirin avantajlı olduğunu düşünmesindeki mizahı görebiliyordu. Yine de, savaşırken hissetmek asla iyi bir şey değildi. Emeline'i ya da başka bir şeyi düşünemiyordu.

İblis vampir güçlü bir çağırma büyüsüyle onu parçalayınca yıldırımın kirpiğindeki tutuşunu gevşetti. Çatal vampire geri döndü, gökyüzünü kamçıladi ve kırbaçladı, ölümsüzü çevrelemek için bir daire şeklinde döndü. Dragomir beyaz-sıcak enerji sarmallarını vampirin başının tam üzerine bıraktı, her bir sarmalın vücudunu mükemmel bir şekilde sardığından emin oldu, bir halka tam kalbinin üzerindeydi. Onu sıkıca çekti, böylece cızırdayan enerji vampiri tam ortasından keserek onu ve kalbini de yaktı.

Dragomir küçük vampirle yüzleşmek için döndü. Tepesinde şimşekler uğursuzca çıtırdıyordu. Vampir tedirgin bir şekilde gökyüzüne baktı ve Dragomir üzerine atılıp kaslarını parçalayarak kalbine ulaştı. Dragomir doğruldu, kalp elindeydi ki Sandu yanında cisimlendi ve üçüncü bir küçük vampirin ona saldırmasını engelledi. Vampir birkaç saniye fazla bekledi, tamamen Dragomir'e odaklanmıştı. Sandu'yu hiç görmedi.

Her iki adam da kalpleri yere fırlattı ve yıldırımları çağırdı.

Dragomir başını salladı. "Bu çok kolay. Bu vampirler yeni yaratıldı. Çok az yetenekleri var. Bunu anlamıyorum."

"Katılıyorum." Sandu kargaların sessizce izlediği ağaçlara doğru baktı. "Burada daha fazlası var. Bizim göremediğimiz bir şey. Bu adamların nasıl olur da savaş yetenekleri olmaz? Tüm Karpatyalılara doğuştan savaşmak öğretilir. Savaşlar genellikle babadan oğula geçer. Lorraine'in bu vampirlerden daha fazla yeteneği var."

Dragomir gözlerini insanların kamp yaptığı çayıra dikti. "Bunlar vampir olmadan önce Karpatyalı olamazlar, Sandu. Tek cevap bu."

Jannik yüzündeki şok ifadesiyle Andor'a baktı. "Bana ne söylemeye cüret ettin? Bana ne dedin?"

"Te kalma, te jama níň3kval, te apitász arwa-arvo-Sen onursuz, kurtçuk bulaşmış yürüyen bir cesetten başka bir şey değilsin. Seni kurtarmaya geldim," diye tekrarladı Andor. "Artık Karpatça konuşamama ihtimaline karşı senin için tercümanlık yaptım. Onurundan vazgeçmeyi seçtiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Halkına ve hayat arkadaşına ihanet ettiğinden beri."

Jannik tükürdü, tükürdü, yumruklarını sıktı ve sonra sallanmaya başladı. "Bir hayat arkadaşı sizi sadece daha az yapar, daha fazla değil. Beni normalde yapmayacağım şeyleri yapmaya zorlayan bir hayat arkadaşı olmadan da bir kadın ve çocuk sahibi olabilirim. Hayat arkadaşın sende kalacak ama o da seninle birlikte ölecek."

Andor vampiri işaret etti. Hortlağın hareketlerinden bazı yetenekleri olduğunu görebiliyordu ama Andor'un sahip olduğu yeteneklere sahip değildi. İşaret etti. Jannik, Andor'a doğru bir adım ve ardından bir adım daha attığında yaşadığı şok yüzünden okunuyordu. Vampir Andor'un çağrısına uymamak için kendini zor tuttuğundan, sonraki her adım sarsıntılıydı.

Yardım toplamak için ellerini havaya kaldırarak seslendi. Andor'un diğer eli havaya kalktı ve sadece parmaklarıyla küçük bir daire çizdikten sonra bileğini büktü. Jannik'in çağrısına cevap olarak ormandan çayıra doğru uçan kargalar birbirlerine çarptı.

"Sen sapar bin jalkak alçağsın, ölüme onurunla gitmeyi reddediyorsun." Vampiri her seferinde bir adım atarak kendisine doğru ilerlemeye zorladı.

Lorraine küçük bir uyarı tısladı. Küçük vampir gökyüzünde belirdi ve neredeyse ayaklarının dibine düştü.

"Ben hallederim," diye güvence verdi.

Aklını rakibinde tutmak için ona güvenmek zorundaydı. Kendini iyi idare etmişti ve başı derde girerse hemen yanındaydı.

Lorraine gözlerini yeni tehditten ayırmadı. Sadece kendi hayatı için değil, güvenlik çemberlerine hapsolmuş insanların ve Andor'un hayatı için de savaşıyordu. Başarısız olmayacaktı. Şimdiden zihninin güçlü olduğundan, vampirin kendisine bu şekilde saldırmaya çalışması ihtimaline karşı barikatların son derece sağlam olduğundan emin oldu.

Ayaklarını toprağa dikti ve önce Jannik'e sonra da insanlara baktı. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Elini kaldırdı ve havayı ona doğru itti. Saldırıyı önce zihninde hissetti ve saldırıların genellikle orada başladığını fark etti. Korkmayı reddedip kalkanını güçlü tuttuğu için, havanın itişisi onu vampirin amaçladığı gibi Andor'a doğru geriye doğru uçurmadı. Onu sarstı ama yere düşmesine yetecek kadar değil.

Silahını çıkarıp üç el ateş etti ve adamın gözüne, alnının ortasına ve boğazına isabet ettirdi. Hızla ateşlenen mermilerin gücü onu birkaç adım geriye götürdü ve başını da eğdi. Adam kendini toparlayamadan Andor ve diğerlerinin onun için hazırladığı alev makinesini çekip çıkardı.

Vampirin tek iyi gözü açıldı ve kaçmak için döndü. Belli belirsiz, aklının bir köşesinde bunun tuhaf olduğunu düşündü. Zihninde karşılaştığı tüm savaşlarda

Eskiler, vampirler yer değiştirirdi. İllüzyonlar yarattılar. Sisin içinde eridiler. Dönüp kaçmadılar.

Sürekli alev akışı vampiri sardı ve vampir sarsılarak durdu, bir kukla gibi garip, üç noktalı bir dönüşle döndü ve duraklayan, yalpalayan adımlarla doğruca ona geldi.

Andor. Onun dikkatini Jannik'ten uzaklaştırmaktan nefret ediyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Alevlerin doğrudan yaklaşmakta olan vampirin kalbine doğru akmasını sağladı. Neredeyse Andor'un tam üstüne gelene kadar geri çekildi.

Bir başkası tarafından ele geçirilmiş. Dördüncü vampirin nerede olduğunu merak ediyorduk ve artık biliyoruz.

Lorraine bilmiyordu; dönüp kendi başına kaçmak istedi. -Ama Andor ile ikisini de diri diri yakmaya gelen bu manyak arasında duran tek şey oydu. Adamın kalbini yakmak zorundaydı, bu yüzden alev makinesini tam olması gerektiğini bildiğı yerin üzerinde sabit tuttu. Sıcaklık alındaki ter damlacıklarını ortaya çıkarmış ve göğsünden aşağı süzölmelerini sağlamıştı. Korku kalbinin çarpmasına neden oldu ama o sabit durdu. Vampir artık çok yakındaydı, ondan sadece birkaç adım ötedeydi, alevlerin ona ulaşacağını düşündüğü kadar yakındı ama sonra devrilmeye başladı.

Yere düştü, kolları kararmış ve yanmıştı ama ona doğru uzanıyordu. Alev makinesini ona fırlatıp kaçmamak için elinden gelen tek şey buydu. Korku filmlerinden fırlamış gibiydi, ölmeyi reddediyordu. Kararmış bedenini ona doğru sürükledi. Şimdi sadece iki adım uzağındaydı. Ateş hararetle yanıyor, alevler şimdi parçalanmakta olan iğrenç kollarla birlikte ona doğru uzanıyordu. Kül parçaları kollarından yuvarlanarak uzaklaşıyordu. Midesi bulandı ama gözlerini adamın göğsüne ve kalbinin olduğu noktaya dikti.

"Lütfen, lütfen, lütfen," derken buldu kendini ve sonra birinin ölmesi için dua ettiğini düşünerek dehşete kapıldı.

Birisi değıl, Lorraine. O bir vampir. Ruhundan vazgeçmeyi seçti. Başkalarını öldürerek hayatta kalıyor.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve Andor'un sakinliğiyle tekrar havayı içine çekti, bu sefer hedefini vurmakta başarısız olmamak için yaratığın üzerinde durdu.

Andor ona yardım etmek istiyordu ama konsantrasyonunu bozmayı göze alamayacağını da biliyordu. Jannik önünde durmuş, dikkatini emrediyordu ama yalnız değildi. Başka bir vampir gizlenmiş ve ona yardım ediyordu. Daha küçük olan vampiri ele geçirmiş ve Lorraine'e saldırmak için onu kurban etmişti.

Gözlerini Jannik'ten ayırmayan Andor ellerini havaya kaldırdı. "Muon`ak te avoisz te-Sana kendini göstermeni emrediyorum." Çok az avcı bir vampire bu seviyede itaat emri verebilirdi, eğer vampir birkaç yüzyıldan daha uzun süredir ortalıktaysa. Diğer kardeşleri gibi o da çok eskiydi. Yıllar geçtikçe güçleri de artıyordu. Kendilerini diğerlerinden gizlemelerinin nedeni de buydu. Tehlikeli olduklarını ve her öldürdükleri onurlu olsa da öldürmeye devam ederlerse dönüşebileceklerini biliyorlardı. "Kendini göster ve bana gel." Parmaklarını şıklattı ve sanki bir hayvana komut veriyormuş gibi önündeki yeri işaret etti.

Güvendeydi çünkü Lorraine vardı. Dragomir güvendeydi çünkü Emeline vardı. Gary gibi Sandu, Ferro, Isai, Petru ve Benedek de risk altındaydı. Kendilerini Lorraine ve ona bağlayarak en azından Sandu, Ferro ve Gary'nin kendilerine biraz daha zaman kazandırdıklarını umuyordu.

Sağında, karanlıktan bir vampir çıktı. Küçük bir kayanın parçasıydı ama şimdi vahşi bir canavar gibi hırlıyor ve Andor'a doğru sürünüyordu.

Üç adım sola gidiyorum. Benimle gelin. Bizi aralarına almalarına izin veremem. Aslında, artık küçük vampir öldüğüne göre, iki çembere yakın durun. Çocukların zihinlerini kapattım, böylece bunların hiçbirine tanık olamayacaklar ve savaşanları yener yenmez hepsini ebeveynlerinden uzaklaştıracam.

Lorraine ona küçük bir protesto gönderdi. Seni başka bir yerde güvende olman için bırakmıyorum. Burada kalıp seni koruyacağım.

Geri.

Kadını. Tam bir baş belası. Vampir arkadaşının sürünmesini izlerken kendini Jannik'in üzerine attı. Yüzünde bir küçümseme vardı. Andor ona doğru geldiği anda havalandı. Hemen bir bariyere çarptı, kafasını sertçe çarptı, darbe onu yere düşürdü. Yere düştü, yuvarlandı ve saniyeler içinde üzerine gelen Andor'a tekme attı.

Andor yumruğunu Jannik'in göğsüne indirdiği anda diğer vampir ayağa kalktı ve avcıya doğru ilerlemeye başladı. Lorraine tıpkı daha küçük vampire yaptığı gibi onu da silahla vurdu. Bu vampir mide bulandırıcı bir gülümsemeyle dikkatini ona çevirdi. Kolunu salladı ve silah Lorraine'in elinde kırıldanarak uçup gitmeye çalıştı. Sonra ona doğru dönmeye başladı.

"Kafamın içinde değilsin, seni Karpatyalı için berbat bir bahane!" Ona bağırarak hakaret etti ama onun bunu anlamayacağını da biliyordu. Yine de savunmasını güçlendirmesine yardımcı oldu. Alev makinesini çalıştırdı ve her ihtimale karşı hâlâ silahına sarılmış bir şekilde ona doğru düzenli bir atış yaptı.

Vampir çığlık atarak havaya sıçradı ve Jannik'le aynı tavana çarptı. Yere düştü ve alevler içinde kaldı. Ateşi söndürmek için yuvarlanarak tekrar havalandı, bu sefer alçaktan uçuyordu. Çözölmeye çalıştı ama küller rüzgârın etkisiyle etrafa saçıldı. Yerde hâlâ yanmakta olan birkaç alevin arasında küçük korlar belirdi. Andor onları fark ettiği anda elini onlara doğru salladı ve diğer eliyle Jannik'in kalbini çıkarmaya devam etti. Vampir ikinci kez düştü, bu sefer Andor'dan yaklaşık yirmi metre uzağa indi.

Lorraine omzunun üzerinden baktı ve Andor'un kanlar içinde olduğunu gördü. Jannik avcının kalbini almasını engellemeye kararlı bir şekilde karşılık verdi. Kadimin yüzünü ve göğsünü yırttı, güçlenmek için kanı yaladı ve kalbi almaya çalıştı. Diğer vampirin geri dönmesine izin veremezdi ve o çoktan yuvarlanmaya başlamıştı. O

elinde alev silahı, parmağı tetikte, ona doğru koşmaya başladı.

Hayır, Lorraine, buraya güvende olacağın yere dön.

Kayarak durdu ve sonra gözlerini yavaşça ayağā kalkan vampirden ayırmadan geriye doğru yürümeye başladı. Bir karga ciyakladı. Diğerleri de bu ürkütücü koroya katıldı, hepsi müstehcen bir şekilde çığlık atıyordu. Gözlerini vampirden ayırıp bakmaya cesaret edemedi ama kuşların ağaçların sığınağından ayrıldığını duydu.

Ağır kanatlar etrafında çırpınıyordu. Baktığı her yerde büyük kargalar vardı. Etrafında daireler çizerek uçuyorlardı. Kafası karışmıştı. Birkaç kez biri tam üzerine uçarak onu yana savurdu. Sonra bir tanesi keskin, hınzır gagasıyla başının arkasına vurdu. Kavisli çene kemiğı kafatasının arkasına hınzırca bir kesik atarken, bıçak darbesini hissetti. Ateş gibi hissetti. Acı vahşiceydi. Silahının kabzasıyla ona vurdu ve ağır gövdesine çarptı. Kanatlarıyla ona vurdu, pençeleriyle derisinden şeritler kopardı ve sonra onu bırakıp havaya yükseldi.

Alev makinesini tetikledi ve etrafındaki daireyi havaya fırlattı. Yönünü bulması bir dakika sürdü. Gökyüzünü aydınlatan şimşekler, Andor'un Jannik'i öldürdüğünü, kalbini ve bedenini yaktığını işaret eden çatallardan biri yere çarparken cızırdayarak parlıyordu. Kargaların saldırısı sırasında kaybolan vampiri bulmaya çalışarak geri geri gitmeye devam etti.

Andor'a yakın kalsaydı, Jannik Astor'un hava yoluyla kaçmasını önlemek için yükselttiğı tavanın onu koruyacağını biliyordu. Bu zor bir dersti. Başı o kadar kötü ağrıyordu ki kusmak istedi. Bunun yerine karanlıkta vampiri bulmaya çalıştı. Kargalar ağaçlara geri dönünce alev makinesini kapattı ve can yoldaşının güvenliğine doğru koştu.

"O jelä peje teräd, emni," dedi Andor yüksek sesle. "Güneş seni yakacak, kadın," diye tekrarladı İngilizce. "Aklından ne geçiyordu?"

"Sen diğeriini öldürene kadar o şeyi senden uzak tutmak istediğimi düşünüyordum."

Bir an sessiz kaldı, önce bir tarafa sonra diğeri tarafa hareket etti. "Teşekkür ederim Lorraine. Daha sonraki bir tarihte takım çalışmamız üzerinde çalışacağız. Çok iyi iş çıkardın. Yaralandın mı?"

Adamın başının arkasını görmediğini fark etti. "O kuşlardan biri beni gagaladı ama onun dışında iyiyim." Çok yakında oturması gerekecekti. Acı başını döndürüyordu. "Hâlâ ebeveynlerle çocukların arasında, senin yolunun dışında oturmamı istiyor musun?" Sesini çok yumuşak tuttu, ani işbirliğini zayıflık değil de bir hata yapmış olmasına bağlayacağını umuyordu.

Andor, "Yere yat," diye seslendi ve onun yanından geçip gitti.

Lorraine itaat etti, tehlikeyi görmek için bakmadı. Neyin yanlış olduğunu görmek için baktığında çok geç olduğunu fark etmişti. Tepki vermek çok daha iyiydi. Vampirler ve Karpatyalılar çok hızlı hareket ediyorlardı. Kafa derisindeki yırtıktan kaynaklanan acıyla nefes almaya çalışarak gözlerini kısa süreliğine kapattı. Gözlerini açtığında hayat arkadaşına bakıyordu.

Sayısız turnuva izlemişti, dövüşen erkekler ve kadınlar, vücutları akıcı ve iyi antrenmanlıydı. Her biri birer atletti. Andor tamamen farklı bir atletizm alanında hareket ediyordu. Vücudundaki her kas en yüksek potansiyeliyle çalışıyordu. Canavar dişleri ve pençeleriyle, bir boz ayınıninki büyüklüğündeki tırnaklarıyla üzerine geldiğinde hiç korkmadı. İçinde hiç tereddüt yoktu.

Doğruca yaratığın üzerine gitti ve sonra, mümkün olan en son saniyede, bir tarafa döndü ve elinin rahat bir hareketiyle göğsünü kesti. Siyah kan yere damlarken gözlerini tekrar kapattı, çarptığı yerde tütüyordu, küçük asit damlaları birkaç kıpır kıpır solucan içeriyordu.

Lorraine gözlerini tekrar açtığında yerde daha fazla siyah kan vardı, bu kez boğazına aldığı darbeden kaynaklanıyordu. Adamın ne yaptığını biliyordu.

Rakip. Tüm dövüşçüler bu tekniği bilirdi. Aradaki fark, onun bu konuda çok rahat olmasıydı; sanki bir ölüm kalım dövüşünde değil de sadece dans ediyormuş gibiydi. Ayakları pürüzsüzce kayıyor, vücudu rahat görünüyordu. Gerginlik yoktu. Gerginlik yoktu.

Andor aniden bir eliyle vurdu ve dönerek yumruğunu vampirin göğsünün derinliklerine sapladı. O görüntüyü asla unutamayacaktı; bir avcının kolu göğsünün derinliklerine gömülmüş, siyah kan derisinin üzerine akıyor, yakıyor ve yere damlıyordu. O sesi asla unutamayacaktı, kararmış, pörsümüş organı çıkarırken çıkan korkunç emme sesini, onu avucunun içinde tutuşunu, o siyah kan damlarken parmaklarını sıkıca etrafına kapatışını. Sonra vampirin çığlık sesi duyuldu, Andor kalbi yere fırlattığında çığlık kulaklarını acıttı ve alev alev yanan bir şimşek onu yaktı ve sonra hâlâ kıvranan vampirin üzerine atladı.

Andor ona doğru döndü. Ayrılmadan önce bu insanların zihinlerindeki anıları silmeli ve üzerlerindeki yaraları iyileştirmeliyiz.

Son çocuk güvende. Onu güvenlik çemberinden çıkarmak için kullanılan ifade "Meraklı George bisikletini seviyor."

Ferro bu sözleri duymak için sonsuza kadar beklemişti. Usta vampirin saklandığı yeri çoktan bulmuştu. Orman serindi ve ferah hissettirmesi gerekirdi. Bunun yerine hava ağırdı ve doğal olmayan bir sessizlik vardı. Müzik yapan ağustos böcekleri yoktu. Yaprakların arasında koşuşturan kertenkeleler ya da fareler de yoktu. Hayvanlar bölgeden kaçmıştı. Taradığı üç millik çevrede bir tane bile bulamamıştı. Bir iğrençlik çok yakındaydı.

Kıpırdamadan durdu ve bir hata yapmasını bekledi. Eninde sonunda, usta vampir, yaşına bağlı olarak, bir hata yapacaktı. Şu anda Ferro araştırmasını küçük bir ağaç grubuyla sınırlandırmıştı. Yapraklar solmuş gibiydi. Bol miktarda iğne düşmüştü. Ağaçların üçünden siyah bir özsu akıyordu.

Gövde yarılmıştı. Tüm bunlar doğanın bir iğrençliğinin yakınlarda olduğunu ya da daha önce orada bulunduğunu gösteriyordu.

Yarılmış gövdeyi dikkatle inceledi. Büyük ihtimalle usta vampir kendini ağacın içine saklamıştı ama ortaya çıkmak istemedi önce gövdesini çatlatmış, böylece onu açık ve ölmek üzere bırakmıştı. Ağaca en yakın yerde ve ayrıca yerdeki çıplak kökler boyunca bol miktarda böcek geziniyordu. Ağaç köklerinden birkaçı doğal olarak havaya doğru kıvrılıyordu. Ferro karanlıkta bile rahatça görebiliyordu ve bu köklerde hareket vardı.

Avcı rüzgârı hafifçe değiştirdi, öyle ki dönüşün doğal olmaktan başka bir şey olduğu fark edilmeyecekti. Rüzgârın üzerinde süzülen moleküllere dönüştü ve onu şüpheli ağacın yakınına taşımaya izin verdi. Hedefine yaklaştığında, ağacın dibindeki karanlık deliği görebiliyordu. Bir yaban domuzu kazmış, kökleri ortaya çıkarmış ve bazılarıyla ziyafet çekmişti. Deliğin içinde, tepesindeki iki kırık dal boyunca akan özsudan daha doğal olmayan, siyah, sokucu böceklerden oluşan bir yığın vardı.

Yerine geçti. Yüzyıllar boyunca ağaçların içi, usta bir vampirin piyonlarını bir avcıya kurban ederken saklanmak için en sevdiği yerdi. Ferro bunu pek çok kez görmüştü. Ayrıca usta vampirin kurduğu tuzakları da görmüştü, bunun gibi zekice yapılmış, avcının ölümsüzün bir ağaçta olduğuna inanacağı ama aslında başka bir ağaçta olduğu tuzaklar.

Ferro gözlerinden daha fazlasını görerek bekledi. Karşılaştığı diğer avcılardan çok daha tehlikeli bir savaşçıydı ve kardeşleri aralarında en iyileriydi. Dövüşün bir an önce bitmesini istiyordu. Eğer oyalanırsa, içindeki hiçlik her zaman genişçe esneyerek onu yutmakla tehdit ederdi.

"Muonlak te avoisz te-Sana kendini göstermeni emrediyorum." Kadim bir dilde, büyük güç içeren kelimelerle konuştu. Bu sözler bir efendide nadiren işe yarardı, tabii avcı

onları söylemek çok daha güçlüydü. Kendilerini manastıra kapatmış olan herkes böyle bir güce sahipti.

Usta vampir, diğer ağaçların tuzak olarak kurulduğunu doğru tahmin ederek, Ferro'nun kendini konumlandığı yerde, yarılmış ağaçtan yavaşça çıktı. Aniden Ferro'nun üzerine atıldı. Vampir ağaçtan çıkarkenki yavaş temposuna devam etseydi çok daha iyi bir iş çıkarmış olacaktı. Bu kadar hızlı gelmesi, Ferro'nun ölümsüzün saldırısından aldığı ivmeyi kullanarak yumruğunu yere indirmesini sağladı. Usta vampir tıslayıp kükreyerek deli gibi dövüşürken, Ferro'nun yüzünü ve göğsünü yırtarken parmakları kalbinin etrafına yerleşti.

Ferro hiçbir şey hissetmedi. Hiçbir şey. Vampir karnını yırttı ve boynunu çiğnedi. Ferro pes etmedi. O dişler derine battığında ve et parçalarını kopardığında değil. Hortlak kendi kalbini almak için göğsünü parçaladığında da. Kendini diğerlerinden, özellikle de parlayan ışığıyla Lorraine'den ayırmıştı. Savaşırken onu aklında tutmayı göze alamazdı ve yine de kendini kesmek hiçliğin azabını çok daha kötü hale getirdi.

Kalbi çıkarıp vampirden uzağa fırlattı ve şimşeği çağırırken yarattığı kendisine kilitledi. Kalbin yanı sıra zombiyi de yakmak için zaman harcadı ve ardından vücudundaki asitli kanı temizledi. Usta vampirin yarattığı böcekleri yok etmek için daha fazla zaman harcadı ve sonra ağaçları ve çalılıkları iyileştirdi, zarar görmüş ormanın mümkün olduğunca çoğunu restore etti, temiz ve herhangi bir sakin için bozulmamış olmasını istedi.

"Isai seyahat için hazır," dedi Gary. "En büyük çocuğu iyileştirdim ve geri getirdim. Diğerlerini yaraları açısından muayene ettin mi?" Çok solgundu.

Sandu hemen ona bileğini uzattı. "Teklif ettiğim şeyi özgürce al."

Teklifi kabul etmek için başını eğmeden önce Gary'nin keskin gözleri onun üzerinde gezindi.

"Hepsi iyileşti," diye güvence verdi Andor. "Dragomir şu anda hafızalarını siliyor. Kamp alanlarını onardım ve bölgedeki tüm vampir izlerini kaldırdım. Toprak sorunsuz bir şekilde yeniden yeşerecek. Kargalardan biri Lorraine'in kafasının arkasında kötü bir kesik açmış. Ona bir bakmanızı rica ediyorum. Diğerleri iyileştirmeyi teklif etti ama bu konuda beni rahatsız eden bir şey var." Andor, Lorraine'in özellikle hedef alındığı hissinden tam olarak kurtulamamıştı.

"Baktım," diye ekledi Dragomir, "ama ne aradığımdan emin değildim. Bana bir kesik gibi göründü."

"Belki de şifacı biz güvenli bir şekilde yerleşkeye girene kadar beklemeli," diye önerdi Ferro. "Zaten zayıf ve ona tam güçle ihtiyacımız var. Andor ve Isai'nin her ikisi de onun becerilerine ihtiyaç duyuyor."

Andor, Ferro'ya bakarak sadece onlar olmadığına karar verdi ama bunu söylemeyecekti. Bir vampir çok kısa bir süre içinde muazzam miktarda hasar verebilirdi.

"Burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık," diye kabul etti Dragomir. "İki insan haine geri dönmeli ve eve doğru yol almalıyız."

Andor evin nerede olduğundan emin değildi, tabii Lorraine'in olmak istediği yer değilse. Onun elini tuttu ve diğerleriyle birlikte Adam ve Herman'ı bıraktıkları yere doğru yürüdüler.

İki insan psişik erkek de sırtları bir ağaca dönük olarak bırakıldıkları yerde oturuyorlardı. Daha önce ipsiz bağlandıkları yerde, şimdi kollarına, omuzlarına ve gövdelerine dikenli teller sarılmıştı. O kadar sıkı çekilmişti ki dikenler derilerinin derinliklerine gömülmüştü. En kötüsü bu değildi. Kargalar vücutlarının üzerine oturmuş, onları gagalıyorlardı, öyle ki hiçbirinin gözü yoktu ve yüzlerinde delikler vardı ve göğüslerinde yırtıklar vardı.

Andor, Lorraine'i yüzünü saklayarak kendisine doğru çevirdi. "En iyisi bakmamak." Bakışlarını diğerlerine doğru kaldırdı. "Bu ikisi kaçırdığımız bir şeyi biliyorlardı. Sergey'in bulmamızı istemediği bir şey." Konuşurken Lorraine'i adamlardan uzaklaştırdı, görmemesine dikkat etti. Lorraine ona karşı koymaya çalışmadı,

Bunun için minnettardı. Onu itaate zorlamak istemiyordu ama bu durumda zorlayacaktı.

Ferro, "Son derece önemli bir şeyi kaçırıyoruz," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Sergey bugün burada çok şey feda etti ve bunun bir nedeni olmalı. Çok iyi dört dövüşçüsünü kaybetti, manastırdan çıkan sekiz kişi ve Gary dışında herkese karşı şansı olan vampirler. Burada bizden çok fazla vardı. Usta bir vampiri de kaybetti."

"Sergey Malinov'u anlamayı umamam," dedi Sandu omuz silkerek. "Onu ve nedenlerini anlamak da istemiyorum. Ben sadece onun ölmesini istiyorum."

Dragomir gökyüzüne bakarak, "Artık gidelim," diye ekledi.

Yaklaştıklarında kargalar havaya yükselmişti, Üzerlerindeki ağaç dallarına sessiz, karanlık hayalet gibi yerleştiler. Ferro elini onlara doğru salladı ve birkaçı alevler içinde patladı. Diğerleri gökyüzüne yükselip hızla uzaklaştı.

12

Tariq Asenguard masaya doğru eğildi, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Yeryüzünü iyileştirme işinde olman gerekir Andor, bu toplantıda oturman değil. Dragomir seni temsil edebilir. Hayatta olman bile bir mucize ve bunu hepimiz biliyoruz. Seni ölümden döndürmek için kadınının... olağanüstü olması gerekir."

Lorraine sertçe yutkundu ve parmaklarını Andor'un kalçasına geçirdi. Andor ona güvence vermek için elini onunkinin üzerine bastırdı. İkisi de endişeliydi. Endişeliydiler. Onlarla birlikte olan diğer tüm kardeşler de öyle.

Lorraine, "Gary ve diğerleri işi yaptı," diye önerdi.

Tarik, "Sadece üçünün de kendilerini size bağlamış olması bile sizi olağanüstü kılıyor," dedi.

Andor Lorraine'le gurur duymasına engel olamadı. O inanılmaz bir hayat arkadaşıydı. Vampir ve kuklaların saldırıları sırasında onunla birlikte durmuştu.

Andor, "Sergey'in bu kadar çok piyonunu peşimizden göndermesi hiç mantıklı değil," dedi. "İlk başta belki, ölümcül şekilde yaralandığımı ve onlarla savaşacak sadece bir insan kadın olduğunu bildiğinde, ama sonra? Manastırdan üç kadim ve bir Daratrazanoff. Kim olduklarını bilmeseydi hareket tarzımızdan ve Gary'nin yüz hatlarından tanırdı. Bu çok açık. Neden bu kadar çok kişiyi kurban etmek istediğini bilmeliyiz."

"Herhangi birinizin bir fikri var mı?" Tarık sordu.

Gary, Andor ve Lorraine'in arkasında durmuş, parmaklarıyla Lorraine'in saçlarını kenara iterek karganın kafa derisinde açtığı yarayı inceliyordu. Andor ona baktığında bile cevap vermedi.

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," dedi Sandu. "Ama yerleşkeye geri getirdiğimiz iki insan erkeği öldürdü. Bilmemizi istemediği bir şeyin farkındaydılar. Onları incelemek için daha fazla zaman ayırmalıydık ama buraya geri dönmeye ve her şeyi yerleşkenin güvenliği içinde yapmaya çalışıyorduk. Peşimizde olduğunu biliyorduk."

"Ayrıca ordusunu kurmak için psişik erkekleri kullandığına inanıyoruz," dedi Ferro, sesi acımasızdı.

Tarık sandalyesinde geriye yaslandı. "Savaş tecrübeleri yok."

"Yapmadılar," dedi Dragomir. "At. Hiç. Belli ki yeni yapılmışlardı. Onlara çok ilkel beceriler verilmiş ve kadimlere karşı gönderilmişler. Sergey hepsinin öleceğini biliyordu ama yine de onları gönderdi."

Tarık, "Yeni dönüşmüş insan psişik erkekleri gönderdiyse, savaş deneyimi daha az olan ama yine de değerli olan vampirlerini feda etmek zorunda kalmıyordu," diye düşündü. "Bu mantıklı olurdu. Adamları tükeniyor olmalı ve onları üzerimize atıp hepsinin düşmesini izlemeye devam edemez."

"Kesinlikle," dedi Andor. "Yeni yaratılmış altı vampiri feda ettiğini görebiliyorum. Ama diğerleri? İyi asker olabilecek dört kişi ve bir usta vampir vardı. Beşi, savaş yorgunu olmayan diğerleriyle karşı karşıya gelselerdi ya da bizden biriyle yalnız karşılaşırsalardı bize mal olabilirlerdi. Adamlarından yedisini ben aldım. Yetenekli olduğumuzu biliyordu ama yine de üzerimize gelmeye devam etti, diğer kardeşler Lorraine ve bana katıldıktan sonra bile."

"Gary?" Tarık sordu.

Oda sessizleşti. Masanın etrafında diğer Karpatyalı avcılar vardı. Maksim, Tarık'ın gece kulübü işindeki ortağı. Dövüş yetenekleriyle ünlü üçüzler Tomas, Matias ve Lojos. Dragomir ve Sandu ile Benedek ve Petru, manastırdaki tüm kardeşler. Isai ve Ferro

toprağın altında, şifalı topraklardaydı. Nicu Dalca, şimşek gibi hareket eden bir kadim. Gözleri şiddetli bir fırtınadaki buz kadar siyah olan Valentin Zhestokly, Tarık'ın karşısında sessizce oturuyordu ve onunla birlikte, masadakiler tarafından son derece tehlikeli olarak görülen bir kadim olan Afanasiv Balan.

Gary doğruldu ve başını salladı. "Yara derin ve kötü. Havalanmadan önce bunu iyileştirmek için zaman ayırmalıydım."

Lorraine başını salladı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Isai'de zaten zaman geçirmiştiniz," diye belirtti. "Hepimiz Sergey peşimizden daha fazlasını göndermeden önce buraya gelmek istedik."

Andor avucunu kalçasına daha da bastırdı ve onun titrediğini hissetti. Kardeşler Lorraine'i güvenli bir yere götürmek dışında oraya hızlıca varmayı umursamamışlardı. Onlar avlanmak için yaşıyorlardı. Yüzyıllar boyunca o da öyle yapmıştı. Şimdi ise kadını için yaşıyordu. Onun için acıyı engellemişti, bu yüzden hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu.

Gary, "Lorraine, bunu içeriden iyileştirmem gerekecek," dedi. "Maksim ve Sandu, yardımınız işime yarayabilir."

Andor bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Gary, iyileştirme alanına konulmadan önce kuşun içine yerleştirmiş olabileceği herhangi bir şeyi bulmaya çalışacaktı. Sandu ve Maksim'i istemiş olması, onun da en az onlar kadar endişeli olduğu anlamına geliyordu. Andor, Lorraine'e kötü bir şey dokunmadığından kesinlikle emin olmak istiyordu ama gerçek şu ki, kendisinin de iyileşmeye ihtiyacı vardı.

"Sandu yerine," dedi Tarık, "ben size yardım edeceğim."

Gary başını salladı. Birimize ya da hepimize saldırabilecek bir şey yerleştirilmişse, ateş hattında olamazsınız.

Tarık dişlerini sıktı ama itiraz etmedi. Andor asla Tarık'ın yerinde olamayacağını biliyordu. Adam yüzyıllardır bir avcıydı. Şimdi ise hepsinin koruduğu, liderlik etmesi için savaşçılardan oluşan bir duvarın arkasında tuttukları biriydi. Andor bunun gerekli olduğunu anlıyordu ve Tarık'ın da anladığını biliyordu ama bu geçişi kolaylaştırmıyordu.

Gary beklemedi, ama vücudundan kurtuldu. Maksim ve Sandu da öyle yaptı. Lorraine kendini çok hareketsiz tuttu. Hepsi onun kendini nasıl çelikleştirdiğini hissetti. Karpatyalı değildi ve bu iyileştirme yöntemi onun için yeniydi. Bedeninin içinde başkalarının olması, sadece iyileştirici ruhlarının beyaz ısıyla onun içinde hareket etmeleri onun için korkutucu olmalıydı.

Seninleyim Lorraine, diye teminat verdi.

Ben de öyle, Sandu ve Gary yankılandı.

Gary çalışmayı üç bölüme ayırdı. Atardamarları ve toplardamarları, vücudunda dolaşan kan. Bu Maksim'in bölgesiydi. Sandu organları aldı. Beyne bakmak Gary'nin işiydi. Sorun, karganın Lorraine'e enjekte etmiş olabileceği şeyin kimsenin fark edemeyeceği kadar küçük olmasıydı. Herhangi bir yerde olabilirdi, hatta kemiklerinin arasında bile. Küçük bir yabancı cismin fark edilmesi çok zordu. Sergey gibi biri yerleştirmişse, bulmak imkânsız olabilirdi.

Sandu çok titizdi ve Andor her zaman üçünü de izledi. Kadınının içinde usta vampirin hiçbir parçasını istemiyordu. Sergey arkasında kendinden bir parça bıraktıysa Gary'nin onu bulacağından emindi. Hepsinin en çok korktuğu şey de buydu. Vadim parçalama konusunda ustaydı. Bu tehlikeli bir uygulamaydı çünkü kıymık bulunur ve yok edilirse, onu geride bırakan kişinin bir parçası da yok edilmiş olurdu.

Konferans odasında kimse konuşmadan zaman yavaşça geçti. Önce Sandu çıktı, bitkin ve solgun görünüyordu. Benedek hemen oradaydı, ona bileğini uzattı ve ritüel sözcükleri mırıldandı. Özgürce teklif ediyorum. Bu çok eski bir ritüeldi, gerekirse bir hayat için başka bir hayat anlamına geliyordu.

Maksim ve Gary aynı anda bedenlerine geri döndüler. Gary gergin görünüyordu, sanki son birkaç gün içinde yapmak zorunda kaldığı onca iyileştirme yüzünden iyice gerilmiş gibiydi. Andor, şifacının Isai'nin yanı sıra Ferro'nunki de dahil olmak üzere herkesin yaralarıyla ilgilendiğini biliyordu. Yerleşkeye döndükten sonra Andor üzerinde tekrar çalışmıştı.

"Kararınız?" Tarık söyledi.

Üçü de başlarını salladı. Gary, "Sergey'in hizmetkârlarının geride bırakmış olabileceği her şeyden arınmış görünüyor," dedi.

"Ama?" Lorraine sordu. Gary'ye ruhundan ruhuna bağlıydı ve onu, ona bağlı olan diğerleri kadar iyi okuyabiliyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum, Lorraine." Gary ona hak ettiği saygıyı göstererek gerçeği söyledi. "Hepimizin görebilmesi için tam olarak ne olduğunu tekrar oynatmamızın bir sakıncası var mı?"

Dilinin ucuyla dudaklarını ıslatarak gergin olduğunu belli etti. Bu onun karakteristik özelliği değildi. Ayrıca elini Andor'un elinin altından çekmeye çalıştı. Andor onun avucunu kalçasına daha sıkı bastırdı. Ben seninleyim, sívamet. Bu yerde sana hiçbir zarar gelemes.

Biliyorum. Orada, dağlardayken, vampirler ve kuklalar üzerimize gelirken bile kendimi senden farklı hissetmiyordum. Burada hissediyorum.

Bundan nefret ediyordu ama itiraz da etmedi. Böyle hissetmesinin tüm nedenlerini gözden geçirmeye çalıştı. Etrafı erkek Karpatyalılarla çevriliydi. Hepsi avcıydı. Hepsinin gücü vardı. Sadece üçünün hayat arkadaşı vardı, onu saymazsak. O zaman aklına geldi. Psişik erkekleri birbirinden ayırmak için sürekli olarak insan kelimesini kullanmışlar, insanları bir tarafa, Karpatyalıları diğer tarafa koymuşlardı. Elbette bu kelime her kullanıldığında irkilirdi.

Sen benim hayat arkadaşısın, Lorraine. Kùltürlerimizden hangisi seçilirse seçilsin, biz birbirimize aidiz. Her zaman ikimiz birlikteyiz. Senin yanında olduğumu bil. Eğer zihnini açarsan Ferro, Sandu ve Gary'nin de senin yanında olduğunu göreceksin. Diğer kardeşler de öyle. Tarık, Maksim ve diğerlerinin, yerleşke için ne kadar tehlikeli olursa olsun, insan ya da Karpat fark etmeksizin seni kendilerinden biri olarak göreceklere inanıyorum.

Hepsi insan kelimesini iğrenerek söylüyor. Hepiniz bize tepeden bakıyorsunuz.

Yanılıyorsunuz. Bu yerleşkede yaşayan insanlar var ve onlar sevilip sayılıyor. İnsanlardan oluşan bir güvenlik gücü Tariq'e sevdikleri için savaşırken birden fazla kez yardım etti. Onlara saygı duyuluyor. Gary insandı ve halkımız tarafından saygı görüyordu. Adam ve Herman'a saygı duyuyor muyduk? Hayır, ne yazık ki onlar haindi. Ölümsüzlük için hayatınızı takas etmeye hazırıldılar.

"Lorraine?" Tarık sordu. "Bu savaşı görmemiz seni üzüyor mu?"

Derin bir nefes aldı. Andor onun cevap vermek için kendini nasıl çelikleştirdiğini hissetti. Bunu daha önce de hissetmişti. Sandu'nun uyanık olduğunu gördü. Bunu o da hissetmişti. Gary'ye baktı. Adam kayıtsız görünüyordu ama tıpkı Sandu'nun zihinsel olarak yaptığı gibi Lorraine'e yaklaştı.

"Nasıl yapacağımı söyle."

"Zihninizi hayat arkadaşınıza açmalısınız ve o da bunu hepimiz için tekrar edebilir."

Andor'a baktı. Andor ona doğru eğildi. Seninle olağanüstü gurur duyuyorum, hân sívamak. O savaşı sanki yılların savaş deneyimine sahip bir savaşçıymışsın gibi idare ettin.

Evet, ta ki ben o hatayı yapıp, tam da bu olanları önlemek için inşa ettiğiniz tavanın altından kaçana kadar.

Onu endişelendiren bu muydu? Odadaki herkesin hatasını görmesi ve şu anda uğraştıkları korkular için onu suçlaması mı? Sívamet, çok az kişi senin gösterdiğin cesarete sahip olabilirdi. Hayat arkadaşın için savaşıyordun. Onunla duyduğu gururu duymasına ve hissetmesine izin verdi.

Sadece başını salladı ve gözlerini kapattı. Uzun, tüylü kirpikleri yanaklarını okşuyor ve adamın hemen dikkatini çekiyordu. Cesaretiyle adamın nefesini kesiyordu ve ne olursa olsun onun için her zaman dünyanın en güzel kadını olacağı gerçeğinin yanı sıra, muhtemelen insan dünyası tarafından da güzel olarak kabul edildiğini yeni yeni fark ediyordu.

Dövüşü onun zihninden aldı ve ortak telepatik yollarını kullanarak diğerleri için tekrar oynattı. Tarık dövüş bittiğinde parmağını kaldırdı ve kısa bir dönüş yaptı. Andor sahneyi ikinci kez tekrar oynattı. Sahne Lorraine'in vampirle yüzleşmek için koştığı ve kargaların üzerine çullandığı kısma geldiğinde, Tarık elini kaldırdı ve Andor gelişen olayları anında durdurdu.

Hepsi onun etrafındaki kuşları inceledi. Kargalar yakındaydı, kanatlarını açmışlardı, bazıları ona çarpıyordu ama başka hiçbir pençe ya da gaga ona yakın değildi.

"Eğer ona saldırıyor olsalardı, zarar vermek isteselerdi, ki öyle olması gerekirdi," dedi Tarık, "birden fazla kuş gagasını kullanırdı. Kesinlikle pençelerini. Gagalar ve pençeler en fazla hasarı verir. Vampirin yaratıklarının saldırılarını daha önce de gördük. Ellerinden geldiğince eti parçalıyorlar. Mümkün olan en fazla sakatlamayı yapmaya çalışırlar."

Siv başını sallayarak onayladı ve zamanın donmuş anını inceledi. Lorraine'i tüm savaşçıların incelemesinden korumak istememek çok zordu. "Andor, bize bir sonraki kareyi göster ve dur. Ona gerçekten saldıran kuşu görmek istiyorum. Ya da daha doğrusu, o karga yaklaştığında sürünün geri kalanının ne yaptığını."

Andor, Lorraine'in titrediğini hissetti. Kolunu onun sert omuzlarına doladı. Lorraine kendini ondan uzak tutmaya çalıştı. Andor anlamıştı. Diğerleri ona olanları pek çok savaş görmüş gözlerle izlemişlerdi ve duygusuzlardı. Ona defalarca gerçekten hissedemediklerini söyleyebilirdi ama o bunu deneyimleyememişti ve olanları -kişisel kâbusunu- bu kadar uzakta izlemelerini sağlamak onun için zor olmalıydı.

Andor, kadının sertleşmesine rağmen kolunu ona doladı. Onu omzunun altına çekti, kalçası onunkine değdi, sandalyeleri arasında bir kâğıt genişliği kadar mesafe yoktu. Onunla fiziksel yakınlık kurmak istiyordu. Daha çok, ikisinin zihin zihin yakınlaşmasını istiyordu.

Sívamet, bunun zor olduğunu biliyorum. Dokun bana. Zihnime. İçime gir ve seni sardığımı hisset. Bu adamlar

sağlığını korumak için. Herhangi bir şeyin size zarar verme riskini almak istemezler.

Sergey'in içimde bıraktığı her şeyi bulmaya çalışıyorlar, eğer varsa, onlar için bir tehdit olma ihtimaline karşı.

Nefesi boğazında düğümlendi. Hiç de öyle değil. Ne bırakmış olursa olsun, sen bir tehdit değilsin ve bunu onlar da biliyor. Ferro ve Sandu'nun seni terk edeceğine gerçekten inanıyor musun? Ya da benim terk edeceğime? Sergey yarısını senin içine yerleştirmiş olsa bile senin için savaşırız.

Bir an mutlak bir durgunluk oldu ve korkunç bir hata yaptığını anladı. Masanın etrafındaki diğer savaşçılar da bir şey olduğunu anlamıştı. Hepsi başını kaldırdı, bakışları artık tekrarı incelemek için içe dönük değildi.

"Ne oldu?" Tarık sordu.

Herkes Lorraine'in hızlanan kalp atışlarını ve sığ nefes alışını duyabiliyordu. Başarısız bir şekilde hava çekmeye çalışırken ciğerlerindeki çığ yanmayı hissedebiliyorlardı. Kendini ondan kurtarabilecekmiş gibi çırpınmaya başladı ama Andor onu sıkıca tuttu.

"Csecsemõ, bir nefes al. Nefes alışımı hisset ve benimle birlikte nefes al." Onu kendine kilitledi ve sonra elini tutup avucunu kalbinin üzerine koydu. "Kalbimin atışını hisset. Yavaşla ve vücudunun benimkini takip etmesine izin ver." Onun kendisini dinlemesini istedi. Zihninde bir kaos vardı. Korku dehşete dönüşüyordu. Tek gördüğü, çocuklarla beslenen bir kukla karmaşasıydı. Gözlerinde yaşlar yüzüyor ve kirpiklerinden damlıyordu.

"Ne oldu?" Tarık tekrar sordu. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım." Onun tutuşuna karşı mücadele etti.

Andor onu bırakamayacağını biliyordu. Dövüş sanatlarında çok yetenekliydi. Eğer onunla aktif olarak dövüşürse, zarar görmemesi için onu başka yollarla kontrol altına alması gerekecekti. "Lorraine." Adını, yüzyıllardır yırtıcı bir hayvan olmanın verdiği komuta ve güçle söyledi. "Kes şunu hemen."

Onun sesindeki güce ve otoriteye yenik düşerek hemen yatıştı.

"Şimdi, benimle birlikte nefes al. Kalbinin benimkini takip etmesine izin ver." Bunun bir panik atak olduğunu biliyordu ve bunu tetiklemek için her ne söylediye tartışılması gerekiyordu. "Korktuğun her neyse, ben burada senin yanıdayım. Yardım edebilirim."

Lorraine başını salladı ama nefes alış veriş kontrol altına alınmaya başlamıştı ve kalbi çoktan onunkini takip etmeye başlamıştı.

Diğerleri sabırla beklerken onun sakinleşmesine izin verdi. Gary ve Sandu, sanki onların varlığıyla daha güvende hissedecekmiş gibi daha da yaklaşmışlardı ama Andor bunun onun güvenliğiyle ilgili olmadığını biliyordu.

"Konuş benimle. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Yarısını içimde bıraksa bile kalacağını söylemiştin. Sen ve diğerleri. Bunu söylerken ciddiydin."

"Ben senin hayat arkadaşınım. Hiçbir şey beni senden ayrılmaya ikna edemez."

"Kardeşler etrafını sarar Lorraine," diye açıkladı Sandu. "Sergey seni yakalayamayacak."

"Ona ulaşana kadar çalışacağım," dedi Gary. "Bu ilk kez olmuyor, gerçi kendini gerçekten ikiye bölmüş olsaydı, büyük ölçüde azalmış ve yok edilmesi kolay olurdu, bu yüzden bunu yapmış olma ihtimali yok."

Nefesi küçük bir hıçkırık halinde çıktı. "Ama bana kendinden bir şeyler katabilir. Söylediğin bu. Tıpkı psişik erkeklere yaptığı gibi. Bana başkalarına zarar verecek şeyler yaptırabilir..."

"Dur." Andor aynı emredici ses tonuyla söyledi. "Nefes almayı unutup duruyorsun. Öncelikle Lorraine, mantıklı düşün. Vampirlerden ya da medyumlardan herhangi biri zihnine girmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sen direnmeyi başardın. O karga senin içine Sergey'den bir parça yerleştirmiş olsa bile, ki buna dair bir kanıt bulamadık, sana başkalarına zarar verecek bir şey yaptıramazdı. Kalkanların buna izin vermezdi."

"Ama eğer o benim içimdeyse..."

"Kuklalar bu şekilde yapılmaz. Vampir tarafından verilen kan vardır. Verilen başka şeyler de var. Sen olamazsın

bir kuklaya dönüştürüldü."

"Sadece buradan gitmek istiyorum." Sesinde panik vardı. "Birlikte içeri girdiğimizde çocuk sesleri duydum. Burada birkaç kişi olduğunu biliyorum." Bakışları Dragomir'in yüzüne sıçradı. "Hayat arkadaşın hamile. Beni bir tehdit olarak gördüğünüz bu kadar açıkken burada kalacağımı gerçekten düşüneniniz var mı?"

"Kimse senin bir tehdit olduğunu düşünmüyor Lorraine," diye karşı çıktı Tarık, sesi yumuşaktı. "Andor ve diğerleriyle nasıl savaştığını hepimiz gördük. Burada sana ihtiyaç var. Yeteneklerinin yanı sıra o şiddetli kararlılığına da. Kadınlarımızın bu becerileri öğrenmesini istiyoruz ve sen de muazzam bir varlık olursun. Gençliğinden beri savaşmayı öğrendiğini biliyorum."

"Aynı şey değil."

"Öyle," diye karşı çıktı. "Bu bir beceri seti. Bir zihin seti. Kaslar bu hareketleri hatırladığında, savaş deneyiminden yararlanılabilir, ancak o zamana kadar değil."

Diğer savaşçılar başlarını salladı ve Lorraine'in protestosu dudaklarında söndü.

"Sergey'in neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyoruz," diye devam etti Tarık. "Kardeşi Vadim, daha önce de yarıklar yerleştirmişti ama sonuçta bu onu zayıflattı ve Sergey'in bunu kendisine yapmayacağına inanıyorum. Ordusunu yönetmek, onları elinde tutmak için onun gücüne ihtiyacı var. Jannik'le yaptığınız konuşmadan yola çıkarsak, saflarda bir anlaşmazlık olduğunu söyleyebilirim. Lütfen kal ve bunu birlikte çözelim."

Andor adamın neden bir lider olduğunu anlayabiliyordu. Lorraine'e emir vermedi. Onun mantığına ve erkeklerin yanı sıra kadınların ve çocukların da kendilerini savunmayı öğrenmeleri gerektiğine olan inancına hitap etti. Tarık tamamen içtenlikle konuşuyordu ve bu da anlaşılıyordu.

Andor, imkansız bir durumda olan iyi bir adam olduğunu da sözlerine ekledi. Tüm kadınların vampirle savaşmayı öğrenmesi gerektiğine inanıyor, ancak bazı erkekler hala ona karşı çıkıyor. Bizler eskiyiz ve çoğumuz kadınların el üstünde tutulduğu ve korunduğu bir dönemden geliyoruz.

El üstünde tutulup korunabilir ve başımız derde girdiğinde kendimizi savunmayı öğrenebiliriz.

İtiraf etmeliydi ki, kadının sesindeki o küçücük nota damarlarındaki kanın biraz fazla sıcak akmasına neden olmuştu. "Hazır mısın Lorraine?" Beklemek ve Lorraine'in vücudunun bir yerlerinde vampir parçacıklarının saklı olup olmadığını düşünmesine izin vermek istemiyordu.

Başını salladı. "Evet. Korktuğum için özür dilerim."

Çıldırmanın ne olduğunu ona daha sonra soracaktı. Bu, yabancı olduğu bir terimdi. Dövüş sahnesini herkesin aklına soktu ve tam büyük kuş Lorraine'in kafatasının arkasına doğru uçarken durdurdu. Pençeler Lorraine'in sırtına saplanmış, gaga derin bir kesik atarken kargayı ona doğru tutuyordu. Görüntü zihinlerinde donup kalmıştı.

Andor da diğerleri gibi onu inceledi. Kargalar etrafını sarmış, kaçmasını engellemişti. Bunun bir hata olduğunu fark etmeden önce durdurmak için koştuğu vampirden koparıyorlardı. Tüm sürü havadaydı, kanatlarını açmış, pençeleri hazır bir şekilde onun etrafında dönüyorlardı ama hiçbirisi ona saldırıyor gibi görünmüyordu.

"Onu güdüyorlar," dedi Siv. "Doğruca ona doğru. Büyük olana."

Sandu, "Bir şekilde onu vampirden de koruyorlar," diye belirtti. "Yerdeki vampirden."

Nicu başını salladı. "Yakından bak. Vampir çok öfkeliydi. Onu yenmişti ve vampir yüzyıllardır buralardaydı. Ona karşı hiç şansı olmamalıydı. Sanırım onu öldürmemek için dikkatli davranmıştı ve bu da ona avantaj sağladı. Onu aldığı anda, yüzünü gördün mü? Gözlerini? Ne kadar çarpık görüldüğünü? Onu yaktı. Neredeyse öldürüyordu. Hem de bir insan ve bir kadın. Onu öldürmek istedi ve bunu yapmak için her türlü niyeti vardı. Bazı kuşların nerede olduğuna bakın."

Diğerleri sessizdi. Tarık parmaklarını masaya vurdu. "Diğerleri onları ayırırken üzerine atladılar. Onu öldürmemesi gerekiyordu."

Lorraine onun yanında yine gerildi ama hiçbir şey söylemedi, sadece savaşı tartışmalarını dinledi. Andor üzgün hissettiği için onu suçlamadı. Sergey'in onun içine kendinden bir parça koymasını istemezdi. Vampir olan her şey iğrençti. Bir vampirin casusluk yapabileceği, ölümsüzlerin işine yarayabilecek bir şeyi vücudunda taşımak mide bulandırıcıydı.

"Tamam, şimdi bir kare daha ileri git," dedi Tarık.

Andor'un bunu kendisine tercüme ettirmesi gerekiyordu. Tarık modern insan dünyasında çok rahattı. Andor onlarla sadece kısa bir süre birlikte olmuştu. Hâlâ arayı kapatmaya çalışıyordu. Gary'ye baktı, Karpatyalıların gittiği başka bir hayatta insandı.

"Bir sonraki harekette dondurun."

Andor buna uydu ve gagası Lorraine'in kafatasına doğru inerken hepsi bir kez daha oldukça büyük kuşu inceledi. Aynı anda pençeleri Lorraine'in sırtındaki deriyi sıyrarak açtı ve kanatları, gaganın derinlere saplanarak hasar verebilmesi için onu yerinde tutmak üzere sertçe çırpı. Omuzlarındaki ve sırtındaki yaralar neredeyse yüzeyseldi ve gaganın kavisli, hınzır deliciliğiyle kıyaslandığında hiçbir şey sayılmazlardı. İyileşmenin kafatasında yapılması gerekiyordu.

"Hedef alınmıştı ama gagasında hiçbir şey görmedim. Eğer bir şey varsa, kafatasına ağızdan aktarılmıştır," dedi Tarık. "Anlaştık mı?"

Savaşçılar başlarını salladı, hepsi aynı fikirdeydi. Andor izlemek için çok dikkatli davranmıştı. "Savaş başlamadan önce o kargayı gören oldu mu? Hepiniz düşmanı tespit etmek için defalarca bölgenin üzerinde uçtunuz. Karga sürüsüne sık sık baktım ama o büyüklükte bir tanesini hiç görmedim."

"Ben de onlarla birlikte ormandaydım," dedi Sandu, "ve onu görmedim."

Dragomir, "Karga kılığına girdik ve aralarına oturduk," diye gönüllü oldu. "Şu büyük olan kesinlikle gözüme çarpardı. Orada değildi."

"Bir yerlerden izliyordu," dedi Andor. "Bu Sergey olmalıydı. Tüm savaşı o yönetti ve biz

bilmiyordum."

"Hepiniz kadimsiniz ama yine de onun varlığını hissetmediniz. Bu bizim için iyiye işaret değil," dedi Tarık.

Dragomir, "Kimin orada olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu," dedi. "Bu da usta vampiri açıklıyor. Sergey, yanında o türden güçlü bir vampir getirmemiş olsaydı varlığını hissedeceğimizi biliyordu. O nihai kurbandı."

Gary başını salladı. "Ferro tuzağını ortaya çıkarmakta hiç zorlanmadı. Bana dövüştüğü ölümsüzün çok uzun süre usta bir vampir olamayacağını bildiğini söyledi çünkü onu yaralamasına ve yaraları ağır olmasına rağmen dövüş hiç de uzun sürmemiş."

Tarık içini çekti ve parmaklarını tekrar masaya vurdu. "Sergey'in savaşta orada olabilmesi için bir fedakârlık daha. Bunu düzenlemeye ve doğru zaman geldiğinde katılmaya kararlıydı. Bir usta vampir ve dört küçük vampir büyük bir fedakârlıktı. Onun için çok önemli olan bir şeyin peşindeydi."

Gary başını salladı. "Bence en iyisi tekrar denememiz. Bu sefer her birimiz yer değiştireceğiz. Sandu, sen beyni al, ben atardamarları ve toplardamarları alacağım. Maksim, sen organlarını al, bu sefer Dragomir'i de ekleyeceğiz. Sen kemiklerini incele."

Andor, Lorraine'in içgüdüsel olarak geri çekildiğini hissetti ama itiraz etmedi. Bu kez ona doğru eğildi. Ya bir şey bulamazlarsa? Gitmeli miyiz? Hepinizin onun içime bir şey yerleştirdiğine inandığınızı söyleyebilirim.

Bir şeridin neye benzediğini biliyoruz. Dragomir ve Gary onlarla uğraştı. Her kadim onları gördü ve bir zamanlar onları çıkarmak zorunda kaldı. Eğer oradaysa, onu bulacaklardır. Endişelenmeyin. Arayan dört kişi var.

Andor onu rahatlatmak istedi. Eğer bir şey bulamazlarsa, paniğe kapılıp onlardan kaçması gerektiğine karar vermesini istemiyordu. Güvende olduğundan emin olana kadar yerleşkeden ayrılmasına izin vermeyecekti. Sergey'in ona ne yaptığını ya da ondan ne istediğini öğrenene kadar Andor onun güvenli bölgeden dışarı adım atmasına izin vermeyecekti.

Sandu ile birleşti, böylece kadim bedeninden sıyrılıp bir kez daha saf ruhtan başka bir şey olarak Lorraine'in bedenine girdiğinde, karşılaştıkları şeyi o da görebiliyor ve hissedebiliyordu. Gary'den gelen ışık o kadar parlak ve sıcaktı ki Lorraine'in vücudunun her yerini aydınlatıyordu. Dragomir ve Maksim de bu beyaz ısıya katkıda bulundu. Sandu şimdi daha da titiz ve endişeliydi, tıpkı diğeri gibi.

Karganın hayat arkadaşına saldırmasını izledikten sonra, Andor'un zihninde onun özellikle hedef alındığına dair hiçbir şüphe kalmamıştı. Sergey'in kadimlerin varlığını fark etmemesi için usta bir vampiri kurban ettiğini bilmek her şeyi daha da endişe verici hale getiriyordu. Andor her şeyden çok kadınına dönüştürmek ve onu iyileştirici dünyaya sokmak istiyordu. Sadece Karpatyalı olduğu için savaştaki becerilerinin üç katına çıkacağını biliyordu.

Sandu beyninin her kıvrımını, her vadiyi ve tepeyi, yamaçları ve gölgeleri dikkatle incelerken, kıymığa benzeyen hiçbir şey bulamadı. Andor kıymıkların çok küçük olduğunu ve dokunun içine gömülebildiğini biliyordu, böylece kendini tutturduğu şeyin bir parçası gibi görünüyordu. Yine de, kendini yüzeye tutturmak için kırırdasa bile, kıymığın dış kısımda yatıyor olması gerekirdi ve sanki ışık üzerine vursa da vurmasa da doku gölgede kalmış gibi küçük, karanlık bir nokta olurdu.

Andor geçmiş yüzyıllarda birilerini ararken birden fazla, her zaman bir büyücü şeridi bulmuştu. Sandu'nun tam olarak ne araması gerektiğini çok iyi bildiğini biliyordu, Lorraine'in sisteminde arama yapan diğeri gibi.

Hiçbir şey bulamadım. Sandu'nun güven verici konuşması gerekirdi ama konuşmadı.

Diğeri de Sandu gibi solgun ve bitkin bir halde ortaya çıktıklarında hepsi başlarını salladı. Andor Tarık'a baktı ve onun Gary ile uzun uzun bakıştığını gördü ve Tarık'ın koruyucusu ve danışmanı ile özel olarak iletişim kurduğunu anladı. Gary üçüzlerden birinin kendisine uzattığı bileği alırken bile başını salladı. Tarık içini çekti.

Tarık, "Anladığım kadarıyla ritüel bağı tamamlamamışsınız," dedi.

"Henüz değil," dedi Andor, ses tonu diğer adamı geri çekilmesi için uyarıyordu. Onu takip etmeyi ve korumayı seçmek bir şeydi, adamın ona ne yapması gerektiğini söylemesi başka bir şeydi. Kardeşleri gibi o da üzerlerinde herhangi bir otorite kabul etmiyordu. Yönetici prensin bu pozisyona layık olup olmadığından hâlâ emin değillerdi.

"Anlıyorum." Tarık sandalyesine geri oturdu. "Gölün hemen yanındaki küçük evi kullanabilirsin. Toprak mükemmel Andor ve Lorraine sen dinlenip iyileşirken orada rahat edecektir."

Andor irkildi. Bu, kendisi toprağın altındayken kadınının yalnız ve savunmasız olacağını hatırlatıyordu. Hayır, hepsi toprağın altındayken. Onun için bundan nefret ediyordu. Eğer kadın izin verirse uyuması için telkinde bulunabilirdi ama bu uyuyacağı anlamına gelmezdi. Ya da onu uyumaya zorlayabilirdi ve bu da yapmak isteyeceği son şeydi. Lorraine pek çok şeyi affedebilirdi ama zorlamayı affedeceğinden şüpheliydi.

"Charlotte'un arkadaşı Genevieve çocuklara göz kulak oluyor, aynı şekilde yerleşkede kalan başka bir çift de. Onlara eşlik etmekten memnun olurlar," diye ekledi Tarık.

Lorraine derin bir nefes aldı ve sanki oradan çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Onu suçlamıyordu. Uzun süredir onların incelemelerine maruz kalmıştı.

Hâlâ Sergey'in kızın içine bir şey yerleştirdiğinden şüpheleniyorlar. Bunu doğrudan Sandu'ya gönderdi. Adamın Lorraine'in ruhuna bağlı olduğunu ve sadece hayat arkadaşını bulmasının bu bağı koparacağını biliyordu. Bu arada onun zihnine dokunabilir ve duygularını hissedebilirdi. Bu, onu bulana kadar ayakta kalmasına yardımcı olacaktı.

Siz de bundan şüphelenmiyor musunuz?

Elbette şüphelendi. Sadece şüphelenmekle kalmadı, başka bir açıklaması da yoktu.

Onu dönüştürmelisin. Kanı bizimkiyle değiştirildiğinde ve insan bedeni öldüğünde, ektiği her şey çok daha savunmasız olacaktır.

O bunu biliyordu. Tarık da biliyordu. Lider bunu Andor'a söylemeye çok yaklaşmıştı ama Andor Lorraine'in kararlarını gerçekten istedikleri dışında bir şeye göre vermesini istemiyordu. Yeterince travma geçirmişti. Dönüşüm kolay değildi, başkaları onlara yardım etse bile ve sonra toprağın altında uyumak ve başkalarının kanıyla hayatta kalmak gibi şeyleri kabul etmek zorunda kalacaktı.

Onun elini tuttu ve dışarı çıktı. Evden çıkıp gece havasına girdiğinde, gökyüzünü incelemek için yüzünü kaldırdı. Gece çok hızlı geçiyor gibiydi. Kızın içinden geçen küçük ürpertiden onun da bunu hissettiğini anladı.

"Burası çok güzel," diye yorum yaptı.

"Öyle. Özellikle su ve ormanın bir araya geldiği bir arazi bulmuş olması hoşuma gitti, ancak burası açıkça modern bir mülk." Kardeşler Tarık'ın evini savunma amaçlı olarak nasıl konumlandığından bahsetmişlerdi. Daha sonra ana yerleşkesinin etrafındaki arazileri satın alarak diğer Karpatyalıların yakınlarına yerleşmesini sağlamış, böylece korudukları dünyayı yaşam arkadaşları ve umarım gelecekte doğacak çocukları için çok daha büyük ve güvenli hale getirmişti.

Lorraine ona baktı, küçük bir gülümseme belirdi ve aynı hızla kayboldu. "Şu haline bak, ne kadar da modern konuşuyorsun."

"Buranın herhangi bir tehdide karşı çok kolay savunulabilir olduğuna dikkat çekebilirdim. Kara, su ya da hava."

"Bunu fark ettim."

Onunla birlikte göle en yakın olan eve doğru yürüdü. Ana evden çok daha küçüktü ve arazideki diğer evlerden de biraz daha büyüktü. Detaylar çok çekiciydi. Bütün evler Tarık ve Charlotte'un evinin küçük birer kopyasıydı. Özellikle verandayı çok beğenmişti. Serin ve davetkâr görünüyordu. İçeride olmaktansa dışarıda olmayı tercih ederdi, daha doğrusu Lorraine'i bulana kadar tercihi hep bu olmuştu. Şimdi onunla her yerde olabilir ve mutlu olabilirdi.

"Onu durdurduğunuzda Tarık ne diyecekti?"

Bakışları onunkilere kaydı. Kız ona değil, evin dış cephesine bakıyordu. İnsan hayat arkadaşına yalan söyleyemezdi. Kaçınmak daha iyi bir yol olabilirdi. "Lorraine." Lorraine'in bakışları kendi bakışlarına sıçradığında iç çekti ve kendini onun yeşil gözlerine bakarken buldu. "Bazen bazı şeyleri olurlarına bırakmak daha iyidir. Çok kısa bir süre içinde çok şey yaşadın. Her şeyi aynı anda yapmak zorunda değiliz."

"Hayır, ama tüm bilgilerin elimde olmasını çok isterim. Ben böyleyim Andor. Bilinçli kararlar vermek için her şeyi bilmem gerekir. İşlemden geçirmem biraz zaman alıyor ve sonra bildiklerimle elimden gelenin en iyisini yaptığımı hissediyorum."

Elini tuttu ve onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Kapıya doğru el salladığında, kapı davetkâr bir şekilde içeriye doğru açıldı. İçeri adımını attı ve ayaklarının altında ve çevresinde bir güç dalgası hissetti. Bu yapı korunuyordu. Bu onu daha iyi hissettirdi.

Lorraine'in elini çekiştirdi. Lorraine eşikte durmuş karanlık içeriye bakıyordu. Hemen içeriye doğru elini salladı ve ışıklar yandı. Parke zeminler parlıyordu. Odada görebildiği mobilyalar vardı. Derin bir nefes aldı ve içeri adım attı. Adam onun yüzünü izledi ve yere baktığını gördü. O da o güç dalgasını hissetti.

"Ev korunuyor. İçeri girmemize izin verdi çünkü Tarık bize onay verdi," diye açıkladı ama onun tereddütünün, üniversiteden ailesinin evine döndüğünde içine düştüğü kâbustan kaynaklandığını biliyordu.

Onun yanından geçip ön odada durdu ve her şeyi incelemek için arkasını döndü. "Bir banyo ve gerçek bir yatak için çok minnettar olacağım. Sırt çantamı hatırladığınız için teşekkür ederim."

Çantasının, geldiklerinde birinin koyduğu yerde, duvara dayalı durduğunu gördü. "İçindeki şeyler senin için önemli."

Çok rahat görünen bir kanepeye uzandı. Adam onun yanına oturdu ve kadın titreyince elini şömineye doğru salladı. Şömine hemen canlandı, alevler titreşip dans ederek odaya sıcaklık kattı.

"Lütfen söyle bana, Andor."

Lorraine bir şey istediğinde ona karşı koymak mümkün değildi. Sızlanmıyordu. Sadece kibarca isterdi ve tıpkı sırt çantasındaki eşyalar gibi bunun da onun için önemli olduğunu söyleyebilirdi.

"Sizi dönüştürdüğümüzde, insana dair tüm izler kaybolacak. Damarlarında Karpat kanı akacak. Eğer Sergey sende bir şey bıraktıysa-"

"Hepiniz onun yaptığına inanıyorsunuz, ben de öyle," diye araya girdi. Adam başını salladı. "Başka makul bir açıklama yok. O halde, Ne bırakırsa bıraksın saklamakta zorlanacaktır. Karpat kanı hiçbir vampirle iyi karışmaz. Ayrıca, uyku döngümüz boyunca benimle birlikte olursun ve seni daha iyi koruyabilirim."

Uzun bir süre oturup eline, özellikle de sol eline baktı. Ona uzandı ve avucunu yavaşça parmaklarının üzerinde kaydırды.

"Ne oldu?"

"Annemin alyansları bende. Hep onları takacağımı düşünmüştüm. Parmaklarınızda hiç yüzük yok. Bunun nedeni yer değiştirmeniz mi, yoksa insani bir tören olması mı?"

Sesinde pişmanlık var mıydı? Onun hiçbir şeyden pişman olmasını istemiyordu. "Her Karpat çiftinin sahip olduğu şey farklıdır, çünkü hepimiz farklıyız. Sen benim hayat arkadaşımın, ben de senin. Eğer yüzük takmayı seçersek, onlarla yer değiştirmek hiç de zor olmaz."

Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı ve ilk kez gerçek bir mutluluk gözlerine yansıdı. "O zaman sanırım devam etsen iyi olur."

Kaşlarını çattı. "Bir şey kaçırdım."

"Bana üç kan değişimi gerektiğini söylemişsiniz. Biz sadece bir kez yaptık. Eğer bunu yarın akşama kadar yaparsak, ikinci kan değişimini şimdi yapsan iyi olur. Yarın beni dönüştürebilirsin, değil mi?"

"Lorraine, düşünecek zamanın olmadı. İşleri ağırdan almayı seviyorsun."

"Bana Karpatyalı olmam gerektiğini ilk söylediğinden beri bunu düşünüyorum. Bana ne kaldı ki? Ailem öldü. Hepsi öldü. Hiç arkadaşım yok. Başka akrabam yok. Sen, Ferro ve Sandu varsınız. Gary var. Buraya uyum sağlamayı umuyorum ama eğer sağlayamazsam ve sen de istersen birlikte başka bir yere gidebiliriz. Seninle olmak istediğimi biliyorum."

Andor onu kollarının arasına almaktan kendini alamadı. Asla pişmanlık duymaması için emin olmak istemesine rağmen, ağzıyla onun boynunu okşadı. "Csecsemö, bunu bizim için istiyorum ama çok emin olmalısın. Dönüşüm sırasında acı çekeceksin. Ben senin yanında olabilirim, diğerleri de acının çoğunu azaltmaya çalışacaklar ama hepsini engelleyemeyiz."

"Alternatifi o kadar da iyi değil. Ayrıca, bütün gece ağızımda bu tat vardı ve hatırladığım kadar iyi olup olmadığını görmek istiyorum."

Dili kadının çarpan nabzının üzerinde kaydı. Dişleri onu çağıran noktanın üzerinde hafifçe gezindi. Onunla sevişmeyi her şeyden çok istiyordu ama vücudunun iyileşmeye ihtiyacı vardı ve o işleri yarım yapacak bir adam değildi. Dişlerini derinlemesine batırdı ve kadının o erotik ısırtığı daha fazla deneyimlemesine izin verdi, acının parıltısı yerini saf zevkten başka bir şeye bırakmadı.

Birinin hayat arkadaşından beslenmenin ne kadar erotik olabileceğini bilmiyordu. Vücudu neredeyse alevler içinde kaldı, kanı kasıklarında sıcak bir şekilde birikti. Zihni onunkini buldu ve kadın ihtiyaçtan kayganlaşmıştı, vücudu huzursuzca hareket ederken meme uçları çakıllaşıyor, göğsüne doğru itiliyordu. Acele etmedi, her damlanın tadını çıkardı. Onun tadı şimdiye kadar deneyimlediklerinin en iyisiydi ve arzusuna karşı koymak zordu, ama yeterince aldığında kendini durmaya zorladı.

Sıra ondaydı ve tüm vücudu beklentiyle sıkıştı. Ağzı teninde gezindiği anda başını geriye attı ve kükredi. Tüm vücudu sertleşmiş ve acıkmıştı. Çok muhtaçtı. O halde seksin anlamı buydu. Arzulamak. Açlık. O kadar güçlüydü ki, ona karşı koymak mümkün değildi.

Seni çabucak dönüştürsek iyi olur, sıvamet, yoksa ikimiz de kan almaktan kurtulamayız.

Parmakları adamın tenini, zihninin duvarlarını ve güneşin kavurduğu kasıklarını okşadı.

Hiç yardımcı olmuyorsun.

Hayır, yardım etmem mi gerekiyordu? Sana neyi kaçırdığımızı göstermem gerektiğini sanıyordum. Çabuk iyileşmelisin. Tek söylediğim bu.

Parmakları okşamaya devam etti ve adamın akli başında olan kısmı onu durdurması gerektiğini biliyordu. Çoğunlukla akli başında değildi.

13

Belli ki çok fazla kıyafet giyiyorsun.

Lorraine'in sesi Andor'un zihninin duvarlarını öylesine yakından okşuyordu ki, siki patlamak üzereydi. Kadın haklıydı, çok fazla kıyafet giyiyordu. Parmaklarının taş gibi sert etine fiziksel dokunuşuna ihtiyacı vardı. Kadının eli üzerinde kaydı, pantolonunun üzerinden geçti ve Andor saf ihtiyacın sarsıntısını ve zonklamasını hissetti.

Elini salladı ve ona karşı tamamen çıplak kaldı. Giysilerinin tenine sürtünmesine dayanamıyordu. Onun da çıplak olmasını istiyordu. Bunu başarması bir saniyeden az sürdü. Kahkahası nazikti, zihninde alay ediyordu.

Plan bu değildi. Senin çıplak olman ve bana ihtiyaç duyman gerekiyordu. Şimdi ikisi de oldu. Bundan nasıl kurtulacağız?

Tam bir kan değişimi için yeterli miktarda kan aldığını anladığında elini nazikçe ağzıyla göğsü arasına soktu. Kalbi, onun dünyasına ve kendisine bir adım daha yaklaştığını bildiği için daha hızlı atıyordu. Vücudu kontrolün tam sınırında hissediyordu. Artık onun kanını almıyor olsa da, ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Beslenmeyi kesmesi için verilen küçük emre itaat etti ama göğsünden karnına doğru öpücükler kondurdu. Öptüğü her yerde arkasında ateşten bir iz bıraktı. Yere doğru kayarak bacaklarının arasına sıkıştığında saçları adamın kalçalarına değdi ve ağzı gezinmeye devam etti. Vücudunun üzerinde gezinen ipeksi kütlenin hissi daha fazla sıcak kan gönderdi

O kadar dolu ve kalın olana kadar horozuna koştu ki ayak parmaklarına kadar hissetti.

Yüzünü görebilmek için saçlarını avucunun içinde sıktı. Kasıklarına doğru öpüşürken onu izlemesi gerekiyordu. Gözlerinde o aç, yoğun arzu vardı. Bu bakışa bayılmıştı. Bu görüntüyü her zaman yanında tutacağını biliyordu. Başını aşağıya indirdi ve adam onun nefesini hissetti, sıcaktı, sikinin tepesinde. Küçük damlacıklar dışarı sızarak onu baştan çıkarıyordu. Bir an için onu yutabileceğini düşündü ama onun yerine önce taşaklarını, sonra da şaftını yaladı.

Tüm vücudu ihtiyaçla titredi. Bu kez onu en çok ihtiyaç duyduğu yere yönlendirmek için saçlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Uzun kirpiklerini kaldırdı ve ışıltılı yeşil gözleriyle ona baktı. Alay ediyordu. Onunla alay ediyordu. Adamın siki beklentiyle sarsıldı. Lorraine ile hayat her zaman bir macera olacaktı çünkü o beklenmedik şeyler yapıyordu.

Çok dikkatli olmamız gerektiğini hatırlattı. Şifacı sana hemen yere yatmanı söyledi. Yaraların için endişeleniyordu.

Herhangi bir yarası olduğunu unutmuştu. Aletin içinde kan dolaşıyordu. Kalp atışları kasıklarında yoğunlaştı. Kulaklarında garip bir uğultu vardı. Vücudundaki her hücre canlı hissediyordu. Bekliyordu. Bekliyordu. Ciğerleri yanana kadar nefesini tuttuğunu fark etti.

"Lorraine." Onun adı bir emirdi. Güçlü bir emir. Boğuk bir sesle çıktı. Neredeyse çaresiz. Olması gerektiğini düşündüğü kadar otoriter değildi, ne kadar çaresiz olsa da.

Kadının sıcak nefesi tekrar adamın üzerinde gezindi ve kasları gerildi. Gözleri mutlulukla güldü ve bu onu yakaladı. O anda sadece ikisi vardı, dünyanın geri kalanı dışarıda kalmıştı. Her sorun. Sadece Lorraine ve Andor vardı.

Sonra ağzı onu içine aldı ve aklı başında bir düşünce kalmadı. Ağzı sıcak ve ıslaktı, adamın üzerinde sıkıca kayıyordu. Dili dans ediyor ve okşuyordu. Bir çeşit

Şaftına doğru titreşimler gönderen ve tepesini patlatan bir uğultu. Hayatında gördüğü en seksi şeydi, bacaklarının arasında diz çökerken ağzı onun üzerinde hareket ediyordu.

"Gözlerini benden ayırma, sívamet."

Ona bu kadar zevk verirken onu izlemesini izlemek düpedüz erotikti. Bu da asla kaybetmek istemediği bir başka görüntüydü. O yeşil gözler, ağzının onu yuttuğu gibi onu yutuyordu. Sıkı ve sıcak. Dili onu düşüncelerden arındırmış, saf duygulara dönüştürmüştü. Kalçaları hareket etmeye başladı, küçük itişler onu daha derinlere götürüyordu. Dikkatli ve çok nazikti ama yüzyıllardır sahip olduğu kontrol ve disiplin kadının dilinin her darbesinde yok oluyordu.

Omuriliğinin dibinde alevler horozunun dibinde cızırdadı. Ağzı tekrar onun üzerinde kaydı, çok sıkı. Çok sıcaktı. Alevler ayak parmaklarından, baldırlarından yukarı fırladı ve sonra taşaklarını yalamak için uyluklarında dans etti. Sıcaklık muazzamdı. Ateş omurgasını yaktı, karnını sardı ve siki bir volkan gibi patlarken bir ateş fırtınasına dönüştü. Jet üstüne jet. İp üstüne ip. Sıcak tohum ondan patladı. Başını geriye attı ve onunla göz temasında kalmak için savaşıırken bile kükredi.

Topuklarının üzerine çöktü, ağzını silerken gözleri ona gülümsüyordu. Görünüşe göre seksten hoşlanıyorsun Andor.

Kullanacağı kelime beğenmek değildi. Nabzı sakın, sabit bir atışa dönmek için mücadele etti. Ona cevap vermeden önce nefes alabilecek hale gelene kadar bekledi. "Görünüşe göre seksi seviyorum. Yüzyıllar boyunca çok şey öğrendim. Hayat arkadaşlarımızı memnun etmek için her şeyi inceliyoruz. Sanırım senin beni memnun ettiğin gibi ben de seni memnun etmeyi başarabilirim."

"Şifacı toprağa gitmen gerektiğini söyledi."

"Şifacı yere inebilir. Hâlâ biraz gecem var ve bunu değerlendirmek niyetindeyim." Onu dikkatle izliyordu ve küçük bir endişe belirtisi gördü. "Ne oldu Lorraine?" Ona işaret etti ve bacaklarının arasındaki noktayı gösterdi. Lorraine tereddüt etti ama tekrar ilerledi. Göğüsleri adamın kalçalarına, sonra da bacaklarına değdi.

kasık. Bir farkındalık sarsıntısı sikini okşadı. Teni saten gibiydi. "Ne var, csecsemõ, sadece bana söylemen yeterli."

Eli hareket etti. Parmakları uyluğunun iç kısmına kaydı ve shaftını okşadı. Ona dokunmakta ya da ağzına almakta hiç zorlanmıyordu ama şimdi beklenmedik bir şekilde utanıyordu.

"Seninle seks yapmayı beklemiyordum Andor. Hem de hemen. Yaralı olduğumu biliyorum ve zamanım olduğumu düşündüm ..." Küçük bir kaş çatmayla sözlerini tamamladı.

Başparmağının ucuyla kızın ağzının kıvrımını ovuşturdu. "Korkuyor musun?" Çok fazla şeyden korkmuyordu ve ona oral seksi başlatan da kendisi olmuştu.

Başını iki yana salladı. "Kamp yapıyordum. Temizlenmek için çok fazla şansın yok. Sadece elinizi sallıyorsunuz ve tertemiz oluyorsunuz ve cennet gibi kokuyorsunuz. Ben kokarca ya da onun kadar korkunç bir şey gibi koktuğuma eminim."

Gülmek istedi. Bunu o kadar kolay yapabiliyordu ki. Sesindeki o hafif mizah, onun için önemli olmasına rağmen, duruma ve kendisine hâlâ gülebildiğini söylüyordu. Ona aşık olmak için daha fazla neden.

"Daha fazla el sallayabileceğini düşünüyordum, ama bu sefer bana doğru."

Şimdi kahkahası gözlerinden okunuyordu. Karşılık vermekten kendini alamadı. El salladı ama buna ihtiyacı yoktu. Hiç ihtiyacı olmadı. Ona göre kadın toprak gibi ve mükemmel kokuyordu. Yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve ağzını almak için eğildi. Onu öpmek beklemediği başka bir tür cennetti. Ağzındaki ateş adamın sikinin üzerine yayılmıştı. Birkaç dakika boyunca onunla birlikte yandı ve sonra onu kollarına alıp ana yatak odasına götürdü.

Yatak, Lorraine'in gelişini beklemek üzere çoktan hazırlanmıştı. Charlotte'a Lorraine'i yerleşkeye kabul ettiği için teşekkür etmeyi aklına not etti. Yatak yumuşaktı ve kadını tam ortasına yatırdı, üzerine çıktı, kalın yorganın esnekliğini ama altındaki yatağın sertliğini hissetti. Kadının saçları beyaz yorganın üzerine yayılmış, kahverengiden çok kızıl görünüyordu,

Pencerelerden içeri sızan ay ışığının altın tonları parıltıyordu. Yeşil gözleri onunkilerde sabitti. Tüylü ve koyu renk kirpiklerinin altın rengi uçları dalgalanıyor, yüzünün güzelliğine dikkat çekiyordu.

Andor onun yüzünü çerçeveledi, kalçalarını onunkilerin arasına sıkıştırdı, bakışları onun üzerinde sahiplenici bir şekilde gezindi. Hayatında hiç sahiplenici hissetmemişti. O tamamen görev ve onurla ilgiliydi. Maddi şeyler onun için çok az şey ifade ediyor ya da hiç etmiyordu. Karpatyalılar servetlerini araç olarak kullanmak için edinirlerdi. Onları bir kıtadan diğerine götürecek birkaç uçağa sahip olduklarını biliyordu. Bu para gerektiriyordu ama modern dünyaya ayak uydurmak için bunu yapacak araçlara sahip olmaları gerekiyordu. Şu anda önemli olan tek şey, dünyasında sahip olmak için ölebileceği tek şey Lorraine'di.

Ben bir mülk değilim, aptal adam.

Sesindeki şefkat neredeyse onu çözüyordu. Duyguları kabardı, keskin ve korkunçtu, o kadar güçlü ve yoğun bir aştı ki, daha önce hissettiği ya da deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve eğer beni kurtarmak için ölürsen, birlikte olamayız, o yüzden ölmek yok, diye ekledi.

O mizah vardı. Bu onda vardı. Ona bu verilmişti. İçi ve dışı çok güzel bir kadın. Gerçek bir savaşçı. Zeki ve mizah duygusuna sahip. Her şeye sahipti ve bir şekilde evren onu ona vermeye tenezzül etmişti.

Bakışları adamın yüzünde geziniyor, ona sevgiyle dokunuyordu. O da bunu hissetti. Bunu söylemesine gerek yoktu, çünkü ona bakışlarından anlaşıyordu.

"Beni tekrar öp, Andor. Beni öpmene bayılıyorum."

Sesi hem muhtaç hem de ahlaksız geliyordu. Onu baştan çıkarıyordu. Onun küçük sireni. Onu öptü çünkü ona karşı koyacak bir şey yoktu ve bunu yapmak istemiyordu. Onun öpücüklerini arzuluyordu. Onun vücudunu sertleştirmesini ve talepkâr olmasını seviyordu. Bunun ikisini de ele geçirmesine izin verdi, sadece ağzına tapmakla başlayan yavaş bir yanma. Dişlemek. Isırmak. Yalama. O şehvetli yayı izleyerek. Nefes almak ve nefes alışverişinde bulunmak.

Vücutunun üzerinde yatarken, teni onunkinin altında kayarken, o kadar yumuşaktı ki, onun her santimini içinde ve dışında hissedene kadar hisler ona çarptı. Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi, ihtiyaçla sızlamasına, açlıkla yanmasına ve duygularla, ona duyduğu aşkla uçmasına neden olan o yüzü. Başını eğdi ve öpücüklerini boğazına, çenesinin üzerinden ağzının kenarlarına doğru bastırdı. Alt dudağını dişleriyle çok nazikçe çekiştirdi, vücutunun ve onun vücutunun her farkındalığının ve aralarındaki farkların tadını çıkardı.

Onu tekrar tekrar öptü ve kalbinden geçenleri kelimelerle ifade etmedi. Bir erkeğin bir kadın için bu kadar çok şey hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Yüzyıllar boyunca yaşamış ve aşık erkeklerin zihinlerine dokunmuştu. Hatta bir anlığına Dragomir'in Emeline'e olan aşkını bile paylaşmıştı. Yine de bu onu Lorraine'e karşı hissettiklerine hazırlamamıştı.

Onları sonsuza dek birbirine bağlayan ritüel bağlayıcı sözleri söylediğinde, ona kalbini vermişti. Ona ruhunu vermişti. O ana kadar bu kelimelerin ne anlama geldiğini düşünmemişti, onu öpüyor, zihnine ve bedenine alıyordu. Onun tadını. Hissini. Her santimini. Onun için yaratılmıştı. Bunu kesin olarak biliyordu.

Beni ağlatacaksın.

Seni seçmediğim için, benim seçimim olmayacağın için endişelendin. Aşkı asla bilemeyeceğinden endişelendin.

Çok fazla şey görüyorsun.

Başını kaldırıp ona baktı, bakışları güzel kemik yapısı ve tüylü kirpiklerinin üzerinde gezindi. Kalbine ve ruhuna sahip olan, onları her zaman elinde tutacak olan kadının üzerinde.

Seni görüyorum, Lorraine. Bir an bile benim seçimim olmadığını düşünme. Kalbimde olmadığını. Senden başka hiçbir şeyi ya da kimseyi göremiyorum.

Yüksek sesle konuşabilirdi ama telepatik olarak konuşmak çok daha samimiydi. Onun kalbini, ona olan sevgisini hissedecekti, zihni boyunca her vuruşta onun kelimeleri

yarattı. Gözyaşları kirpiklerinin ucunda parlıyordu ve adam onları dudaklarıyla aldı.

Sadece seni görüyorum Andor, diye cevap verdi. Göğüslerini Andor'un göğsüne bastırarak yukarı doğru kalktı, kalçaları sanki vücudu Andor'unkine aynı derecede açmış gibi hafifçe kıpırdandı.

Sözlerindeki gerçekliği ve biraz da şaşkınlığı duyabiliyordu. Bu da hoşuna gitmişti, sesindeki tatlar. Onu bu kadar çabuk sevmeyi beklemiyordu. Hayat arkadaşlarının çekiciliğini anlamıyordu ama orada olduğunu biliyordu. Daha da önemlisi, Lorraine ona bu kavramdan ve onun kendisi olduğundan bahsettiğinde, onu bilinçli olarak incelemişti. Lorraine onun zihnine girmiş ve kim ve ne olduğunu, neyle ilgili olduğunu öğrenmeye çalışmıştı. Ona anlatabilirdi. Onun karakteri tek bir kelimedede toplanmıştı: onur.

Dişleriyle onun çenesini ısırdı. Sadakat de öyle. Onur ve sadakat. Daha pek çok şey var Andor, hepsi iyi, hepsi bana hitap eden özellikler. Ben de onur ve sadakate inanırım.

Bunu biliyordu. Başını göğsünün cazibesine doğru eğdi. Dili meme ucunu okşadığı anda kız sıçradı. Başını kaldırıp hızla ona baktı ve tepkisini değerlendirdi. "Çok hassassın."

"İyi anlamda."

Ona gülümsedi ve başını bir kez daha göğsüne doğru eğdi. Her iki memenin de her santimini tanımak için zaman ayırdı. Kıvrımları çok belirgindi, emmeden önce parmaklarıyla fiske atıp kızdırmaktan hoşlandığı zirveye ulaşan o yuvarlak tümsekler, meme ucunu ağzının çatısına bastırıyor ve kız haykırp altında kıvrana kadar diliyle okşuyordu.

Onun hissettiklerini hissetmek için zihnine dokundu. Vücudu kaygan ve arzuyla sıcaktı, ona ihtiyaç duyuyordu. Tıpkı onun vücudunu canlandırdığı, her sinir ucunu ateşlediği gibi, o da aynısını onunkine yapıyordu. Bacaklarından birine uzanıp, onu etrafına sararak, onu kendisine daha da açarken, tekrar ağzına kadar öptü. Diğer bacağını tutup kaldırdı ve onu da aynı şeyi yapması için cesaretlendirdi.

ayak bileklerini adamın sırtının alt kısmına bağlayana kadar.

Onun zihnine bir kez daha dokundu. Hiç endişe yoktu. Kadını korkusuz ve istekliydi. Muhtaç. Yumruğuyla horozunun ağır çevresini daire içine aldı, geniş kafasını kaygan girişine oturttu. Sıcaklık onu kavurdu. Onu çekti. Onun da ihtiyacı vardı. Daha derine itti ve ezici his onları zevk içinde boğmakla tehdit ederken ikisi de aynı anda ürperdi.

Sıkı kasları ona karşı koydu ve sonra yavaşça gevşeyerek daha derine itmesine izin verdi, böylece sikiinin ipeksi, sıcak bir yumrukla sıkıca kavrandığını hissetti. Başını geriye attı, bu hissin tadını çıkardı, ona verdiği diğer pek çok hissin yanına koydu. Bu en üst noktaydı, onu çevreleyen, onu karşılayan, onu dışarıda tutmaya çalışan ama yine de onu içine çeken o yavaş yanan sıcaklık. Çağırın. Cazip. Duygular üzerine akıyordu. İçine. Onu dolduruyordu. Bütün olana kadar içindeki tüm o parçalanmış ve yırtılmış yerleri doldurdu.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve ellerini başının yanındaki şiltenin içine sokarak aşağıya, doğrudan gözlerinin içine baktı. Onu bu şekilde tuttu, altında kıstırdı, gözleri onunkileri esir aldı. Tet vigyázam. Onu duyabilmesi için tekrarlardı. Onu anlasın. Bir daha asla şüphe duymasın. Tet vigyázam. Başını eğip kızın ağzına bir öpücük kondurdu. Aynı zamanda kalçalarını sertçe itti, kendini derinlere gömdü, onun her santimini almak için ince bariyerini aştı. Bedenini, kalbini ve ruhunu istiyordu.

Nefesi kesildi ve kaskatı kesildi, onun altında dondu kaldı. O da kıpırdamadan durdu, bakışlarını serbest bırakmayı reddetti. Tet vigyázam seni seviyorum demek Lorraine. Ve seviyorum. Benim dilimde ya da senin dilinde. Hangi dilde olursa olsun. Seni seviyorum. Aklında hiçbir şüphe kalmasını istemiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Ne olursa olsun, bunu birlikte yapacağız.

Kadının vücudunun yavaşça onunkinin etrafında gevşediğini hissetti. Onu kavrayan mengene hareket etmesine yetecek kadar gevşedi. Gülümsemesi kararsızdı ama oradaydı. Ona aşık olduğunu biliyorum

Sen, Andor. Seninle ilgili her şey, hatta toprakta yanında uyumamı isteyeceğin gerçeği bile.

Bunu o istedi. İstedi. Onun yanındayken, ona hiçbir zarar gelemezdi. Ritmi ayarladı. Nazikçe. Şefkatle. Kalbinin içi dışına çıkmıştı. Ruhunu, onun için yüzyıllar boyunca koruduğu o parçası, o kadar parlak ve sıcak, o kadar güçlü bir ışıkla parlıyordu ki, sanki içten dışa yanıyormuş gibi hissediyordu.

Onu sevdi. Onu seçmişti. Onun hayatını, onun dünyasını seçiyordu. Kalpleri biraz çılgınca atıyordu ama birlikte. Kadının nefes alış veriş düzeni düzensizleşti, adamınki ise zorlaştı ama adam ağzını kadınıninkine her eğdiğinde nefes alışverişinde bulundular, hava alışverişini yaptılar. Zihni sıkıca onunkinde kaldı, sikişinin her vuruşunu hissetti, onu gerdi, ona sahip çıktı, o ise onu saf ateşten bir kılıfla çevreledi. Adam ona binerken oluşan sürtünme olağanüstüydü. Sanat. Saf güzellik.

Lorraine bir hayat arkadaşının olabileceğini düşündüğü her şeydi ve çok daha fazlasıydı. "Tet vigyázam." Bunu yeterince söyleyememişti. Parmaklarını Lorraine'in parmaklarına doladı, onu altında tuttu, gözlerinin içine baktı, vücudu yanıyordu, cennetteydi.

Şimdiden, çok yakında, bu his ayak parmaklarında başlayıp baldırlarının arkasına doğru ilerliyordu, alevler bacaklarını yalıyor, bir ateş fırtınasını tutuşturmakla tehdit ediyordu. Nefes alış veriş düzeni düzensiz ve sıkıntılıydı, kalçaları onunkilere uyacak şekilde hareket ediyordu, kılıfı o kadar sıkı kavriyordu ki sanki canlı canlı yutulmuş ve o ipeksi, kavurucu sıcak yumruk tarafından boğuluyormuş gibi hissediyordu.

"Benimle gel, hân sívamak." Bu bir emirdi, daha azı değil.

Bakışları onunkilere yapıştı ve adam en başından beri ihtiyacı olan şeyi gördü. Onun tam güvenini. Bıraktı, kalçaları kıpırdadı, dalgalar yoğun, kılıfı onu sıkıştırarak kadar güçlüydü ve sonra alevler taşaklarına ve orada kaynayan tohuma ulaştı. Sanki kadın bir dinamit lokumuna kibrit çakmış gibi, adam patladı, uzun bir patlama oldu, fişkırarak sular kadının kılıfının duvarlarına sıçradı ve kadının içinde daha da güçlü dalgalanmaları tetikledi.

Birlikte atladılar, yükseldiler, titrediler, kalpleri aynı vahşi ritmi korudu. Andor kontrolden çıkmaktan hoşlandığını fark etti. Yüzyıllar boyunca tam bir disiplin içinde yaşamıştı, onun kendisini bıraktığı gibi bırakabileceğini hiç düşünmemişti. Hissetmekte, duygularda büyük bir özgürlük vardı.

Nefesini geri alabildiğinde onu öptü, onun zevkini tattı. Onu nasıl sevdiğini tattı. Bunun da tadını çıkardı ve daha sonra çıkarıp bakmak üzere zihnine kilitledi. Çok fazla yeni his vardı. Çok fazla ezici arzu ve duygu. "Teşekkür ederim Lorraine. Bunu ne kadar söylesem azdır." Lorraine'in göz kapaklarına, burnuna ve çenesine öpücükler kondurdu. Gün doğumunun çok yakın olduğunu bilmesine rağmen gecenin geri kalanında orada kalabilirdi.

"Andor?" Lorraine'in sesi titriyordu. Nefesi aniden sesine karıştı. "Tatlım, hemen hareket etmelisin, bırak beni."

"Sorun nedir?" Adam şaşkıındı. Sesindeki korku ve endişe titremesi çok gerçektir. Bunu onun zihninde hissetti. Hâlâ vücudunun hissettiği şeyin etkisindeydi. Neredeyse coşku. Kesinlikle, kendinden geçmeye çok yakın bir şey yaşamıştı ve bu sadece bedeniyle ilgili değildi. Tüm benliği, tüm varlığı için içine girmişti. "Csecsemõ?"

"Sanırım yine kanaman var. Tatlım, hemen kıpırda da bakayım." Elleri adamın göğsündeki ağır kasları itti. "O yaralardan herhangi birini açarsak hepsi beni öldürür. Sana zaten çok fazla kan verdiler ve kaç tane iyileştirme seansı yaptıklarını bilmiyorum. Sen ve diğerlerinin savaşta aldıkları yaralar yüzünden Gary çok yorulmuştu. Tam ayrılırken Tarık'ın ona yere yatmasını emrettiğini duydum."

Andor ona gülümsedi ve çenesindeki karanlık, gölgeli kıllarla çenesini okşadı. Ardında bir çilek lekesi bıraktı ve çenesindeki o küçük noktayı öptü. "Gary'nin cevabını duydun mu?"

"Hayır."

"Carpathian'daydı ve sanırım bir cümlede mümkün olduğunca çok küfür etmeyi başardı. Bu Tarık'ı ona başka bir emir vermekten alıkoymazdı. Gary şu anda yerde. Ferro, Isai, Sandu ve Dragomir de öyle."

"Ferro ne kadar kötü yaralandı? Ve konuyu değiştirme." Elleri daha sert itti. "Çekil, hemen şimdi, Andor."

Güldü. Tam bir kahkaha. Bu şekilde gülebileceğini bile bilmiyordu, bu yüzden ses irkilticiydi. Şok edici. "Tarık'ın Gary'ye emir verdiği şekilde bana emir verdiğine inanamıyorum. Ben senin hayat arkadaşınım Lorraine."

Yeşil bakışlarını ona dikti. "Aynen öyle. Benim rızam olmadan bizi geri dönülmez bir şekilde birbirimize bağladığında ikimiz için ettiğin yeminleri not aldım. Bedenin bana emanet edildi, o yüzden üzerimden kalk seni koca sersem ve bırak seninle ben ilgileneyim."

Hâlâ gülüyordu. Mutluydu. Onun otoriter ses tonunu seviyordu. Bu onu yeniden sertleştirdi ve yapmak istediği son şey o sıcak şehvetli zevk cennetinden çekilmektir. Yine de haklıydı, ıslak kayganlığın karnına yayıldığını ve üzerine kan bulaştığını hissetti. Küçük bir iç çekişle geri çekildi ve yuvarlandı. Kadın hemen doğrulup gözlerini kocaman açtı.

"Kanaman var."

Bu bir suçlamaydı. Buna gülmek bile istedi. "Biliyorum, csecsemö, ama inan bana, o birkaç damla kana değdi."

"Birkaç damla kanmış, kışımın kenarı," diye karşılık verdi ona, o güne kadar duyduğu en tatlı, en sert ses tonuyla. "Bana şimdi ne yapacağımı söyle. Kanıma ihtiyacın var mı?"

Kadının bakışlarının karnındaki kandan uzaklaştığını fark etti, bunu engellemeye çalışmasına rağmen nefretinin arttığını gördü.

"Şifacı içten dışa doğru çalışıyor, bu yüzden içerideki hasarın çoğu onarıldı. Gördüğünüz şey sadece

yüzey yırtılması. Her şeyden çok kozmetik bir durumdur. Endişelenmenize gerek yok. Bunu kendim durdurabilirim."

"O zaman yap. Tamam. Şimdi. Kan lazım mı?"

"Lorraine, şuna bak. Benim için korkuyorsun ve buna gerek yok-"

"Neredeyse ölüyordun. Belki de öldün, bilmiyorum. Tek bildiğim seni bulmak için çok karanlık ve soğuk bir yere gitmek zorunda kaldığım ve bunun korkunç olduğu. Herkes gittiğini söyledi. Gary ve Ferro defalarca gittiler. Sandu gitti. Sonra bana seninle aralarındaki tek bağın bizim bağımız olduğunu söylediler, yani belki de komada değildin ve ölmüştün. Bu senin dünyanın ve senin inançların Andor, ama ben seni gördüm. Seni öyle gördüm."

İtiraf ondan fışkırdı. Hayır, travma. Kardeşlerinin ve şifacının onu ölümler ve ölmekte olanlar diyarından almak için çıktıkları yolculuğun Lorraine'e duygusal olarak neye mal olacağını düşünmemiştir. "Sívamet, benim için çok korktuğun için üzgünüm. Öyle kalmana gerek yok. Artık bu yaralar yüzünden ölemem. Çoğunlukla onarıldılar. Burada bulunan iyileştirici toprak olağanüstü. Bana tahmin edebileceğinizden daha hızlı yardım edecek." Sızan kanı avucunun içiyle kapattı ve daha önce birçok kez bağırsaklarını sökmeye çalışan ve neredeyse başaran usta vampirin yaraladığı bölgeye sıcaklık gönderdi. Parmaklarının etrafında ışık patladı ve o şok edici ısı patlamasını hissetti. "Artık kapandı. Kan, bir insanın düşerken dizini sıyrmasından beklenecek kadar fazla değil."

Avucunu yaradan uzaklaştırdı ve aşağıya baktı pürüzsüz karnına baktı. Nefesini bırakırken yüz hatları rahatlamıştı. "Tamam, biraz paniklediğimi itiraf etmeliyim."

Elini tuttu ve parmaklarını muhtaç horozunun etrafına sardı. Kadın ona ters ters baktı. "Gary sana onay verene kadar oyun oynamayacağız."

İçten içe başka bir adamın ona kadınıyla sevişip sevişemeyeceğini dikte etmesine izin vermesi fikrine gülmek isterken kaşlarını çatı. "O şifacının seks hayatımız üzerinde hiçbir söz hakkı olmayacak."

Ne olursa olsun." Her bir kelimeyi hırıldayarak söylüyor, bir kurdun sesine olabildiğince yakın bir ses çıkarıyordu.

Kendini onunla bir bakışmanın içinde buldu. Onun kadınına. Aşk kalbini sızlatıyordu, orada çok şey vardı. Vücudunun her yerine yayılmıştı. İç çekerek savaşı ona bıraktı. Ona Karpatların insanlar gibi göz kırpmaya ihtiyaç duymadıklarını söyleyecek değildi. Bu, daha sonra, Karpatyalı olduğunda, göz göze geldikleri bir mücadeleyi gerçekten kazanabileceği anlamına geliyordu.

"Seninle her şey eğlenceli," dedi. "Ya da şehvetli. Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Yaşananlardan ve arkadaşlarının sana sırt çevirmesinden sonra, bu güvenin kolay olmadığını biliyorum, bu yüzden bir hediye olarak daha da değerlidir."

"Bana Ferro'nun yaralarından bahset," diye ısrar etti Lorraine. "Gary'ye seni ispiyonlamayacağım ve seni ne kadar sevdiğimi de söylemeyeceğim çünkü şu anda bunu hak etmiyorsun ama içinizden biri gerçekten yaralandığında bunun neden hep örtbas edildiğini bilmem gerekiyor."

Kadın adamın sikini bırakmamıştı ve yumruğu, sanki adamın omurgasından aşağıya doğru sıcaklık sarmalları gönderdiğinin farkında değilmiş gibi, neredeyse tembelce sikinde aşağı yukarı kayıyordu. Bir nefes aldı ve berrak bir zihinle düşünmeye çalıştı.

"Tüm acıyı kesiyoruz Lorraine, bu yüzden onu hissetmiyoruz. Bu nedenle, eğer hissetmezsek, acı kabul edilmez. Neredeyse her savaşta yaralanmalar, hatta hayatı tehdit eden yaralar olur. Bir vampirle savaşp da yara almadan kurtulmayı bekleyemezsiniz. Savaştığımız bu vampirler, ölümsüzlerin neler yapabileceğinin bir göstergesi değil."

"Ferro'nun yaralarını hissettim."

"Yapmış olabileceğinden korkuyordum. Hepimiz, Ferro, Sandu ve Gary, bunu yapabileceğin konusunda endişeliydik. Acı hissettiğin anda seni korudum. Ferro bunu senden saklamaya çalıştı ama usta bir vampirle dövüştü. Savaş çabucak bitirdi ama vampir kalbi alırken ona da zarar vermeyi başardı."

Başını salladı. "Vampirle savaşıırken gördüğüm görüntüleri tekrar oynattım."

Andor kaskatı kesildi. Ferro son derece güçlüydü. Ferro'nun zihnine yakın bir yerde bulunmaya hakkı yoktu. "Bunu bir daha asla yapamazsın."

"Merak etmiyordum," diye savundu.

Eli durdu ama yumruğu sıkılaştı, onu boğmakla tehdit ediyordu. Duygular vücudunu parçaladı. Karnında kontrolden çıkmış bir ateş fırtınası yanıyordu. Bir dirseğinin üzerinde durdu, vücudunu ona doğru çevirdi, kalçasının üzerine eğildi, böylece saçları bacaklarına ve kasıklarına değdi. Kestanenin ipeksi kütlesi her bir duyusuyla alay ediyordu.

"O dövüşürken ve sonra yaralandığında savaşa bir anlık bir bakış attım. Onun kafasında değildim. O istemedi benimkine girdi. Bu görüntüleri sakladım ve inceledim çünkü tekniği görmek istiyordum. Vücudunu vampirin pençelerinden ve dişlerinden korumadığını görebiliyordum. Kalbi çıkarmaya çalışırken parçalandı."

"Bir kalbi çıkarmak kolay değildir, bu yüzden avcı o sefil organı çıkarırken ölümsüze yapacak bir şey vermek işi kolaylaştırır. Asla böyle bir şey yapmanı istemiyorum. Asla." Bunu bir ferman haline getirdi.

Yavaş bir gülümseme vücudunda bir yanma hissi uyandırdı. "Yapmayacağım. Endişelenmene gerek yok. O şeylerden birine asla o kadar yaklaşmak istemiyorum." Küçük, narin bir ürperti verdi ve sonra oturdu, parmakları onun aletini terk etti.

Adam kadının elini tuttu ve tekrar sikine götürdü. "Bir şey başlattın, csecsemö, bunun ortasında bırakamazsın. O ateşli ağzını etrafımda istiyorum."

"Konuşmak istiyorum."

"Zihninizle konuşun."

"Ben konuşmaya çalışırken ağzımın senin üzerinde olması dikkatimi dağıtıyor."

Başparmağını tacın üzerinde kaydırması ve onu kayganlaştırmak için tükürüğünü kullanması hoşuna gitmişti.

Yumruğunu onun etrafında kolayca kaydırabiliyordu ve sonra yavaşça nefesini ciğerlerinden alabilecek o süzölüşe başladı.

"Başka şeyler düşünürsem konuşamam. Çok sert emmen ve dilini kullanman hoşuma gitti. Benden ne kadar alabileceğini görmek istiyorum."

"Bu haliyle benim sınırlarımı zorluyorsun," diye belirtti.

"Senin bir sorunun yoktu; aslında, ben senin yanındayken Keyif aldığınızı aklınızdan çıkarmayın. Şu anda seni kontrol etsem, sadece sikimi ağzına almayı düşünsen, seni ateşli ve kaygan bulur muyum?"

"Az önce seviştik. Eklemeliyim ki prezervatifsiz."

"Karpatlar yumurtlamayı düzenleyebilir. Her halükarda, ben

Sanki uzun bir banyo yapmış gibi ferah ve temiz hissettiğin kesin. Hiçbir mazeret olmayacak."

Kıpırdandı, ağzının kenarları yukarı kalktı. "Kontrol etmek hile yapmaktır."

"Bana verdiğin zevk kadar senin de zevk aldığından emin olmak istiyorum."

Lorraine ona gülümsedi ve sonra bacaklarını açana kadar kıpırdanarak üzerine uzandı. Andor gerindi, parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve onu izleyebilmek için kendini yukarı kaldırdı. "Sikimin ağzında olmasıyla ilgili neyi sevdiğini söyle bana."

Şaftını yaladı ve sonra dilini ereksiyonunun başı üzerinde döndürdü. Ağzı onu içine çekti. Adamın kolanının dudaklarını nasıl gerdiğini izledi. Doğal olarak pembe dudakları vardı ve onları sikinin etrafında görmek kasıklarına daha fazla çelik gönderdi.

"Söyle bana, Lorraine."

Damak tadın. Tadını seviyorum. Seni hissetmeyi. Kadife gibi, ama sonra çok sert. Ve sıcak. Çok sıcak. Şeklini. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Özellikle ağzımın içinde sertleşmene bayılıyorum.

Dilini shaftının üzerinde dolaştırdı ve sonra başının patlayacağını düşünene kadar tepesinin altına soktu. İlk başta planladığı gibi orada öylece yatamazdı. Hareket etmemesi imkânsızdı. Saçlarını bir elinde topladı ve yukarı kaldırdı.

Böylece ağzını nasıl doldurduğunu ve dudaklarını nasıl gerdiğini görebilecekti. Kirpikleri aşağıdaydı, yanaklarını havalandıran o iki kalın hilal. Onun kendisine bakan gözlerini görmek istiyordu. Hiçbir şey onun için daha seksi olamazdı.

Beni ne kadar uzağa götürebilirsin?

Kalçaları nazikçe ama ısrarla hareket etti. Her hamlede biraz daha derine itti. Daha önce dikkatli davranmış, sıkı kalmaya özen göstermişti ama kızın ağzını sıkı bir yumruk gibi emdiği her seferinde başını tutmak daha da zorlaşıyordu. Onun kendisini bu şekilde aldığını görmek ihtiyacını daha da artırıyordu.

Bunu öğrenmeye çalışıyorum. Seni yutmak istiyorum. Seni içimde tutmak. Bunu çok seviyorum Andor. Sana hiç sahip olmadığın ve istediğini bile bilmediğin şeyleri vermeyi seviyorum.

Başını geriye atmak ve kılıç dişli bir kaplan gibi kükremek istedi. Isı tüm vücudunu sarmıştı. Duygular üzerine akıyordu. Bu sadece onun vücuduna ne yaptığıyla ilgili değildi, bunu ona yapmayı nasıl sevdiğiyle ilgiliydi.

Bunu şimdi istediğimi biliyorum. Ağzına asla doyamayacağım.

Sana neyi sevdiğimi söylememi istemiştin. Her şeyden çok, sana kontrolünü kaybettirmeyi seviyorum. Yapabileceğimi bilmek. Sana ne yaptığını bilmeyeceğin kadar zevk verebileceğimi bilmek.

Eli sikinin dibine kaydı, çok derine sokup onu inciteceğinden endişeleniyordu. Tam istediği yerdeydi, kontrolünün en uç noktasındaydı.

Yumuşak kahkahalar zihnine kayıyor, müzik notalarını duvarlar boyunca fırçalıyor ve sikinin üzerine bir mengene gibi sıkı bir senfoni yayıyordu. İçindeki o sonsuz tohum kuyusunun kaynamaya başladığını hissedebiliyordu, sanki taşakları iki alevli magna havuzuydu.

Csecsemõ. Onu uyarmaya çalıştı. Saçlarını yumruğuyla daha sıkı kavradı.

Evet.

Uzun kirpikleri kalktı ve adam kendini onun gözlerinin içine bakarken buldu. Tek gereken buydu. Tekrar patladı. Bu sefer boğazını izledi. Özünü onun içine akıtırken hareket edişini izledi.

Ondan uzaklaşmak yerine, çok nazikçe şaftı boyunca yaladı, dilinin ucu tepenin altında kayıyor ve sonra tepenin üzerinde geziniyordu. Hareketler şefkatliydi. Kendisiyle ilgilenildiğini hatırlamıyordu. Yüzyıllardır hiçbir şey hatırlamadığı için anıları o kadar solmuştu ki, bırakın şefkatli bir hareketi, kahkaha ya da eğlence bile hatırlayamıyordu. Kadının onunla ilgilenme şekli ona sevgi dolu gelmişti.

Başını kaldırıp ona baktı, yeşil gözleri onunkilerle buluştu. "Tet vigyázam." Doğru telaffuz etmişti ama daha da ötesi, kelimelere anlam yüklemişti. "Seni seviyorum Andor, seninle geçirdiğim her dakika daha da çok seviyorum. Bunu sana göstermek istiyorum. Sana hiç sahip olmadığın şeyler vermek istiyorum. Zihnini bu kadar sık paylaştığım için, ne kadar çok şey vermene rağmen ne kadar az şey beklediğinin ya da aldığıının farkındayım."

"Sen bana verilen şeysin Lorraine. Ve sen her şeyimsin."

Birkaç dakika ona baktı, sikinin üzerinden ona baktı ve sonra yatağa doğru emekledi, bu onun da seksi bulduğu bir şeydi, ama o dönüp yanına sırt üstü uzanırken sessiz kaldı ve tavana baktı. Kadının yatakta kendisine doğru emekleme şeklini beğendiğini bir kenara not etti. Göğüsleri iki mükemmel tümsekti ve meme uçları hâlâ dikti. Her hareketinde sallanıyor, onun dikkatini ve hafızasını nasıl gördüklerine ve hissettiklerine çağırıyorlardı. İyileşmek istiyordu, böylece daha fazla zamanları olacak ve çok daha maceracı olabileceklerdi.

"Sen uyurken, Andor"-Lorraine'in sesi tedirgindi- "Ben senin yanında uyuyordum. Tamamen toprağa gömülmemiştin. O kadar uzun zaman geçmediğini biliyorum ama nedense senden ayrı kalma düşüncesi beni çok huzursuz ediyor. Huzursuz..." Sesi kesildi.

Onun bağımsız bir kadın olduğunun farkındaydı. Hayat arkadaşlarının çekiciliği onu yiyip bitirecekti. Onu rahatsız ederdi. Bu konuyu açmak bile ona pahalıya mal olacaktı ama bu konuşmanın yapılması gerektiğini biliyordu. Onu uyarmak zorundaydı.

"Bu tamamen normal ve beklenen bir şey. Güneşin doğmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

-"Derinlere gömüleceğim ve Karpatlar'ın tam uykusunu uyuyacağım. Eğer bunu yapmazsam, yaralarımın iyileşmesi çok daha uzun sürer. Toprak gençleştirir ve iyileşmeye yardımcı olur."

"Toprağa ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama yüzünün de gömülmesi şart mı? Yanında uyuyamaz mıyım? Böylece senden daha erken uyanırsam, seni izleyebilirim?"

Ona döndü ve kolunu beline doladı. "Lorraine. Bu yerleşkede ikimiz de güvendedeyiz. Bu bir gün olacak, gün doğumundan gün batımına kadar. Seni uyumaya göndereceğim..."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Güvende olduğumuzu düşünebilirsiniz ama ben kararımı saklı tutuyorum. O korkunç kuşun kafatasımı öylece gagalamadığını biliyorsun. Beynime bir şey koymuş olmalı. Ya sen uyurken sürünerek çıkarsa? Tetikte olmam gerek."

"Herkes baktı. Her santimin incelendi. Organların. Kemiklerin. Kan. Beyinler. En iyilerimizden dördü sizi inceledi, her biri diğerinin bölgesini tekrar tekrar gözden geçirdi. Hiçbir şey bulamadılar."

"Biliyorum." Elini göğsüne koydu ve dalgınca ovuşturdu. "Görünürde hiçbir neden yokken beni doğradığına inanıyor musun? Sadece saldırmak için mi?"

Ona yalan söylemeyecekti. "Hayır. Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de zaman kaybetmiştir. Belki de her neyse, onu yerleştiremeden yere düştü. Tek söyleyebileceğim, seni dikkatle incelediler ve orada değildi."

Parmakları protesto edercesine adamın göğsüne çarptı. "Lütfen beni uyutmayın. Yorgunum, kendiliğinden uykuya dalarım ama bir sorun olursa uyanık kalabilirim."

Bundan hoşlanmadı. "Lorraine, acı çekeceksin. Gereksiz yere acı çekeceğin düşüncesi beni anlatamayacağım kadar rahatsız ediyor. Ayrılığımız sana yük olacak. Zihnin

sürekli benimkini arayacaksın. Beni bulamadığında, öldüğümden korkacaksın. Bu, tam olarak bağlı olmadıklarında hayat arkadaşları için tehlikeli olabilir."

"Tehlikeleri biliyorum. Beni uyarmıştınız. Hazırlıklı olacağım. İyileşmek için tamamen örtünmen gerekiyorsa anlarım. Bunu yapmanı istiyorum ama bir sorun çıkarsa uyanamayacağım kadar derin uyuyamam."

Onun anlamasından nefret ediyordu. Bu isteğin onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Başka bir kadim, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapardı. Andor pes etti çünkü Lorraine'in ona ihtiyacı vardı.

14

Lorraine uzaktan gelen gülüşen çocukların sesiyle uyandı. İnledi ve vücudundaki her bir kasın lezzetli bir şekilde protesto ettiğini hissederek döndü. Kaşlarını çatarak tavana baktı ve tekrar hareket etmeden önce kendini toparlamasına izin verdi. Yerleşkedeydi ve Andor onunla birlikte değildi. Zihni onunkine ulaştı. Günlerdir onun zihnine girip çıkıyordu ama şimdi, anlayamadığı bir nedenden ötürü, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Uzandı. Sadece hiçlik vardı. Boşluk. O gitmişti. Kalbi durdu ve sonra gerçeklik devreye girdi. Tam da bu konu hakkında konuşmuşlardı - aslında Andor toprağın altında güvendeyken, yapması gerektiği gibi iyileşirken, bir şey oldu diye nasıl dehşete düşülebiliyordu.

Dişleri alt dudağında endişeliydi. Ya güvende değilse? Bilmiyordu. Onu göremiyordu. Andor ona bunun olacağını söylemişti. Sadece ona güvenmesi, gün batımında ortaya çıkacağına ve onun hayatta ve iyi olduğunu kendi gözleriyle göreceğine inanması gerekiyordu.

Yavaşça doğruldu. Yatağa tamamen giyinik, savaşa hazır bir şekilde gitmişti. Silahı doluydu ve yastığının altında, sadece emniyeti açık bir şekilde ulaşabileceği bir yerdeydi. Yüzlerce kez emniyetini açıp kapama ve silahını kapıya ya da pencereye doğrultma alıştırmaları yapmıştı. Av tüfeği de doluydu ve yatağın kendi tarafına yaslanmış, kolayca ulaşabileceği bir yerde duruyordu. Bıçak da

bir kılıf içinde ve uyurken parmaklarının ucundaydı. Onunla da pratik yapmıştı.

Duş almak istedi. Ya da banyo. Ya da daha iyisi, bir duş ve ardından bir banyo. Temiz olduğunu biliyordu. Andor bunu görmüş, vücudunu ve saçlarını temizlemişti ama bu, sıcak bir su spreynin altında durup suyun insanı yıkamasına izin vermekle aynı şey değildi. Banyo lüksünün yerini de tutmuyordu. Gerindi, başının üzerindeki çatı için minnettardı. Andor'la karşılaşmadan ve kendini onun dünyasına kaptırmadan önce neredeyse iki haftadır kamp yapıyordu.

Yavaşça yataktan kalktı, her ağrıyı hissediyordu. Andor'un dünyasını kendi dünyası haline getiriyordu. Duşlar ve banyolar geçmişte kalacaktı. Güzel ve rahat bir yatak da öyle. Karpatyalılar nerede sevişirdi? Seks mi yaparlardı? Akıllarına esince delirirler miydi? Modern kolaylıklar için şükrederek banyoya doğru ilerledi. Yanında silah getirmişti. Düşmanları onu çıplak bulabilirdi ama silahsız yakalayamazlardı.

Duş alırken çocukları dinleyebilmek için perdeli pencereyi açtı. Sesleri mutluydu, korkmuş değillerdi. Oyun parkında eğlenen normal çocuklar gibiydiler. Ana evin dışında ve ana evin minyatür bir kopyası olan kulübenin tam karşısında yer alan mini parkı koruyor gibi görünen çimlerin üzerinde oturan taş ejderhalara bir an göz attı.

Oynayan çocukların sesi hoşuna gitmişti. Buna ihtiyacı vardı. Bulunduğu rotada kalmaya devam ederse, bu sesi bir daha hiç duyamayabilirdi. Onlar yukarıda yaşayıp oynarken o yerin derinliklerinde olacaktı. O uyandığında, onlar uyuyacaktı. Alnını duşun fayanslı duvarlarına bastırdı. Andor'a o kadar kaptırmıştı ki kendini, ölümsüzlere karşı verilen savaşlara, onun ve kardeşlerinin sahip olduğu muazzam onura o kadar kaptırmıştı ki, bunun ötesindeki gerçekleri düşünememişti bile.

Eskiler her zaman çok özverili olmuşlardı. Andor'u bulmak için kendilerini ona bağlamaya istekliydiler, her biri

Onu kurtarmayı başaramazlarsa, o korkunç, soğuk ve karanlık yerde yakalanacaklarını biliyorlardı. Neyi riske attıklarını biliyorlardı ama yine de onun peşinden gittiler. Onun için. Kardeş dedikleri adam için ve bunu onur ve sadakatle yapmışlardı.

Düşünecek vakti olmadığı için her şeyi kabullenmişti. Hız trenine binmişti ve inmesi mümkün değildi. İnmeyi düşünmemişti bile çünkü Andor'u onun kadar yaralı bırakmayacaktı. Şimdi, şimdi son kan değişimini yaparsa neler kaçıracağını düşünecek zamanı vardı.

Çocuklar hakkında konuşmamışlardı. Andor çocuk istediğini söylemişti ama o bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Dragomir'in hayat arkadaşı Emeline hamileydi. Belki onunla konuşmak sinirlerini yatıştırabilirdi ve sinirleri vardı. Daha da kötüsü, tıpkı Andor'un onu uyardığı gibi, asi zihni onunkine uzanıyor ve hiçbir şey bulamıyordu.

Onun zihnine dokunmaya, korktuğunda içine girmeye, cesaretini orada toplamaya ve sonra üzerine gelen her neyse onunla yüzleşmek için yeterli bilgiyle donandığını hissettiğinde dışarı kaymaya çok alışmıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun hakkında hiçbir şey bilmediği canavarlardan korkmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Ya da yaklaşan bir savaş için bilgi toplamaktan. Yalnız değildi. Hem de hiç.

Lorraine, kardeşi bir manşete, bir canavara dönüştüğünde dünyadan elini eteğini çektiğini biliyordu. Suçlamalarla ve fısıltılarla yüzleşememişti. Kardeşi, anne babası ya da teyzesi ve amcası hakkında konuşmaya cesaret edemiyordu. Theodore'a yardım etmeye çalışırken ölen çiftin bir ailesi, şimdi onu hor gören oğulları ve kızları vardı. Üniversiteyi bırakmış ve kendisini çoktan terk etmiş olan arkadaşlarından kopmuştu. Andor zihnini doldurana kadar ne kadar yalnız ve kimsesiz olduğunu fark etmemişti.

Şampuanı eline döktü ve saçlarına sürdü. Saçlarını şampuanlamanın böyle bir lüks olduğunu kim bilebilirdi? Sık sık saçlarını şampuanlamanın ne kadar havalı olacağını düşünürdü.

ve elini sallayıp anında saçını yaptırabiliyordu. Kalın ve ağırdı ve kuruması sonsuza kadar sürüyordu. Andor ya da diğerlerinden biri elini sallayıp saçını temizleyip kuruttuktan sonra, şampuanlamak ve bakım yapmak bir lüks gibi görünüyordu. Bundan da vazgeçecekti.

Duştan çıktı, saçlarını ve vücudunu havlularla sardı. Vücudu sanki her sinir ucu canlıymış gibi çok hassas hissediyordu. Pencereye doğru ilerleyerek bahçeye baktı. Oyun alanı oturduğu evden biraz uzaktaydı ama yüksekteki bakış açısından çocukları görebiliyordu.

On beş ya da on altı yaşlarında görünen bir çocuk vardı. Uzun boylu, sırık gibi, kolları ve bacakları vardı. Saçları uzundu ve ensesinde çok küçük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Küçük bir kızı salıncağa itti. Çocuk çığlık attı ve bacaklarını heyecanla havaya kaldırdı.

"Daha yukarı, Danny, daha yukarı."

"Burası yeterince yüksek, Bella," dedi. "Düşme riskini göze almak istemiyorum."

Küçük bacaklar daha yükseğe tekmeledi. "Biz ejderha uçururuz Danny, düşemeyiz."

Lorraine başını pencereden dışarı uzattı ve uzaktan ne kadar net görebildiğine şaşırdı. Görme ve işitme duyuları normalden çok daha keskin görünüyordu. Çocuğun bir ejderhayı uçurmanın sallanmaktan nasıl farklı olduğunu sabırla açıklamasını izlerken kendini gülümserken buldu.

"Ejderhanız düşmemenizi sağlar."

Oyun alanına bakan taş ejderhalara baktı. Güzel bir oyundu, küçük kız açıkça ejderhaların gerçek olduğunu hayal ediyordu. Tıpkı Ferro ve diğerlerinin yaptığı gibi Karpatyalı avcıların yer değiştirdiğini görmüş olabilirdi. Yapabilmeyi umursamayacağı tek şey buydu -başka biçimlere dönüşüyor.

"Ejderhan düşmeni engelliyor mu, Lourdes?" Bella, Danny onu iterken daha fazla yükselmek için bacaklarını pompalamaya çalışırken seslendi.

Diğer salıncakta yanındaki çocuk genç bir kız tarafından itiliyordu. Kız çocuktan bir yaş kadar küçük görünüyordu. Lorraine hem Lourdes'in hem de Bella'nın üç ya da dört yaşında olduklarını düşündü; boylarına bakılırsa üç, özellikle Lourdes'in, zekice konuşmalarına bakılırsa dört yaşındaydılar.

Lourdes genç kıza bakabilmek için başını arkaya doğru eğdi. "Benim ejderham her zaman bana tutunur, seninki de öyle mi Amelia?"

Amelia çocuğa hemen gülümsedi. "Elbette. Burası ejderha sürüşleri için alıştırma yaptığımız yer, Lourdes. Bella, sen de. Ellerinle sıkıca tutunmayı ve bacaklarınla vücudunu kullanarak yükseklik kazanmayı öğrenmelisin. Burada düşersen kauçuk minderlerin üzerinde zıplarsın ama gökyüzünde bir ejderha varken düşersen çok uzun bir yoldan düşer ve yaralanırsın."

"Ben olsam yapmazdım," dedi Bella, ayaklarını deli gibi yere vurarak. "Çünkü Liv beni yakalar."

Amelia, "Liv, Tarık ve Charlotte gibi yerde uyursa seni yakalayamaz," diye hatırlattı. "Yani, etrafta yetişkinler olmadan ejderhalara binmek yok."

"Genevieve," diye seslendi Bella bankta oturmuş onları izleyen bir kadına.

Lorraine kadının bir derginin kapağından fırlamış olabileceğini düşündü. Gerçekten muhteşemdi. Yüzünün hava fırçasına ihtiyacı yoktu. Mükemmeldi. Kemik yapısı, iri gözleri, dudakları ve şık kıyafetleri ve zarif botlarıyla uzun, ince vücudu Lorraine'e sadece kamp kıyafetlerini paketlediğini hatırlattı.

Aceleyle giyinmiş ama makyajını yapmak ve saçlarını kurutmak için zaman ayırmıştı. Belli ki Tarık ve Charlotte misafirlerini hoş karşıladıklarını hissettirmeye önem veriyorlardı. Saç ürünleri de kozmetik ürünleri gibi son modeldi ve saç kurutma makinesi, düzleştirme ütüsü ve hatta saç maşası bile temin etmişlerdi. Özellikle yepyeni elektrikli diş fırçasını çok beğenmişti. Onu kullandığı için suçluluk bile duymuyordu. Belki biraz ama onlardan satın alabilirdi. Çoktan bir

kullandığı her şeyin maliyetini karşılayacak kadar zarf.

Zihni Andor'a uzandı. Milyonlarca sorusu vardı. Milyonlarca ihtiyacı vardı. Bunlardan biri -en önemlisi- onu zihninde hissetmektir. Yakın. İçine akıyor, boş alanları dolduruyor ve yalnızlığını yok ediyordu. Yüz kişiyle birlikte olup yine de yalnız kalabileceğini öğrenmişti. Tek başına olup kendini güçlü ve tamamlanmış hissedebilirdi, ta ki Andor'a kadar. O bunu değiştirmişti. Kendini güçlü hissediyordu. Yetenekli. Ama onsuz yalnızdı. Zihni ona ulaşmak için ısrar edip duruyordu.

Elbette, yerin altında uyurken bile ona dokunabilirdi. Türebünün uykusunu uyuduğunda, her zaman onun yüzünü görebiliyor ve iyi olduğuna dair kendini rahatlatabiliyordu. Hiçbir düşman onu gafil avlayamazdı çünkü o oradaydı. Tam orada. Onu koruyordu. Bir canavarın -ya da sevdiği birinin- ona zarar vermesini imkânsız kılıyordu.

Lorraine aynada kendine baktı. Andor onundu. Onun ailesiydi. Seçtiği adam. Ne olursa olsun, bunu geri alamazdı. Onu içeri aldığında bir yerlerde çizgiyi aşmıştı ve şimdi o oradaydı, derinlerde. Böyle olmasını istiyordu. Onu güneşten ve oyun bahçelerinde oynayan çocukların sesinden vazgeçecek kadar istiyordu. Her seferinde onu seçerdi.

"Andor." Onun adını fısıldadı. Ona ihtiyacı vardı. Telepatik olarak seslenmese ve toprak işini yapmaya fırsat bulamadan onu uyandırmasa daha iyi olacağını biliyordu. Doğruldu, hâlâ aynadaki yansımasına bakıyordu. "Onun zihnine dokunmadan birkaç saat geçirebilirsin, o yüzden kendini toparla."

Acımasızca, ona ulaşma ihtiyacını bastırdı. Onu koruma ihtiyacı, hatta iyileşmek için uykuya ihtiyaç duyduğu zamanki müdahalesinden bile koruma ihtiyacı, başka şeylere odaklanmasına yardımcı oldu. İlk kan değişiminden beri hiçbir şey yememiş, sadece su içmişti. Yemek ona iğrenç geliyordu. Yakında bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu, giderek zayıflıyordu ama bu düşünce midesini bulandırıyor.

Çok yavaşça, acele etmeden giyindi, son temiz kotunu çıkardı, eski mavileriydi, birçok kez yıkanmıştı, yumuşak ve solgundu, birkaç yeri yıpranmıştı ama yine de dışarı çıkacaksa giyilebilirdi. Tişörtü de eskiydi ve en sevdiklerinden biriydi, yumuşak ve siyahtı, üzerinde Fireball Cinnamon Whisky'yi tanıtan yazılar vardı. Bu duygu hoşuna gitmişti. Karpatyalılar viski içer miydi? Herhangi bir alkollü içecek? Muhtemelen içmezlerdi.

Yürüyüş botlarını giydi çünkü yanındaki tek ayakkabı onlardı. Göz alıcı, işte o. Dışarıdaki modelin yanında iyi görünecekti. Gerçekten iyi bir izlenim bırakacaktı. Omuzlarını dikleştirerek banyonun güvenli ortamından çıktı ve merdivenlerden inerek ön kapıya doğru ilerledi.

Kapıya yaklaştığı anda bir protesto gücü dalgası hissetti. Beni içeri kilitlemeye çalışmasan iyi edersin, dedi, düşünmeden ona uzandı, küçük bir kahkaha yükseldi. Bunu tekrar yaptığını fark ettiğinde anında ayıldı ve sonra kalbi çarpmaya başladı ve nefesini zorlukla tutabiliyordu - yaklaşan bir panik atağın işaretleri. İçinden küfürler savurarak, mantıklı davranmaya çalıştı.

"Sana ona ulaşamayacağını ve bunu yapacağını söyledi. Sen bundan daha zekisin Lorraine. Senin bir beynin var. Bir erkeğe sırtını dayamana gerek yok, erkek olmadan da yüzde yüz iyisin. Kendine nasıl bakacağını biliyorsun. Hayatında hiçbir zaman başkasına güvenmedin, çocukluğun dışında ve o zaman bile ebeveynlerin yardım etmeden ya da Theodore'un yardım etmesine izin vermeden önce bir şeyleri kendin denemeni ısrarla istediler."

Alnını kapıya dayadı, bir eli kapı kolundaydı. Theodore. Ailesi bilmediğinde ona pek çok kez yardım etmişti. Her zaman tatlıya düşküncü ve şeker kesinlikle yasaktı. Sağlıklı ve onun için iyi olmayan hiçbir şeyi yemesine izin verilmiyordu. Neredeyse onun için kalori sayıyorlardı, ne kadar antrenman yaptığını izliyorlardı ve evinin dışındaki her şeyi

Bisiklete binmek gibi bir egzersiz şekli. Bu kabul edilebilir bir eğlenceydi. Koşmak da öyle. Okumak fena değildi ama sadece kısa süreliğine, banyo yaparken olduğu gibi.

Theodore şeker ihtiyacını karşılaması için ona yardım etmişti. Ona her zaman şeker kaplı meyan kökü getirirdi. Çoğu zaman başarıyla saklamışlardı. Ailesi onu çok dikkatli bir şekilde izlediği için kendisi için alamazdı ama Teddy bunu başarmıştı ve okuma alemlerine gittiğinde ona her zaman biraz getirirdi. Onunla ilgili bu şeyleri asla unutmak istemiyordu. İyi şeyleri. Daha önce onunla yaşadığı çocukluk anılarını... Theodore'un steroid almasına ne sebep olmuştu? Hâlâ bilmiyordu. Belki de hiçbir zaman bilemeyecekti.

Kapıyı açtı ve ferahlatıcı havayı içine çekti. Uzun süredir dışarıda olduğu için içeride olmak biraz havasız hissettiriyordu. Dışarıya, verandaya bile adım atmaya isteksizdi ve bunun Andor'un güvenlik önlemlerinin bir parçası olduğunu biliyordu. Yine de içeride kilitli değildi ve gidip çocuklarla ve modellerle konuşmak istiyordu.

Kapı pervazını kavradı, güç hissi üzerinde ve ayaklarının altında yükselirken kalbi hızlandı. Zemin içeriye doğru eğilmiş gibi görünürken, kapının tam karşısında bir an için ısı parıltısı gibi bantlar görebildi. Bantlar değil, çubuklar. Onu içeride mi tutuyordu? Birini dışarıda mı tutuyordu? Belki ikisi de.

Andor, yerleşkeyi görmeye ve çocuklarla konuşmaya gidiyorum. Aniden tekrar ayrıldı. Nesi vardı da duramıyordu? Onu uyandırmaması gerektiğini hatırlayamıyor muydu? Ona ulaşmak için? Bunu her yaptığında kendini daha yalnız ve terk edilmiş hissediyordu. Ona bir şey olduğu ve onu koruma görevini yerine getirmediği için daha çok korkuyordu.

Eşikten adımını attı ve vücudunun içeri girme isteğini görmezden geldi. Geri çekilmeyecekti, o öyle bir kadın değildi. Kapı arkasından sıkıca kapandıktan sonra verandaya çıktığında kendini yeniden özgür hissetti. Gözleri hemen

yanmış ve güneşin neredeyse kör edici ışığını protesto etmek için ağlamıştı. Açıkta kalan her deri parçası, ışınların altında yanacakmış gibi karıncalanıyordu. Babasının ten rengi sayesinde güneş yanığı konusunda hiç endişelenmemişti, bu yüzden cildindeki bu tuhaf hissi görmezden geldi ve güneş gözlüğü getirmeyi akıl etmiş olmayı dileyerek merdivenlerden aşağı indi.

Göl parıldıyordu, su cam gibi görünüyordu, griler ve mavilerle, hatta daha derin yeşillerle parıldıyordu. Çok güzel ve davetkârdı. Suyun üzerinde bir iskele uzanıyordu ve o iskele boyunca yürümek istedi. Su, ışığın üzerinde yarattığı göz yakıcı etkiyi daha da artırıyordu, bu yüzden isteksizce arkasını döndü.

Küçük kayıkthane dikkatini çekti. Belli ki orada birileri yaşıyordu. İçeride birilerinin dolaştığını görebiliyordu ve onu izlediğini fark ettiklerinde el sallayıp ona işaret ettiler. Küçük şirin eve doğru bir adım atmıştı ki kapı açıldı ve bir kadın belirdi. Kadın bir önlük giymişti ve verandaya çıkarken ellerini önlüğün üzerinde kuruluyordu. Lorraine'in beklediğinden daha yaşlı görünüyordu, belki altmışlı yaşlarının sonundaydı.

"Ben Mary Walton. Kocam Donald ve ben burada yaşıyoruz. Birkaç yıldır Tariq ile birlikteyiz. Donald içeride çocuklar için pişirdiğim kurabiyelere göz kulak oluyor."

Lorraine bağırmak zorunda kalmamak için yaklaştı. "Ben Lorraine Peters. Dün gece diğerleriyle birlikte geldim." Ona malikânede yaşayanlar hakkında pek bir şey söylenmemişti. Mary Walton'ın insan olduğu belliydi. Çocuklar da öyleydi. Tarık ve kadimler hakkında bir şey bilip bilmediklerini bilmiyordu. Daha fazla soru sorması gerekirdi.

"İçeri girdiklerini gördük," dedi Mary. "Tabii ki savaş yaraları konusunda hep endişeleniyoruz. Çok hızlı iyileşiyorlar ama ilk aldıklarında yaralar korkutucu görünüyor. Yaranın içine toprak koymayı değil, yarayı yıkamayı istemekten hâlâ kurtulamadım." Küçük, küçümseyici bir kahkaha attı. "Sanırım bu benim yaşımla ilgili."

Lorraine başını salladı. "Benim de ilk içgüdüm buydu."

"Kendini iyi hissediyor musun? Sana bir fincan çay getireyim mi?"

Midesi hemen başka bir uyarı ile protesto etti. Başıını iki yana salladı. "Teşekkürler, ama ben iyiyim. Gidip çocuklarla konuşayım dedim. Sesleri çok mutlu geliyordu. Sadece filmlerde olduğunu düşündüğüm, filmlerdeki her şeyden daha kötü şeyler görmenin yarattığı travmadan sonra, basit ve mutlu olmaya ihtiyacım var."

"Sakin aldanma Lorraine," dedi Mary. "Bu çocuklar o canavarların yapabileceği en kötü şeylerden bazılarını gördüler ve deneyimlediler. Burada yaşıyorlar çünkü bu yerleşkenin içinde kaldıkları sürece, etrafımızı saran korumalar sayesinde ölümsüzler içeri giremiyor. Güvende olduklarını biliyorlar ve burası onlar için tek yer. Diğer çocuklar gibi okul, alışveriş ya da eğlence yok. Biz varız ve birbirleri var. Bu şimdilik yeterli olmalı."

Mary'nin onu, yaşadığı güven duygusunun gittiği anda yok olacağı konusunda uyardığını biliyordu. Gülümsedi. "Andor burada, Mary. O burada olduğu sürece ben de burada olacağım. Eğer giderse, ben de onunla giderim." Bunu açıkça belirtmek istedi. O küçülen bir menekşe değildi. Herhangi bir nedenle yerleşkenin güvenliğinden ayrılırsa, onun yanında olacaktı.

"Andor? Sen Andor'un hayat arkadaşı mısın?" Mary bu konuda mutlu görünüyordu ve sesi daha da mutluydu. "O iyi bir çocuk. Hepsi öyledir. Seni bulduğuna çok sevindim. Keşke diğerleri de kadınlarını bulabiliseler. Bazıları sona çok yakın görünüyor."

"Ben kesinlikle Andor'un hayat arkadaşayım," dedi Lorraine. Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylemişti. Ruhlarının kopmaz bir bağla birbirine örüldüğünü ilk kez bir başkasına itiraf etmişti.

Oyun alanına ve banktan kalkıp salıncağa doğru yürüyen kadına baktı. "Kim o?" Güneşin altındayken Karpatyalı olamazdı. Lorraine avcılardan birinin onu sahiplendiğinden şüphe ediyordu çünkü güneş gözlüğü takmasına rağmen, tasarım ürünü kaşkolu ile oldukça fazla ten gösteriyordu. Seksi ve zarif görünüyordu. Bir kadimin bunu onaylayacağından emin değildi ama yine de onaylardı.

Andor'un ona ne giyip giyemeyeceğini söylemesine asla izin vermezdi. "Yalan söylemeyeceğim, biraz göz korkutucu."

"Bu Genevieve. Charlotte'un en eski ve en yakın arkadaşlarından biri. Medyum ama henüz erkeğini bulamadı. Fransa'dan gelen bağımsız bir zenginliği var ama gündüzleri burada kalıp çocuklara bakıyor. Ona minnettarım. Çocuklar Donald ve benim için ele avuca sığmaz. Genevieve gün boyunca onları yakından izliyor. Akşamları ve geceleri o yorulduğunda biz devralıyoruz." Amelia kolunu Genevieve'e doladı ve ona doğru eğildi. Genevieve'in yüzü aydınlandı ve kızı gülümseyerek kolunu onun beline doladı. Birlikte güldüler, sesler birbirine karıştı ve notalar havaya yükseldi. Lorraine şöyle düşündü o olabilir bkz. müzikal Notlar ve sonra onlar

kayboldu.

"Bunun olmasına bayılıyorum," dedi Mary.

"Yani ben deli değilim," dedi Lorraine. "Güldüklerinde gerçekten de havada uçuşan müzik notaları vardı."

"Deli değilsin," diye güvence verdi Mary. "Sanırım bu Genevieve'in yeteneklerinden biri. Ne zaman bir çocukla ya da herhangi biriyle gölse, havadaki notaları görebilirsiniz. Özellikle geceleri çok güzel görünüyor. Tabii ki bunu her zaman yapmıyor ama şimdi hepimiz çocuklara özel bir şeyler vermeye çalıştığımızda bu oluyor."

"Bayıldım. Gerçekten çok güzel, değil mi?"

"Evet, Genevieve'in güzelliğini inkar etmek mümkün değil ama aynı zamanda tanıdığım en tatlı kadınlardan biri. Charlotte'un diğer arkadaşı Blaze gibi bir savaşçı değil. O daha çok Dragomir'in hayat arkadaşı Emeline gibi. Tatlı. Nazik. Cesur, ama onları ön saflarda bulamazsınız. Sen hangisisin?"

Lorraine, "Ben daha çok ön saflarda yer alan bir kadınam," diye itiraf etti. "Emeline ile tanışmak için sabırsızlanıyorum. Andor'la birlikte olmaya karar verdim ama bilgiye ihtiyacım var. Karar vermeden önce her şeyi bilmek isterim. Bu seferki çok hızlı gerçekleşiyor ve ben de buna katılıyorum ama bu biraz korkutucu. Bazı kadınların sorularına cevap vererek bana yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Yardım edecekler," diye güvence verdi Mary. "Herkes birbirine yardım etmeye çok istekli görünüyor. Hamile misin?" Bu konuda açık sözlüydü ve Lorraine'in göbeğine spekülatif bir şekilde bakıyordu.

"Hayır. Ama eğer hamile kalırsam biz yer altında uyurken bebeğe ne olacağını bilmek istiyorum. Çocuklar bizimle birlikte mi yoksa yer üstünde başka biriyle birlikte mi olmak zorundalar?"

"Buna erkeğiniz cevap verebilir. Açıkçası ben bilmiyorum," diye itiraf etti Mary.

Lorraine ona bir gülümseme attı ve küçük bir el salladı. Çocuklarla ve modelle tanışmak istiyordu. "Tanımam gereken ünlü biri mi?" Genevieve'i gösterdi. "Belki bir süper model? Gördüğünüz gibi moda hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kural olarak, o da umursamıyordu, sadece arkadaşlara ihtiyacı vardı ve model iyi bir başlangıç gibi görünüyordu.

Mary başını salladı. "O çok iyi biri," diye tekrar güvence verdi. "Git ve çocuklara birazdan kurabiye getireceğimi söyle." Gökyüzüne baktı. "Bir saat kadar sonra gün batmış olacak. Kısa süre sonra teker teker bize katılacaklar." Tekrar el salladı ve kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi.

Lorraine küçük kayıkhaneye baktı ve Mary ile kocasının Tarık Asenguard'ın arazisine nasıl geldiklerini merak etti. Şık gece kulüpleriyle bir tür şöhretti. Yakışıklı bir adamdı ve çok zengindi. Siyah kravatlı hayır işlerine giderdi. En çılgın rüyalarında bile onu vampirlerle bir tutmazdı. Büyük yuvarlak masada otururken bile, ona her baktığında, onun orada olmasının ve liderleri olmasının saçma olduğunu düşünmüştü.

Muazzam büyüklükte bir arazisi vardı. Arazideki evler büyük bir servet değerindeydi ama arazi ve gölle birleştğinde, tüm bunların ne kadar mal olduğunu hayal bile edemiyordu. Diğer Karpatyalıların Tarık'ın arazisinin etrafındaki arazileri satın aldıklarını biliyordu. Bir kale inşa ediyorlardı.

Tariq'in arazisi merkezde. Bu şekilde, düşmanların giremeyeceği savunulabilir bir kaleleri olduğunu biliyorlardı.

Karpatyalıların özverili olduğunu öğrenmişti. Birinin diğerinden daha fazlasına sahip olduğunu düşünmezlerdi. Her şeyi paylaşırlardı. Birbirlerine yardım ederlerdi. Birbirleri için hayatlarını tehlikeye atarlardı. Kendilerini bir aile olarak görüyorlardı, hepsini. O da bunu istiyordu. Ailesini kaybetmişti ve bu durum onu kendisine sunulan yeni aileye karşı daha da korumacı yapıyordu.

Ana eve ve oyun alanına doğru yürürken, ev sakinleri teker teker dönüp ona baktı. Danny salıncağı yakaladı ve durdurdu. Amelia da aynısını Lourdes için yaptı. Kısmen iki küçük çocuğun önünde durdular. Genevieve yaklaşırken çocuklarla Lorraine'in arasına girdi. Lorraine, Fransız kadın onların önüne geçtiği anda Danny'nin yardıma gelebilmek için biraz yana kaydığını fark etti. Lorraine bu yüzden ondan hemen hoşlanmıştı.

"Merhaba," diye seslendi, çok yaklaşımadan el salladı. Elinde hiçbir şey tutmadığını görebileceklerinden emin olarak yürümeye devam etti. Yeleği ve botları üzerinde birkaç silah olduğu gerçeğini örtüyordu. "Ben Lorraine Peters. Tariq burada olacağımı size haber verdi mi?" Sorusunu Genevieve'e yöneltti.

Olması gereken model başını salladı. "Evet. Ferro'nun hayat arkadaşı, değil mi?" Tatlı tatlı gülümsedi.

Lorraine başını salladı. Bu iyi bir testti. "Andor'un hayat arkadaşı. Ferro'nun hâlâ bir hayat arkadaşı yok ve ben onun olmadığım için son derece mutlu."

Genevieve'in gülümsemesi anında gerçek oldu. "Tabii ki, sen muhtemelen çok iyi biriyken bunu söyleyecektir."

"Ben vampirlerle savaşırım."

"Ah. Tabii ki. Ferro bunu onaylamazdı."

"Yine de bana karşı çok iyiydi. Mary Walton hepinize çok yakında taze pişmiş kurabiyelerle birlikte geleceğini söylememi istedi."

"Ben Genevieve Marten." Kadın bir adım daha yaklaşarak elini uzattı.

Lorraine onu aldı ve Genevieve'in yakından daha da çarpıcı olduğunu belirtti. "Şunu söylemeliyim ki, gördüğüm en güzel kadın olabilirsin."

Genevieve güldü ve başını salladı. "Teşekkür ederim, gerçi Emeline'i henüz görmediniz. O muhteşem."

"Yeterince göz korkutucusun. Bir başkasının bu kadar yakışıklı olduğunu bilmek düpedüz itici. Sanırım Andor'u alacağım ve hazır öndeyken gideceğim."

Genevieve yine güldü. "Bu adamların başka kadınlarla görüşmediğini artık çok iyi biliyorsun. Tek bir tanesi bile bana bakmıyor. Hepsi de oldukça seksi, bu yüzden biraz hayal kırıklığı yaratıyor ve bir kızın kendine olan inancını kaybetmesine neden olabiliyor."

Danny bir adım öne çıkarak kalçasıyla Genevieve'i dürttü. "Endişelenme, kadın. Ben senin arkadayım. Elli yaşına geldiğinde kimse sana sahip çıkmazsa, ben devreye girer ve özgürlüğünden vazgeçerim." Sanki bu düşünce bile ona zor geliyormuş gibi derin bir iç çekti.

Genevieve eliyle onun omzuna vurdu. Çok kızca bir hareketi. Lorraine hemen ona nasıl vurulacağını öğretmek istedi.

"Elli. Senin adım atman için elli yaşına kadar beklemem mi gerekiyor?" "Özgürlüğünden çok erken vazgeçmek istemem ve eski top ve zincirle yetinin," diye açıkladı Danny.

Amelia onun etrafından dolaştı ve kaval kemiğine bir tekme attı. Adam uludu ve bir bacağını tutarak sıçradı ve kız kardeşine ters ters baktı.

"Bunu neden yaptın?"

"Kadınlar taşak ve zincir değildir. Sen böyle düşünmüyorsun bile Danny, ama şimdi Lorraine senin böyle düşündüğünü sanacak." Amelia dikkatini ona çevirdi. "Gerçekten de görüldüğü kadar sinir bozucu biri değil. Aslında çok iyi biri. Çoğu zaman."

Bella elini Danny'ninkinin içine kaydırды. "O her zaman iyidir," diye düzeltti.

Lourdes onun diğer yanına geldi ve elini tuttu. "Evet, öyle," dedi suçlayıcı bir ifadeyle, Lorraine'e sanki

aşağılayıcı ifadeyi Amelia yerine o kullanmıştı. "Her zaman değil," diye açıkladı Amelia, ama açıkça kaçırıyordu Lorraine'i beladan kurtardım.

Lorraine iki küçük kızla göz hizasına gelecek şekilde eğildi. "Mary size kurabiye getireceğini söyledi. En sevdiğin tür hangisi?"

"Şekerli kurabiyeler," diye iki kız da aynı anda mırıldandı ve sonra birbirlerine bakıp kahkahayı patlattılar.

"Ben Lorraine. Andor'u tanıyor musunuz?" İki kız da başını sallayana kadar bekledi. "O benim hayat arkadaşım."

"Ben Bella," dedi biraz daha uzun olan küçük kız.

"Ben Lourdes," dedi daha küçük olan çocuk.

Amelia botunun burnuyla çimlere sürtündü. "Tarık bana Andor yaralandığında onu bir tavayla birkaç suikastçıya vurarak savunduğunu söyledi. Bu gerçekten doğru mu?"

"Bekle. Onu biliyordun ve bize söylemedin mi?" Danny talep etti.

Lorraine yavaşça ayağa kalktı. Hepsi ona sanki bir film kahramanıymış gibi bakıyordu. Başını iki yana salladı.

"Yapmadın mı?" Amelia'nın sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Aslında bir tencereydi. Birinin birini öldürmeye çalıştığını fark ettiğimde onu derede duruluyordum. Silahım yanımda olmalıydı ama etrafta kimsenin olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden tencerem tercih ettiğim silahım oldu."

Danny onun yüzünü inceledi. "Sadece mutfak gereçleriyle silahlanmış bir Karpatlıyı öldürmeye çalışan iki adama mı karşı koydun?"

"Onu kazığa oturtmuşlardı," diye cevap verdi hiç düşünmeden. "Ve üç kişilerdi. Bir şeyler yapmak zorundaydım."

"Staked ne demek?" Bella sordu.

Lorraine içten içe küfretti. Genevieve'e "özür dilerim" diye mırıldandı.

Genevieve omuz silkti. "Bu olacak. Bunu Tariq ve Charlotte'un açıklamasına izin vereceğiz Bella. Sen ve Lourdes uyandıklarında onlara sorabilirsiniz."

"Liv'i istiyorum," dedi Bella. Sesinde küçük bir sızlanma vardı. "Onun sürekli uyumasından hoşlanmıyorum." Başını kaldırıp ablasına baktı. "Bunu yapmanı istemiyorum Amelia. Liv'in yaptığı gibi bizden uzaklaşma."

Danny ve Amelia birbirlerine uzun uzun baktılar. Amelia'nın kardeşine "sana söylüyorum" dediği belliydi.

Omuz silkti. "Bella, bazen en iyisinin bu olduğunu biliyorsun. Liv acı çekiyordu ve giderek daha da kötüleşiyordu. Amelia da zor zamanlar geçiriyor. Liv'i görebiliyorsun."

Bella başını salladı. "Onu şimdi istiyorum." Ayağını yere vurdu. "Artık bizimle hiç oynamıyor."

Lourdes ona doğru eğildi ve elini Bella'nın kulağına götürdü. "Yine o şeyi yaptın. Ayağını yere vuruyorsun. Durmalısın, hatırladın mı? Tariq artık yok dedi."

Bella, "O bana ne yapacağımı söyleyemez, sadece Danny söyleyebilir," diye açıkladı.

"Sana şunu kesmeni söylüyorum," dedi Danny, sesi sertti. "Ciddiyim Bella ve sızlanmayı kes. Sen bir bebek değilsin."

Lorraine'e bir bebek gibi göründü. Çocuğu biraz rahat bırakabilirdi. "Liv'in kardeşi var mı?" Danny'nin dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Başını salladı. "Evet, bir kukla tarafından oldukça kötü bir şekilde parçalandı ve bir vampir onu sürekli taciz etti." Bakışları kız kardeşine kaydı. "Amelia da zor zamanlar geçirdi. İyi uyuyamıyor."

Bu da Amelia'nın gözlerinin altındaki belli belirsiz koyu halkaları açıklıyordu. Makyaj yapıyordu ama bu makyaj oradaki lekeleri tamamen kapatmıyordu.

Lorraine açıklığa kavuşturmak için, "Hepiniz insan çocuklarısınız," dedi.

Danny başıyla onayladı. "Hepimizin psişik yetenekleri var ama Liv hariç hepimiz insanız. O dönüştürüldü. Gün boyunca diğerleriyle birlikte toprağa gidiyor. Bir hayat arkadaşı var. Sanırım çok genç olduğu için zaten bildikleri için herkes için oldukça şok edici, ama koşullar olağanüstüydü. Çoğu zaman onu koruyor ama zamanını vampir avlayarak geçiriyor."

"Onun uzakta olmasına aldırıyor mu?" Lorraine, bir çocuğun hayat arkadaşının zihnine dokunmaya ihtiyaç duyarak acı çekmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Evet," diye yanıtladı Genevieve. "Rahatsız oluyor ama şu anda onun pozisyonu koruyucu. O da bunu ciddiye alıyor. Birkaç hafta önce başı biraz belaya girdi ve Val onun yanında durdu ama sonunda ona haddini bildiren de Val oldu. Tarık artık onun babası ama Val kesinlikle kararları o veriyor."

Amelia gözlerini devirdi. "Otoriter biri."

"O seni hayatta tutuyor," dedi Genevieve. "Seni besleyen eli ısırmayacaksın, Amelia."

Lourdes kaşlarını çatı. "Seni kim besliyor, Amelia? Kendi kendini beslediğini sanıyordum. Ve kimi ısırдың? Uzun zamandır ısırmadım. Charlotte kötü olduğunu söylemişti."

"Herkesi ısıracağım," diye duyurdu Bella. "Hatta ... Val." Bu açıklamayı asi bir tavırla yaptı.

"Bu iyi bir fikir olmaz," diye uyardı Genevieve. "Başını büyük belaya sokarsın ve Danny ya da Amelia bile seni kurtaramaz."

"O zaman ben de onları ısırırım," dedi Bella daha da meydan okuyarak.

Danny onun elini tuttu. "Sanırım Lorraine'e hava attığına göre seni eve götürüp yatırmanın zamanı geldi, Mary ve Donald'ın kurabiyelerle bu tarafa doğru geldiklerini görsem de."

Bella bir çığlık attı. Danny onu da yanına alarak yürümeye başladı. Ayaklarını çimlere gömdü. "Özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum. Ben ısırmam Danny. Val'i gerçekten ısırmaıdım."

"Gerçekten çok üzgün," dedi Genevieve.

"Hâlâ ısırmaıyor," dedi Amelia. "Ve biz evsizdik, sokaklarda yaşıyorduk. Şimdi o büyük malikanede yaşıyoruz ve Tarık ile Charlotte onu şımartıyor. Hepimizi şımartıyorlar. Güzel kıyafetleri ve oyuncakları var. Sıcak bir yatağı ve iyi yemekleri var. Liv yüzünden üzgün olduğu için şımarık bir velet gibi davranması hiç hoş değil."

"Elbette hayır," diye onayladı Genevieve. "Ben sadece Charlotte ve Tarık'la konuşmamız gerektiğini söylüyordum. Liv konusunda ona güven vermeleri gerekiyor." Kollarını karnına doladı. "Hepiniz dönüştüğünüzde ne yapacağımı bilmiyorum. Bütün gün burada tek başıma olacağım. Mary ve Donald çok tatlılar ama kendi hallerindeler."

"Bunun yakın zamanda olacağından emin değilim," dedi Amelia. "Görünüşe göre erkek çocuklarda kızlardan daha zor. Kardeşimin Karpat Dağları'na götürülmesi ve Tarık'ın da onunla birlikte gitmesi gerekecek. Tarık'a burada ihtiyaç var. Hep birlikte din değiştireceğimize dair bir anlaşma yapmıştık. Kardeşimi burada yalnız bırakmayacağım."

"Ona yakınsın o zaman?" Lorraine bu gözlemi yaparken acı duyduğunu söyledi.

Amelia başını salladı ve kendilerine doğru gelen yaşlı çifti karşılamak için iki küçük kızla birlikte el ele yürüyen kardeşine baktı. "Ona söyleme ama o en iyisidir. Annem ve babam öldükten sonra bize o baktı. Bizi bir arada tuttu. Hiç akrabamız yoktu, bu yüzden sokakta kaldık. Bella'yı alıp evlatlık verebilirlerdi. Onu bir daha asla göremezdik. Liv'i de bizden alabilirlerdi. Şimdi Tarık ve Charlotte var ve onlar en iyileri." Genevieve'e gülümsedi. "Genevieve ile birlikte."

"Teşekkürler tatlım," dedi. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Güneşin son ışıkları gökyüzüne yayılırken gökyüzü turunculaşıyordu. Altın, kırmızı ve turuncu, şaşırtıcı bir gün batımında birbirine karışıyordu. Lorraine bu muhteşem manzarayı izlerken, bunun gördüğü son manzara olup olmayacağını merak ediyordu.

Gün batımını görmek istediğinde Lorraine, bunu gerçekleştireceğiz.

Andor'un sesi kadife bir dokunuş gibi zihninden geçti. Rahatlama o kadar güçlü, o kadar yoğun ki neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Her şeyi pamuk ipliğine bağlı tuttuğunu, sadece beklediğini, onun sesini duyana kadar sessizce dakikaları saydığını fark etti. Bunu başarabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

İçindeki bir parçanın parçalanmakta olduğunu başka hiç kimsenin göremeyeceği kesindi. Bundan hiç hoşlanmamıştı. O kadın değildi ama bir şekilde ona bağlı olmak aslında öyle olduğu anlamına geliyordu.

Nasıl? Güneş ışınları hala dışarıda olduğu için yükselmezsiniz.

Ben yaşıyım, sívamet. İnsan yaşlandıkça daha da zorlaşıyor. Ancak bu, bir daha asla gün batımı göremeyeceğiniz anlamına gelmez. Sis getirebilirim. Sis, doğru yapılırsa gün batımının güzelliğini artırabilir. Benden birkaç dakika erken kalkabilirsin. Bir yolunu buluruz.

Seni özledim. Onu özlememişti. Uyuyordu.

Yumuşak kahkahası kızın üzerinden kaydı. Halkımın yolunda uyumak zorunda kaldığım için bana kızamazsın. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Güneşin son ışıkları da battı.

Sanırım hayır, ama bu sinirlenmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Önce onu kokladı, tamamen erkeksi olan temiz, taze kokuyu. Vahşi, ormanlık ve tamamen o. Andor. Kolları ona dolandı, onu kendine doğru çevirdi ve sonra ağzı kızın ağzındaydı.

15

Lorraine kollarını Andor'un boynuna doladı ve ağzını onunkinin altında açtı. Sanki bir ömür boyu onun öpücüğünü beklemiş gibi hissetti. Onu kolayca kaldırdı, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı ve havaya kaldırdı. Kadın vücudunu daha da yaklaştırdı, göğüslerini adamın göğsüne yasladı, ağzı adamınkinin altında teslim oldu.

Tadın hatırladığımdan bile daha güzel. Ona bunu söyledi çünkü gerçek buydu. Onu her öptüğünde, sanki diri diri yanıyormuş gibi hissediyordu, ağzı sıcaktı, erimiş Ateş boğazından damarlarına doğru ilerliyordu. İçine doğru ilerledi, karnında yanan ve kasıklarına yerleşen yavaş bir yanık. Sanki yüzyıllar boyunca yaşamış ve onunla tanıştığından beri daha yeni canlanmış gibi hissediyordu.

Nereye gidiyoruz?

Yalnız kalabileceğimiz bir yer. Doğru yeri biliyordu, sadece onu öpmeyi bırakması ve bunu hemen gerçekleştirmesi gerekiyordu. Güvende olduklarını düşünüyordu ama bu güvende oldukları anlamına gelmiyordu. Sergey her zaman entrikalar çevirirdi ve şüphesiz casusları çok yakındaydı. Başını kaldırdı ve kızın şakağına bir öpücük daha kondurdu. Seni şimdi oraya götürüyorum.

Sergey o kadar garip davranıyor, o kadar çılgınca kararlar veriyordu ki tüm avcılar ve kendi takipçileri onun liderlik yeteneklerini sorguluyordu. Sergey'in Elisabeta'yı önceden kaçırarak ve kardeşlerinin bilmediği bir yere saklayarak dönüşe hazırlandığı gerçeği

Malinov dehasına sahip olduğu anlamına geliyordu. Onu alarak, onun aracılığıyla duygularını deneyimlemesine izin vermişti.

Diğer Malinov kardeşlerin hepsi savaş yetenekleriyle ün yapmışlardı ama Sergey'den bahseden çok az kişi vardı. Her şeye rağmen, kardeşlerini takip ediyor gibi görünmüş, asla liderlik için yarışmamıştı. Sonunda, içinde yüksek büyücü Xavier'den iki parça vardı. Tek başına bir tanesi onu çok gerçek bir düşman yapardı, ama ikisi onu ölümcülden de öte yapıyordu. Ayrıca kardeşi Vadim'den de şeritler edinmişti. Diğer kardeşlerinden de alıp almadığını kim bilebilirdi? Eğer öyleyse, ihtiyaç duyduğunda onların sahip olduğu tüm savaş uzmanlıklarına başvurabilirdi.

Lorraine yüzünü rüzgâra doğru kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ağaçların üzerinde uçarlarken her şeyi görüyordu. Bana kamp alanına geri dönmeyeceğimizi söyle. Bunu hiç romantik bulmadım. Ben romantizm bekliyorum.

Kollarını onun etrafında sıktı. Sana romantizmi vereceğim, kadın. Kamp alanının çok romantik olduğunu düşünmüştüm. Sen de oradaydın.

Yaklaşık on kişi daha vardı ve hepsi de iyi değildi.

Kadının haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Dağın kenarına doğru indi. Tam bir inişti ama küçük bir çatlak vardı, kayanın ortasından dışa doğru uzanan sivri bir yarık. Bu çok küçük açıklığın arkasında onlara mahremiyet sağlayacak ve onları koruyacak bir mağara olduğunu biliyordu. Dahası, büyüleyici bir mağaraydı. Muhteşem.

Dağın kenarına yaklaştılar. Kaya yüzeyi birkaç yerden eğilmiş ve dev yarığı gözden gizlemişti.

O çatlağın içine sığacak kadar zayıf değilim.

Onun sesindeki kahkahayı duydu. Onun hiç korkmuş gibi görünmemesi hoşuna gitmişti. Meraklıydı ama korkmuyordu. Elini, dışa doğru çıkıntı yapan kayalardan birinin hemen arkasındaki çatlağa doğru salladı. Çatlak hemen onun için açıldı ve içeri daldı. Mağara genişti ve uzun bir mesafeye açılıyordu. Kızın kahkahalarının sesi ona müzik gibi geliyordu. Onun mutluluğunu hissediyor ve duyuyordu. Onlar

mağaraya doğru ilerlerken arkasından el sallayarak çatlağı kapattı ve onlara mahremiyet sağladı. Aynı zamanda mağaranın duvarları boyunca uzanan aplikleri de yaktı.

Yere çökerek onun elini tuttu. "Bunu seveceksin Lorraine. Dar bir bölüm var ve sonra büyük bir odaya açılıyor. Doğal bir havuz var. Su, dağın yamacından aşağıya doğru geliyor. Biraz serin," diye ekledi onun titrediğini hissettiğinde. "Vücut ısını ayarlayabilirim." Öyle de yaptı.

"Karpatyalı olmanın bu kısmı harika olacak," dedi.

"Hâlâ endişelendiğin kısımlar var mı?"

"Evet. Kendimi adadım ama sorularım var. Diğer kadınlarla tanışmak istiyordum ama bizi o kadar hızlı gönderdiniz ki fırsatım olmadı. Şikayet etmiyorum," diye ekledi aceleyle. "Başkalarıyla olmaktansa seninle olmayı tercih ederim."

"İyi iyileşme," diye alay etti.

Dar koridora ulaştılar. Tek sıra halinde manevra yapmak zorunda kaldılar. Önce o gitti. Arkalarında ışıklar teker teker söndü. Önlerinde duvarlar boyunca daha fazla mum titriyordu. Her birinin yanından geçtiklerinde o ışık da söndü.

"Biliyor musun Andor, eğer çok kapalı yerlerden ya da karanlıktan korkuyor olsaydım, bu biraz korkutucu olurdu. Beni kıyametime götürüyor olabilirsin."

Aniden durdu, kızın bedenini kendi bedenine doğru itti ve başını geriye yatırarak boynunu dişlerine maruz bıraktı. Birkaç kez ileri geri kazıdı. "Seni kıyametime götürüyorum," diye fısıldadı ürpertici, teatral bir sesle. "Sonunda benimle yalnız kaldın ve boynunu ısırarak da dahil olmak üzere sana istediğimi yapabilirim."

"Nerede olursak olalım boynumu ısıracaktın," dedi ama adam yine onun içinde küçük bir titreme hissetti. Titremelerin en küçüğü ve bu sefer üşüdüğü için değildi.

"Boynunu ısırarak niyetinde değilim," diye açıkladı. "Aklımda çok daha şehvetli başka yerler var." Dar koridorda ilerlemeye devam etmek için arkasını döndü.

"Boynun çok şehvetli olduğunu düşünmüştüm," diye itiraz etti. "En azından bana öyle geldi."

"Bu sadece başlangıç içindi." Yürümeye devam etti. "Burada işimiz bittiğinde seni kadınlarla tanışmaya götüreceğim. Seni burada dönüştüremem. Orada, diğerlerinin acıyı uzak tutmaya yardım edeceği yerde yapılmalı."

Odanın içine doğru yürüdü ve kenara çekildi, gözleri onun yüzündeydi. Kadın onun peşinden gitti ve bakışlarını kaldırdı. Nefesi boğazında düğümlendi. Yüzü kızardı ve ağzı açıldı, dudakları mükemmel bir O harfi oluşturdu. Bir eli boğazına gitti. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey."

Değerli taşlar yıldızlar gibi parlıyordu. Belli ki dağ, binlerce yıl önce aktif bir yanardağın parçasıydı. Elmaslar odanın tepesinde ve duvarları boyunca parıldıyordu. Titreyen mum ışığı göz kamaştırıcı görüntüyü topladı ve zenginleştirdi. Su daha fazla elmasın üzerinden akarak onları büyütüyor, böylece kayadan oluşan derin bir havuza akan bir elmas şelalesi gibi görünüyordu.

"Bu elmaslar gerçek mi?"

"Evet."

"Neden kimse onları keşfetmedi ve madencilik yapmadı? Bugünlerde her şey mayınlı. Hiçbir şey kutsal değil."

"Birisi burayı nasıl keşfedebilir ki? Burası tamamen kapalı."

"Bir cereyan hissedebiliyorum ve nefes almak çok kolay. Alevler yüksekte. Hava olmasaydı böyle olmazdı."

"Kayaların arasında bir sürü çatlak var. Su bu şekilde girip çıkıyor. Havuz taşmıyor ve su çok yükseldiğinde arka taraftaki kaya oluşumundaki deliklerden, neredeyse geldiği yerden dışarı çıkıyor."

"Bu gerçekten çok güzel. Bir insan hayatı boyunca yürüyüş yapabilir, mağaralara girebilir ve asla böyle bir şey keşfedemez."

"Böylesi daha iyi," dedi. "Eğer yapsalardı yok olurdu."

Başını salladı ve ona döndü, kolları onun boynuna dolandı. "Zihnim seninkine dokunmadan zor oldu." Ağırlığını ona verdi, başı onunkine yaslandı

göğüs. "Ben her zaman çok bağımsız oldum. Bu kadar zorlanacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Özür dilerim, hân sívamak, gerçekten özür dilerim." Kızın saçlarını okşadı. "Kötü olabileceğinden korkuyordum. Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki, ikimiz de buna çok çabuk alıştık. Buna bir de ruhlarımızın birbirine örülmüş olması eklenince, çok zor zamanlar geçirme ihtimalin vardı."

"Beklenmedik bir şeydi," diye itiraf etti.

Kalbi göğsünde sertçe sıkıştı. Onu Amerika Birleşik Devletleri'nde keşfettiği birkaç yerden biri olan bu yere getirmek istemişti. Keşfetmek için fazla zamanı olmamıştı. Avrupa'da olsalardı yüzlercesini bilirdi ama burası, işte burasıydı.

Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve onu tekrar öptü. Onun için çok şeyden vazgeçiyordu. Uyandığında onun zihnini keşfetmiş ve pişmanlıklarını görmüştü. Ona olan bağlılığından geri adım atmayı düşündüğü tek bir an bile görmemişti ama kesinlikle vazgeçmekte zorlandığı şeyler vardı.

Başını kaldırdığında başparmağının ucuyla dudaklarını ovuşturdu. "Bana en çok endişelendiğin şeyi söyle."

"Çocuklar. Onları istiyorum ama kendim yetiştirmek istiyorum. Tarık ve Charlotte gibi kendi çocuklarından ayrı olmak istemiyorum. Çocuklarımız olduğunda ne olacak?"

Tereddüt etti. Cevap ne kadar zor olursa olsun, insan hayat arkadaşına yalan söylemezdi. "Eskiden kadınlarımız hamile kalmakta, toprağa girmekte, doğurmakta, beslenmekte ve yavrularımızla birlikte toprakta uyumakta hiçbir sorun yaşamazdı. Güvenilir bir büyücü olan Xavier tüm bunlara son verdi."

Derin bir nefes aldığını ve vücudunun çekilmeye başladığını hissettiğinde onu sıkıca kendine doğru tuttu. "Hayır, csecsemõ, haberler o kadar da kötü değil. Gary'nin de aralarında bulunduğu pek çok insan çözüm bulmak için çalışıyor. Xavier'in uyuduğumuz toprağa parazitlere benzeyen bir şey soktuğu keşfedildi. Bu parazitler düşüklere neden oldu. Doğan birkaç çocukta da uyku problemleri vardı.

ve şimdi, elbette, nedenini biliyoruz. Bebekler emzirilemiyordu çünkü parazitler anneden çocuğa geçiyordu."

Lorraine başını eğerek ona baktı. "Bu korkunç. Bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilir?"

"Kıskançlık. Güç ihtiyacı. Açgözlülük. Xavier hepimize ihanet etti." "O parazitler burada toprağın altında mı?"

"Hayır, değil. Gary'ye göre, Karpat Dağları'ndaki hem erkek hem de dişi Karpatların parazitlerden arınmış olduklarından emin olmak için periyodik kontroller yapılıyor, ancak toprağı arındırmak için sürekli bir savaş var. Kaynağı buldular ve yok ettiler ama hepsini yok etmek biraz zaman alacak."

"Peki, parazitlerden kurtuldun mu?"

Başını salladı. "Ben manastırdıydım ve parazitlerin o kadar uzağa gitme şansı olmadı, bu yüzden orada yaşayan hepimiz iyiyiz. Tüm bunları manastırdan ayrıldığımızda duyduk."

"Diğerleri bu parazitleri geldikleri bölgeden buraya taşıyıp bize bulaştırabilir mi?"

Elini kızın saçlarında gezdirmekten kendini alamadı. Yumuşak ve ipeksiydi. Kalındı. Saç telleri bileğine ve gömleğine takılıyor, ruhlarını geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlayan iplikler gibi onları birbirine dokuyordu. "Bilmiyorum ama Tarık sık sık kontrol etmekte ısrar ediyor ve şimdiye kadar bir sorun çıkmadı. Tarık'ın şifalı topraklar için topladığı toprak tüm parazitlerden arınmış durumda."

"Güneş doğduğunda herkes şifa alanlarını kullanıyor mu?"

Bu fikirden hoşlanmadığını sesinden anlayabiliyordu ve buna sevindi. Başını iki yana salladı. "Hayır, Lorraine. Biz güvenen bir topluluk değiliz. Dağılırız ve toprağa inmek için gizli yerler buluruz. Tarık'ın yerleşkesinin kapılarında bile kendi korumalarımızı kullanırız. Bize her zaman can yoldaşı olmayan birinin vampir olabileceğini düşünmemiz öğretili. Kardeşlerim burada, yerleşkenin içindeyken, bu endişe çok gerçek."

Geri çekildi, bakışları irkilmişti. "Ne demek istiyorsun?"

Kollarını indirerek ona özgürlük tanıdı. "Manastıra gizlenmemizin bir nedeni vardı, sívamet. Her birimizin sonu gelmişti ama yine de onurlu bir yaşam sürdürdükten sonra kendi canımıza kıymanın onurlu bir davranış olacağına inanmıyorduk. Yine de diğer avcıların bizi yok etmeye çalışmak zorunda kalmasını istemedik. Çok güçlü olduğumuzu ve bunun zor bir görev olacağını biliyorduk. İnsanlar ve Karpatlar güvende olsun diye manastırda kilitli kaldık. Şimdi dışarıdayız ve bir kez daha dünyadayız. Her savaşın bir bedeli var. Duygu olmadan öldürmek... kolay hale geliyor. Öyle olmamalı."

Ondan uzaklaştı ve sonra tekrar yüzünü ona döndü. "Ferro hakkında konuşuyorsun. Onun için korkuyorsun."

Çok zekiydi ve onu çok çabuk okuyabiliyordu. Başıyla onayladı. "Ferro hepimizin en yaşlısı ve en güçlüsü. Dövüş yetenekleri inanılmaz. Mücadele ediyor. Ayrıca ölümsüzlerle savaşırken kendini korumak için çok az şey yapar. O tam bir avcı Lorraine. Savaşta yenilmesi imkansız olmasa bile çok zor olur. Eğer dönüşürse, onu yok etmeye çalışan avcılar kaybolacak. Diğerleri gibi ben de bunun hepimize mal olacağından ve çoğumuzun hayatta kalamayacağından korkuyorum."

"Onun zihnine dokundum..."

"Onun izin verdiği şeye dokundun. Ferro onun zihnini görmenize asla izin vermezdi."

"Ruhumun onunkine bağlı olduğunu sanıyordum."

"Öyle. İkimizin de ruhu öyle. Sandu ve Gary de artık bu karışımın içinde. Bu Ferro'yu savunmasız kılıyor ama biz onu nasıl takip edebiliyorsak, o da bizi her zaman takip edebilir. Seni dünyanın herhangi bir yerinde bulabilir Lorraine. Nerede olduğunu bilecektir. Bunda büyük bir tehlike var."

"Bu yüzden hepimizi birbirimize bağlamalarına izin verdiğim için bana kızgındın." Su havuzunu çevreleyen kaya duvarının önünde durdu. Elini suya daldırdığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu nasıl sıcak?"

"Senin için ısıttım," diye itiraf etti. Onun isteyebileceği her şeyi düşünmeye çalışmıştı. "Ve evet, bu yüzden üzgündüm. Sandu tehlikeli olabilirdi. Gary de öyle. Ama Ferro..."

"Bu onun fikriydi."

Andor'u çok az şey şok ederdi ama bu şok etti. "Bunun şifacının fikri olduğunu sanıyordum. Ferro neden böyle bir şey önerdin ki? Bu onu savunmasız hale getirir." Adım atma sırası ondaydı. "Hiçbir Karpas erkeği bir dişiyi korumakta başarısız olmaz ve sen benim hayat arkadaşımsın. Seni kurtarmak için çok güçlü bir çekim olacaktır. Bu olabilir. O benim kardeşim. Bu da var."

Lorraine ellerini başının üzerine kaldırıp saçlarını yukarı çektiğinde dikkatini çekti. Bu hareket dikkatleri tişörtünün altından yükselen göğüslerine çekti. Bunu çok dikkat dağıtıcı buldu ve düşünce akışını kaybetti.

Ona gülümsedi. "Saçım için bir kravata ihtiyacım var."

Gülümsemesi karşısında midesi yavaşça yuvarlandı. Kravatı hemen ona verdi. Kadın kravatı aldı ve kestane rengindeki kalın saç kütesini başının üstünde dağınık bir düğümle sabitledi. Nedense bu düğümü çok seksi bulmuştu.

"Ferro'nun hepimize bağlı olduğunu, benim ve sizin aracılığınızla hissedebileceğini düşündüm. Bu mümkün değil mi? Azıcık bile olsa?"

"Teoride. Umarım yapabilir. Gary ve Sandu'yu ve onların karanlığını da hissedecek. Bu da kendi karanlığına eklenecek."

"Beni korkutuyorsun, Andor. Onu kaybetmek istemiyorum."

Andor bundan daha fazlası olduğunu fark etti. Lorraine'in sevgili kardeşi bir canavara dönüşmüş ve ailesini öldürmüştü. Ferro, Sandu ve Gary'yi kardeşleri olarak görüyordu. Eğer Ferro da Theodore gibi yapar ve avladıkları şeye dönüşürse, Lorraine'in yeni ailesini öldürme potansiyeline sahip olacaktı. Bu tarihin tekerrür etmesi demekti ama çok daha büyük bir ölçekte.

Yerleşkede yaşayan kadın ve çocuklar için riskin büyük olduğuna dikkat çekmedi. Ya da özellikle Lorraine'e bağlı üç kadim için riskin daha da büyük olduğunu. Ciğerlerine zorla hava çekti. Sadece Sergey ve onun Lorraine'e karşı kurduğu hain plan hakkında endişelenmek zorunda değildi.

Kendi kardeşi için endişelenmesi gerekiyordu - kadim olanın sürekli yaklaşan iblise karşı direnip direnemeyeceği.

"Hiçbirimiz onu kaybetmek istemiyoruz, csecsemõ," diye güvence verdi. Artık yeniden hissedebildiğine, duyguları güçlendiğine göre, manastırdaki kardeşlerin onun için bir aile olduğunu fark etti. Kardeşler. Hepsi bunu biliyordu ama şimdi, hayat arkadaşı sayesinde bunu hissediyordu. Hayat arkadaşı sayesinde en azından Sandu ve Ferro'nun da hissedebileceğini umuyordu. Belki bu şıfacı için de geçerliydi.

Lorraine tişörtünü başının üzerine çekti, düzgünce katladı ve yakındaki bir kayanın üzerine koydu. Omzunun üzerinden ona baktı. "Çocuk istiyorum. Hemen değil ama eninde sonunda. Onlara kendim bakmak istiyorum Andor, yer üstünde bir dadı değil. Bu konuda çok net olmamızı istiyorum. Eğer kendi çocuklarımla birlikte olamayacaksam, o zaman onlara sahip olmayacağız. Bu konuda ciddiylim. Benim için aile, birlikte bir şeyin parçası olmaktır."

"Anlıyorum."

Onun dantelli sütyenini çıkarışını izlerken ciğerlerinin hava almak için yandığını anladı. Arkasını dönmesini istedi. O da yavaşça döndü ve yürüyüş botlarının bağcıklarını çözmek için eğildi. Göğüslerinin iki yumuşak tümsek şeklinde kıvrılması, sert ve dolgun, her hareketle sallanması ağzını sulandırdı.

Önce botlarını, sonra da çoraplarını çıkardı. "Güzel. Sadece bu konuda aynı fikirde olmamızı istiyorum. Çocuklarımız olmadan önce onların da bizim gibi yaşayacaklarını bilmem gerekiyor. Charlotte ve Tarık için evlat edinmeyi seçtikleri çocukların birkaç saatten fazla yanlarında olamayacağını bilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Elleri kot pantolonunun kemerine gitti. Bu küçük hareket onu büyülemişti. Elini kolayca sallayıp giysilerini çıkarabilirdi ama onun giysilerini teker teker çıkarışını izlemek sadece büyüleyici değil, aynı zamanda şehvet vericiydi. Öyle olmaya çalışmıyordu bile. Eğer deneseydi, adam hayatta kalamayabilirdi.

"İhtiyacımız olan tüm bilgileri toplayacağım Lorraine," diye güvence verdi ve fermuarın aşağı kaymasını izledi.

ağır çekimde gerçekleşiyordu. Hava ciğerlerinden sıkılarak çıkarılıyor, ciğerleri yanık ve çiğ kalıyordu.

"Teşekkür ederim. Tarık bu çocuklar konusunda ne yapacak?"

İç çekti. "Çocuk bir sorun teşkil ediyor. Küçükler yeterince kolay olacak, artık tüm Karpatyalıların Liv için yapıldığı gibi dünyamıza girişlerini kolaylaştırabileceğini biliyoruz. Amelia'nın bir an önce buraya getirilmesi gerekiyor. Acı çekiyor. Hepsi dönüştürülene kadar dönüştürülmek istemiyor. Danny erkek. Ritüel bağlayıcı kelimelerin ona nakşedilebilmesi için kadim savaşçıların onun değerine karar vermeleri, rıza göstermeleri ve seçilen soydan -belli ki Asenguard'dan- ona akıtmaları gerekiyor. Ona bilgilerini ve soylarını vereceklerdi. O da bu soydan gelen saf bir Karpatyalı olarak, onlara verilen tüm aynı güç ve armağanlarla yeniden doğacaktır."

"Ve bunun Karpat Dağları'nda mı yapılması gerekiyor? Burada yapılamaz mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ayin kutsal mağaralarda yapılmalı. Tarık çocukla birlikte evimize gelmeyi ve onunla birlikte prensin huzuruna çıkmayı planlıyor."

Kadının kot pantolondan sıyrılışını, kumaşın kalçalarının üzerinden bacaklarına doğru kayışını izledi. Pantolonu çıkardı ve başparmaklarını dantel külotun içine soktu. Dantelin örtmeye çalıştığı küçük, kırmızımsı bukleleri görebiliyordu.

"Ağzımı üzerinde hissedebilmen için seni çıplak istiyorum."

İrkilerek başını kaldırdı ve bakışları onunkilerle çarpıştı. Adam hemen onun yanaklarını boyayan ve gözlerinin yeşilini karartan arzunun koyu kızarıklığını gördü. Dudaklarını yaladı, külotu bacaklarının yarısına kadar inmişti. "Çıplak mı?"

Yavaşça başını salladı. "Çıplak." Kararlıydı. "Dilimin her kırıbacını ve dişlerimin her sıyrığını hissetmeni istiyorum."

"Bunu saçla hissedemez miyim?"

"Çok daha hassas olacaksın. Ayrıca, her santimini görebiliyorum. Bunu istiyorum Lorraine." Kabul etmedi. Çok kolay olurdu ama onun rızasını almak hoşuna gidiyordu. Onun

İşbirliği. Kadının ona istediğini vermesi hoşuna gidiyordu ve bunu yapacaktı. Bu fikir ilgisini çekmişti. Bunu en az onun kadar seksi buluyordu.

Külotunu çekiştirerek indirdi ve diğer giysileriyle birlikte kayanın üzerine koydu. Lorraine'den başka hiçbir şeye odaklanamamaya başlamıştı. Her zamanki açlıkla uyanmıştı ama bu çok daha şiddetliydi. Onun tadını arzuluyordu. Onun vücudunu arzuluyordu. Ona gitmeden önce karnını doyurmuştu, gerginliğini atması gerektiğini biliyordu. Bu gecenin birlikte geçirecekleri ilk gece olacağı, Karpatyalılar olarak toprağa girecekleri fikri onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı.

Andor hayat arkadaşını bu güzel mağaraya getirmişti çünkü ona bir hediye vermek istiyordu. Bu onun ona hediyesiydi.

-Doğal güzelliği olan bir yer. Onun anladığını biliyordu. Mağaraya ilk girdiğinde ve elmaslarla kaplı duvarları gördüğünde bunu yüzünde görebiliyordu. Kaya oluşumunun doğal bir havuz olduğunu ve onun için ısıttığını fark ettiğinde. Duvarlardaki elmasların üzerinde oynaşan suyun sesi melodikti ve mücevherlerin çağlayan suyun altındaki görüntüsü mağaraya daha da güzellik katıyordu.

Pekâlâ. Sesi yumuşaktı. Fısıltılıydı. Samimi bir kadife zihninde geziniyordu.

Elini salladı ve kestane rengi bukleler kayboldu, kadının teni pürüzsüz ve çıplak kaldı. Bir kadının formu mağaradaki tüm elmaslardan ve şelalelerden daha güzeldi. Sanki görünmez bir mıknatıs onu ileri doğru çekiyormuş gibi ona doğru ilerledi. Kadını ensesinden yakalayarak kendisine doğru çekiştirdi, yüzü öpücüğe doğru eğildi.

Ağzı onunkini kaptı. Nazikti, çünkü ona karşı doğuştan nazikti, ama öpücük talepkârdı. Emrediciydi. Acımasız bir ele geçirme. Kadının ağzı sıcak ve tatlıydı. Adamınki ise tamamen ateş ve tahakkümdü. Bir eli sol göğsünü kavradı, başparmağı meme ucunun üzerinde kayıyor, kız küçük bir nefesle ona doğru eğilene kadar ısrarla ileri geri fırçalıyordu.

Boğazından aşağıya doğru öptü ve sonra her iki göğsünün üst kıvrımlarını öptü. Dişleri küçük kırmızı izler bıraktı, teninde hak iddia ediyordu. Sonra parmakları sol göğsünü çekiştirirken ağzı sağ göğsünün üzerinde kapandı. Yuvarlandı. Yoğurdu. Kadın küçük, kırık bir çığlık attı ve adamın başını kendine doğru çekti. Adamın elleri, ağzı ve dişleri onu daha da yukarı çekmeye devam ederken, dili kızın üzerinde gezinip durdu.

Andor onun vücudundaki kızarıklığı görebiliyordu ve bu çok güzeldi. Gözlerinde ihtiyaç vardı. Sıcaklık. Arzu. Göbek deliğine kadar öptü, dilini orada döndürmek ve dişleriyle ısırmak için zaman ayırdı, soluk küçük çileklerle geçişinin kanıtını bırakmak için.

Adam alçalıp çömelerek uyluklarını birbirinden ayırırken Lorraine'in nefesi kesildi. Bir ayağını omzunun üzerinden geçirirken bir eliyle diğer ayak bileğini kavradı ve yavaşça baldırından uyluğuna doğru ilerletti. Elini ağzıyla takip etti ve uyluğunun iç kısmına ulaşana kadar bacağını öptü.

Parmakları adamın omuzlarına gömüldü ve adam kaygan seksine ılık nefesini üflediğinde bir çığlık daha attı.

Bunun için bekledim. Karpatlar rüya görmez, ama ben bunu hayal ettim. Ağzımda senin tadını. Parçalanmış çığlıklarını duymayı ve seni götürebileceğim o mutlak zevk yerini hissetmeyi.

Kıçını ellerinin arasına aldı ve onu bekleyen ağzına doğru çekti. Mağarada, etrafta kimse yokken Lorraine'in hiçbir çekingenliği yoktu ve çığlık attı. Adam onun sesindeki yakarışı duydu ve bundan zevk aldı. Şimdi ağzında onun tadını aldığına göre, daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Acele etmedi, onu yiyip bitirdi.

Tadı bir afrodisyak gibiydi. Onu yedikçe, dilini ve dişlerini meşgul ettikçe, ona zevk vermek için parmaklarını ekledikçe, vücudunun talepleri daha acil hale geldi. Aleti hiç bu kadar sert olmamıştı. Kanı hiç bu kadar sıcak akmamıştı. Kaslarının kasılmaya başladığını hissetti, nefesinin kesik kesik geldiğini duydu.

"Henüz değil," diye homurdandı, başını kaldırdı, kendini vahşi bir hayvan gibi hissediyordu. İhtiyacı onunkinden daha fazlaydı. Ayağını yavaşça yere koydu, bir koluyla sırtını sararken bir yandan da tek bir düşünceyle giysilerini çıkardı. Sonra onu kaldırdı. "Bacaklarını bana dola."

Yeşil gözlerini adamın yüzüne dikerek hemen itaat etti. Orada bir endişe vardı. Açlık. Arzu. Hissettiği her şey ona geri yansiyordu. Bu ihtiyaç aynı derecede sıcak, aynı derecede her şeyi tüketen bir şeydi. Aletini kadının girişine yönlendirdi ve yavaşça içeri girmeye başladı. O sıkı kaslar onun girişine izin vermek istemiyordu. Kasların isteksizce gevşemesini, shaftını kavramasını ve tepesine sıcak, korkunç bir sürtünmeyle masaj yapmasını seviyordu.

Başını geriye attı, gırtlaktan bir ses çıktı. Onun içinde olmak bile mest ediciydi. Kavurucu sıcak bir ipek yumruğa sarılmıştı. Basıncı sabit tuttu, acımasızca, kaslarını iterek, içine gömülene kadar daha derine ve daha derine doğru ilerledi, tamamen oturdu. Tırnakları adamın omzunu ısıırıyordu ve gözleri tutkuyla açılmıştı. Parmakları ensesinde birleşmiş, kollarını uzatmıştı, böylece göğüslerini ve vücutlarının birleştiği yeri görebiliyordu. Bu, kadının ağzının adamın sikinin üzerinde olması dışında hayal edebileceği en şehvetli görüntüydü.

İlk başta yavaşça hareket etmeye başladı, nefesinin nasıl kesildiğini ve inlediğini dinledi. İçine girerken sikinin her vuruşunu müzikal bir ritim noktalıyordu. Hızını artırdı, nazikten biraz daha sert bir itişe geçti, göğüslerinin sarsılmasını, vücudunun sikini yutmasını izledi. Etrafında gerilmiş olması için yeterince çevresi vardı ve olduğu gibi çıplaktı, bunu görebiliyordu, onu aldığını görebiliyordu. Bu da duygusallığa katkıda bulunuyordu.

Kadının vücudunun gittikçe daha sert bir Gekilde Gaftını sıkıya bağladığını hissetti. Onu o kadar sıkı kavıyordu ki, üflediğinde mağarayı patlatabileceğini düşündü. Parmakları onun poposunun yanaklarına battı, onu sürmeye teşvik etti, daha hızlı, daha derin ve çok daha fazla iterken onun üzerinde hareket etmesine yardımcı oldu.

Daha sert. Kadının inlemeleri müziğin ateş perdesine, bir kreşendoya dönüşmüştü. Kulaklarında bir kükreme duydu. Taşakları yanıyor gibiydi. Bacakları yanıyordu. Karnında bir yangın vardı. Tüm bunlar bir araya gelerek sikini yakan mükemmel bir ateş fırtınasına dönüşmeye başladı.

Kılıfı bir cehennemdi, onu sıkıca sarmış alev alev yanan bir cehennem. "Andor." Bir yalvarış. "Kendimi tutamıyorum."

"O zaman şimdi benimle gel." Emri dişlerini sıkarak söylemeyi başardı.

Patlama onu çoktan içine çekmişti, cennet ve cehennem birbirine karışmıştı, bu yüzden hangisinin olduğunu söylemek imkânsızdı. Fırtına acımasızdı, ateş onları kırbaçlıyor, tüketiyor, ikisini de canlı canlı yakıyor ve tamamen bitkin bırakıyordu. Zevk mi o kadar büyüktü yoksa acı mı o kadar enfesti bilmiyordu ama bunu tekrar tekrar yaşamak istediğini biliyordu - onunla birlikte.

Lorraine onun kollarına yığıldı, başı onun omzundaydı, vücudu tamamen tükenmişti. Lorraine ona her şeyini vermişti, tıpkı onun da kendisine verdiği gibi. Adam kaya duvarının üzerinden süzüldü ve Lorraine hâlâ sikinin üzerinde otururken suya battı. Alçak bir çıkıntı buldu ve oturdu, kollarını ona doladı, ikisi de ciğerleri için yeniden hava bulmaya çalıştı.

Çok uzun bir süre hareket etmedi ya da konuşmadı. Ona sarıldı, vücudunun onunkine, onunkinin de onunkine uymasının keyfini çıkardı. Sanki bir süreliğine zihinlerini paylaştıkları gibi aynı teni de paylaşmışlardı. Önce kadın kıpırdandı, bedenini hareket ettirmiyordu ama adamın zihninde hareket ediyordu.

Sadece ikimizin de hayatta olup olmadığını kontrol ediyorum.

Zihnini dolduran sesinin o ilk fısıltısı onu her zaman etkiledi. Kalbi sıkıştı. Midesi kasıldı ve siki sarsıldı. Sadece o küçük mırıltıyla zincirleme bir reaksiyon başlatmıştı. Samimi hissettiriyordu. Parmaklarının darbesi gibi. Kadın parmaklarının ucuyla ensesini okşuyor, dalgınca tenini okşuyordu ve adam da benzer bir şey hissediyordu ama zihninin derinliklerinde.

Eğer değilse, en iyi yol buydu.

Katılıyorum. Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim, ya sen?

Kızın tadının onu azdıracağını biliyordu. Onu ağzına almıştı. Onu sonsuza dek orada istiyordu. Onun kanını alması gerekiyordu. Gerçek bir değiş tokuş için yeterli değildi ama başkalarının kanıyla bastırılmayı reddeden açlığını gidermek için. Beslemesi gereken fiziksel bir açlık değildi. Erotikti. Cinsel. İlkel.

Başkalarını gördüm ve yüzyıllar boyunca neler yaşadıklarını hissettim, ama sizin gibi, birlikte nasıl olacağımızı bilemezdim. Şüphelendim.

Geri çekilip ona baktı, gözleri muziplikle dans ediyordu. "Sen tam bir sapıksın. Başkalarını mı izledin?"

Omuz silkti. "Başka nasıl öğrenebiliriz ki? Karpatlardan değil. Eğer bunu denemiş olsaydım, bugün burada olmazdım. Sana söyledim, hayat arkadaşlarımızı mutlu etmek için neye ihtiyacımız varsa onu öğreniriz." Çenesini öpmek için başını eğdi ve ardından sol göğsüne doğru bir öpücük izi açtı. Dili orada dönüyor ve dişleri ısrarla ileri geri hareket ediyordu.

"Bundan tahrik mi olsam yoksa dehşete mi kapılsam bilemiyorum."

Onun tenini ısırdı. Nabzındaki sıçramayı hissetti. Gözlerini kapadı ve onun kendisine verdiği tepkinin tadını çıkardı. Lorraine onun ihtiyaçlarından hiç çekinmiyor gibiydi. "Tahrik ol," diye önerdi.

"Düşünüyorum."

Ona daha iyi erişim sağlamak için biraz daha geri çekildi. Bir eli sol göğsünün altına geldi ve onu kavradı. Aleti kabarmış, o sıcak, lezzetli kılıfı yeniden germeye başlamıştı. Kendini ona sunarken öyle görünüyordu. Karşı koyamadı. Dişlerini derinlere gömdü, o damara kancayı taktı, aynı zamanda hissettiği her şeyi hissetmek için zihnine yerleşti.

Acı içinde yanıp sönererek haykırdı. Bu ısırik erotikti ve adamın sikini sıvı bir ısı seli sardı. Sonra kadının kanı adamın tat alma tomurcuklarının üzerinde patladı ve onu kendine has bir coşkuyla doldurdu. Bunu onunla paylaştı. Sıcaklığı.

Açlık. İhtiyaç ve korkunç özlem. Vücudunun verdiği tepki. Ondan hiçbir şey saklamadı.

Tadın enfes. Yüzyıllardır kan alıyorum ve hiçbiri senin tadına yaklaşamadı. Seni ağzıma aldığım an, açlığım gibi sikim de seni arzuluyor. Bir ihtiyacı diğerinden ayıramayana kadar birbirine karışıyor.

Bu saf dürüstlüktü. Onun kanını yutmak istiyordu. Bacaklarının arasından dökülen özel balını yutmak. Sikinın onun içinde olmasını istiyordu. Tüm bunların yanı sıra, onun kalbinde ve zihninde olmak istiyordu. Bunların hepsine ihtiyacı vardı. Onun tadı içini doldururken durmak zordu. Disiplini zorladı ve dilini sol göğsünün üst kıvrımındaki ikiz deliklerin üzerinde gezdirdi.

Sallandı ve siki kadının içinde hareket etti. Etrafında su yükseliyor, tenini yalıyordu. Onunkini de. Başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Halkımı ve beni bu kadar kolay kabullenmen beni şaşırtıyor."

Lorraine çenesini onun omzuna yasladı. "O korkunç adamların seni öldürmeye çalıştığını bildiğim için bir nevi en derine atıldım. Birinin seni kurtarması gerekiyordu."

"Sen olduğun için çok minnettarım." Kulak memesini onun inlemesine neden olacak kadar sert ısırdı.

"Bir de Adam ve Herman meselesi var, Sergey tarafından gönderilmişler, hımm-" Uygun kelimeyi ararken sözünü kesti. "Beni elde etmek. Beni elde etmek istedi. Onların gerçekten iyi adamlar olduğunu düşünmüştüm Andor. Onlar tarafından kandırılabilirdim. Eğer onları durduramasaydın, o kuklayı kurduğun güvenlik çemberinin içine davet edeceklerdi ve bildiğim kadarıyla ölmüş olacaktım."

Kadın adamın sikinin üzerinde sallanıyor, adamın içinden zevk dalgaları gönderiyordu. Bir an için dikkatini dağıtmaya yetmişti. Aralarındaki bu tembel hareket bile daha önce hiç bilmediği bir hoşgörüyü beraberinde getiriyordu. Olmaları gereken bir yer yoktu. Yapmaları gereken zorunlu bir şey yoktu. Sadece ikisi birlikte vakit **geçiriyorlardı**. Geldiler

Daha önce ısı ve ateşte birlikte, şimdi yavaş yanma doğru hissettirdi. Mükemmellik. İkisinin de ihtiyacı olan şey.

"Tatlım." Çenesini kemirmek ve boğazına doğru öpücükler kondurmak için başını çevirdi. "O dövüş sırasında bana yardım ettiğin için sana hiç teşekkür ettim mi bilmiyorum. Haklı olduğumdan ve o adamların yardıma ihtiyacı olduğundan o kadar emindim ki."

"Yüzyıllardır vampirlerin izini sürüyor ve onları yok ediyorum Lorraine. Senden biraz daha fazla tecrübem var."

"Sergey beni nereden biliyordu ki? O adamların seni öldürmeye kararlı olduğunu duymadan önce kısa bir süre orada kamp yapıyordum."

"Ve sen de onlara o tencereyle saldırdın. Cidden, csecsemõ, ben olsam bunu bir daha denemezdin. Bu yaratıklarla savaşmayı öğrenmeye kararlı olduğunuzu görebiliyorum ve öğrenmenizin iyi bir fikir olması için tüm nedenleri incelemek için elimden geleni yapıyorum, ancak tencereler dışarıda."

Kadın usulca güldü, sesi adamın boynuna çarparak boğuldu. Vücudundan yayılan titreşim adamın sikini sardı, sıcak, sıkı kılıf onu kavurucu sıvıyla yıkadı ve hareket ettiğinde sürtünmenin dişlerini kenara fırlatmasına neden olacak kadar sıkı. Tembel sıcaklık beklediğinden daha sıcak ve hızlı hale geliyordu.

"Orada olduğumu nereden biliyordu?"

"Yedi vampirine saldırdığımı biliyordu. İkisi savaşta çok iyiydi. Çok iyiydiler. Deneyimleri vardı ve benimkiyle aynı olmasa da Sergey bunu bilemezdi. Tek bildiği bir avcının mürettebatından yedi kişiyi öldürdüğüydü. Yaralı olduğumu biliyordu ve bu yaraların ölümcül olduğunu ve ölmek üzere olduğumu doğru tahmin etmişti. İş bitirmek istedi ve casuslarını gönderdi. Kargaları gördün mü? Onlar onun casuslarıydı. Kuşları sık sık kullanır. Eğer yerleşkenin etrafına, çitlerle çevrili alanın dışına bakarsanız, kuş sürüleri görürsünüz."

Narin, küçük bir ürperti verdi. O da bunu hissetti. Kıpırdayıp üzerine oturduğunda, shaftının üzerinde döndü ve bu hareket adamın omurgasında alevlerin yükselmesine neden oldu.

Elleri beline gitti, parmakları derin ısırırken ateşten çizgiler sikine doğru ilerledi. Su, göğüslerinin baştan çıkarıcı bir şekilde yüzdüğü meme uçlarına vuruyordu. Gözlerinin içine bakıp gülümseyerek kalçalarını hareket ettirmeye, ona binmeye, yukarı ve aşağı kaymaya başladı, böylece ısı ve ateş onu tüketti.

"Kuşlardan bahsediyordun."

"Beni nasıl hissettirdiğin hakkında konuşmak istiyorum ama zar zor nefes alabiliyorum."

Öne doğru eğilerek nabzının üzerine öpücükler kondurdu. "Senin gibi olduğumda neler yapabileceğimi bir düşünsene. Karpatyalı. Kanını alabilirim Andor. Uyluklarına sarıldığımda ve sakin içimde çok derindeyken, böyle öne doğru eğilebilir ve senin o lezzetli tadına kendimi bırakabilirim."

Aleti sertleşti ve daha da şişti, onu gerdi, uzattı, tamamen patlamadan mümkün olduğunu bilmediği sınırlara kadar büyüdü. Kadının ağzı aniden onunkinin üzerindeydi ve sanki yüz dinamit lokumuna bir kibrit çakmış gibiydi. İçindeki her şey alevler içinde kaldı. Ağzı üzerindeyken tamamen tutuşmuştu.

Adam işi devraldı, siki tekrar tekrar kızın içine giriyordu. Onu kaldırdı ve üzerine doğru itti, yanmanın baldırlarından kalçalarına doğru ilerlediğini hissetti. Su, kaya duvarının üstünden sıçradı. Adam yukarı doğru ittikçe kadın aşağı doğru eğildi ve her ikisini de ele geçiren ihtiyaç girdabına katkıda bulundu.

Onun gözlerindeki karanlık açlığı okudu. Yüzündeki kızarıklıkta gördü. Kınını kavrayışında hissetti. "Tet vigyázam. Seni seviyorum Lorraine. Bana muazzam bir neşe veriyorsun."

Kadının orgazmının gelişini müjdeleyen o şarkılı müziği duyana kadar bekledi. Orgazm bir tsunami gibi ikisinin de üzerinden geçerek onu da içine aldı, öyle ki kadının beyanı neredeyse kadının adının haykırıışları arasında kayboldu. Yumuşak çığlığı omzunda boğuldu, tekrar yere yığıldı, ona sıkıca sarıldı, göğüslerini göğsüne bastırdı ve vücudunu onunkinin üzerine indirdi.

"Seni seviyorum çünkü sen sensin, Lorraine. Seni. Hayat arkadaşım olarak seçildiğin için değil. O sensin."

"Artık hayat arkadaşı meselesinden o kadar da korkmuyorum Andor," diye itiraf etti. Başını bir yana çevirdi, yeşil gözleri ona bakıyordu. "Bu her neyse, onunla ya da onsuz seni seçeceğimi biliyorum. Sen benim için doğmuşsun. Sanki biri seni benim için, beni de senin için yaratmış gibiydi."

Bir hayat arkadaşının tam olarak ne olduğunu söylemeyecek kadar akıllıydı.

"Ben de seni seviyorum. Bu nasıl oldu bilmiyorum ama sevdiğimi biliyorum. Bunu senin dilinde mükemmel bir şekilde söylemeyi öğreneceğim." Onun boğazını öptü. "Tekrar söyle. Öğret bana."

O da öyle yaptı.

16

Dragomir'in hayat arkadaşı Emeline, Genevieve'in söylediği kadar muhteşemdi. Saçları simsiyahtı ve ışık vurduğunda mavimsi vurgular parlıyordu. Kesinlikle hamileydi ama Lorraine'e göre biraz ufak tefekti. Andor, Lorraine'e çiftin oturduğu evin verandasına çıkan merdivenlere kadar eşlik etti. Dragomir Emeline'in arkasında durmuş, kollarını ona dolamış, her iki elini de sanki ikisini de koruyormuş gibi karnındaki bebeğın etrafında kenetlemişti.

"Lorraine," diye selamladı Dragomir. "Bu benim hayat arkadaşım, Emeline. Hân sívamak, bu Lorraine, Andor'un hayat arkadaşı. Çok cesur bir kadın ve yerleşke için muazzam bir değer olacak." Sesinde bir gurur notası vardı.

Lorraine bu gururun Emeline için mi yoksa onun bir dövüşçü olarak hüneri için mi olduğundan emin değildi. Her halükarda, Emeline bir kahkaha patlattı.

"Dragomir, Lorraine'in yerleşke için bir değer olacağına hiç şüphe yok ama bunu ilk sıraya koymak tam siz Karpat erkeklerine göre." Dikkatini Lorraine'e çevirdi, ancak başının arkasıyla Dragomir'in göğsüne bastırdı, sanki tüm o uzun, parlak saçlarıyla ona sokuluyordu. "Çok iyi anlaşıcağımızdan hiç şüphem yok, Lorraine. Gel otur." Verandadaki rahat görünümlü sandalyelere doğru el salladı. "Andor, seni tekrar görmek çok güzel. Lorraine'i bulduğun için senin adına çok mutluyum."

Andor'un eğilmesi neredeyse kibarcaydı. "Teşekkür ederim."

Tüm söylediği buydu. Lorraine Dragomir'den Andor'a baktı. Kadınlardan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Dragomir kamp alanında onlara yardım etmek için gelen kadimlerden biriydi. Diğerlerine kan vermişti ve bir kez bile ondan rahatsız olmuş gibi görünmemiştir. Deneyimlerini gözden geçirdi ve sadece Gary, Ferro ve Sandu'nun kendisiyle çok konuştuğunu fark etti, o da ancak ruhları birbirine bağlandıktan sonra.

Andor, oyun alanına bakan sandalyelerden birine otururken eğilip onu öptü. "Tarık'la tekrar konuşacağım, sívamet. Bensiz iyi olacak mısın?"

Bir an için parmakları kendi iradesiyle adamın gömleğini kavradı. Ne yaptığının farkına vardı ve kendini onu bırakmaya zorladı. Kendi başına kalmaktan korktuğu için değildi.

-Emeline ile konuşmak için bir fırsat istiyordu; asıl mesele ondan ayrılmak istememesiydi.

Bana her zaman ulaşabilirsiniz. Buluşalım ya da buluşmayalım, her zaman yanıt vereceğim.

Hava ciğerlerini küçük bir telaşla terk etti. Onun yer altında uyumasını sorunsuzca hallettiğini sanıyordu ama bu küçük panik atak, öyle olmadığını anlamasına neden oldu. İyi olacağım. Sadece tam bir rapor bekleyeceğimi bilin, özellikle de herhangi bir şekilde konuşmanın konusu ben olursam.

Gary'nin kafa derisindeki yarayı iyileştir-diği başının arkasına dokundu. Pürüzsüzdü. Hiç acı yoktu. Sergey'in yaranın içine bir şey yerleştirdiğini düşünmesine neden olacak hiçbir şey yoktu. Vücudu hafifçe ürperdi. Kürek kemiklerinin arası sanki sırtında görünmez bir hedef varmış gibi kaşınıyordu. Onu muayene eden Karpatyalıların hiçbirinin bir şey bulamamış olması onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız etmişti.

Andor onu mağaradan geri getirdiğinde, tekrar denemelerini istemiştir. Bu sefer, birkaçı bedenlerinden sıyrıldı ve onu titiz bir dikkatle inceledi. Petru ve Benedek, Siv ve Val adlı kadimlere katılmıştı. Dördü de bir şeyler bulmaya çalışmıştı, hatta bir yerlerde küçük karanlık bir nokta bile.

İçinde Sergey'in ondan bir parça bıraktığına işaret edebilecek bir şey vardı.

Eskiler başlarını sallayarak bedenlerine döndüklerinde, dört kişi daha onu muayene etmişti - yine kendi isteği üzerine. Kendisine izin verilmediği takdirde çocukların ya da kadınların, özellikle de hamile olan Emeline'in yanında bulunmaktan rahatsız olduğunu açıkça belirtmişti. Üç Karpatyalı daha, üçüzler Tomas, Matias ve Lojos, daha önce Nicu olarak tanıtılan asık suratlı yaşlıya katıldı. Yüzünde kavisli bir yara izi vardı. Dördü bir süre sonra başlarını sallayarak dışarı çıktılar.

Andor onu Emeline'le buluşmaya getirmiş, eğer bir tehlike oluştursaydı, hepsi bu kadar saldırgan bir şekilde avlanırken onu bulacaklarına dair güvence vermişti. İki Karpat erkeğinin açık çimenlikte adım adım ilerleyişini izledi. Dragomir uzanıp Lourdes'i havaya kaldırdı. Andor da Bella için aynısını yaptı. İki küçük kız sevinçle ciyakladı. İki adam onları oyun alanını koruyan taş ejderhaların sırtına bindirdi.

"Dragomir iyi bir baba olacak, değil mi?" Lorraine gözlemledi.

Emeline gülümsedi. "Evet, öyle. O bizi kurtardı. Bebeğimizi. Sabırlı ve nazikti. O geldiğinde çok yıpranmıştım. Vadim'in kanı gece gündüz asit gibi yanıyordu. Bebek acı içinde çığlık atıyordu. Ne uyuyabildim ne de yemek yiyebildim. Tariq'e söylemek zorunda kalacağımı biliyordum ama bebeği öldürmek isteyeceklerinden korkuyordum. O benimdi. Onu ben seçmiştim. Onu koruyacağımı söyledim. Sözümünden dönemezdim ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sanırım uykusuz kalmak ve her dakika acı çekmek bunun bedelini ödetti. Gerçekten kafam karışmıştı ve karar veremiyor gibiydim. Neyse ki Dragomir tüm bunları değiştirdi."

"Nasıl oluyor bu? Dragomir'in kanı ikinizde de Vadim'in kanının yerini aldı ama bu şimdi nasıl işliyor? Karpat dünyası hakkında pek bir şey anlamıyorum. Andor bana kızları dönüştürmenin kolay olacağını ama Danny'nin Karpat Dağları'na gitmesi gerektiğini söyledi."

Emeline başını salladı. "Kızım artık güvende. Tarık ve Charlotte Amelia'yı ve iki küçük kızı dönüştürmek istiyorlar. Bunu şimdi yapabilirler, ancak Tarık, prensten ve çocuklarımızın hayatta kalmasını sağlamak için çalışanlardan Lourdes ve Bella'nın bu yaşta bir dönüşümün yoğunluğuna dayanabileceklerine dair söz aldığından emin olmak için beklemek istiyor. Amelia'nın yaşayabileceğini biliyorlar. Liv daha genç ve o başardı. Ama Danny..."

"Kızlar hepsi din değiştirene kadar din değiştirmeyecekler mi?" Lorraine onayladı.

"Söyledikleri bu. Tarık'ın Danny'yi Avrupa'ya götürmesi zaman alabilir. Hızlı bir yolculuk olurdu ama Sergey'le bir savaşın ortasındayız ve şimdi Dragomir Vadim'in hâlâ hayatta olduğunu söyledi." Emeline savunma amaçlı elini boğazına götürdü. "Onun öldüğüne inanmak istedim. Hepimiz inandık. Şimdi... Bebeğin peşine düşmesinden korkuyorum, gerçi sadece erkekleri istiyor gibi görünüyor, dişileri değil. Muhtemelen bebeğin Ivory teyzesi gibi olmasından korkuyor. O herkesi korkutan bir üne sahip sıkı bir vampir avcısı. Aynı zamanda Vadim ve Sergey'in kız kardeşi. Erkeklerin de kendileri gibi ölümsüz olmasını istiyorlar."

"Tüm bunlar çok gerçek dışı görünmüyor mu? Yakalandığınız ve uyanamadığınız korkunç bir kabus gibi? Hayat arkadaşısı kısmı değil ama vampirler? Kuklalar?" Lorraine başını salladı. "Yaşadığım sürece o şeylerden birini bir daha asla görmek istemiyorum."

"Sanırım daha kötüler de var," dedi Emeline. Yerleşkenin etrafına bakındı. "Burada, kendimi daha güvende hissettiğim yerde olmayı seviyorum. Charlotte'un bazen bir yerlere gitmek ve bir şeyler yapmak istediğini biliyorum. Burada çocuklarla birlikte olmayı, Dragomir ve bebek için bir yuva yaratmayı seviyorum. Vadim'in hâlâ hayatta olduğunu bildiğime göre buradan hiç ayrılmayabilirim."

"Bebek doğduğunda ne olacak Emeline? Bebek sizinle birlikte toprağa mı gidecek yoksa siz uyurken Genevieve ona yer üstünde mi bakacak?"

Emeline'in rengi solmuştu. Koyu renk saçları neredeyse inci gibi olan tenini vurguluyordu. "Henüz bilmiyoruz. Bazı bebekler

yere inebiliyor, diğerkleri inemiyor. Vadim ikimize de parazit bulaştırdı. Dragomir ve şıfacı bizi onlardan kurtarmayı başardı, ancak bu parazitlerin onda olması, diğerk bazı çocuklar gibi etkilenmeyeceğı anlamına gelmiyor."

"Önceden nasıl bilebilirsin ki?"

"Bizimle konuşurlar. Yerin altında uyuyabilirse bize söyleyecek."

"Yapamazsa ne yapacaksın?" Bu Lorraine'in en büyük korkularından biriydi. Çocuklarını başka birinin büyütmesini istemiyordu.

"Bebekken Genevieve ona göz kulak olmayı kabul etti. Umarız yürümeye başladığında biz devralabiliriz."

Lorraine, "Genevieve oldukça havalı biri," dedi. "Çok özverili." "Ona sahip olduğumuz için şanslıyız. Walton'lar da

ama onları pek iyi idare edemiyorlar. Çocuklar Genevieve'i sevmeye başladılar." Çimenlerin üzerinden onlara doğru gelen kadına baktı. "Bu Charlotte. Onunla tanıştınız mı?"

Lorraine başını salladı. "İlk gece çocuklarla birlikteydi, bu gece de Amelia ve Liv'in evinde onlarla konuşuyordu. En azından Tarık'ın bize söylediğı buydu."

Charlotte'un gerçek kıvrımları ve bol miktarda kalın, vahşi, kumral bukleleri vardı. Kendinden emin bir şekilde hareket ediyor ve aceleyle yanına gelen başka bir kadına el sallamak için duruyordu.

"Bu Blaze, Maksim'in hayat arkadaşı. O ve Charlotte da iyi arkadaşlar. Blaze ve ben çok eskiden tanışırız. Sokakta bir çocuktum ve havanın kötü olduğu gecelerde pencereden onun yatak odasına girerdim. Blaze ve babası, sahibi oldukları barda yaşıyorlardı. Vadim babasını öldürttü. Çocukları almıştı, Blaze ve ben de onları geri almaya gittik. Beni de bu şekilde ele geçirmeyi başardı."

Charlotte ve Blaze, Lorraine ve Emeline'e katıldılar ve tanışma faslından sonra rahatlarına baktılar. Lorraine bahçede etrafına bakındı. "Genevieve nerede?" Sadece o vardı

kendisinden başka insan kadın. Genevieve'in dışlandığını düşünmek hoşuna gitmiyordu.

"Bu gece yorgundu," diye açıkladı Charlotte. "Gün doğumundan gün batımına kadar tüm çocuklarla ilgileniyor. Bu uzun bir süre. Bella üzgün çünkü artık gün içinde oynayabileceği bir Liv'i yok ve bu durum onu biraz zorluyor. Başka seçeneğimiz yoktu, onu hayatta tutmak için Liv'i dönüştürmek zorundaydık. Bella bunu anlamıyor."

Lorraine Bella'nın yaramazlık yaptığına dair kanıtlar görmüştü. "Yardım edebileceğim bir yol var mı? Eskiden çok küçük çocuklar için dövüş sanatları dersi verirdim. Böyle bir şey yapmanın sakıncası olmaz. Bu Bella'ya odaklanabileceği başka bir şey verebilir."

Ani bir sessizlik oldu. Lorraine beklenti içinde kadınlara baktı. Özür dileyecek ya da geri adım atacak değildi. Kadınların kendilerini nasıl savunacaklarını bilmeleri gerektiğine inanıyordu. Hepsi de tehlikeli bir durumdaydı. Andor'un kadimler hakkında söyledikleri, belki de yerleşkenin sandıkları kadar güvenli olmadığı anlamına geliyordu. Tarık bunu biliyor olmalıydı. Endişelerini Charlotte'la paylaşacak mıydı?

Charlotte ve Blaze uzun uzun bakiştılar ve sonra ikisi de gülümsemeye başladı. "Burada olmanıza çok sevindik," dedi Blaze.

"Hiçbir fikrin yok," diye ekledi Charlotte.

Emeline başını salladı. "Bu konuda en iyisi olacağımı söyleyemem ama Blaze başından beri kendimizi savunmayı öğrenmemiz gerektiğini savunuyordu. Sonra sen geldin Lorraine. Dragomir bana Andor yaralandığında onu kazıklayan üç adama saldırdığını söyledi."

Blaze masanın üzerine eğilerek ona sırtıttı. "Bir kızartma tavaıyla."

"Bir tencereydi," diye düzeltti Lorraine. "Silahımı almaya vaktim olmadı. Onu yanımda taşımam gerekirdi ama etrafta kimse yoktu ve ben de dereye doğru hızlı bir yolculuk yapıyordum. Durup çantamdan çıkarmak istemedim. Bu gerçekten çok aptalcaydı. Bundan sonra yanımda taşıyabileceğim her türlü silahı taşımayı planlıyorum."

Charlotte, "Adamlardan birkaçı Matt Bennet'la birlikte çalışıyor - kendisi Tarık'ın güvenlik gücünün başı," diye açıkladı. "Hepimizin kendimizi ölümsüzlere karşı daha iyi savunmamıza yardımcı olacak mühimmat ve silahlar üzerinde deneyler yapıyorlar. Matt Özel Kuvvetler'deydi ve bence konu silahlara gelince o bir dahi. Her halükârda, çok yaklaşmak zorunda kalmamamız için işimize yarayabilecek birkaç şey buldular."

Emeline dirseğini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Asıl yapmamız gereken çocuklara ve sanırım hepimize onların yanlısamalarını nasıl göreceğimizi ve tuzaklarına nasıl düşmeyeceğimizi öğretmek."

Charlotte başıyla onayladı. "Ben de tam bunu Amelia ve Liv'le konuşuyordum. Amelia bize katılacağın için çok heyecanlıydı Lorraine. Dragomir'in onlara anlattığı hikâyelerden çok etkilenmiş. Dövüşmeyi öğrenmek istiyordu ve Tarık'la ben ayağa kalkar kalkmaz yanıma gelip onu eğitmen için senden izin istedi. Blaze çok meşgul - vampirler sahip olduğumuz her savunmayı test ediyor gibi görünüyor. Maksim'le birlikte devriyeye çıkıyor, bu yüzden bizimle çok sık çalışmıyor."

Lorraine başıyla onayladı. "Onu kesinlikle eğiteceğim, tabii Andor burada kalmak isterse, ki bence istiyor. Sergey'in bana yoğun bir saldırı düzenlediğini duydun, değil mi? Onun bir şeylerin peşinde olduğunu aklımdan çıkaramıyorum."

"Tüm kalbimle katılıyorum," dedi Emeline. "Sergey ve Vadim'in ikisi de Malinov. Diğer eskilerin söylediklerine bakılırsa, tüm aile her konuda, özellikle de stratejide çok başarılıymış. Sergey'in bir nedeni olmasaydı tüm o piyonları boşa harcamazdı. Kesinlikle bir planı vardı."

"Eğer yaptıysa," dedi Lorraine, "henüz kimse bunu keşfetmedi, ama sanırım şövalyelerin yuvarlak masa toplantısında yaptıkları sohbetin en önemli konusu ben olacağım."

Charlotte'un kaşları havaya kalktı. "Şövalyelerin yuvarlak masa toplantısı mı?" Yankılandı.

"Bu büyük masa size şövalyeleri ve onların yuvarlak masasını hatırlatmıyor mu? Okuduğum her kitapta ya da izlediğim her filmde büyük bir yuvarlak masa vardı."

Diğer üç kadın güldü. "Sanırım haklısın," dedi Blaze. "Aslında Maksim'e şövalyem demiştim ama eğer şövalyeyse ona kara şövalye demem gerektiğini söylüyor."

"Sanırım bu bir film," diye belirtti Lorraine.

"Kesinlikle," dedi Emeline. "Ve en sevdiklerimden biri."

Blaze, "Maksim'e söylemem gerekecek," dedi ve bir kahkaha daha yükseldi.

Andor. Bunun için teşekkür ederim. Theodore ailemi öldürdüğünden beri kız arkadaşlarımla oturup saçma sapan konuşup gülememiştim. Buna bir daha sahip olabileceğimi sanmıyordum. Ama sen bana bunu verdin ve gerçekten minnettarım.

Lorraine hayat arkadaşına uzandı, onun kendisi için ne yaptığını bilmesini istiyordu. Ona ne verdiğini. Büyük bir şeydi. Muazzamdı. Her türlü bedelin ötesinde bir şeydi. Karpat dünyasındaki değer sistemini anlamaya başlamıştı ve bunun parayla ya da sahip olduklarıyla pek ilgisi yoktu. Birbirlerine ne verdikleri önemliydi.

Sana böyle bir hediye vermek için hiçbir şey yapmadım. Arkadaşlarımla hayat arkadaşları iyi kadınlardır. Seni dünyamıza kabul etmek için sabırsızlanıyorlar.

Ondan gelen sevginin zihnini okşadığını hissetti. Yine, gözyaşlarının yakıcılığı gözlerinin hemen arkasındaydı, ama onları dökmeyi reddetti. Mutluydu. Diğer kadınların birbirleriyle dalga geçme sesleri hoşuna gitmişti.

Charlotte en komik ve en dışa dönük olanıydı. Lorraine'i hemen rahatlattı. Emeline en tatlısıydı. Lorraine onun vücudunda kötü bir kemik olduğundan emin değildi. Blaze ona en çok benzeyen, biraz savaşçı bir kadındı.

"Amelia senden çok etkilenmiş Lorraine," dedi Charlotte. "Bana daha önce birlikte konuştuğunuzu söyledi. Kendini savunma dersleri almak istiyor ama ben daha çok senin ona gerçekten ulaşmanı ve onunla arkadaş olmanı istiyorum. Daha on beş yaşında. Doğum gününü yeni kutladı. Hâlâ bir çocuk ama

çok hızlı bir şekilde yetişkin oldu. Son birkaç hafta onun için özellikle zor geçti. Onunla arkadaş olur ve seninle konuşmasını sağlarsan hepimiz için büyük bir iyilik yapmış olursun."

Blaze, "Herkes karşı çok çabaladı," dedi. "Emeline'i seviyor ve Emme'ye açıldığı için çok şanslıyız ama hepimizin onun için burada olduğunu ve çok daha büyük bir ailesi olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Bana bir teyze gibi bakmasını ve sizi de aynı şekilde görmesini umuyorum."

Charlotte başıyla onayladı. "Hepsinin bir aile olduğumuzu hissetmeye ihtiyacı var, özellikle de Amelia'nın. O çok kaybolmuş durumda ve bazen onun için korkuyorum."

Emeline başını salladı ve Lorraine'in gözlerinin içine bakabilmek için onun eline doğru eğildi. "Amelia tatlı bir kız. Tüm bunlar onu çok etkiledi ama geri dönecektir. Ona zaman verin."

Lorraine orada bir hikâye olduğunu biliyordu ama bu hikâyeyi ona Amelia'nın anlatmasını istiyordu. "Başka bir arkadaşım daha olursa çok mutlu olurum. Amelia harika bir kıza benziyor. Kadınların kendilerini savunmayı öğrenmelerine gerçekten inanıyorum. Öğrenmenin önemli olduğuna inandığım vampirlerle savaşma konusuna gelince, tüm deneyimim Andor'un ve diğerlerinin kafalarından bilgi toplamaktan geliyor."

"Bekle." Blaze elini kaldırdı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Eğer bir vampirle nasıl savaşılacağını öğrenmek istiyorsan, bu bilgi Maksim'in beyninde mutlaka vardır. Sadece ona erişmeniz gerekiyor."

"'Diğerleri' dedin," diye düzeltti Charlotte. "Yani Andor'dan başkaları."

Başını salladı. "Sandu, Ferro ve Gary'nin deneyimlerinin yanı sıra Andor'unakilere de eriştim. Savaş teknikleri konusunda oldukça donanımlı olduğumu düşünüyorum. Özellikle kadınlar için neyin işe yarayacağını görmek için bilgileri gözden geçiriyorum."

"Ferro'nun ve Gary'nin beynini bırak, Sandu'nun beynini nasıl görebiliyorsun?" Charlotte sordu.

Emeline sandalyesinde geriye doğru çekildi, dimdik oturdu ve Lorraine'e sanki iki kafası birden çıkmış gibi baktı.

Lorraine omuz silkti, rahat olmaya çalıştı. Başkalarının zihinlerini görebildiğimi itiraf etmemeli miydim? Sandu ve Ferro ya da şifacı gibi? Bu bir güven ihlali mi?

Tabii ki hayır. Diğerleri o kadınların bilmesini umursamaz.

"Lorraine?" Charlotte sordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Andor ölürken... Şey, o aslında

Ölmüş. Şifacı onu bulup geri getirmek için birçok kez uğraştı. Sonunda Gary bunun imkansız olduğunu söyledi. Andor'u geri getirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı ama ruhunu takip etmek mümkün değildi. O noktada birbirimize bağlı değildik ama Andor bana bu kavramı açıklamıştı."

"Hayat arkadaşını kaybedeceğini düşünmek korkunç olmalı," dedi Charlotte, Lorraine'in kısa bir süre için elini sempatik bir şekilde uzatarak.

O zamanlar hayat arkadaşı olmak hakkında yeterince bilgisi yoktu ama Andor'un bir can simidi olduğunu biliyordu. Yalnızdı ve gerçek bir amacı olmadan sürükleniyordu. Her gün, bazen günde birkaç kez meditasyon yapıyordu ama zihnini dinginleştirmeyi başaramamıştı.

Evine girdiğinde bir kan gölüyle karşılaştı. Anne babasını, teyzesini, amcasını ve hayatı boyunca tanıdığı bir çift yetişkini kan gölünün içinde ölü yatarken bulmuştu. Ve Theodore'u.

"Andor bana kaybettiğim bir şeyi geri verdi ve hayatımdaki diğer herkesi kaybettiğim gibi onu da kaybetmek istemiyordum," diye açıkladı. "Aramızda güçlü bir bağ olduğunu biliyordum ve şifacıdan onu bulmaya çalışmama izin vermesini istedim. İlk başta hepsi karşı çıktı ama bilirsiniz, bana kalbimde haklı olduğumu biliyorsam asla 'hayır'ı cevap olarak kabul etmemem öğretilmişti. Ben de 'hayır'ı kabul etmedim. "

"Bu inanılmaz Lorraine," dedi Blaze. "Korkunç, iki yer arasındaki bir yere mi girdin?"

"Ne olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyorum ama kendime onun komada olduğunu ve çıkış yolunu bulamadığını söyledim. Sadece ona ulaşmam gerekiyordu ve onu geri getirebilirdim. İşler pek de öyle yürümedi."

Charlotte başını salladı. "Olamazdı, çünkü üç Karpatyalı erkeğin zihinlerini savaş deneyimleri açısından kontrol ettiğini söylemiştin."

Lorraine iç çekti. Olanları nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama deneyecekti. Üç kadının da büyülendiği belliydi. "Gary insan bedenimden kurtulmama yardım etti ve ben de onunla birlikte Andor'un bedenine yolculuk ettim." Acı soğuğu hatırlayarak küçük bir ürperti duydu. "Ona ulaşamadım ama yaklaştık. Onu hissedebiliyordum. Gary onun ulaştığından daha uzakta olduğunu ve zamanımızın tükenmekte olduğunu söyledi."

Hissettiği aciliyeti asla unutamayacaktı. Neredeyse panik atak geçirecekti ama derin nefes alarak bunu engellemeyi başarmıştı. Gary ile birbirlerine bağlanamadıkları ve her ikisinin de onu geri alamadıkları için duyduğu pişmanlığı boş yere dile getirmişti. Gary onu çok daha güçlü yapabilirdi. Ne yaptığını bilmiyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca adamlardan hiçbiri bir şey söylememişti. Daha önce üzerine çöken aynı aciliyet, çılgılık atmak isteyene kadar daha da kötüleşmişti. Gary'ye tekrar denemesi için yalvarmıştı. Kendilerini ona bağlayabileceklerini ve Andor'u geri çekmesi için gereken gücü ona verebileceklerini gönülsüzce söyleyen Ferro olmuştu. Sonuçlarını bilmeden bu şansa balıklama atlamıştı. Gary ona anlatmaya çalışmıştı ama onun tek derdi Andor'u geri getirmektir.

"Andor'a ulaşmak için ruhlarımızı birbirine bağlayan bir ritüel gerçekleştirdik," diye itiraf etti. "Bunu yaparak onların özel düşüncelerine ve savaş deneyimlerine erişebileceğimi fark etmemiştim. Elbette zihinlerini benden koruyabilirler ama kimse bunu gece gündüz, yirmi dört saat yapmaz." Şok olmuş yüzlerine bakarak kendini affettirmek için acele etti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ciddiyim. Gary'nin istediği zaman bana söylemesine izin vermedim. Sadece Andor'u geri istedim ve bunun ötesini düşünmedim."

"Ferro mu önerdi?" Charlotte sordu.

Lorraine yavaşça başını salladı. Bu, herkese tehlikeden bahsettiğin zaman bile bana anlattığından daha büyük bir meseleydi.

Olan oldu. Geri dönüşü yok.

Gerçek buydu. Gary ve diğerleri ona bir kez bağlandıklarında, bağlarını çözemeyeceklerini söylemişlerdi. Sadece bir hayat arkadaşı yapabilirdi. O umursamamıştı. Tek istediği Andor'u kurtarmaktı. Çok ikna edici olmuştu çünkü diğerleri bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda kararlıydı. İstedikini elde etmişti.

"Diğerleri beni durdurmaya çalıştı," diye kabul etti. "Sonunda istediğimi elde edene kadar ittim ve ittim. Orası korkunç bir yerdi, umutsuzlukla doluydu. Korkunç ve ürkütücüydü ve hepimizi çok etkiledi ama sonunda, birden fazla açıdan buna değdi."

"Bunun nasıl işe yarayacağını anlamıyorum," dedi Emeline, kafası çok karışık görünüyordu. Sanki cevabı biliyorlarmış gibi diğer ikisine baktı.

"Ruhlarınız hâlâ bağlı mı?" Blaze sordu.

Aile sırlarını ifşa etmek istemediğinden, yalan söylemek zorunda kalmaktansa omuz silkti.

Charlotte ona doğru eğildi. "Lorraine, Karpat dünyasında yeni olduğumu ve hâlâ insan olarak düşündüğümü kabul ediyorum ama ben bile bunun son derece sıra dışı olduğunu biliyorum. Sanırım Tarık bilseydi bana söylerdi." Sesini alçalttı ve etrafına bakındı. "Böyle bir şey patlayıcıdır."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve hayat arkadaşıyla konuştuğu belliydi. Lorraine de az önce öyle yapmıştı ama Charlotte'un Tarık'a özel olarak danışması onu biraz germişti. Hayat arkadaşlarının her gün telepatik olarak konuşması, sıradan bir olaydı. Yine de Tarık liderdi ve Tarık'ın karısına herhangi bir şeyi yanlış açıkladığı ve belki de kadimler için daha fazla sorun yarattığı düşüncesi onu üzdü.

Lorraine çenesini Charlotte'a doğru eğerek, "Biliyor," dedi. "Andor ona hemen söyledi."

Charlotte başıyla onayladı. "Biliyor. Bana söylemeden önce sonuçlarını düşündüğünü söyledi."

"Sonuçlar mı?" Emeline sordu. "Neden sonuçları olsun ki?"

Blaze, Emeline'in bileğine çok nazikçe dokunarak Lorraine'in dikkatini oradaki beyaz yara izlerine çekti, sanki biri Emeline'in derisini mümkün olduğunca kasıtlı olarak sert bir şekilde yırtmıştı. "Hayat arkadaşı olmayan bir kadim, potansiyel olarak hepimiz için çok tehlikeli bir adamdır. Onlar bizim en büyük silahlarımız, ama dönüşürlerse, düşmanların en kötüsü olurlar. Üçüne bağlı olan Lorraine onlardan saklanamaz."

Emeline bakışlarını Lorraine'e çevirdi ve dehşetini gizlemeye çalışmadı. Bir vampire bağlanmıştı ve onların ne kadar acımasız ve zalim olabileceklerini biliyordu.

"Sanırım üçünün bize bağlı olması" - Andor'u da dahil etmeyi ihmal etmedi - "onlara yüzyıllardır hissetmedikleri duygularımı hissetme fırsatı veriyor. Bunun onlara daha fazla zaman vereceğini umuyorum."

Charlotte başını hafifçe sallayarak bir şeyler söylemeye başladı ama sonra kendini durdurdu. Lorraine bir kaşını kaldırdı. "Ne? Sadece söyle bana. Er ya da geç biri söyleyecek ve ben de bu bilgiye şimdi sahip olabilirim."

"Sadece duyguları hissetmek ve sonra sizden uzakta olduklarında olduğu gibi bu yeteneği tekrar tekrar kaybetmek onlar için aslında daha zor."

Lorraine kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil. Yaşam arkadaşı bulana kadar bize bağlılar. Üçü de. İstedikleri zaman duygulara erişebilirler. Bu işleri kolaylaştırmalı, zorlaştırmamalı. Çok uzakta avlanmıyorlarsa, ki eminim diğer yaşam arkadaşları da bunu yapıyordur, benim duygularıma dokunurlarsa hissedebilirler."

"O haklı," dedi Blaze. "Maksim'e sordum."

"Bu doğru olmalı, ama bahsettiğimiz kişiler kadim insanlar. Gerçekten kadim. Beş yüz yıldan daha eski olan her şeyin kadim sayıldığını biliyorum ama bu çok büyük bir fark."

yaş. Artık yaşı saymıyorlar ama bunca zamandır güç kazanıyorlar," dedi Charlotte.

Lorraine onun neden liderin hayat arkadaşı olmaya uygun olduğunu anlamaktan kendini alamıyordu. Charlotte sorunlara her açıdan bakıyor ve hepsini buna daha iyi hazırlamak için neler olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

"Peki, sence neler oluyor, eğer duygularıma erişme yeteneğim yoksa?"

"Bence bu eskiler her yükselişin her dakikasında mücadele ediyorlar ve savaşma biçimlerinde daha dikkatsiz olacaklar. Şafakla buluşmaya inanmıyorlar, peki nereye gidebilirler? Ne yapabilirler ki? Bir çapa olmadan duygular onları daha fazla mahvedecektir. Sizin yapamadığınızı hayat arkadaşları yapacak."

Blaze ellerini havaya kaldırdı. "Charlotte, hâlâ anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

Cevap veren Emeline oldu. "Blaze, daha önce renkli göremeyen ama şimdi görebilen birine ne olacağını düşün. Bu kafa karıştırıcıdır. Aslında kendilerini hasta hissetmelerine neden olabilir. Canlı parlaklık çok fazla. Bunaltıcıdır. Bir de i ş i n içine duyguları ekleyin. Bunları çok hızlı bir şekilde sıralamaları ve kullanmayı ya da atmayı seçmeleri gerekir. Bir hayat arkadaşı bu konularda otomatik olarak yardımcı olur. Bunu yaptığının farkında bile olmadan yaparsınız. Üç kadim yardım almadan bu şeyleri özümseyemez. Lorraine'in duygularına dokunmak için inanılmaz bir çekim olmalı, ancak bu onlara yardımcı olmayacak. Aslında, tam tersi." Lorraine'in ciğerlerindeki hava patladı. Neden bana söylemedin? Ama nedenini biliyordu. Andor öyle bir açıklama yapmıştı ki, kadimlerin kendisine bağlanmaları için baskı yapmasından fayda sağladığına inanmıştı. Değer verdiği insanlar için iyi bir şey yaptığına inanmasını istemişti. Onları zaten ailesi olarak görüyordu. Yapmak isteyeceği son şey onlara herhangi bir şekilde zarar vermektir. Onları korumak ve inandığı hayat arkadaşlarını bulmalarına yardım etmek istiyordu.

hak ettiler.

Nefes al, Lorraine. Bir risk olduğunu zaten biliyordun ...

Bana. Bizim için. Bizi bulabilirlerdi ama onlar için risk sadece vampire dönüştüklerinde onları takip edebilmenizdi. Onları bana bağlayarak, çektikleri acıyı daha da artıracağımı hiç düşünmemiştim. Daha az olacağını düşünmüştüm.

Onlara ne olduğunu bilmiyoruz çünkü bize söylememeyi tercih ediyorlar.

Öğrenebilirim ...

Hayır. Kesinlikle olmaz. Onların zihinlerine bakmamalısınız.

Bu görgü kurallarının ihlali sayılır.

Onların zihinlerine bakmak istemiyordu. Çok fazla korkunç şey keşfetmişti. Baş etmesi gereken kendi kâbusu vardı, daha fazlasına ya da başkasınınkini üstlenmeye ihtiyacı yoktu.

"Lorraine." Emeline'in sesi tatlıydı.

Lorraine onu kucağında bir bebek tutarken ve onu nazikçe sallarken hayal edebiliyordu.

"Bu adamlar uzun zamandır kötülükle ve onurlu kalma mücadelesiyle uğraşıyorlar. Ne olursa olsun, bunun onların seçimi olduğunu hatırlıyorsunuz. Ruhlarından vazgeçmeyi seçip seçmemeleri her zaman bir seçimdir," dedi Emeline.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Lorraine anlamak için mücadele etti. Karpatlar'ın dünyası hayal ettiğinden çok daha eskiydi ve karmaşıklığı kavramakta güçlük çekiyordu.

"Dragomir'in bana söylediğine göre, esaret altında olsalar bile, geri dönme şanslarının olduğu açıklayıcı bir an var. Bu kararı geri almak için. Vampir olanlar bu rotada kaldılar. Bu dünyadan onurlu bir şekilde gitmektense ölümsüz olmayı tercih ettiklerine kendileri karar verdiler."

Lorraine alt dudağını ısırdı. "Ferro, Sandu ve Gary'nin bu kararı vermek zorunda kalmamaları için dua edeceğim." Bunu söylerken de ciddiydi. Ailesini kaybettikten sonra artık neye inandığından emin değildi ama dua edebiliyor ve bunu birkaç dilde yapabiliyordu. Şüphesiz, kızgın olduğu için yargılanmayacak ve duyulacaktı.

"Tatlım," dedi Charlotte, "her yükselişte bu kararı veriyorlar."

Bu aklına yattı. Çoğunlukla Andor'u düşündü. Dünyada kendi yolunu çizen, onu, hayat arkadaşını arayan bir kadimdi. Yükseliş üstüne yükselişe katlanmış ve onu ölümsüz olmaya çekmeye çalışan ısrarcı sese asla boyun eğmemişti. Ayartılmış mıydı?

Baştan çıkarıldın mı, Andor? Kulağa geldiği kadar kötü müydü?

Daha kötü. Çok daha kötüsü, hemen cevap verdi. Gerçekçiydi. Sempati göstermeye çalışmıyordu; hava durumundan bahsediyor olabilirdi. Ve evet, baştan çıktım, ama sadece fısıltılar kesildikten sonra, bana hiçbir şey bırakmadan.

Lorraine onun hayatını hayal bile edemiyordu ama hissediyordu, o kabul edemediğinde ondan gelen duyguları hissediyordu. O hissedemezken o acıyı hissetmişti. Bazıları için bu mükemmel bir varoluş gibi görünebilirdi ama o daha iyisini biliyordu.

"Csecsemö, sana burada, savaşçılar konseyinde ihtiyacımız var. Yaklaşık on beş dakikan var ve sonra bir çağrı alacaksın. Reddedip reddetmemek sana kalmış. Bu kulağa pek hoş gelmedi. Şimdi önümüzdeki on beş dakika sürünerek geçecekti. Uyarı için teşekkürler. Başarısız oldu iğnelemeyi kendine saklamak için.

Siz kadınların yaptığı o garip şeyler için zaman isteyeceğinizi düşünmüştüm.

Ne gibi şeyler? diye sordu.

Yaygara koparın, çünkü yeterince iyi görünmediğinizi düşünürsünüz, aslında o kadar iyi görünürsünüz ki hayat arkadaşınız kontrol etmekte zorlanır.

Hayat arkadaşım asla kontrolle mücadele etmez, ancak er ya da geç bunun olmasını sağlayacağım. Kasten onun şaftını yalamayı düşündü. Vücudunun nasıl tepki verdiğini, sikişinin sert bir şekilde sarsıldığını hissetti. Sinir uçları anında uyandı. Küçük jesti hemen başarıya ulaşmıştı.

Sadece misillemenin sırayla olduğunu unutmayın.

Onun sesindeki tehdidi sevmişti. Sevd.

"Lorraine, dikkatini veriyor musun yoksa dalgın mısın?" Blaze sordu ve merdivenlerden yeni çıkmış olan Amelia'yı işaret etti.

Charlotte güldü ve yeni gelen kıza elini uzattı. Amelia üvey annesinin yanına giderek Charlotte'un kolunu beline dolmasına izin verdi.

"Yüzünde o şapşal ifade var," dedi Amelia. "Hayat arkadaşlarınızla telepatik olarak konuştuğunuzda hepinizin yüzünde beliren ifade. Bir insanın kendini korumak için yapabileceği tek şey, eğer sizi duygusal görmek istemiyorsa, gözlerini kapatıp yüze kadar saymaktır. Ya da kulaklarını tıkayıp lalala söylemek." Gözlerini devirdi.

"Aptal gibi görünmüyorum," diye itiraz etti Lorraine.

"Tamamen aptalca. Ve yapış yapış," diye ekledi Amelia. "Bella olsa yapış yapış derdi." Gülümsemesi soldu ve ayaklarına baktı.

Lorraine, Charlotte'un genci hafifçe dürttüğünü gördü. Amelia çenesini kaldırdı ve Charlotte'a bir santim daha yaklaştı. Bu Lorraine'e birkaç şey anlatıyordu. İlki ve belki de en önemlisi, Amelia'nın üvey annesini kabul ettiği ve ona güvendiği idi. İkincisi ise bakışlarının sürekli olarak Lorraine'inkilerden uzaklaşmasıydı. Ya çok utangaçtı, ki ilk tanıştıklarındaki hali göz önüne alındığında bu şüpheli görünüyordu, ya da başına bir şey gelmişti ve Lorraine'in bunu bildiğini düşünüyordu.

"Vampirlerle savaşmayı öğrenmek istiyorum." Amelia kabalık derecesinde sertti, sesi kavgacı ve neredeyse öfkeliydi. "Blaze vakti olduğunda benimle birlikte çalışacak. Senin de bana yardım etmeni istiyorum."

Lorraine parmaklarını dikleştirdi. "Aslında bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum Amelia. Keşke herkes senin gibi düşünse. Her zaman bizi koruyacak birilerinin olacağına güvenemeyiz. Bence onları kendimiz aramak yerine, avcılara bu kadar yakın bir yerde yaşadığımıza göre, eninde sonunda vampirleri göreceğimizi anlamalıyız.

Onları öldürmek zordur. Gerçekten zordur. Kimseyle kan alışverişinde bulundunuz mu?"

Amelia'nın tüm tavrı değişti. Lorraine onu ciddiye aldığı için rahat bir nefes aldı. "Evet, Tariq."

Harika. Korkusuz lider. Gencin babası. Lorraine onun bir çocuğun kafasının içinde başıboş dolaşmasını isteyeceğini bilmiyordu. Burnunun kenarını ovuşturdu. "Bu konuyu Charlotte'a açmayı umuyordum," diye itiraf etti taktiğini değiştirerek. "Belki kadınları bir araya toplarız ve sen itiraz etmeden önce, seni de kadınlar arasında sayıyorum."

"Ben de özel ders almak istiyorum," dedi Amelia kararlılıkla. "Hızlı öğrenmek istiyorum. Gerçekten çok çalışacağım."

Sesindeki sert ve kavgacı ton kırmızı bir bayrak gibi yükseldi. "Amelia," diye uyardı Lorraine. "Bu şeylerle tek başına savaşılamazsın."

"Sen yaptın. Üç adamı bir tencereyle savuşturdu ve sonra Andor ölümcül bir yara aldığı anda onu korudun."

Karpat dünyasında dedikodu çok hızlı yayılırdı. Lorraine telepatik olarak iletişim kurmanın çok kolay olduğunu biliyordu ve tüm Karpatyalılar bu yöntemi kullanıyor gibiydi. "Vampirlerle tek başıma savaşımadım ve kesinlikle onları arayıp bulamayacak kadar zekiyim. Bu intihar olur."

Amelia gözlerini ondan kaçırarak göle doğru baktı. Göl uzakta olduğu ve üzerinde pek bir şey olmadığı için Lorraine bunu Amelia'nın nedenlerini tartışmak istemediği anlamına yordu.

"Sana karşı bir sorumluluğum var, Amelia. Öğrettiğim tüm kadınlara karşı. Vücudun senin tapınağın. Ona iyi bak. İçine sağlıklı olmayan hiçbir şey koymazsınız ve hayatınızdan vazgeçmeyi düşünmezsiniz, hele de ölümsüzler hakkında gerçekten bilgi sahibi olan birkaç kişiden biriyse. Tıpkı benim gibi sizin de bu üç kadına ve tüm Karpatyalılara karşı bir yükümlülüğünüz var."

Amelia ona kaşlarını çattı. "Ben yetişkin değilim. Yaptığım şey benden başka kimseyi etkilemez."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun Amelia. Eğer sana bir şey olursa, kardeşlerine ne olacak? Bella zaten

Bir kız kardeşini kaybettiği için dehşete düşmüş ve üzgün. O kız kardeş ölmedi. Zaman kısıtlı olsa bile onu hala görebilir ve onunla oynayabilir."

Amelia gerçeği inkâr edercesine başını salladı ama sanki istemediği halde dinliyormuş gibi daha sakin ve daha az tedirgin görünüyordu.

"Ben her zaman doğrularla yaşamaya çalıştım Amelia. Başkalarına ya da özellikle kendine yalan söylemekten çok daha kolay. Eğer benim yanımda çalışacaksan, bana doğruyu söyleyecek kadar güvenmek zorundasın. Anlıyor musun?"

Amelia yavaşça başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Bunu söylemek ve yapmak iki farklı şeydir. Bu konuda uzun uzun düşünmeni istiyorum ve yarın hâlâ aynı şekilde hissediyorsan ilk dersimizi yapacağız."

Amelia gözlerindeki donukluğu tam olarak gideremeyen bir gülümsemeyle parladı. "Hemen şimdi başlamak istemiyor musun?"

"İsterdim ama görünüşe göre konseyin benim için başka planları var. Çağırdım." Lorraine ayağa kalktı ve sandalyesini itti. "Bu harika arkadaşlık için teşekkür ederim. Her dakikasına bayıldım. Biriyle konuşmayalı uzun zaman olmuştu ve sizlerle konuştuğum için çok mutluyum. Bana kendimi iyi hissettirdiğiniz için teşekkür ederim."

Charlotte başıyla onayladı. "Sizinle tanışmak çok güzeldi. Bu akşamki dönüşüm töreninizi dört gözle bekleyeceğim."

Lorraine kendini adanmış olmasına rağmen bunu dört gözle beklemiyordu. Bunun sorunun bir parçası olduğunu biliyordu. "Bu konuda biraz gerginim. Ona bunu hemen o anda yapmasını söylemeliydim. Ama ayrıntıları zihnimde gözden geçirmek için zamanım olsun istedim ve iyi ki de öyle yapmışım." Bu ona düşünmesi için zaman kazandırmıştı, bu yüzden doğru kararı verdiğini biliyordu. Andor'un her zaman kendisini zorlanmamış gibi hissetmesini istiyordu. "Ama aynı zamanda çok gerginim. Yine de bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Kadınları verandada bıraktı, giderken el salladı, birkaç arkadaş bulduğu için açıklanamaz bir şekilde mutluydu. Diğer kadınlarla birlikte gülebilmeyi özlemişti. İçinde vardı

Hayat arkadaşları olduktan sonra hayatlarını erkeklerine o kadar kaptırmışlardı ki, kadınların birbirine bağlanmasını unutmuşlardı. Dördünün birlikte gülüşmelerine bakınca bunun doğru olmadığını anladı.

17

Çok büyük, oymalı meşe masaya bakan Lorraine aniden gülme isteği duydu. Erkekler masanın etrafına oturmuşlardı ama o odaya girdiğinde centilmenler gibi ayağa kalkmışlardı. Tanınmaya ihtiyacı olmadığı konusunda onları ikna etmek mümkün olmamıştı. Karpatyalılar eski tarz beyefendilerdi. Bir erkeğin kalbini sökebilirlerdi ama bu sorun değildi. Bir hanımefendi için ayağa kalkmayı unutmak hiçbirinin istemediği bir kusurdu.

Masanın karşısında bir harita vardı; kocaman ve elle çizilmişti. Tarık'ın gece kulübünün ve evinin yeri açıkça işaretlenmişti. Şehrin sokaklarının altı, işaretlenmiş kıvrımlar ve dönüşlerden oluşan bir labirentti. Harita, her bir Karpatyalı tarafından vampirlerin yerleri ve inleri hakkında bildiklerine katkıda bulunarak çizilmişti. Her yerde görünüyordular.

Lorraine kamp yerinin bu kadar net bir şekilde işaretlenmiş olduğunu görünce biraz şaşırdı. Avcıların vampirlerle her karşılaşması haritaya işlenmişti. Ortasında labirentin bulunduğu geniş bir daire vardı, sanki bu labirent ölümsüzlerin alanının tam kalbiydi.

"Bu nedir?" diye sordu. "Bariz olanı bir kenara bırakırsak."

Tarık cevap verdi. "Sergey'in bu şehirde nasıl kaldığını tartışıyorduk. Geçmişte avcılar geldiğinde vampir kaçır ve başka bir yerde ikamet ederdi. Bunun artık doğru olmadığını gösteren kanıtlarımız var. Prensimiz Mikhail'e toplayabildiğimiz kadar bilgi gönderiyoruz.

ölümsüzlerle ilgili yeni ve farklı olan her şey üzerine. Bunu burada yapıyorlarsa, orada da aynı şeyi yapıyor olmalılar."

Andor onun elini tuttu ve kendisine yaklaşıp kadar çekti, vücut ısını hissedecek kadar yakındı. "Güney Amerika'da da kesinlikle bir araya geliyorlar. De La Cruz kardeşler bize haber gönderdiler ve göndermeye devam ediyorlar. Artık hepimiz haritalarla takip ediyoruz. Hepsi içimizden biri olan Josef'e gönderildi, o da bunları her birimiz için dünya çapında bir harita haline getiriyor."

"Bunu nasıl yapabilir?" Lorraine sordu. "Ne tür bir yazılım vampir saldırılarını bir araya getirir?"

"Kendi yaptığı bir şey. Josef ihtiyacımız olan her şey için aletler yaratır," dedi Gary. Tarık'ın sağ tarafında oturuyordu.

Lorraine iki adama daha yakından baktı. Birinden diğerine doğru yayılan küçük bir ışıltı görebiliyordu, sanki o güç merkezi kararını tam olarak verememiş gibiydi.

Birbirleriyle çalışmayı öğreniyorlar, diye açıkladı Andor, onun sorgulayan bakışını görünce. Oturun.

Nerede? Görebildiği kadarıyla bütün sandalyeler doluydu. Bildiği kadarıyla orada olmayan tek kişi Ferro'ydu. Hiç boş sandalye yok. Ferro nerede? Söylediğinden çok daha kötü mü yaralandı?

Kucağıma oturabilirsin, diye teklif etti Andor. Sesinde muzip bir ton vardı.

Hayır. Etrafta bu kadar adam varken ve senin ellerin dolaşırken olmaz. Kazara ne yaptığımızı unutabilirsin. Röntgenciliğe olan merakını zaten biliyorum.

Andor güldü ve kısa bir an için masanın etrafındaki bakışlar Andor'dan Andor'a kaydı. Bir kızarıklığın boynundan yüzüne doğru süzüldüğünü hissetti. Bir el salladı ve hemen yanında bir sandalye çıkardı. Çok yakınına. Ona en sert bakışını attı ve sandalyeye oturdu. Adam elini kızın kalçasına attı ve kız hemen kalçasının adaminkine yapıştığını fark etti.

Umursaması gerekirdi ama gerçek şu ki, onunla tekrar birlikte olduğu için mutluydu. Zihnini ona çok sık ve sadece konunun önemli olduğunu hissettiğinde ayarlamaktan alıkoymuştu, ancak kendi eğilimleriyle savaşmak zorunda kalmanın ona verdiği zarar, pazarlık ettiğinden daha fazlaydı.

Dikkatini tekrar diğerlerine vermeye zorladı. Tarık ve Gary birlikte çalışma konusunda yeniydiler. Bu da akla sorular getiriyordu. Gary neden Tarık'la çalışmak zorundaydı?

Prens sordu. Sizden bir şey yapmanızı istediğinde reddedebilirsiniz ama kimse reddetmedi. Gary, Tariq'in danışmanı, koruyucusu ve bunların arasında kalan her şeyidir.

"Aidan'dan haber var mı?" Tomas sordu. Onun uüzlerden biri olduğunu ve bir süre seyahat ettiğini biliyordu.

Aidan bir süredir Amerika'da olan bir Karpatyalı. Herkes onun prens tarafından buraya liderlik etmesi için seçileceğine inanıyordu ama o New York'a taşınıyor. Orada bir hareketlilik olduğu rapor edildi.

Tarık Gary'ye baktı. "Bırakayım da şifacı cevap versin."

Gary omuz silkti. "Yardım etmek için ne yapabileceğimi görmek için yanına gittim. Ailesi de oradaydı. Darius ve hayat arkadaşı, Karanlık Troubadour'lardan diğerleri."

"Bekle. Ne? Karanlık Troubadour'lar mı? Onlar Karpatyalı mı?" Grup ünlüydü ve gerçek bir yıldız olma yolunda ilerliyordu. Tanıdığı herkes bilet almak için yarışıyordu. Grup küçük meknları tercih ediyordu, bu yüzden içeri girebilen şanslı kişilerden biri olmak kolay değildi.

Andor diğerleri adına cevap verdi. "Evet. Darius Gary'nin kardeşi. Bir Daratrazanoff. Bu size bir şeyler anlatmalı."

Lorraine bunun ona ne anlatması gerektiğini bilmiyordu ama belki de Darius da Gary gibi bir şifacıydı ve Aidan'ın yaraları da Andor'un ki gibi lmcld. Aidan'ın hayat arkadaşıyla arasında ani bir yakınlık hissetti. Ruhlarının bağı sayesinde, Lorraine'in Andor'a sarıldığı gibi o da Aidan'a sarılmış mıydı? Hayat arkadaşına baktı, tıpkı onun zihninde olduğu gibi, onun da kendi zihninde olduğunu biliyordu. Öyle miydi?

Evet, sívamet, yaptı.

"İki şifacıya ihtiyaç duyduğuna göre çok kötü durumda olmalı," diye belirtti. Şimdi Ferro için her zamankinden daha fazla endişeleniyordu. Neden onun yaraları hakkında konuşmuyorlardı?

Tarık başını eğdi. "Aidan bir tuzağa yakalandı. Birkaç vampirle savaştı, onları yok etti ve yaralandıktan sonra tuzak bozuldu." Tarık bakışlarını tüm gücüyle Andor'un üzerine çevirdi. "Bu tuzak, ölümsüzlerin senin üzerinde kullandıklarıyla tamamen aynıydı. Dikkatli olmaları için tüm Karpat avcılarına bilgi gönderdim. Her zaman yalnız avcılar olduğumuzu ve bunun yüzyıllar boyunca işe yaradığını biliyorum ama ben ikili ya da üçlü avlanmamızı öneriyorum. Onların sahip olduğu ordulara sahip değiliz. Sergey insan erkek medyumları yeni vampirlere dönüştürerek kendine bir ordu kuruyor."

Sandu, "Hiç tecrübem yok," diye belirtti.

"Kesinlikle hiç," diye kabul etti Tarık. "Ama doymak bilmez bir şekilde açlar ve kontrolleri yok. Sadece bu iki özellik bile onları tehlikeli kılıyor. Sayıca azız. Kayıpları göze alamayız. Onların da göze alamayacağını sanıyorduk ama artık bir ordu yarattığını bildiğimize göre, sayıca üstünlüğümüzün onu alt edemeyeceğini biliyoruz."

Bu da kadınların kendilerini savunmayı öğrenmelerini her zamankinden daha önemli hale getiriyor.

O zaman söyle. Tariq'e ne düşündüğünü söyle. Herkesin bir fikri olabilir ve Tarık'la bu masaya oturduklarında fikirlerini söylemeye teşvik edilirler.

Bu konsept hoşuna gitmişti. Bakışlarını liderin bakışlarına doğru kaldırdı. "Bence kadınlara ve çocuklara kendilerini vampirlere karşı savunmayı öğretmenin zamanı geldi. Hepiniz onlarla birlikte çalışmalı ve savaş tecrübelerinizi paylaşmalısınız. Bir kadınla vampir arasındaki oyun alanını eşitleyecek yeni silahlarınız varsa, bunları nasıl kullanacakları konusunda eğitime ihtiyaçları var."

Birdenbire sessizleşti. Kalbi çarpmaya başladı. Ağzı kurudu. Normalde fikirlerini paylaşmakta bir sakınca görmezdi ama masada etrafı Tarık'ın adamlarıyla, ordusuyla çevriliydi ve bu adamlar gözüne hayattan daha büyük görünüyordu. Çok korkutucu ve tehlikeliydiler. Çoğunlukla, sadece güçlü. Onlara tavsiye vermek

Ya da kadınları eğitirken büyük bir fırsatı kaçırdıklarını söylemek ona biraz küstahça gelmişti. Öyle demek istememişti ve umarım onlar da öyle algılamamışlardır.

Tarık'ın parmakları masaya vuruyordu. "Bunu uzun zamandır düşünüyordum. Blaze de aynı şey için bastırıyordu. Bu bizim geleneklerimize aykırı. Kadınlar her zaman ışıktan yana oldular ve can almak içimizdeki o yerden gelmiyor. Herhangi bir hayat. Ne olursa olsun, başka bir varlığı öldürmek zorunda kaldığında ruhunda bir yırtılma olur. Olması gereken de budur. Avcının belli bir yaştan sonra duyguları olmadığına inanmamızın nedeni budur. Öldürmenin yanlış olduğunu bilir ama yine de bu konuda başka seçeneği yoktur. Vampiri yok etmek zorundadır."

Sandu başını salladı. "Savaşta bir kadının olması avcının dikkatini dağıtır. Avda ne kadar iyi olursa olsun, onun orada olduğunu unutmamız mümkün olmazdı. Avcının sonu ölüm olur ve kadın da ölür."

"Sandu." Lorraine onun gözlerinin içine bakmak için öne doğru eğildi. "Bir kadını ava götürmekten bahsetmiyorum. Kendini nasıl savunacağını bilmesi gerektiğini söylüyorum. Eğer bir vampir senin korumalarını aşarsa ya da korunmasız bir yerdeyse, onu yenmek için bir şansı olduğunu bilmeli. Bu, ava çıkmayı talep etmekle aynı şey değil."

"Blaze benimle geliyor," diye gönüllü oldu Maksim.

Lorraine onu öpmek istedi. Tarık'ın ortağıydı ve çok rahat görünüyordu, sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını masanın altına uzatarak aldatıcı bir şekilde tembellik ediyordu.

Petru, "Hepimiz hayat arkadaşınızı riske atmayı tercih ettiğinizin farkındayız," dedi.

Lorraine'in kalbi sıkıştı. Eskilerle karşı karşıya geliyordu ve bu savaşın kazanılamayacağını biliyordu. Ferro masada oturmasaydı onlarla konuşup akıllarını başlarına getirme şansının olacağını düşünmüştü.

"Hayat arkadaşımın olduğu kişi olmasına izin vermeyi seçiyorum. Her zaman olması gerektiği gibi. Siz de hayat arkadaşınızı bulduğunuzda aynısını yapacaksınız,

Petru."

Maksim, Petru'nun sivri suçlamasına alınmamıştı. Lorraine de aynı şekilde davranmaya kararlıydı. Bastırmak ya da bilgelikle yatıştırmak için çok uğraştığı bir öfkesi vardı. Şimdiye kadar amacına ulaşamamıştı.

"Petru, ben gerçekten de kadınlardan, Amelia ve Liv'den bahsediyorum. Tam burada, bu yerleşkede. Vampirler içeri girmeyi başardılar. Yine girebilirler." Elinde bir koz vardı ve belki de onu oynamanın zamanı gelmişti. "İçinizden birinin, güvendiğiniz birinin vampire dönüşmesi bile mümkün ve siz zaten içeridesiniz. Kızlardan birini parçalamaya gittiğinizde ve burada sadece kadınlar kaldığında ne olacak? Bütün erkekler bir yerlere gitti ve onları izlemek sana kaldı. O zaman ne olacak Petru?"

Şok edici bir sessizlik oldu. Kadın olsun erkek olsun çoğu insan kadimlerle nasıl konuştuklarına dikkat ederdi. Bazen kadim avcıların insanlardan daha vahşi yırtıcılar olduğu anlaşılıyordu. Andor'un koruması için ona yaklaşmamak için mücadele etmek zorundaydı. Diğerleri bunu ona karşı kullanabilirdi. Yine de Petru, cıva rengindeki gözleri ve sessiz bakışlarıyla korkutucuydu.

Kimse burada bizimle birlikte yaşayan kadimlerin yarattığı tehdidi gündeme getirmede, diye açıkladı Andor. Ben sensizken bile.

Gary hareket ederek dikkatleri üzerine çekti. Çok ufak bir hareketti ama genelde bu kadar hareketsizken bu kadarı yeterliydi. "Bu tartışma Karpat Dağları'nda da şiddetlendi. Kardeşim Gregori bu fikre kesinlikle karşı çıkıyor. Prens ise bunun hayat arkadaşlarına bırakılması gereken bir şey olduğunu düşünüyor. Herkesi bir kararnameye, mutlak bir yasaya zorlamanın bireyleri hesaba katmadığını düşünüyor ve ben de ona katılmak zorundayım. İki insan birbirine benzemez. Ivory inanılmaz bir avcı. Blaze de iyi ve dövüşte bir değer. Genevieve gibi bir kadının böyle olacağına inanmıyorum."

Lorraine, Karpatlardan biri yerine Genevieve'i örnek olarak kullanmasının son derece akıllıca olduğunu düşündü.

Kadın. Hayat arkadaşı prensip olarak itiraz edebilir ve tartışma tamamen farklı bir şeye dönüşebilir.

"Benim düşünceme göre tüm kadınlara kendilerini savunmaları öğretilmelidir. Çocuklara da öğretilmeli," diye devam etti Gary. "Vampirler evrimleşti ve bizim de evrimleşmemiz gerekiyor. Teknolojiden faydalanamadığımız için geride kaldık. Bize kanıtlar sunulduğunda bile vampirlerin bizimle savaşmak için bir araya geleceğine inanmadık. Biliyorum çünkü Mikhail sadece türünü hayatta tutmak için mücadele ediyordu. Ben de o mücadelenin içindeydim. Bize maliyetini gördüm, ama bu farklı. Eğer Sergey başarılı olursa, soyumuz çok çabuk tükenecek. Hayatta kalmak için değişmek gerekiyor."

Masanın etrafındaki kişiler ileri geri tartışırken alçak sesle mırıldanmalar oldu. Buna son veren Tarık oldu. "Ben de Gary gibi düşünüyorum. Bir kadının savaşa girip girmemesine gelince, bu onun hayat arkadaşının kararıdır, bizim değil. Eğer Maksim Blaze'in kendi yanında savaşmasını engellemeye çalışsaydı, Blaze mutsuz olurdu. Bizim amacımız hayat arkadaşlarımızı mutlu etmektir. Bu bizim ettiğimiz bir yemin ve başka bir çaremiz yok."

"Ferro böyle bir şeyi asla kabul etmez," dedi Sandu. "Petru ve ben onun yanında olacağız."

"Eğer durum buysa, hayat arkadaşlarınızın sizin yanınızda savaşa girmek isteyecek türden kadınlar olmayacağını tahmin ediyorum. Eğer öyleyse, sizin için yaratılmamışlar demektir. Öte yandan, onlara kendilerini savunma sanatının öğretilmemesi için hiçbir neden göremiyorum." Tarık Lorraine'e doğru döndü. "Dönüşümden çıktıktan sonra eğitime başlamayı çok isterim. Blaze devriyelerde kendisine ihtiyaç kalmadığında seninle birlikte çalışacak. Bu da bizi başka bir konuya ve bize katılmanızın istenme nedenine getiriyor."

Lorraine başını eğdi. "Kadınları eğitmeye başlamaktan mutluluk duyarım, ancak bazı erkeklerin bize yardım etmeye gönüllü olması faydalı olacaktır. Hem saldırgan olacak hem de kadınların zihinlerinin içini, savaşları görmelerine izin verecek birilerine ihtiyacım var. Bu şekilde deneyim kazanmak

daha kolay ve çok daha faydalıdır. Gerçek savaşları görebiliyorlar. Ferro, Sandu, Gary ve Andor bana yardım ettiği için yeterince şanslıydım. Onların deneyimlerinden yola çıkarak, içinde bulunduğum durumda uygulanabileceğini bildiğim ve yapabileceğim teknikleri seçebildim."

Petru ve Benedek şaşkınlıkla birbirlerine uzun uzun baktılar. "Sandu? Bunu sen mi yaptın? Anılarına erişmesine izin mi verdin?"

"Andor'un hayatını kurtarmak için gerekliydi," dedi Sandu küçük bir omuz silkmeye.

"Peki bunu Ferro da mı yaptı?" Benedek sordu.

"Evet." Cevap veren Andor'du ve cevabı kısa ve kesikti. "Ferro hayat arkadaşına büyük saygı duyuyor. Ateş altında soğukkanlıydı ve bize çok yardımcı oldu."

Tarık başını salladı. "Tüm detaylara bakılırsa sizinle aynı fikirdeyim. Lorraine, saldırıyı tekrar gözden geçirmeyi çok isteriz, tabiri caizse her seferinde bir kare. Bu süre zarfında bazılarımız seni sorgulayacaktır. Sende tek bir parazit bile bulamadık, ancak hepimiz tüm savaşın ve tuzağın seni ele geçirmek için düzenlendiği konusunda hemfikiriz. Seçtiği kampçıların bile çocukları vardı, bu da size ve koruyucu içgüdülerinize hitap ederdi."

Lorraine tüm meselenin bitmesini istiyordu. Bunun üzerinden defalarca geçmişlerdi ama hiçbir şey bulamamışlardı. Bir yanı Sergey'in her ne planladıysa başarısız olduğuna inanmaya çalışıyordu. Yapmadığı, bir şekilde içine yabancı bir şey, bir vampir koyduğu düşüncesi onu tiksintiyle dolduruyordu. Ayrıca malikânede yaşayanlar için bir tehdit olmasından da korkuyordu. Onlarla tanışmış ve hepsinden hoşlanmıştı. Onlara zarar veren kişi olmayı kesinlikle istemiyordu.

"Elbette, bunu tekrar gözden geçirmenizden mutluluk duyacağım. Eksiksiz olmak istiyorum." Dudağını ısırdı, Andor'a baktı ve teklifini yapmak için kendini zorladı. "Eğer istersen giderim. Bunu anlayışla karşılarım."

Andor uzandı, elini tuttu ve masanın altına getirerek avucunu onun sert kalçasına bastırdı. Bu bağlantı onu anında toprakladı. Başparmağı geriye kaydı ve

yatıştırıcı bir dostluk jestiyle elinin üstünden ileri doğru uzattı. Onun yanında duruyordu. Bunu yapacağını biliyordu ama bunu ona göstermesi, ona inandığını göstermesi her şey demekti. Kendini ona gülümserken buldu, kalbinin gözlerinde olup olmadığını umursamadan - ve öyle olduğundan emindi. Ona karşı nasıl ezici bir sevgi hissetmezdi ki? Kendisi araya girmeden ve onu zayıf göstermeden davasını savunması için ona güveniyordu.

"Gitmeni istemiyoruz," dedi Tarık. "Bizim için bir değer olduğun açık. Sadece neyi kaçırdığımızı anlamaya çalışıyoruz. Daha önce yakalayamadığımız küçük bir şey. Andor, çatışmayı onun zihninde yeniden canlandır. Bize her ayrıntıyı ver."

Her an başlayabileceğini belirtmek için başını salladı.

Lorraine aile için savaşın başlamasını izledi.

Bu kez kargalara özellikle dikkat etti, çünkü belli ki Karpatların en çok ilgilendiği şey buydu. Kuşlar ondan biraz uzaktaki ağaçlarda oturuyordu, bu yüzden onlardan özel bir tehdit hissetmemişti. Arada sırada biri kanatlarını çırpıyordu. Bir diğeri yüksek sesle ötüyordu. İki ya da üç tanesi uçtu, etrafta daireler çizdi ve dallara geri döndü.

"Orada dur," dedi Sandu. Masanın etrafına bakındı. "Kendi savaşlarımla meşguldüm ama aslında kargaların arasında oturuyordum. Bir daire çizerek uçtuklarını hatırlıyorum ve bilgi topladıklarını biliyordum. Tüm savaş alanını çember içine aldıkları için, bunu Lorraine hakkında bilgi toplamakla bir tutmamıştım, ki belli ki öyle yapıyorlar."

"Bu sizin için nasıl açık olabilir?" Tarık sordu. "Geniş bir daire çizerek uçan ve tüneklerine geri dönen kargalar görüyorum. Sergey'in casusları olduklarını biliyorum, bu yüzden gördüklerini onun için kaydettiklerini tahmin ediyorum."

"Oradaydım. Kötü niyeti hissettim. Onlar kesinlikle Sergey'in casuslarıydı ve o görevden döndüklerinde dallara kondular, kanatlarını katladılar ve konuşmaya başladılar. Bir karganın bedenindeydim, bu yüzden onları dinleyebilirdim ama yapmadım. Lorraine'den bahsettiklerini ona bakışlarından anlamalıydım. Hepsinin.

Sadece bir ya da iki değil. Bakışlarını onun üzerinde sabit tuttular." Sandu gözlerini onunkilere dikti. "Tüm içtenliğimle özür dilerim Lorraine. Daha dikkatli olmalıydım. Savaşta bu ayrıntıyı yakalayamadım ama bu sahneyi tekrar tekrar izlemek seni hayal kırıklığına uğrattığımı gösteriyor."

Başını hafifçe salladı. Asla böyle düşünme, Sandu. Hepimiz o kampçıların yaşaması için savaşıyorduk. Çocuk çığlık atıyordu ve kukla onu parçalıyordu. Hepimiz hareket etmeden önce tüm çocukların güvenli bir şekilde bir çemberin içine yerleştirildiğini gösteren işareti beklemek zorundaydık ve o kuklanın çocuktan parçalar koparmasına tanık olmak korkunçtu. Korkunç ve sinir bozucuydu.

Onun sperminin sıcaklığını hissetti ve sonra kayboldu.

"Anılarınızı yukarı çekmeniz ve bu anılar içinde karganızın duyduklarına erişmeniz mümkün mü?" Dragomir sordu.

"Böyle bir şeyi hiç denemedim." Sandu olanları kafasından çıkarıp önlerine koydu, tıpkı Andor'un olay ve öncesindeki her şeyle ilgili hafızasını aldığı gibi.

Yine geniş bir daire çizerek alçaktan uçan kuşları izlediler, boncuk gözlerini Lorraine'e dikmişlerdi. Onu izlemeyi hiç bırakmadılar. Lorraine istemsiz bir şekilde ürperdi. Kuşların ona bu şekilde bakması tüyler ürperticiydi. Aynı anda hem zeki hem de kötü niyetli görünüyorlardı. Bu kombinasyon onu dehşete düşürmüştü. Andor'un eli kızın elini kalçasının derinliklerine bastırdı ve kızın vücudunda dolaşan çeliğin farkına varmasını sağladı. Sergey'in hedefi olduğunu bilmesine rağmen ona kendini güvende hissettiriyordu.

"Anladığım kadarıyla, birbirlerine onun doğru kişi olduğunu tekrarlıyorlar. Onu izleyin. O bir tanedir. Efendi ona dokunmayın diyor. Bu çok gevşek bir yorum. Tüm o ciyaklamalar ve sinir bozucu klik sesleri konuşmaya benim yorumlayamayacağım şeyler ekledi."

Lorraine hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırmak istedi. O tek kişiydi... ne? Bu da ne demek oluyordu?

"Devam et Andor. Her şeyi görmek istiyoruz," dedi Tarık.

Savaş çıldırtıcı bir ağır çekimde ilerliyordu. Arada sırada biri elini kaldırıyor, Andor tekrarı durduruyor ve onlar da soruya ellerinden geldiğince cevap vermeye çalışıyorlardı. Lorraine bu sıkıcı işten nefret ediyordu. Bir kere, saldırının yaklaştığını biliyordu ve bunu her yeniden yaşamak zorunda kaldığında, o anda hissettiklerini yeniden hissediyordu.

Sonra kargalar tüneklerini bırakıp onun etrafında geniş bir daire çizerek uçmaya başladılar. O anda çok kalabalık gibi görünüyorlardı ama şimdi onları sayabiliyordu ve sadece on beş taneydiler. Alçaktan uçarak ona doğru geldiklerinde, bir tanesi o kadar hızlı ve sert gelmişti ki, arkasını dönmek zorunda kalmıştı, yoksa onu dümdüz edebilirdi. Elinde alev silahı vardı ama kullanmadı.

Tarık kareyi orada dondurmak için işaret etti. Kargalar etrafında dönüyordu, bazıları diğerlerinden çok daha yakındı ve Andor'un yarattığı tavanın güvenliğine geri dönememişti, böylece hepsi kargaların ya da tepelerinden onlara doğru gelen herhangi bir şeyin ulaşamayacağı bir yerde olacaktı.

"Aptalca bir hata," diye tekrar tekrar sayıkladı, başını ellerinin arasına aldı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Onca zaman o şeyleri kızartma yeteneğim vardı ve ben bunu kullanmadım."

Andor, "Sandu'da da durum aynı," diye yanıtladı. "Geriye dönüp baktığımızda daha iyi seçimler yapabiliriz çünkü her şeyi gözden geçirme fırsatımız var ama o anda buna imkân yok. Her şey çok hızlı geliyor. İçgüdülerinize göre hareket eder ve elinizden gelenin en iyisini yaparsınız."

"Ben de bunu demek istemiştım zaten," diye atıldı Petru. "Kadınlarda avcı içgüdüğü yoktur."

Lorraine onu tekmelemek istedi. "Sakın bir avcının içgüdülerine sahip olmadığımı söyleme," diye tersledi. "Çünkü var. Andor'la birlikte olmanın güvenliğini bırakıp neden bir aptal gibi oraya koştuğumu ya da neden alev makinesini kullanmadığımı gerçekten bilmiyorum."

Andor, "Lorraine'in üzerinde ve üzerinde uçan kargaları tekrar izleyeceğim," dedi.

Yapmak zorunda mısın? Bu kısım beni hep hasta ediyor. Bunu tekrar tekrar yaşayabilir miyim bilmiyorum. Dürüst olmak zorundaydı çünkü midesi uğursuz bir şekilde gurulduyordu.

Andor kızın elini ağzına götürdü ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Sanırım burası Lorraine'i açık alana çektikleri yer. Kargalar başının üzerinde tek bir yönde daire çizdiler. Sonra ters bir daire çizdiler. O kadar yumuşaktı ki bunu yakalayamadık."

"Yakaladım," diye düzeltti Dragomir. "Ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece kargalar birkaç kez yön değiştirmiş gibi görünüyordu."

"Evet, uçtular. Alçaktan uçtular ve yüksekten uçtular. Yukarıda ve aşağıda. Saat yönünde ve saat yönünün tersine uçtular," diye belirtti Isai.

"Bir büyü. Güneş o kuşları yaktı, bu bir büyüydü," dedi Sandu.

Lorraine gözlerini kısarak kuşların görüntüsüne baktı ve kargaların alevler içinde kalmasını diledi. "Ne tür bir büyü?"

"Sizi sığınağınızdan ayrılmaya zorlamak için. Elbette sizi cezbetmek için vampiri kullandılar," dedi Gary. "Sanırım kalkanlarınız bu haldeyken Sergey'in muazzam bir çaba göstermesi gerekti, bu yüzden geri kalanımız için diğerlerini yenmek bu kadar kolay oldu. Onları destekleyemedi. Onun kuklası şimdiye kadar karşılaştığım en kolay kuklaydı. O zaman bunu sorguladım ve ben ona ulaşmadan çocuğu öldürmediği için şanslı yıldızlarıma şükrettim."

"Hepimizi Lorraine'den kopardı," dedi Andor. "Onca yıllık tecrübeye rağmen yine de kandık. Sergey Malinov hesaba katılması gereken biri."

"Onu ağaçların arasında gördün mü?" Tarık sordu. "Olayların tamamını orada yönetiyor olmalıydı. Piyonlarının yaşaması ya da ölmesi umurunda değildi. Tek umursadığı Lorraine'in açık alana çıkmasıydı. Nedenini bulmak zorundayız."

Lorraine kendini tavanın altından çıkarken ve kuşlar ona doğru uçarken izlerken, tüm saldırı daha önce fark etmediği uğursuz bir ritme büründü. Kürek kemiklerinin arasındaki kaşıntıyı yeniden hissetti, sanki sırtına bir hedef çizilmiş gibiydi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ona doğru uçan, etrafında daireler çizen ve bir açık arayan kargaların görüntüsünden nefret ediyordu.

"Dur," diye seslendi Sandu. "Lorraine, bu önemli. O anda ne hissediyordun? Duygusal olarak ne hissediyordun?"

"Vampirin tekrar ayağa kalkmasını engellemem gerekiyordu." "Neden? Bu kadar güçlü bir motivasyonun var mıydı?"

Andor'un orada kalma emrine itaatsizlik etmene neden olacak kadar mı?" Sandu ısrar etti.

Lorraine bundan hiç hoşlanmamıştı. Andor'un emirlerine itaatsizlik etmeyi hiç düşünmemişti. Hiç düşünmemişti. Hissettiklerini ifade etmek için kelimeler bulmaya çalıştı. "Öyle değildi Sandu. Hepinizin bana söylediği her şeyi dinledim. Onlardan birine karşı tek başıma, yardım almadan ve hepinizin benim için yarattığı silahlar olmadan hiçbir şansım olmadığını biliyordum. Andor'un emirlerine itaatsizlik etmeyi hiçbir zaman düşünmedim."

Andor'un parmakları onun ensesinde kıvrıldı. Nefes al, Lorraine. Kimse seni suçlamıyor. Sadece gerçeği öğrenmek istiyorlar.

Bunu biliyordu. Zihinsel olarak Andor'un haklı olduğunu biliyordu. Kendini sakinleşmeye ve ne hissettiğini anlamak için derinlere bakmaya zorladı. Egosunu kaybetmek ve yaptıklarını savunma ihtiyacı duymak kolay değildi ama neyse ki hiç kimse suçlayıcı davranmamıştı.

Nefes alışımı takip et. Kalp atışlarımı takip et.

Onun Andor'u. Tam oradaydı, onun için nefes alıyordu. Kalbi onun hızlanan ritmini görmezden geldi ve onun için yumuşak, sabit bir ritimle attı. Kendini kontrol altına almak için acele etmedi. Bunu yaparken ne olduğunu fark etti.

"Kardeşimi, anne-babamı, teyzemi, amcamı ve onların arkadaşlarını öldürülmüş olarak bulduktan sonra panik atak geçirdim. Gördüm ki

Andor özellikle zor bir vampirle savaşıyordu ve kendimi paniklerken buldum. Ona yardım etmem gerekiyordu."

Tariq elini kaldırdı. "Ona yardım etmeniz gerekiyordu. Hayat arkadaşı olduğunuz için mi bu ihtiyacın bu kadar güçlü olduğunu düşünüyorsun?"

Hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Andor'a tüm diziyi indirmesi için bağlamak istedi. Büyük bir ekran gibi havada dururken net düşünemiyordu. Bir elini karnına bastırdı. "Şu anda beni etkiliyor, Andor."

Tarik ve Gary anında öne doğru atıldılar. Sandu sandalyesinden kalkmış ve sanki herhangi bir düşmanla savaşacakmış gibi onun yanında duruyordu. Andor ekranı silerek temizledi. "Benimle nefes al Lorraine. Sana burada ulaşamaz."

"Az önce yaptı. Buna her baktığımda midem bulanıyor. Ve her izleyişimde daha da kötüleşiyor." Daha dik oturdu. "Ama kazanamayacak. Artık beni bu şekilde etkilediğini biliyorum..."

"Hayır," dedi Andor kararlılıkla. "Kesinlikle olmaz."

"O kazanamaz," diye itiraz etti Lorraine. "Eğer kazanırsa, her seferinde üzerimdeki gücünden korkacağım. Onu yenebileceğimi bilmeliyim. Bir büyü yaptı ve kargalarına yaptırdı. O büyü ailemi kaybettikten sonra Andor'u da kaybetme korkumla oynadı. Bu kulağa doğru geliyor mu Gary?" Kasıtlı olarak kendisine bağlı ve güçlü olduğunu bildiği birine gitti. Büyüler konusunda ustaydı. Ne yapabileceklerini biliyordu.

"Kulağa doğru geliyor Lorraine," diye kabul etti Gary. "Ama büyü bozmak tehlikelidir. Kargalara geri dönmeli ve neye karşı çalıştığımızı anlayana kadar onlara tekrar tekrar bakmalıyız."

"O zaman yapalım," dedi Lorraine. "Andor, yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun. Bu canavarla gerçek bir savaş olursa ve ben onun yakınında bir yerde olursam paniklememe izin veremezsin."

Benedek, "Bu kısmı geçtikten sonra, onun içine neyi nasıl yerleştirdiğini anlayabiliriz," diye ekledi. Nadiren konuşurdu, bu yüzden konuştuğunda Lorraine Andor'un nasıl tepki verdiğini hissetti. Omurgası dikleşiyor, dikkat kesiliyordu. Ve Benedek'in de gözleri vardı. Eşsiz. Gece yarısı siyahı,

mürekkep gibi. Gözleri

sana bakar ve kirpiklerinin bir hareketiyle seni ikiye böler.

Emin misin, Lorraine? Bunu yapmak zorunda değilsin.

Bildiğimi biliyorsun. Bir korkak olarak yaşayamam. Korkutucu olduğu için doğru olduğunu düşündüğüm bir şeyi yapmaktan kaçınamam. En kötü anılarımdan birini aldı ve benimle oynadı. Ayrıca beni bu yerleşkedeki herkesi yok edecek bir tür yürüyen bombaya dönüştürmek için de bir şeyler yapmış olabilir. Eğer durum buysa, onun hamlesine nasıl karşı koyacağımızı bilmemiz ve bulmamız gerekiyor.

Andor başını eğdi ve sonra hafızayı büyük bir ekranı açar gibi tekrar yerine koydu. Lorraine kargaların dizilişini tekrar tekrar izlemek için kendini zorladı. "Neden şimdi bu kadar açık? Bu düzeni fark edebilmeliydim. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?"

"Hepimiz öyleydik," dedi Sandu. "Dallarda kargalarla birlikte oturdum. Uçup gittiklerini gördüm. Sergey bir dövüşle, Ferro da usta bir vampirle dikkatimi dağıttı. Andor meşguldü. Gary de öyle. Sergey planlama konusunda bir usta. Onun bu özelliğine saygı duymak zorundayım."

"Sanırım büyü'nün çoğunu anladım," dedi Gary. "O kadar basit ki, sanırım geri kalanını da deneyebilirim." Öne doğru eğildi ve ellerini kaldırdı.

Üç kişilik çember çağırıyorum
seni Her biri kendine ait bir
parça görmek için İçinde ara
saklı olanı bulmak için
Verilen şey için bir bağ bulmak

Hediyeyi alın İpliği
bağlayın Pençeleri
tırmıklayın Şimdi
kafaya vurun

Alınan Seçimler
Bağlama çözme işlemi tamamlandı

Yakılan ipler
Sabah güneşle

"Büyü ya da büyü'nün özü bu," dedi Gary. "Bunun seni hâlâ rahatsız ettiğini görebiliyorum Lorraine. Sana ve Andor'a ruhen bağlıyım ve üzerimdeki ağırlığı senin kadar ben de hissediyorum." Sandu'ya baktı. "Sen hissetmiyor musun?"

"O kargaların boyunlarını sıkmam gerektiğini hissediyorum," dedi Sandu. Şakağını ovuşturdu ve sonra başını salladı. "Bir ağırlık var, evet."

"Ondan kurtulabilir misin?" Lorraine sordu. Küçük, narin bir ürperti verdi. "İçimde ya da üzerimde o korkunç vampire ait tek bir şey bile istemiyorum."

Andor başını salladı. "Evet, sıvamet. Bunu yapabiliriz." Elleri kaldırdı ve Sandu ile Gary bir ilahide ona katıldılar. Ellerin hareket edişi onu büyülemişti.

Morrighan'a
sesleniyorum
Geçidin yıkayıcısı
Leş Kargası'nı
gören

Senin gücünü aradığım günü
yargılamaya hizmet eden
Gözlerin
Sizin bilginiz

Bağı yenileyin, yeniden bağlayın
İkisini birbirine bağlayın ki
kimse ölmesin Yanlışları
düzeltmeniz için sizi
çağırıyorum
Carrion Crone'un gücünü ortaya çıkar

Kırılmış olanı onarın Ki artık emin
değilsiniz
İki kalbi hatırlatan Onlar
bağlı ve saf

Üzerindeki gerginliğin bu kadar azalması şok ediciydi. Lorraine onun bu kadar gergin, sinirli ve stresli olduğunu bilmiyordu. "Yemin ederim sanırım işe yaradı. Ya öyle ya da hayal edilebilecek en iyi ikna gücüne sahipsin."

Gary ona gülümsedi. "Ben de oradaydım, Sisarke. Bunu yakalamalıydım. Her birimizin, bir büyüü tanıyabilecek olanların, başka işlerle meşgul olduğundan emin oldu."

Ona ilk kez küçük kardeşim demişti ve tıpkı Sandu ya da Ferro ona böyle seslendiğinde olduğu gibi içinde bir şeyler erimişti. Kadimlerin pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu ve artık bir ailesi yokken hepsinin onu ailesi olarak gördüğü için minnettardı.

Üçüzlerden Tomas, "Kendini daha iyi hissediyorsan Lorraine," dedi, "kargaların arasında Sergey'i bulmaya çalışmaya devam etmeliyiz."

"Ne fark eder ki?" Lorraine sordu. "Artık onun hakkında hiçbir şey yapamayız." Bu ona gerçekten mantıklı gelmiyordu.

"Yerleşkenin etrafını saran kuşları fark ettin mi?" Tarık sordu, sesi çok yumuşaktı, sanki kızın yatıştırılmaya ya da teselli edilmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Belki de öyleydi. Kendini hasta ya da paniklemiş hissetmiyordu ama tüm bu olanlar ona zarar veriyordu. Bir travmadan diğerine savruluyor gibiydi ve hiç dinmek bilmiyordu. Andor'un yüzüne baktı, o çizgiler çok derine kazınmıştı. Sandu ve Gary'de de aynı çizgiler vardı, Petru ve Benedek'te de. Çok fazla şeye katlanmışlardı. Kadimler çok fazla savaşa girmişlerdi, biliyordu.

Bu bizim yaşam tarzımız, Lorraine, dedi Andor nazikçe. Bizim için bu kadar endişelenme. Seçimlerimiz vardı, öyle olduğunu düşünseniz de düşünmeseniz de.

"Hadi şunu yapalım," diye fısıldadı ve bakışlarını ekrana çevirdi.

Daha önce anıya baktığında hissettiği kafa karıştırıcı, mide bulandırıcı his olmadan kargaları izlemek çok daha kolaydı. "Bir kargayı diğerinden nasıl ayırt edebilirsin ki? Bunu neden yaptığımızı hâlâ anlamıyorum."

"Aradaki farkı anlayabileceğiz. Unutmayın, o diğerlerinden çok daha büyüktü," diye açıkladı Mataias. "Onu bir kez tespit ettiğimizde, her seferinde aynı şekli alacak ve -Sergey olduğunu bileceğiz."

Karpatyalı olsaydım, bunu da yapabilir miydim? Bu her şeyi çok daha iyi yapardı. Hangi karga olursa olsun kötü adamı tanımak. Bu fikir hoşuna gitmişti.

Sana öğretebilirim. Birçok şekle girecek Lorraine. Sadece bu değil.

Yine de, kokuşmuş bir kargaysa onun o olduğunu söyleyebileceğim ve çocuklara ve diğer kadınlara öğretebileceğim. Bu şekilde, eğer izliyorsa, daha fazla göz onun üzerinde olacak.

Usta vampir fark edilmeden önce hafızasını ağır çekimde birkaç kez tekrar tekrar oynattılar.

"İşte orada," dedi Andor. "Çamın tepesinde. Dalların çoğu onu gizliyor ama gözleri arada bir ay ışığını yakalıyor. Neredeyse tam Lorraine'in önünde."

Kendisini ve etrafında uçuşan kargaları izlemekle o kadar meşguldü ki Sergey'in meşgul olduğu kargayı bulmak için ağaçlara bakmayı unutmuştu. Şimdi acele etmiyor, onu bulana kadar dalların arasından dikkatle bakıyordu. Daha büyük ve daha acımasız görünüyordu. Kesinlikle daha tehditkârdı. Gözleri karamsar ve düşünceli, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Titredi ve bu kez diğerlerinin görebileceğini umursamadan koltuğunda kayarak Andor'a yaklaştı. Andor bir kolunu kadının sandalyesinin arkasına doğru kaydırды, eli kadının ensesinde kıvrıldı. Diğer elini ise kızın kalçasına bastırды ve öylece tuttu.

Tarık, "Çok yavaş başla Andor," diye tavsiyede bulundu.

Bu kısmın üzerinden kaç kez geçtiklerini bilmiyordu. Gary büyüü tersine çevirmiş olsa da her seferinde kendini biraz hasta ve kirli hissediyordu. Sadece o kargaların tekrar ona doğru geldiğini görüyordu.

Tekrarda, kargalar ona doğru uçarak yönünü şaşırttı. Bazıları yüzüne geldi. Kanatlarıyla vuruldu, öyle hırpalandı ki

Başının etrafında uçuşan iri cisimlerden korunmak için kolunu havaya kaldırdı.

Sonra büyük karga oradaydı, kanatlarını açıp çırpıyor, gagasını kafatasının arkasına çarparken kendini ona tutturmak için pençelerini sırtına saplıyordu. Kavisli gagasıyla aşağı doğru acımasızca yırttı. Bir an için bunu tekrar hissetti ve boştaki eli kafatasının arkasına doğru uçtu. Andor hemen oradaydı, avucu başını şekillendiriyor, başparmağı ve parmakları hafifçe masaj yapıyordu.

Bu neredeyse bitti, csecsemõ, ve burada güvendesin.

O olabilir, peki ya diğerleri? Vampirin onlara saldırmak için kullandığı bir araç olabilirdi. Karganın gagasıyla ona bu kadar sert vurmasını izlemek canını acıtmıştı. Gözlerine baktı. O oradaydı. Düşman. Usta vampir savaşını tek bir düşünceyle düzenliyordu: Bunu ona yapmak. Eğer durum buysa, gerçekte ne yapmıştı?

"Andor, hafızayı hafifçe çevir. Gagasının içine iyice bakabilir misin?" Gary sordu.

Andor şifacının istediği şeyi yaparken diğerleri sessiz kaldı. Kuşu incelediler. Ağzı açıktı, kancalı üst gagası Lorraine'in kafatasının arkasında açtığı yarığa saplanmıştı. Lorraine kalbinin hızla attığını fark etti. Gaganın içinde bir şey mi vardı? O dilden başka bir şey? Siyah ve şeytani görünümüydü, sivri bir noktaya geliyordu.

"Diline bak," dedi. "Kargaların böyle dilleri yoktur. Beni onunla bıçaklamış ve ucunda bir şey kalmış olabilir mi?" Sadece başının arkasında olsa bile, o kötü dilin kendisine dokunduğu fikriyle ürperdi.

Karpatlardan birkaçı olay yerini daha yakından incelemek için ayağa kalktı. Lojos, "Dilde ya da ağızda herhangi bir kanıt göremiyorum," dedi. "Sen bir şey görüyor musun?" diye sordu Andor.

Andor başını salladı. "Tarık, bunun üzerinden defalarca geçtik ve o kuşun ağzında hiçbir şey yok.

gagasında ya da dilinde."

Lorraine, o rahatsız edici, ürkütücü gözlere bakarak, bulmacayı çözene kadar durmalarını istemedi. Kollarını ortasına doladı. "Belki de gitmeliyiz Andor. Burada kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Çocuklar var. Bir savaş sırasında kargalarla büyü yapmayı başardı. Elinde bir şey olmasa bunu neden yapsın ki?"

Tarık başını iki yana salladı. "Lorraine, gitmek çözüm değil, özellikle de bu yükselişte. Andor bana bu gece seni dönüştürmeyi planladığını söyledi. Şifalı toprak yatağı Birleşik Devletler'de bulabildiğimiz en iyi toprak. Her yerden getirildi. Parazit içermediğini biliyoruz. Sık sık test ediyoruz, özellikle de her kullanımdan önce ve sonra. Buradaki tüm Karpatlar, tıpkı Liv'imiz dönüştürüldüğünde yaptıkları gibi, dönüşümünüze yardımcı olmak için bir araya gelecekler."

Anılarında etrafında daireler çizerek uçan kuşlara bir kez daha baktı ve sonra karar vermesi için Andor'a baktı. Karar verme yetisi tamamen tükenmişti. Ne yapacaklarına karar vermek hayat arkadaşına kalmıştı.

Dönüşümde çok fazla acı var Lorraine. Eğer gidersek... Senin için her şeyi omuzlayamam, başkaları denedi ve imkansız buldu. Diğerleriyle çok daha kolay olacak.

O zaman kalırız. Ama bir sorun varmış gibi görünürse, hemen buradan gideriz. Bu insanlardan herhangi birini, özellikle de çocukları tehlikeye atmayı reddediyorum.

"Biz kalacağız," dedi Andor. "Gün doğumundan iki saat önce Lorraine'i dönüştürmek için geri döneceğiz."

Tarık başıyla onayladı ve hepsi ayağa kalktı. Masayı çevreleyen kadimlere veda ederlerken Andor onun elini tutmaya devam etti. Onun şövalyeleri. Onlar hakkında böyle düşünüyordu. Hepsi hakkında. Bunun ailesini kaybetmesiyle daha da keskinleşen koruyucu içgüdülerinden kaynaklandığını biliyordu ama hepsiyle ilgilenmek istiyordu.

18

Sana geceyi göstermeyi çok isterim Lorraine. Özellikle yapmak istediğın bir şey ya da gitmek istediğın bir yer var mı?" Ana evden çıktıklarında Andor sordu. Onu kendine doğru çekerken parmakları Lorraine'in parmaklarının etrafında sıkılaştı. Bir yön seçmeden önce kısa bir süre konuşmak için durmuşlardı.

Açıktaki duran atlıkarıncaya doğru başıyla işaret etti. "Bayıldım buna. Hayvanlar inanılmaz. Sanki tahtadan şekillendirilmiş gibi görünüyorlar. Çalışıyor mu?"

"Tarık bunu çocuklar için oraya koydu. Bütün hayvanları elle oydu ve sonra boyadı. Şimdi Charlotte ona yardım ediyor. Onarılması gereken düzinelerce eski atlıkarınca atı var ve bu onun uzmanlık alanı. İkisi de biraz takıntılı." Sonuncusunu onu kızdırmak için söylemişti. Kız ona kaşlarını çatınca sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

"Bir şey için tutkuyu paylaşmak saplantı değildir," diye hatırlattı ona, sesindeki o sevdiği küçük notayı vererek.

Ona sırtıttı. Nasıl sırtılacağını bildiğini bile bilmiyordu. Onu atlıkarıncaya götürdü ve ellerini beline dolayarak atlardan birinin üzerine çıkardı. Atlardan birine binmek yerine yanında durdu, platform dönmeye başlayıp müzik çalarken kolunu onun beline doladı. Kız güldü. Adam başını salladı, çünkü uçmak çok

çok daha iyiydi ve atlıkarınca durur durmaz bunu ona gösterecekti.

"Bunun heyecanı ne?" diye sormak zorundaydı, çünkü ona hiç mantıklı gelmiyordu. Tarık açıklamaya çalıştı ama anlamadı. Aynı yerde dönüp duruyorlardı. Eğer biri ata binmek istiyorsa, binmek için kanlı canlı atlar vardı. Çocukların ata binmeyi neden sevdiğini anlıyordu ama yetişkinler?

"Sen kibirli bir Karpatlısın Andor," dedi ona. "Uçabildiğin için eğlencede en üst noktaya sahip olduğunu düşünüyorsun."

"Bundan daha iyi," diye karşılık verdi.

"Belki, ama eğlencemi mahvetme." At müzikle birlikte yükselip alçalırken ve platform dönerken yine güldü. "Bu çok güzel bir atlıkarınca."

"Daha iyisini yapabilirim."

Bir kaşını kaldırdı, bir kolunu atın boynuna doladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

O kadar güzeldi ki adamın nefesini kesti. Saçları yüzünün etrafına ve sırtına dökülüyordu. Yeşil gözleri yaramazlık ve hiç bilmediği bir eğlence duygusuyla parlıyordu. Ona bunu, uzun yıllardır özlediği mutluluk ve heyecan duygusunu veriyordu. Gözlerini ondan alamıyordu.

Andor atlıkarıncaya doğru bir el salladı ve etrafından dolanırken at yönünü düzeltti ve onu platformdan alıp havaya kaldırdı. Hâlâ aynı ritimle yükselip alçalıyordu ama bu kez daha yükseğe tırmanıyordu. Lorraine şok olmuş bir sevinç çığlığı attı ve tahta boynuna sarıldı.

Andor atla birlikte havaya doğru yükseldi, herhangi bir kazayı önlemek için kolu hâlâ Lorraine'in belindeydi. Aşağıda, yerleşkeyi ve ay ışığında parlayan gölü görebiliyordu. Başlarının üzerinde yıldızlardan bir örtü vardı. Yumuşak kahkahası kadife bir fırça gibi üzerinde geziniyor, tenini okşuyor ve ona hiç hissetmediği kadar canlı hissettiriyordu.

Kahkahaları gökyüzünde şarkı söylüyordu, sıcak ve samimi, onu neşeyle çevreliyordu. Bunu onun için yapmıştı. Onun zihninde o kadar çok zaman geçirmişti ki, tüm neşenin ve kahkahanın hayatından kaybolduğu o kabus anını yeniden yaşamıştı. Ona bu duyguları hissetme yeteneğini geri vermişti. Ailesinin yasını tutuyordu - bunu elinden alamazdı - ama onunla birlikte yeniden gülmenin bir yolunu bulmuştu ve ona bu hediye verdiğini için minnettardı.

Andor, Lorraine'i tehlikelerle dolu bir dünyaya getirdiğinin farkındaydı ama burası aynı zamanda bunun gibi anların yaşandığı büyülü bir yerdi. Atı döndürerek yönünü değiştirdi ve Lorraine'in saçları uçarak canlı bir pelerin gibi etrafını sardı. Kahkahası etraflarına gümüş ve altından müzik notaları saçtı. Bunu fark ettiğinde nefesi boğazında düğümlendi ve başını çevirip ona baktı, gözleri aya rakip olacak kadar parlaktı.

"Bu çok güzel, Andor. Bunu nasıl yaptın?"

Tahta at sallanıp sallanırken, gökyüzünde bir yukarı bir aşağı giderken onun arkasından tahta atın üzerine çıktı. Kolları kızın etrafına dolandı ve düşme ihtimali olmasın diye onu sıkıca tuttu.

"Bunu yapabileceksin," diye güvence verdi, dudaklarını oraya koyabilmek için ensesindeki saçları iterken. "Notaların böyle ıslık ıslık görünmesine bayılıyorum. etrafımızda."

"Gülüştün bana böyle hissettiriyor," diye itiraf etti. "Hiç şahlanırken bir atın üzerinde bulundun mu? Ya da şaha kalkarken?"

Onun hızlı bir nefes alışını hissetti ve ardından tahta at arka ayakları üzerinde şaha kalkarak ön toynaklarıyla havayı eşeledi. Lorraine onun kollarını tuttu ama gülerek etraflarına daha fazla gümüş ve altın banknot saçtı. At homurdandı, nefesi büyük buhar püskürtüp arkalarında bir iz bırakarak şahlanmaya başladı, arka tarafını kaldırdı ve gökyüzünde zıplarken başını eğdi. Andor onları daha sakin bir tempoya geri döndürdü, tahta hayvan

kolay bir ritimle hareket ederek vücudunu onunkine doğru daha derin ve daha sıkı bir hale getirdi.

"At olmadan uçmak ister misin?" Kızın kulağına cazibesini fısıldadı.

Omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi. Bir kolu geriye kıvrılıp adamın başını sardı ve dudaklarını ona sunmak için eğildi. Bu davete karşı koymak mümkün değildi. Onu öptü ve hemen aralarındaki ateş onu ele geçirdi, tüketti ve ikisini de asla hafife alamayacağı o yere götürdü.

Küçük ateş dilleri tenini yaladı ve etraflarındaki gökyüzüne korlar yaydı. Turuncu ve kırmızı minik ateşböceklerine benziyorlardı. Birleştirdikleri müziğin senfonisine elektrik çatırtıları da ekleniyordu. Onu tekrar tekrar öptü, vücudunun onunkine karşı hareket ettiğini hissetmeyi seviyordu, ağzı bir volkanı ateşleyebilecek kadar sıcaktı.

Yap şu şeyi. Sesi saf baştan çıkarıcıydı.

Kalbi göğsünde sertçe sarsıldı ama aleti kadar sert değildi. O şey mi?

Kıyafetleri olan. Elini salla ve kaybolsunlar. Seni bana karşı hissetmek istiyorum. Atının üstündeki Leydi Godiva gibi. Leydi Godiva'yı duydun, değil mi?

Sesi yumuşak ve baştan çıkarıcıydı, tamamen şehvetliydi. Hangi erkek karşı koyabilirdi ki? O karşı koyamazdı. Ona istediği her şeyi verebilirdi. Zihninde bir görüntü vardı; yüzü ona dönük, kolları ona sarılmış, at aynı iniş çıkış ritmiyle hareket ediyordu, sanki hâlâ atlıkarınca platformundaymış ve çemberinde dönüyormuş gibi.

El salladı ve giysileri gitmişti. Kendini onun çıplak bedenini ellerinin arasında tutarken buldu, tüm o yumuşak teni, kıvrımları, omurgası ön tarafına sürtünüyordu. Aleti ona sıkıca bastırdı ve göğüslerini avuçlarının içine aldı. Bu şekilde birkaç dakika gittiler, kadının başı adamın omzuna yaslandı, vücudu ritmi buldu ve rahatladı.

Andor böylesi bir mutluluğu hiç tatmamıştı. Bu tür bir huzur diye bir şey olduğunu bilmiyordu. Tutku yükseldi,

Ama uzun, yavaş bir tırmanıştı ve ikisini de almasına izin verdi. Kadın başını adama yaslamaktan ve adamın başparmaklarının meme uçlarının üzerinde nazikçe gezinmesinden memnundu. Küçük küçük fırçalama okşamaları. Israrcı ama talepkâr değil.

Nefesi girip çıkıyordu. Adam da onu takip etti. Bir elini karnından aşağı kaydırды, her kasını hissetti. Ne kadar yumuşak olduğunu hissetti. Bunu içine çekti. Parmağının pedini göbek deliğinin etrafında kaydırды. O küçük dairenin izini sürüyor, zihninde vücudunun haritasını çıkarıyordu. Avuç içi ve parmaklarını açarak alabildiği her santime sahip çıktı. Bacaklarının birleştiği yeri buldu ve parmakları aşağıya doğru kıvrıldı, başparmağı, okşadığında ona nefes aldırان ve kıvranmasına neden olan o sıcak küçük düğmeyi buldu.

Çok ateşli ve kaygansın, Lorraine. Senin içinde olmak için daha fazla bekleyemeyeceğim. Onunla sallanmaktan, birlikte olmaktan ve tutkularının önce alevlenip sonra yavaşça yanmasına izin vermekten zevk almıştı ama parmakları onu karşılamak, o ateşli ipekle yıkamak için bekleyen sıcak kremi bulduğu anda yavaşlık pencereden uçup gitmişti.

Yine onun yumuşak kahkahası onları öyle bir neşeyle sardı ki, kalbi ters döndü. Sen benim için çok güzelsin. Seninle ilgili her şey. Evet dediğin için teşekkürler sívamet.

Neye evet dedim?

Elleri, bacaklarının arasındaki birleşim yerini okşayan adamın ellerine gitti. Parmakları onun bileğini sardı ve vücudunu hareket ettirerek içine kıvrılmış iki parmağın üzerinde kaydı. Bu şehvetli, ateşli bir duyguydu. Ona daha da yaklaştı, parmakları daldı ve geri çekildi, başparmağı sanki o tatlı küçük tomurcuk çaldığı bir kemanın teliymiş gibi okşadı ve fiskeledi.

Yumuşak iniltileri tembel bir melodi gibi adamın içinde dolaştı. Yumuşak. Tatlı. Mükemmellik. Boynuna sokuldu, kanını almak istiyordu. Hayır, buna ihtiyacı vardı. Onu çağıran nabzının üzerindeki küçük noktayı öptü. Sıcak. Vahşi. Ona en az kendisi kadar muhtaç olduğunu söylüyordu.

"Neye evet dedim?" diye tekrar sordu.

"Ben. Bana evet dedin," diye cevap verdi ve sonra dişlerini Lorraine olan muhteşem hediyeye geçirdi. Onun tadı ağzında patladı, bir yük treni gibi damarlarında dolaştı. Hepsi onun. İhtiyacı olan her şey.

Yeni bir sıvı ısı seli adamın parmaklarını kapladı ve kadın ona doğru eğilerek göğüslerini adamın avuçlarının içine bastırdı. Haykırdı, sesi erotik ana katkıda bulunarak adamın tutkusunu daha da artırdı. Uyluklarının arasındaki at havada sallanıp dans ediyor, adam arzularını tatmin ederken kızın bacaklarını ona açık tutuyordu.

"Sana içimde ihtiyacım var." Yalvarırcasına fısıldadı ve kolunu adamın başına dolamak için geri uzandı. "Bunu çok seviyorum."

Bana neyi sevdiğini söyle.

Senin her şeyin olmam. Bensiz bir hayat düşünemiyorsun. Kısa bir tereddüt oldu. Ben de senin için böyle hissediyorum. İtiraf utangaç bir teklifle geldi.

Onun kanından daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını ama bu daha sonra olacaktı. İyileştirme alanında, etrafı halkıyla çevriliyken. Değişim sırasında vücudunu nasıl sakın tutacağını hayal bile edemiyordu ama Lorraine'in dönüşümü için acıyı azaltmak isterken başka yolu yoktu.

Başkalarının kadınlarını başkalarının yardımı olmadan dönüştürdüğünü ve bunun korkunç derecede acı verici olduğunu biliyordu. Söylentilere göre, bazı kadınlar diğer tarafa zar zor geçebilmişti, süreç çok acı vericiydi. Lorraine için bunu istemiyordu, eğer engelleyebilecekse.

Andor kan akışını durdurmak için kendini zorladı, boynundaki iki küçük deliği yalayarak kapattı ve hiç acılamaması için biraz daha uyuşturdu. Kadının başını kendine çevirdi ve ağzını aldı. Lorraine'i öpmek baş döndürücüydü. Tutkuluydu. Mükemmeldi.

Öpücüklerine kendini kaptırmış, onu doğrudan cennete götürüyordu. Bu ilk öpücüğe alışmanın hiçbir yolu yoktu.

Ağzını onunkinin üzerinde hissetmek. Dilinin onunkini takip etmesi. Onunkine dolanması ya da dans etmesi. Tatlı sıcaklık. Kavurucu tutku. Hepsini ona verdi.

"Lütfen, Andor."

Onun yumuşak yalvarışı. Onun böyle yapmasına bayılıyordu, sanki kendisini mahrum bırakabilecekmiş gibi bedeni için yalvarmasına. İhtiyaçlarını saklayacak bir kadın değildi. Ne istiyorsa onu isterdi. Bazen de talep ederdi. Önemli değil, o da bunu yerine getirmekten mutluluk duyardı.

"Arkanı dönme. Seni kaldıracam. Beni içine yönlendirmek için ellerini sikimin tabanında kullan."

Başını salladı. Çok istekliydi. Onun sikini ne kadar çok istediğini saklamaya çalışmamasına bayılıyordu. Adam onun kalçalarını yakaladı ve kaldırdı. Şaftını elleriyle tuttu ve geniş başını girişine doğru yönlendirdi. İhtiyaçtan kayganlaşmıştı ve yavaşça üzerine yerleşip onu yutarken kendini zevkle titrerken buldu, sıkı kanalı içine kayarken bir mengene gibi kavırıyordu.

Kadın tamamen oturana ve adam onun içine gömülene kadar üzerine yerleşmeyi bırakmadı. Bir an için kollarını ona doladı, onu kendine çekti, elleri göğüslerinin yumuşak ağırlığını avuçlarının içine aldı. Meme uçlarını yakaladı, hafifçe çekiştirdi ve yuvarladı. Özellikle orası hassastı ve parmaklarının her kısırışı ve çekişi bir ürpermeye ve daha fazla kavurucu sıcak sıvının shaftını çevrelemesine neden oldu. At bir yöne, Lorraine başka bir yöne hareket etti ve Andor ortada kaldı. Olunabilecek en iyi yerdi. Kadının yaptığı her küçük hareket Andor'un içine bir sıcaklık yayıyordu.

Vücudu Lorraine'i n vücudunu sıkıyor ve masaj yapıyordu. Yumuşak küçük çığlıkları ona eşlik ediyordu. ve kavrama ve Süt sağma, o Nefes nefese kalmasına ve vücudunun sancılar içinde kıvranmasına neden olan enfes bir işkence tutkunun.

Büyü dalgalarına dayanabildiği kadar dayandı ve sonra hızını artırdı, at çılgınca aşağı yukarı sallanıyor, onu kadının derinliklerine itiyor, daha sert iterken ağırlığını artırıyor, vücudundaki yanmayı hissediyordu.

Alevler tenini yaladı, üzerinde, içinde, onu daha yükseğe çıkarırken sikini çevreledi.

Vücudu onunkine sertçe kenetlendi. O küçük kasların gücü onu her seferinde yeniyordu. Bunu yaptığında dayanacak gücü kalmamıştı; onu kavurucu sıkılıktaki kılıfıyla sardı ve sonra açgözlülükle sağdı ve kavradı. Patlama ayak parmaklarının yakınında bir yerden geldi ve baldırlarından uyluklarına kadar sallandı. Oradan, taşakları sıkı ve sıcak bir şekilde yukarı çekildi, tohumu acımasızca patlayıcı bir volkana dönüştü. Sonra aleti çılgınca sarsılıyor, titriyor ve mutlak bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Lorraine haykırarak onun adını söyledi ve Lorraine'in arzudan boğuklaşmış, omzunun boğduğu sesi onun adıyla cevap verdi. Kollarını Lorraine'e doladı ve atlıkarınca atları eve dönüş yolunu bulmak için geri dönerken onu güvende tuttu. Kadın memnuniyetle içini çekti ve ona doğru bastırdı. Adam havanın bir kez daha ciğerlerine girip çıktığını hissedebiliyordu. Kalp atışları normale dönmeye başlamıştı.

"Sana çok aşığım Andor." Gözlerini yıldızlara dikti. "Uyandığımda senin hiç de gerçek olmadığını, ailemin ölümüyle yüzleşmemek için kendi rüyamda yaşadığımı göreceğimi düşünüp duruyorum. Bu mümkün mü? Senin gerçek olmaman? Bunların hiçbiri gerçek değil mi?"

Kadının sesindeki gizli hıçkırığı yakaladı. Başını eğdi ve omzuyla boynunun birleştiği yeri buldu. Isırdı. Sertçe. Kızın çığlık atmasına yetecek kadar sert. Hemen baskıyı bıraktı ve o noktayı öptü, dilindeki iyileştirici tükürükle yaladı. "Bunu hissettin. Bu bir rüya olsaydı acır mıydı?"

Altta yatan sorun bu değildi ve o da bunu biliyordu. Suçlu hissediyordu, çok sevdiği insanları kaybettğinde mutlu olmaması gerektiğinden korkuyordu. Bu Andor'un sık sık merak ettiği bir şeydi. Ailesi de duygularının azaldığı dönemde ölmüştü. Bu da kaybını kabullenmesinin bir parçası mıydı? Kederin o akıl almaz duygusunu hissedemiyor muydu? Bu sorunun cevabı onda yoktu. Sadece o biliyordu.

sadece mutlu olmanın sevdiklerini unutmakla ilgili bir şey söylemediğini biliyordu.

"Sívamet. Mutluluğu nerede ve ne zaman bulursak alırız. Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok. Bunu biliyorsunuz. Entelektüel olarak bunun gerçek olduğunu biliyorsunuz. İnsan hala kederli olabilir ve yine de bir anlık ortak bir kahkaha ya da tutku yaşayabilir. Bu kadar çok şey kaybetmişken yaşamakta suçluluk yoktur. Onlar için yaşarsınız. Hayatınıza değer katarsınız. Onların anısını canlı tutmak için yaşarsınız. Kendiniz için yaşarsınız. Hepsi bir arada. Biz evrenin bir parçasıyız ve evren uçsuz bucaksız. Dokunun içinde küçük ve önemsiziz ama yine de oradayız. Daha büyük bir şeyin parçasıyız. O ipliği yanlış bir şekilde çekersek her şey çözülebilir."

Ağırlığını ona yasladı, sesinde bir gülümseme vardı. "Bazen çok derin şeyler söylüyorsun ama aslında neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çoğu zaman ben de öyle, ama bu durum kardeşlerimin benim çok önemli biri olduğumu düşünmelerini sağladı."

Güldü. "Hayal edebiliyorum. Eski kamp ateşlerinin etrafında senin hakkında söylenen şarkıyı bana öğretecek misin?"

"Hayır. Bu şarkıyı söylemenin tek nedeni Dragomir'in dikkatini dağıtmak." Adamın elleri kadının beline dolandı. Ondan ayrılmaktan nefret ediyordu ama eve yaklaşıyorlardı ve onları temizleyip giydirmek istiyordu. Onu kaldırdı, her ikisini de temizleyerek tazelenmiş hissetmelerini sağladı. Giysiler ekledi, böylece bir kez daha atlıkarınca platformuna çıktıklarında şık görüneceklerdi.

"Dragomir bir şarkıyı hak ediyor. Neden bir şarkısı yok?"

"Muhtemelen vardır. Ya da vardı. Çok eski zamanlardan kalma, Türümüzün yaşlıları öldükçe kolayca unutuluyor."

"Bu çok üzücü."

"Hayat böyle. Genç nesiller eski yöntemlere bağlı kalmak istemiyor çünkü kendi yöntemlerinin çok daha iyi olduğunu düşünüyorlar. Kamp ateşi etrafında şarkılar söylemek genç nesil için sıkıcı. Şimdiden teknolojiyi öğrenen küçük çocuklarımız var. Bu iyi bir şey, ancak onların

Hem şarkı söylemek ve büyüklerinden bir şeyler öğrenmek hem de yeni teknolojiyi kucaklamak, her iki dünyanın da en iyisi olacaktır. Biz de çocuklarımıza bunu öğreteceğiz."

"Eğer bir tartışma bekliyorsanız, bir tartışma yaşamayacaksınız," dedi.

Onun bedenini örtmekten nefret ediyordu ama bunu yapmıştı. Atlıkarıncaya dönüş yolculuğu güzeldi - hâlâ ona yakındı, vücudu koruyucu bir şekilde onunkine sarılmıştı ama kendini ait hissettiği yerde, onun içinde değildi.

At tekrar platformun üzerine kaydı ve müzik hemen yavaşlamaya başladı. Andor attan inmeden önce bir süre oturdular ve sonra onu yavaşça ahşap platforma kaldırdı. Kız ona tutunmuş, yüzüne bakıyordu ve Andor onun gözlerindeki yıldızları görebiliyordu.

"Teşekkür ederim, harikaydı."

Sesindeki samimiyeti fark etmemek mümkün değildi. Onu nazikçe öptü. "Ben de çok sevdim." Etrafına bakındı. "Sanırım bir dinleyicimiz var."

Kafasını kaldırdığında onları izleyen bir çocuk gördü. Amelia küçük kızın yanında durmuş, bir kolunu ona dolamıştı. İkisi de çok yaşlı gözlerle onlara bakıyordu. Onlara bir gülümseme fırlattı ve sonra tepelerinden bir gölge geçerken onların ötesine baktı. "Andor?" Sesindeki titremeyi ya da vücudundaki sarsıntıyı gizlemek mümkün değildi.

"Anlıyorum, csecsemö. Avluya in ve Liv'le buluş. Belli ki bekliyorlarmış. Emeline'in görüş alanının dışında olduğundan emin ol. Değilse, onu uyar."

Lorraine paniklemeden başını salladı. Paniklemeyeceğini biliyordu. Panik yapacak türden bir kadın değildi. Çitlerin etrafında toplanan kargalara baktı. "Ne kadar çoklar. Kuzgunları ve kargaları hep sevmişimdir. Zeki olduklarını düşünürdüm ve güneş tüylerini parlattığında, biraz fazla iri olsalar da çok güzel olurlar."

"Sergey onları ele geçirdi. Kuşlar kötü değil, sadece usta bir vampir onları kendisi için yapmaya zorluyor."

"Bu şekilde bir araya geldiklerinde gerçekten de uğursuz görünüyorlar," diye belirtti. "Sanki çok korkutucu bir film gibi. Daha önce hiç

daha önce bu kadarını bir arada görmemiştim."

Onun çenesini yakaladı ve kendisine bakmasını sağladı. "Sergey güvenlik önlemlerini aşamaz. Kargaları her hareketimizi takip edebilir ama yine de bize dokunamaz."

"Şu zavallı çocuklar var ya, Andor. Hayatlarını yaşamak için ne biçim bir yol. Bunun onlara bir bedeli olmalı."

"Onlar sokak çocuklarıydı. İyi bir evleri, giysileri, yiyecekleri ve sıcak olduğunda yüzebilecekleri bir gölleri var. Uçacak ejderhaları ve oynayacakları bir oyun alanları var. Atları ve diğer hayvanları olan atlıkarıncaları var ve bu atlıkarıncalar her türlü eğlenceli şeyi yapıyor. Daha da önemlisi, seviliyorlar."

Alnını onun omzuna bastırdı. "Sanırım haklısın. Bana öyle geliyor ki o kargaları Sergey'in elinden kurtarmanın bir yolu olmalı. Onlar da özgür olur, hepimiz de."

"Casuslarını göremesen bile, Lorraine, oradalar. Bu yerde her zaman gözleri vardır. Onları görürsek bizim için daha iyi olur."

Başını iki yana salladı. "Tamamen katılmıyorum. Onların orada olmasına alışacaksın. Çocuklar da onlara alışacak. Yakında kimse o kadar dikkat etmeyecek. Bir düşmanı göremiyorsanız ama yakında olduğunu biliyorsanız, bakmaya devam edersiniz ve bu da sizi daha da farkında yapar."

Andor gözlerini kırıştırdı. Kadını haklı olabilirdi. "Buna itiraz etmiyorum. Haklı olabilirsin ama umarım olmazsın. Sergey'in bize karşı durmaya kararlı olduğunu biliyorum. Kardeşinin hâlâ yaşadığından emin olduğuma göre, aklıma gelen tek şey yandaşları arasına bir casus yerleştirmek. Güney Amerika'da böyle bir şey yapmaya çalışmıştık. Bu kolay bir iş değil."

Hassas bir şekilde ürperdi. "O kişinin neler yaşamak zorunda kalacağını hayal bile edemiyorum."

"Kanlarında parazitler var. Kanları asit gibidir. Bir vampir tarafından dönüştürülen bir çocuk olan Destiny, şimdiki kadar yakıcı olmasa da kanlarına uzun süre katlandı. Emeline, vampir kanı içerek çok uzun süre yaşayan diğer tek kişidir."

ona doğru ilerliyordu. Damarlarındaki kanın varlığıyla düşünmek bile onun için zordu. Yine de yapılabilir. Sadece çok... rahatsız edici."

Atlıkarınca platformundan indiler ve bahçeyi geçerek Amelia ve Liv'e doğru ilerlediler. İki kız büyük, kahverengi, taştan bir ejderhaya yaslanmıştı. Liv kolunu ejderhanın boynuna dolamıştı.

Andor, "O daha bir çocuk ama hayat arkadaşı şimdiden onun farkında," diye açıkladı. "Val Zhestokly yüzyıllar önce kardeşlerimize katıldı. Derisinde onun için yaşadığını dünyaya ilan eden bir dövme taşıyor. Kardeşlerden ayrıldıktan hemen sonra Vadim tarafından esir alındı. İşkence gördü ve yara izlerini taşıyor. Genç Liv kuklalara verildi ve vampirleri beslemek için kullanıldı. Vadim, Val'i önce aç bırakarak ve sonra Liv'i öldürmesi için ona sunarak kendilerine katılmaya zorlamaya çalıştı. Bunun yerine, onu daha güçlü hale getirmek için bir kan değişimi yaptı ve kurtarma gelene kadar yaşamasına izin verdi. O sırada, bir can yoldaşının başka bir can yoldaşı bulabileceği ergenlik dönemine yeni girmiş olmasına rağmen, Liv'in kendisine ait olduğunu anlayabildi. Onu yakından koruyor."

"Bir hayat arkadaşı için bildiği halde hiçbir şey yapamamanın zor olduğunu söylemişsiniz."

Başını salladı. "Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir eziyet. Val parlak renkler olmasa da renkli görebiliyor. Liv kısa süre önce on bir yaşına girdi. Renklerin Val için aydınlanması için birkaç yıl daha geçmesi gerekecek. Duyguları var ama sizin yaşadığınız gibi değil. Sanırım daha fazlasını hissedemediği için suçluluk duyması yeterli." Her ikisi de iki kızla zaman geçirerek onları tanımaya çalıştılar.

Andor birkaç haftadır oradaydı ama iki kızla da fazla konuşmamıştı. Onları zeki ve hızlı bulmuştu ama doğrusu Amelia'nın omuzlarına çöken karanlığın korkunç ağırlığını hissedebiliyordu. Lorraine'in de bunu hissettiğini biliyordu. Sanki onun yükünü hafifletebilecekmiş gibi ona bakıyordu.

Pişmanlık içinde başını salladı. Bir çocuğun bile Carpathian geri alamazdı.

Şifalı topraklar evin altında kocaman ve serindi. Pırıl pırıl minerallerle dolu kara toprak, evin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Alçak çimento duvarlar araziye çevreliyor, binanın temelini oluşturan büyük direkleri tutuyordu. Çimentonun hemen ötesinde, bodrumun altındaki duvarları oluşturmak için akıllıca birleştirilmiş ahşap tahtalar vardı, ancak her bir destek kirişi ay ışığının içeri girmesine izin vermek için çatlaklar tutuyordu.

Alanın yukarısında karanlık, zengin toprağı çevreleyen yükseltilmiş balkonlar vardı, böylece Karpat halkı toplanıp aşağıdaki işlemleri izleyebiliyor ve gerektiğinde şifa için ilahiler söyleyerek katılabiliyordu. Başka bir insan kadın ya da çocuk dönüştürülürken burası onlar için mükemmel bir platformdu.

Andor, Lorraine'in elini kendi elinin içinde sıkıca tutarken, şifa alanının ortasında bir pozisyon aldılar. Ferro hariç tüm kardeşlerinin orada bulunanların arasına dağılmış olduğunu gördü. Val ve onunla birlikte Gary de oradaydı. Her ihtimale karşı şifacıyı aralarında gördüğü için minnettardı. Kötü giden tek bir tören bile duymamıştı ama işi şansa bırakmak istemiyordu.

"Kıyafetlerini çıkarmam gerekiyor Lorraine," dedi. "Çoğu insanın çıplaklıkla ilgili bir sorunu olduğunun farkındayım ve sizi temin ederim ki, her zaman kıyafetleriniz varmış gibi görünmenizi sağlayacağım. Senin için sorun olur mu?"

"Herkesin vücudumu görmesinden endişelendiğimden değil," dedi, sesinde isteksizlik vardı. "Ama kıyafetlerimi çıkardığında kendimi savunmasız hissediyorum. Seninleyken bunu sorun etmiyorum ama başkalarının beni bu şekilde görmesi, kendimi özellikle savunmasız ve çaresiz hissetmeme neden oluyor."

"Sana söz veriyorum, seni çıplak olarak görmeyecekler."

Lorraine dilini ağzına götürerek dudaklarını nemlendirdi. Kalbi göğsünde sertçe sıkıştı. Onun seçim yapmasını istiyordu. Eninde sonunda bu seçimi ondan almak zorunda kalacaktı ama hemen değil.

Başını yavaşça salladı. "Bana ne olacağını söyle."

"Sana üçüncü kan değişimini vereceğim. Vücudunuz dönüşüme başlayacak. Bazen diğerlerinden biraz daha uzun sürer ama bir kez başladığında kimse, ben bile onu durduramam. Nefes alman için bile. Buradaki herkes şifa ilahisini söyleyecek ve katlanmanız beklenen acının bir kısmına katlanacak."

"Diğer kadınlar bunu kimsenin yardımı olmadan da yaptı, değil mi?"

Başını salladı, kızın birdenbire bunu kendi başına yapmak istemesinden endişelenmişti ve bunu asla kabul edemezdi.

Nefesini bıraktı. "Tamam. Sadece tüm bu hazırlıklar başarısız olursa, bunu kendi başıma yapıp yapamayacağımı bilmek istedim. Diğerleri yaptıysa, ben de yapabilirim. Sadece ikimizin de umduğundan çok daha az rahat olmaya hazırlıklı olmalıyım."

Mantıklı geldi. Başını salladı. "Çok cesur davranıyorsun, hân sívamak, ve seninle son derece gurur duyuyorum."

Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "O kadar cesur değilim. Aslında akıl sağlığımı sorguluyorum. Öte yandan, sizin yapabildiğiniz tüm o havalı şeyleri yapabilmek için sabırsızlanıyorum." Karpatlardan oluşan küçük grupta tanıdık yüzler aramak için başını kaldırdı. "Ordumuz bu kadar mı, çünkü onun bundan daha fazla kargası vardı."

"Maalesef evet. Bizler avcıyız ve kendimize güvenmeye alışkınız. İşin iyi yanı, biz gerçek kadimleriz. Bizim toplumumuzda beş yüz yıldan fazla yaşayan herkes kadim olarak kabul edilir, ondan sonra yılları saymamız gerekmez. Zaman akar gider, ta ki her şey aynı olana kadar. Sonraki yılları ölçmeyiz ama bu, zaman ilerledikçe dövüş becerilerimizi geliştirmedığımız ya da güç kazanmadığımız anlamına gelmez."

"Bu beni daha iyi hissettiriyor. Sergey'in bir kenara atabileceği çok adamı varmış gibi görünüyor."

Andor iç çekti. "Tarık'la özellikle bu konuyu konuştum ve o da benim gibi insan psişik erkekler konusunda ne yapacağımızı düşünmeyi ihmal ettiğimizi düşünüyor. Belli ki Malinov kardeşlerin böyle bir sorunu yok. Onları en çok istedikleri şeyi verme vaadiyle işe alıyorlar. Onlara kancayı

Karpat kanı vererek kendilerini daha güçlü ve canlı hissetmelerini sağlıyor. Sonunda bağışçığı görüyorlar, Val gibi. Bir kafeste tutuldu, zayıf düşmesi için kanı çekildi ve adamlar onun kanını alıp onu zayıflattıklarını kabul ettiler."

"Bu korkunç bir şey."

"En kötüsü bu değil. Kukla yapımıyla tanışıyorlar ve zamanla kuklanın bir çocuğun etini parçalamasından duydukları dehşeti kaybediyorlar. Çoğunlukla canlı canlı yenen kendileri olmadığı için şükrederler. Ölümsüzlük isteyenlere söz veriliyor, veriliyor ama sonra Sergey'in sayıya ihtiyacı olduğunda içimizden biri tarafından katledilmek üzere piyon olarak kullanılmak üzere gönderiliyorlar."

"Onlar için çok üzülüyorum. Herkesin zaafları vardır ve usta bir vampir kolayca onların kafasına girebilir. Bir zayıflık bulur ve onu kullanır."

Andor başını salladı. "Evet, yapacağı şey tam olarak bu. Psişik bir erkeği dönüştürmek zordur ve bizim adımıza ölümcül bir yara almadıkça ve bunun onların isteği olduğunu bilmedikçe gereksizdir. Normalde, hayatları boyunca bizim varlığımızdan haberdar olmadan yaşarlar ve kendi dünyalarında bir kadınla gerçek mutluluğu bulurlar."

"Malinovlar onları Morrison Merkezi aracılığıyla buluyorlar, değil mi?" Lorraine sordu. "Benim üniversitemdeydiler, bu da bazı arkadaşlarımı işe almış olabilecekleri anlamına geliyor."

"Bu mümkün ama henüz bunu bilmiyoruz. Josef yakında burada olur. Tariq ile temas halinde ve insan medyumlar için kullanılan veri tabanındaki tüm faaliyetleri izliyor."

Bir kez daha başını kaldırıp toplanmakta olan Karpatlar'a baktı. Andor zihninin içindeydi, düşüncelerini okuyordu. Zamanı gün doğumuna o kadar yaklaştırmıştı ki, hepsinin yakalanacağından korkuyordu ama yine de Andor'a izin vermeyi kendine yediremiyordu. Bir Karpatyalı olmak istiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu ama o toprağın altına girmek konusunda çok isteksizdi.

"Titriyorsun. Eğer emin değilseniz, sıvamet, bunu aceleye getirmeye gerek yok. Başka bir zaman seçebilirsiniz."

"Herkes zaten burada."

Omuz silkti. "Siz hazır olana kadar yükseldikçe yükselecekler. Onları hiçbir şekilde söndürmüyorsunuz, daha fazla zamana ihtiyacınız varsa da söndürmeyeceksiniz."

Tamamen ona döndü, bir eli göğsünden yukarı kayarak yakasının kıvrımını çekiştirirdi. Gergin bir şekilde kumaşı çekiştirirken parmak uçları adamın tenine ateş gibi değdi. "Bunu bu gece yapmak istiyorum. Sadece çok bunaltıcı. Emeline'e toprağın altında uyumanın nasıl bir şey olduğunu sormadım. Elimde böyle bir fırsat vardı. Ona ya da Blaze'e, hatta Charlotte'a bile sorabilirdim, gerçi o biraz kraliçe gibi bir şey, kraliyet ailesi falan."

Andor gülmekten kendini alamadı. "Charlotte kendini asla kraliyet mensubu olarak görmez. Milyon yıl geçse bile. Böyle bir şey olmaz. O hepimizin bir parçası."

"Beni hasta edeceğine düşündüğünüz kan kısmı aslında biraz sıcak." Sesi bir fısıltı gibiydi ve itirafını yaptığında daha da alçaldı. "Eğer bunu üniversitedeki arkadaşlarıma söyleseydim, gerçekten kaçık olduğumu düşünürlerdi. Yine de toprakta uyumak endişe verici. Canlı canlı gömülüyormuşuz gibi hissetmekten kurtulabileceğimden emin değilim. Kısmen toprakla kaplı olmana katlanabilirdim ama kafanın gömülü olduğu düşüncesi beni dehşete düşürdü. Gerçekten korkuttu. Bundan nefret ettim."

"Bana söylemeliydin."

Omuz silkti. "Bu ana yaklaştıkça bunu daha fazla düşüneceğimi düşünmemiştim. Ya yapamazsam?"

"Sana yardım edeceğim. Miden çok rahatsız olduğu için yapamayacağını düşündüğün birkaç kez su içmene yardım ettim. Yemek yiyemiyordun ve diğerleri yardım etti. Sandu ve Gary. Ferro. Üçü de yardımına geldi."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatarak, Karpatyalıların birbirlerinin hayatlarını konuşarak mırıldandıkları balkona baktı.

"Evet. Size söyleme zahmetine girmediler çünkü onlar çok eskiler."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu şüpheyile.

"Bu, eski yöntemlere bağlı oldukları anlamına geliyor. En son teknolojiyi benimsemek isteyebilirler, ancak yine de bir kadının hoşuna gitse de gitmese de el üstünde tutulması, değer verilmesi ve önemsenmesi gerektiğine inanıyorlar."

"Bütün kadınlar bunu ister."

Ona gülümsedi ve başını salladı. "Bu konudaki kararları senin elinden almamız hoşlarına gitmeyecektir. Seni rızan olmadan besledikleri düşüncesinden hoşlanmıyorsun. Kaşlarınızı çattınız ve yüz ifadenizi okumak çok kolaydı."

"Önce bana sorsalardı bir zararı olmazdı."

"Demek istediğim de bu, hân sívamak, hayat arkadaşlarından pek bir şey yapmak için izin isteyeceklerinden şüpheliyim. Özellikle de Ferro'nun. Çok yaşlı ve rolünün ne olduğuna ve kadınının rolünün ne olduğuna çok güçlü bir şekilde inanıyor." İçini çekti ve şakaklarını ovuşturdu.

Ferro'yu ne zaman düşünse kalbi sızlardı. Kardeşleri için çok geç olduğunu biliyordu. Ferro da bunu biliyordu. Modern bir kadını asla kucaklamayacaktı ve bu zamanda onun için bir hayat arkadaşı doğması mümkün değildi. Halkının yöntemleriyle yetişmiş bir Karpat kadını bile modern dünyaya ve kadınların davranış biçimlerine maruz kalacak ve hoşnutsuz olacaktı.

"Sorun nedir?" Lorraine aniden sordu. Yumruğu adamın gömleğine sıkıca kapandı. "Söyle bana."

"Ferro ayağa kalktığında gitmeyi planlıyor. Manastıra geri dönecek. Ona Afanasiv Balan eşlik edecek. Eğer bu ismi tanımıyorsanız herkes ona Siv diye hitap eder. Kadimlerin toplantısındaydı. Çoğu kişi onun son derece tehlikeli olduğunu düşünüyor. Gücü yettiği sürece kapı bekçiliği yapacak."

"O zaman Tarık en iyi iki avcısını kaybedecek."

Kadın gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve adamın yüreği ağzına geldi. "Bunun farkındayım ama Ferro buradan çok uzaklara dönse iyi olur.

Sevgisini hissedemediği ama sevdiğini bildiği kişiler ondan uzakta ve daha güvende."

"Ondan gitmesini istemedin, değil mi?"

"Kimse ondan gitmesini istemez, sıvamet."

Derin bir nefes aldı. "Ben hazırım. Sadece şimdi yap Andor. Daha fazla düşünmeden ve korku beni ele geçirmeden önce."

Andor hemen sevincinin arttığını hissetti. Çok kısa bir süre içinde tamamen onların dünyasında olacaktı. Bir sonraki ykselişlerinde, Karpatyalılar olarak birlikte ykseleceklerdi. Yerde bir koltuk buldu ve onu kucağına çekti. Onu tutabildiği kadar uzun süre tutacaktı. Zihninin sadece bir dokunuşuyla giysileri yok oldu ama onları akan bir sisle örttü. Bir eli ensesine gitti ve onu kendisine sabitledi. Ağzının köşesinden göğsünün ucuna kadar öptü ve sonra tekrar kıvrımın tepesine ıktı. Dişleri derinlere battı ve kadın haykırdı.

Kanında, arzuladığı o mkemmek tat vardı. Kan değişimi için yeteri kadar aldı ve sonra kalbinin tam üzerinde, ağır kasları boyunca bir çizgi açtı ve ağzını ona bastırdı. Vücudunu onunkine doğru hareket ettirmesi ve kanını içine çekmekte tereddüt etmemesi onu ateşe verdi. Bunun olmasına izin verdi, ona tamamen karşılık verdiği için sevinç duydu.

Onu beslemekten vazgeçtiğinde, çenesini kaldırdı ve ruhunu yok eden bir öpücükle ağzını alabilmek için başını yukarı kaldırmaya zorladı. Onu her zaman arzulayacaktı. Dehşete düşmesi gerektiğinde bile kendini ona teslim eden bu kadını.

Vücudunda oldukça fazla Karpat kanı vardı. Kendilerini onun ruhuna bağlayan adamlar güçlü kadimlerdi. Bu kanın onunkiyle karışacağından ve dönüşümün hızla başlayacağından emindi. Haksız da sayılmazdı. Neredeyse birkaç dakika içinde vücudundan bir huzursuzluk dalgası geçti.

Vücudu hazırlanıyor. şimdiden hissediyorum. Uyarıyı diğerlerine gönderdi. Hemen cevap verdiler, sesleri yükseliyordu.

şifa ilahisi ile. Bir insan kadının ya da Liv'in durumunda bir çocuğun kendi dünyalarına gelmesine yardımcı olmak için daha küçük şifa ilahisini kullanıyorlardı. Liv'in zihnini paylaştı ve ona neler olduğunu izleyebilmek için kendini oraya yerleştirdi.

Lorraine parmaklarını Andor'un omzuna gömdü, karnında inanılmaz derecede kaynak makinesine benzeyen bir şey dönerken tırnaklarını derinden ısırdı. Bir sonraki geçiş onu daha da sert vurdu. Sonra kıvranmaya başladı, dayanılmaz bir acının dalga dalga onu ele geçirmesiyle sarsılıyordu. Bir anda Dragomir ve Tarık'ın endişesini hissetti.

Bu kadar şiddetli değildi.

Eskilerin kanının birleşimiydi. Bizden çok var, diye açıkladı Gary. Bunun olabileceğini düşünmeliydim. Güçlü bir kanımız var. Bunu kabul edebilmeli.

Nefes almak için hiçbir yolu yoktu. Dinlenmenin bir yolu yoktu. Her biri bir öncekinden daha kötü olan dalgalar gelmeye devam ediyordu. Andor, Lorraine kutsal şifa alanında olmasaydı ya da etraflarını saran diğer Karpatyalılar acının yükünü taşımaya çalışmasaydı, Lorraine'in hayatta kalabileceğinden şüpheliydi.

Defalarca kustu ve toksinler vücudunu terk ederek toprağa karıştı. Bölgeyi temiz tuttu, ancak kasılmalar devam ettiğinde, nöbetlerin şiddetiyle vücudunun kemiklerini kırmasını engellemek için yapabileceği tek şey buydu.

Emeline'in dönüşümü bu kadar şiddetli olmamıştı ve benim olduğu kadar senin de kanını taşıyordu şifacı. Andor, Dragomir'in şifacının değerlendirmesine ilişkin görüşünü destekledi.

Onda Ferro'nun kanı yoktu. Bu açıklamaya eşlik eden en yumuşak iç çekişler vardı.

Andor gözlerini kapattı. Bunu bilmeliydi. Dönüşüm bir saat ya da daha fazla sürmüş gibi görünüyordu, her dakika bin dakika gibi geliyordu. Sonunda kasılma ve acı dalgaları o kadar azaldı ki onu toprağa koymanın güvenli olduğunu düşündü.

İyi iş çıkardın, diye övdü onu, alnını süsleyen küçük kırmızı taneciklerin üzerine öpücükler kondurarak. Sen yapmadın

Ses ıkar Lorraine.

Babam bana her zaman acı çektiğimde sineye ekmemi söylerdi ama ben bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Sorulsa da asla tavsiye etmem. Bu belirgin bir uyarıydı.

Andor diğer Karpatyalılara teşekkür etti, gecenin sonuna geldiklerini ve uyuyacak bir yer bulmaları gerektiğini biliyordu. Elini kadınına doğru salladı ve Lorraine'in gözleri kapandı, uzun kirpikleri yanaklarını havalandırdı. Andor rahat bir nefes aldı ve toprağın derinliklerini açtı. Güneşin çoktan doğduğunu ve diğerlerinin uyku odalarına gitmek için acele ettiğini bilerek ikisini de aşağıya szd. Çoğu kişi uyumak için şifa alanını kullanmazdı. İhtiyacı olanlar için ayrılmıştı. Karpatyalılar güneş yükselirken yerleşkenin etrafına dağıldılar ve Andor evin altında bile ışığın tenini yaktığını hissederek irkildi.

Zengin toprağa gömüldü ve Lorraine'i nazikçe sırt üstü yatırdı. Yanına uzandı ve toprağın bacaklarının üzerini doldurmaya başlamasını izledi. Vücudu hareket etti. Sarsıldı. Andor kaşlarını çattı ve ona doğru eğildi. Derin bir uykuda olmalıydı. İşte yine aynı sarsıntı, sırtı toprağa srtnyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu. Birden gözleri kocaman oldu, kirpikleri kalktı. şok oradaydı. Dehşet. Onu uykuya göndermişti ama o korkuyu yaşıyordu. Sadece korku değil. Tam bir dehşet. Gözleri onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Gevşemiş, Andor," diye fısıldadı. Gözlerindeki dehşetin aynısı sesinde de vardı. "Penelerindeydi ve onu derimin içine soktu. şimdi şifalı topraklarda serbest kaldı. Onu geri almak mümkün değil."

Durumu çözmenin hiçbir yolu yoktu. Andor, Sergey'in iyileştirici toprağa salmayı başardığı şeyin birkaç saat boyunca tam yetkiye sahip olacağını biliyordu. İlk tahmini, tüm çocukları ya da kadınların gebe kalma yeteneğini öldürecek bir parazit olmalıydı. Bunu nasıl gözden kaçırmışlardı? Derisinin içine yerleştirilmişti. Tam yüzeye. Yara temizlenmiş ve iyileşmişti. Hiç kimse, en azından o, yanlış bir şey fark etmemişti.

Gözlerini kapadı ve Lorraine'in yanındaki toprağa gömülerek onu yatmaya çağırdı. Şimdilik uyu. Bir sonraki doğuşta avlanacağız.

19

Andor uyuyan hayat arkadaşını kontrol ettikten hemen sonra topraktan fırladı. Bir yanı parazitin içine girip çocuk sahibi olmalarını engelleyeceğinden korksa da, onun uykuda kalmasını istiyordu. Yine de en önemli şey ava çıkmaktı. Hepsini.

Ne için avlandığımızı bilmemiz gerekiyor. Arayan Tariq'ti ve hiç mutlu değildi.

Andor onu suçlayamazdı. Hepsi Lorraine'in vücudunu defalarca kontrol etmişti. Onlara karşı sabırlı davranmıştı. Kendisini kontrol etmelerini istemişti. Ona verdiği küçük ipuçlarına daha fazla dikkat etmeliydi. Hatta sırtının, tam kürek kemiklerinin arasının kaşındığından bile bahsetmişti. Kaşıntının, karganın pençelerinin açtığı derin olmayan yaranın iyileşmekte olduğu anlamına geldiğini düşünmüştü.

Huzursuzdu. Kargaların görüntüsü onu olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor gibiydi. Çocuklar bile onlara o kadar dikkat etmemişti. Uyarı işaretleri vardı ama o bunları doğru okuyamamıştı. Hiçbiri okumamıştı. Duygular araya girmişti.

O jelä peje terád. Kendi dilinde küfretti. Kendisine kızgındı. Malinov kardeşlerden birinin hepsini kandırmayı başarmış olmasına öfkелendi. Eğer hedef Tarık olsaydı... Kendini kısa kestti.

"Bu işe başlamadan önce git beslen. Matt ve güvenlik güçlerini çağırdım. Gerektiğinde onları iäşe için kullanmamızı istiyorlar. Bu bir ihtiyaç," dedi Tariq. O

Şifa alanının kenarında durmuş, elleri kalçalarında, etrafı inceliyordu.

Andor, "Hedef sen olabilirsin Tarık," diye uyardı. "Lorraine buraya gelene kadar bekledi. Sergey onu dönüştüreceğimi biliyordu ve o şeyi bir füze gibi programlayarak Lorraine'in yere düşmesini bekledi."

"Andor," dedi Tarık sabırla. "Git beslen."

Andor yine küfretti. "O topraklara tek bir adım bile atamazsın. Bir adım bile. Güvenlik gücünüz, insanları kastetmiyorum, buraya gelene kadar hayatınızı riske atmayacağım."

"Yine de kadının hala toprağın altında uyuyor."

"Eğer onu hedef aldıysa, o çoktan ölmüştür ve hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktur. Hedefin o olduğuna inanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, eline fırsat geçtiğinde onu öldürürdü. O kargayı, gagasıyla kafasına vurmak için kullanabilirdi. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Gary, Tarık'ın hemen yanında belirdi ve Siv diğer tarafta ortaya çıktı, ikisi de bir sisin içinden çıkıyordu. Gary başını Andor'a doğru eğdi. "Özür dilerim. Hepimiz onun bildiği yere baktık."

"Kendinden bir parça olabilir mi? Onu derinin içine koymak mümkün mü?"

"Elbette bu mümkün ama pek olası değil. Konakçıyı hiçbir şekilde kontrol edemez. Onun gözlerini ya da kulaklarını kullanamazdı. Hiçbir anlamı olmazdı," diye yanıtladı şifacı. "Beslenmen gerek Andor."

Andor bir kişinin daha çıkıp bu terimleri kullanmadan cehennem gibi görüldüğünden bahsetmesini istemiyordu. İçini çekip dağıldı ve Tarık'ın insan güvenlik güçlerinden birkaçının yerde oturduğunu ya da eskilerden birine kan verdiğini gördüğü dışarıdaki havaya doğru hızla ilerledi. Sağlıklı ve zinde görünen birini seçti. O yaklaşırken adam ona doğru döndü. Bir el sallamak, zihnin kontrolünü ele geçirmek ve sadece beslenmek normaldi. Bunu hiç düşünmeden yaptı ve ancak karnını doyurduktan sonra fark etti.

kanın özgürce verildiğini söyledi. Adamı yeniden uyandırdı ve yere düşmesine yardım ederken ona teşekkür etti.

Genevieve hemen oradaydı ve bir bardak portakal suyu dağıtıyordu. "Neden herkes bu kadar üzgün?"

Andor bu insanların Tarık'la birlikte hareket ettiklerini fark etti. Her biri, herhangi bir vampirin Tarık'ın gücünün bir parçası olduklarını bilmesini engellemek için bariyerler konulmasını kabul etmişti. Ayrıca beyinleri, güvenlik gücünün tanınmış bir parçası dışında herhangi biriyle vampirler veya Karpatyalılar hakkında konuşmalarına izin vermeyecek şekilde korunmuştu. Koruma önlemleri de eklenmişti. Genevieve'in bile Karpat halkı hakkında bildiklerini yanlışlıkla ağzından kaçırmasını engelleyen kalkanlar vardı.

Onlarla birlikte yaşamaya ya da onlara güvenmeye alışık değildi. Tarık ikisini de yaptı. Yerleşkeye ve çocuklarına göz kulak olmaları için onlara güveniyordu. Lorraine bebekler için endişelendiğinde güzel bir soru sormuştu. Eğer aileleriyle birlikte toprağa gidemezlerse, onlara kim göz kulak olacaktı? Onları kim büyütecekti? O anda, Gary gibi insanların, tamamen Karpatyalı olmadan önce neden saygı gördüklerini anladı. Karpat ırkının bir üyesine zarar gelmemesi için gereken her şeyi yapmışlardı.

"Lorraine vampirlerle karşılaşması sırasında bir karga tarafından saldırıya uğradı. Tüm çatışmanın sırf bu amaçla düzenlendiğini erkenden fark ettik. Onu ele geçirmeye ya da öldürmeye çalışmamıştı, bu da buraya getirmek için içine bir şey koyduğu anlamına geliyordu." Genevieve'e senaryoyu anlatırken, enine boyuna düşünmenin ona yardımcı olduğunu fark etti.

"Onun için ne kadar korkunç. Nasıl hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Hepimiz defalarca aradık ama bulamadık," diye devam etti Andor. "Hepimiz aynı sonuca vardık - üzerine bir şey yerleştirmiş olmalıydı - ama tekrar tekrar denememize rağmen hiçbirimiz bulamadık. İçeriye baktık, bir şey yerleştirmesinin en muhtemel olduğu yere. Bir şerit. Bir parazit. Sonunda onu öldürebilecek bir şey."

Her organına, kemiklerine, kan dolaşımına baktık. Hiçbirimizin aklına vücudunun dışına, derisinin içine bakmak gelmedi; oraya, içine almak istediği şeyi dikkatlice yerleştirmişti."

Genevieve biraz ürperdi. Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Neydi o? Amacı neydi?"

Belki de çocuk sahibi olmalarını engelleyen bir parazit olduğu dışında hiçbiri bilmiyordu. Yine de ... toprağa bulaşmak için beklemişti. Şifalı toprağa. Eğer bir kadın doğum yapıyorsa ya da hamileyse, büyük olasılıkla etraflarındaki en iyi toprak olan bu toprakta dinlenirdi. "Bilmiyorum Genevieve. Bunu öğrenmeyi umuyoruz. Onu arayacağız ama ne olduğunu bilmemize imkân yok."

"Orada olduğunu nereden biliyorsun o zaman?"

Başını kaldırdı. Ona küçük bir gülümseme fırlattı. "Sen çok zeki bir kadınsın Genevieve. Dikkatle korunmana şaşmamalı. Senin büyük zekânı kaybedemeyiz."

Döndü ve gitti, ana eve geri döndü ve evin altından Tarık'ın şifa alanını kurduğu yere doğru ilerledi. Karpatyalı avcılar toplanmıştı. Kadınlarını kirlenmiş toprağın yakınında istemiyorlardı. Zaten altında yatanlar için artık çok geçti.

"Lorraine neye bakacağını biliyor olabilir. Derisinden kaçtığında uyandı. Bunu hissedebilir, hatta belki de tanımlayabilir."

"Eğer onu çok erken uyandırırsanız ve hazır değilse," diye uyardı Tarık, "dönüşümün acısını hâlâ hissedebilir."

Bu bir riskti. Diğerleri sabırla onun karar vermesini bekledi. Nefesini yavaşça dışarı verdi. Kararını Lorraine'in ne yapacağına göre vermek zorundaydı. Uyandırılmak ve durumdan haberdar edilmek isteyecektir. Oradan onlara yardım edip edemeyeceğini söyleyebilirdi.

"Onu uyandıracam," dedi. Sevgilisinin uyuduğu toprağı açtı ve onu yüzeye çıkarmadan önce temizleyip giydirmeyi son anda hatırladı.

Onu kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı. "Uyan Lorraine. Yardımına ihtiyacımız var."

Uzun kirpikleri solgun teninde dalgalanıyordu. Onları kaldırıp yeşil gözlerine bakabilmesi için bir an geçmesi gerekti. Etkisi hemen ve neredeyse ezici oldu, içgüdüsel bir his onu kesip geçti, içini parçaladı. Bunu tek bir bakışla yapmıştı. Ona gülümsedi, gözlerindeki şaşkınlığı gördü, vücudunu hafifçe hareket ettirdiğinde irkildiğini hissetti. Çok erkendi ve vücudu tam olarak iyileşmemişti.

Açlıktan uyandı, her hücresi beslenmek için ağlıyordu. Bunu da hesaba katmamıştı. Kontrolsüz bir şekilde uyanacaktı. Seni besleyeceğim Lorraine. Özgürce sunulanı al. Onu diğerlerinden ayırmak için vücudunu çevirdi. İri bir adamdı ve onu göğsüne yasladı.

Kolunun üzerinden baktı ve diğerlerini gördü. "Bana neler olduğunu anlat."

Onun yüzüne baktı. Endişeden başka bir şey yoktu. Kesinlikle panik ya da sonradan kararını geri alma isteği yoktu.

Karnını doyurduktan sonra söyleyeceğim. Bileğini açmak için dişlerini kullandı. Ağzına bastırdı ve ona onu içmekten başka seçenek bırakmadı.

Adamın kolunu yakaladı, yerinde tuttu, ihtiyacı, beslendiğini görmelerinden duyduğu korkuyu bir kenara itti. Söyle bana. Sorun nedir?

Gün doğarken seni uyuttum. Dönüşüm senin için özellikle zor oldu.

Çok fazla acı vardı, o da kabul etti.

Hâlâ var. Kan kaybından zayıf düşmeyi göze alamazdı. Tükettiği miktara dikkat etmek zorundaydı.

Dün gece olduğu gibi değil.

Onu şaşırtarak dilini yaranın üzerinde gezdirdi ve kollarında doğruldu. "Söyle bana Andor. Hepinizin bu şekilde bir araya gelmesi ve en korkunç yüzlerinizi takınmanız çok yanlış."

"Seni uyuttuğum sırada bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı ve adam dikkat dağıtıcı olabileceğini bilse de burnuna bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı. Adam başını kaldırdığında kızın gözleri irileşti ve bir eli savunmaya geçercesine boğazına gitti. Hatırlamıştı. Sergey'den her söz edildiğinde ya da onu her düşündüğünde gözlerinde o lanetli bakış vardı.

"Evet. Tenimde bir şeyin hareket ettiğini hissettim." Kaşları çatıldı ve başını hafifçe salladı.

Andor onu şifa alanının ortasından diğerlerinin beklediği kenara kadar taşıdı. Onun söyleyeceklerini duymaları gerekiyordu.

"Hayır, bu doğru değil. Derimin içindeydi ve hareket ettiği anda onu oraya karganın koyduğunu anladım. Karanlık ve çirkin hissettiriyordu. Sırtımda hareket ettiğinde, hücrelerimin ondan kaçmaya çalışarak küçüldüğünü hissedebiliyordum."

Sandu başını salladı. "Bu ölümsüzlerin iğrençliğidir. Onlar ruhsuz yaratıklardır ve tamamen kötüdürler. Vücudunuz her türlü temastan büzüşür."

"Onu tenime koyduğunda neden hissedemedim? Bana dokunuyor olmalıydı. İçime girseydi nasıl bilemeyeceğimi görebiliyordum ama derime yerleştirdiyse hissetmeliydim, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Andor. "Birkaç kez kürek kemiklerinizin arasının kaşındığını düşündünüz ama bunu hedef olmaya bağladınız. Bu düşünceleri yakaladım."

"Belki, ama daha fazlası olmalıydı, ortaya çıktığı zamanki gibi karanlık ve çirkin bir şey" diye savundu.

Bir an sessizlik oldu ve sonra hepsi birden birbirleriyle konuşmaya, her türlü teoriyi ortaya atmaya başladılar. Sessizlik için bir elini kaldıran Petru oldu. Diğerleri çabucak sustuğunda, kadim kişi kendi fikrini ortaya koydu. "Eğer yerleştirildiği zaman iyi huylu olsaydı bunu hissetmezdi."

Andor afallamıştı. Bunu düşünmesi gerekirdi - Sergey'in Lorraine'e her ne soktuysa

hiçbir şekilde tehdit edici ya da zararlı görünmezdi. Kötü niyetli olsaydı nerede olduğunu hemen anlardı. Sırtının kaşındığını söylemişti, tam kürek kemiklerinin arasında.

"Öne doğru eğil, csecsemö, sırtına bakmak istiyorum," dedi. Kadının sırtını daha önce de görmüştü, ipeksi teninin o pürüzsüz, zarif genişliğini.

Lorraine hemen itaat etti ve adam tişörtünü yukarı iterek tenini ortaya çıkardı. Diğerleri kararmış hücrelere bakmak için etrafta toplandı. Kanıtlar lanetleyiciydi. Sergey'e ait bir şeyin şifalı toprağa kaçtığını biliyorlardı; bu artık bir spekülasyon konusu değildi.

"Bize neye benzediğini söyleyebilir misin, Lorraine?" Gary sordu. "Onu görmedim. Sadece hissettim."

"Bunu anlıyorum," diye ısrar etti şifacı. "Ama onun büyüklüğünü ve şeklini hissetmiş olmalısın. Tıpkı karganın içine yerleştirdiği şeyi bulmaya çalışırken yaptığın gibi hafızanı çağır."

Lorraine itiraz etmedi. Acil bir durum söz konusu olduğunda her zaman itaat etmeye hazır görünüyordu. Soru sormadı ya da sahip olmadıkları cevaplar için ısrar etmedi, sadece başını salladı ve zihnine bakarak derisinin içinde yaşayan yaratığın tam olarak ne zaman farkına vardığını bulmaya çalıştı.

Andor zihninde kıpırdamadan durdu, anıyı görmeyi bekledi, detaylar konusunda yardımcı olmayı umdu. Acı Andor'un içine çöktü, çünkü her ikisi de olayı zihinlerinde yeniden canlandırmış, kasıtlı olarak anıyla birlikte tam olarak nasıl hissettirdiğini çağırmışlardı.

Acıyı hızlıca içine çekerek, yanan ciğerlerine hava çekti. Sürekli kasılmalarla nefes alıyor, içindeki kaynak makinesi vücudunu yeniden yapılandırmaya devam ederken organları bükülüyordu. Andor onu uykuya gönderirken o huzur anı geldi. Neredeyse oradaydı, acıdan uzaklaşıyordu, bittiği için çok minnettardı.

Sırtı toprağa yerleştiği anda diğer şeyi hissetti ve onun kötü olduğunu anladı. Yumuşacıktı ama yine de sertti, uzun sıska bir yaratıktı. Küçük ayakları, yüz tane

Jilet gibi keskin iğneler onun üzerine basıyor, iğneyi derisinin üzerinde sürüklüyordu. Acıyordu ama dönüşümden farklı bir şekilde. Bu onun ruhunu acıtıyordu. Kendine has bir ıstırapı vardı.

"Onu Sergey'in kargasının yerleştirdiğini hemen anladım."

Hiç kimse, en azından Andor, usta vampirin karganın içinde olduğuna dikkat çekmedi. Hepsi bunu gözden kaçırmıştı. O kadar çok casusu vardı ki, tek bir karganın yerini tespit edip onun vampir ordusunun başı olduğunu bilmek imkânsızdı. Şimdi hepsi kargayı incelemişti ve herhangi bir sürüden onu seçebilirlerdi ama Sergey'in aynı numarayı tekrar kullanacağından şüpheliydi. Bu kadar bariz bir hata için fazla zekiydi.

"Derimi yardı ve yüzeye doğru tırmandı. İyileştirici toprak ona dokunduğu anda, çok heyecanlanmış gibi kıpırdandı ve kesildi. Onu zapt etmeye çalıştım. Vücudumdaki her kası sıkarak toprağa girmesini engelleyebileceğimi düşünmek aptalcaydı ama yine de onu zapt edebilirim diye yaptım. Ama yapamadım." Sesinde pişmanlık ve suçluluk vardı.

Andor hemen kızın çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Bu senin hatan değil. Bu karmaşayla ilgili hiçbir şey senin suçun değil. Hepimiz karganın pençelerini hesaba katmadık. Dürüst olmak gerekirse, kafatasındaki yırtık derindi."

"O çok zeki," diye fısıldadı. "Korkunç zeki."

"Ne aradığımızı biliyoruz," dedi Gary. "Teşekkür ederim, Lorraine. Küçük bir şey, sence ne kadardır? İki, üç inç uzunluğunda mı?"

"Daha uzun. Neredeyse küçük bir yılan gibi. Daha çok altı ya da yedi inç kadar, ama çok çok ince, kalem gibi, belki," diye açıkladı Lorraine.

Andor sessiz kaldı. Gary'nin bir insanı, ondan daha fazla ayrıntı kopardığının farkına varmadan, daha fazla bilgi vermeye ikna etmek gibi bir huyu vardı.

Gary başıyla onayladı. "Ama bacakları var, kırkayak gibi."

Lorraine kaşlarını çatı. "Evet." Sesinde biraz isteksizlik vardı. "Ayakları hissettim, sanki bir sürü varmış gibi, ama

hareket etme şekli bu değildi. Daha çok bir yılan gibi hareket ediyordu, kıpırdanıyordu ama ..." Sesi kesildi.

Gary bir an sessiz kaldı. Andor sığ nefes alarak Lorraine'in yüzünü izledi. Yüzü aniden aydınlandı.

"Yanlamasına, o şey yanlamasına hareket etti, bir yan sineğin hareket edeceği gibi. Ayaklarının fırçasını hissedebiliyordum. Bir raptiye gibi keskindiler ama amaçları yürümek değildi. Daha çok yaratık onları ivmesini durdurmak, dönmek ya da tırmıklamak için kullanıyor gibiydi."

"Bu mükemmel, Lorraine. Bize yaratığın iyi bir resmini verdin. Aramaya devam edeceğiz ama bu kadar küçük bir şeyin saklanması için burası çok büyük bir alan."

"İğnesi olduğunu unutma. Onu ben de hissettim. Beni sokmadı ama sokmasını beklediğimi hatırlıyorum."

Petru, "Yeraltında nereye gittiğini söylememesi çok kötü," dedi.

Omuz silkti. "Sadece ana hedefini bulmanız gerekiyor. Amacının ne olduğunu. Bunu öğrendiğinizde, nerede olduğunu da bilirsiniz."

Ana hedef. Ana amaç. Andor bu kelimeleri kafasında tekrar tekrar çevirdi. "Sergey en çok neyi arzuluyor?" Kelimeleri yüksek sesle mırıldandı.

"Güç," dedi Tariq. "Gezegene hükmetmek istiyor. Her Malinov'un böyle bir amacı olduğuna inanıyorum."

"Zenginlik," dedi Tomas. "Kardeşlerim ve ben sık sık Malinov kardeşlerin kazançları için çalışmaktansa çalma zahmetine katlanmayı tercih ettiklerini söyledik. Hayat çalışıyorlar, para çalışıyorlar. Kendilerine fayda sağlayacak her şeyi çalarlar."

"Çocuklar," diye tahmin etti Dragomir. "Her şeyden öte, plan psişik kadınları ele geçirmek ve onları çocuk sahibi olmaya zorlamaktı, böylece ölümleri halinde yerlerine geçecek birileri olabilirdi."

"Hayır." Andor başını salladı. "Özellikle Sergey'den bahsediyoruz, Vadim'den ya da ölmüş olsalar da diğerlerinden değil."

Gary, "Umarız ölmüşlerdir," dedi.

Bütün kadimler şifacıya baktı. "Ne demek istiyorsun?" Mataias sordu. "Tabii ki öldüler."

"Tam olarak değil. Kendilerinden bir parçayı en küçük kardeşlerine vermeye ikna edildiklerini varsayalım. Savaş stratejisi söz konusu olduğunda kimsenin zeka sahibi olduğunu düşünmediği kardeşe. Ya da herhangi bir cesareti. Diyelim ki bu imajı çok küçük yaşlardan itibaren geliştirdi ve diğerlerinden bireysel olarak yardım istendi. En küçük kardeşlerine yardım edebilirlerdi. Her biri diğerinin haberi olmadan bunu yapardı. Eğer kendilerinden bir parçayı onun zihnine yerleştirirlerse, Xavier'in parçalarının yanı sıra tüm o inanılmaz zekâya da sahip olur. Bu da Sergey'i sadece yaşayan değil, tüm zamanların en güçlü vampiri yapar."

Tarık başını salladı ama bir şey söylemedi. Diğerleri biraz afallamış görünüyordu ya da Andor onun gibi şoka girmiş olduklarından şüpheleniyordu. Bu sadece mümkün değil, aynı zamanda pek çok şeyi açıklıyordu.

"Bunu başından beri planlamıştı," dedi Andor. "Her şeyi, yeraltı şehrini, orduların toplanmasını, yavaş yavaş ele geçirmeyi."

"Devralmak zorunda kalmazdı," dedi Gary. "Bu zorunluluktan dolayı olmuş olabilir. Vadim ailedeki gerçek dehanın farkına varmış olabilir. Sergey kardeşinin planlarını öğrenmesini göze alamazdı. Tehditlerin en küçüğü olarak görüldüğü sürece kimse peşinden gönderilmeyecekti."

Andor, "Yani asıl soruya geri döndük," dedi. "En çok ne istiyor? Elisabeta'yı vampire dönüşmeden önce aldı. Onu kardeşlerinden sakladı. Onunla ilgili bilgileri onlardan sakladı. Tüm o yüzyıllar boyunca ondan hiçbir iz yoktu, bu da onun için bir yer hazırladığı anlamına geliyor. Onu bir hevesle almamış, her adımı tamamen planlanmış. Bence Elisabeta onun en çok arzuladığı şey."

"Onun hayat arkadaşı mı?" Siv tahmin yürüttü.

Andor omuz silkti. "Bunu bilmemize imkân yok. Sadece onu ondan uzak tutmaya çalışabiliriz. O bir ışık. O ise karanlık. O iyi. O ise tamamen kötü. Sanırım o yaratık onu bulması için gönderildi. Onun nerede yattığını bilmek istiyor."

"Bu oldukça ileri bir düşünce," dedi Lojos. "Vampirler genellikle bir kadına bu tür bir saplantı duymazlar. Onun hayat arkadaşı olsa bile, ona yardım edemez."

"Hayır, ama ona eksik olan şeyleri verebilir. Renk. Hatta duygu. Sergey'in diğerlerinden çok daha iyi dayandığını bildiğimizde bu mantıklı geliyor," dedi Gary. "Vücudu kardeşlerinin gibi çürümedi."

Andor kabul etmek zorunda kaldı. "Sergey Lorraine'in benim hayat arkadaşım ve insanım olduğunu biliyordu. Onu koruyacağımı da biliyordu. Hepimizi onu elde etmenin kendi amacı olduğuna inandırmaya çalıştı ama onun buraya, bu yerleşkeye getirilmesini istedi çünkü onu dönüştürdüğümde Elisabeta'nın zaten derin bir uykuda yattığı şifalı toprağa konulacaktı."

"Gerçekten bir vampirin böyle bir planlama yapabileceğini düşünüyor musun? Yaralı bir kadimi ve onun potansiyel hayat arkadaşını kullanarak Karpat kalesine bir silah ya da işaret getirmek?" Lojos sordu. "Bu vampirler hakkında bildiğimiz her şeyi alt üst ediyor."

"Buna kesinlikle inanıyorum," dedi Andor. "Ve bunu tartışmak için ne kadar çok zaman harcarsak, onu bulmak için o kadar çok zamanımız olur."

Eskiler birbirlerine baktılar. "Doğru olması koşuluyla bu bilgiyi en iyi nasıl kullanabiliriz?" Petru sordu.

"Etrafındaki toprağı açıyoruz," dedi Tarık. "Önce araştırın ve yaratık bulunamazsa onu izole edin."

Şifalı toprağın üzerinde süzüldü ve merkezin soluna doğru geniş bir küp kesmeye başladı. Küp havaya yükseldi ve geniş şifalı toprak alanından uzaktaki çimento yastığının üzerine tam olarak yerleştirildi.

"Yerde başka kim var?" Andor, Lorraine'i küpten kısa bir mesafe ötedeki beton zemine dikkatlice yerleştirirken sordu.

"Ferro. Liv de normalde burada uyur ama hepimizden önce uyanır. Kardeşleriyle oynamaktan hoşlanıyor," diye yanıtladı Tarık.

Benedek, "Ferro'nun nerede toprağa verildiğini söylemek imkânsız olacak," dedi. "Manastırın içinde bile nerede uyuduğunu asla bilemeyiz. O her zaman dikkatlidir."

Tarık odanın içinde volta atarken, "Onu uyandırmayı düşünmeliyiz," dedi.

O başka bir şey söyleyemeden ya da diğerleri cevap veremeden, Andor'un Elisabeta'nın uyuduğundan emin olduğu yerin üzerinde, sağ taraftaki toprak bir gayzer gibi fışkırdı. İnce topraktan oluşan büyük sütunlar havaya püskürdü. Ferro yukarı fırladı ve sonra dönüp çimento bariyerin üzerinden geçerek şifa alanındaki derin toprağa geri daldı.

"Yaratık. Onu bir anlığına gördüm," dedi Andor ve Ferro'nun örneğini izledi. Yarı sürüngen, yarı antropod, tamamen şeytani, iğrenç küçük organizmanın olabileceğini düşündüğü yerin hemen ilerisinde bir yer seçti.

Onun arkasında, diğer kadimler yayıldılar ve her biri halkanın bir tarafını seçerek Sergey'in hizmetkârını yakalamayı umdukları geniş bir daire oluşturdular. Andor korumak için seçtiği bölgeyi dörde bölmeye başladı. Kadimlerin her biri Ferro'ya koordinatlarını gönderdi. Aktif takipçi oydu. Kimse tam olarak ne durumda olduğunu bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Yaratık uykusunu bölmüştü ve çoktan onu avlamaya başlamıştı.

Toprağı aramak için aldığınız her çeyrekte kutsal büyüü geride bıraktığınızdan emin olun, böylece oraya giremez. Bu geniş komplekste saklanacak kadar küçük, diye uyardı Ferro.

Elisabeta'ya bu kadar yakın uyuduğunu biliyor muydun? Andor merakla sordu. Ferro bazen başkalarının bilmediği şeyleri bilirdi. Sergey'in ona saldırmaya çalışacağını önceden sezmiş olabilirdi.

Bunu bilerek yaptım.

Andor bunu, Ferro'nun Elisabeta'nın usta vampir tarafından hedef alınacağına dair bir tür önseziye sahip olduğunun teyidi olarak algıladı. Toprağı eleyerek ilerledi.

Dikkatli bir şekilde, eğer yarattığı bulursa, yakalayamazsa, Ferro'ya doğru geri itebileceğini umuyordu.

Eninde sonunda Elisabeta için bir deneme yapacağını biliyorduk. Tarık da sohbete katıldı. Elisabeta tekrar uyanıncaya kadar beklemek zorunda kalacağını düşündük.

Ona sesleniyor, dedi Ferro. İğrenç sesi şifalı topraklara nüfuz ediyor. Sanırım yaratık onu uyandırma umuduyla sinyaller gönderiyor.

Belki öyle, dedi Gary, ama Lorraine'in anlattıklarına bakılırsa bu iğrenç şey bir hedef arama cihazı ve uyandırma alarmından çok daha fazlası. İğnesi var ve ayaklarını düşmana saplamak için kullanabiliyor. O ayakların her birinde ya da iğnesinin ucunda zehirli bir madde olduğunu tahmin ediyorum.

O iğnenin kırbacını hissettim, Ferro da aynı fikirdeydi. Vücudunun benimkine yaklaştığını hissettiğim anda bana bir karışım enjekte etti ya da enjekte etmeye çalıştı. Bunun Sergey'in Elisabeta'ya ulaşmak için gönderdiği kötü bir şey olduğunu biliyordum. Hızlı hareket ettim ama ne yazık ki yaratık şimşek gibiydi ve ben hâlâ kısmen felçliydim. Yaralarım... çok ağırdı.

Onu öldürmek istediğine inanıyor musun? Onu bize bırakmaktansa ölmesini mi tercih ediyor? Tariq sordu.

Ferro, bu her zaman mümkün ama ben öyle düşünmüyorum, dedi.

Andor ona katılmak zorundaydı. Sergey'in Elisabeta'yı öldürmek için çok fazla zamanı vardı. Kafeste bulunduğu anda, onun hayatına son vermek için o anı seçebilirdi ama yapmamıştı. Karpatlar'ın onu kurtarmasına izin vermişti. Belki de o sırada onu kafesten kurtarabileceklerine inanmıyordu. Hapishanesi ortadan kaybolmuş ve arka planın bir parçası haline gelmişti ama genç bir büyücünün yardımıyla kafesi tekrar ortaya çıkarmak için doğru büyüyü bulmuşlar ve sonunda onu serbest bırakmayı başarmışlardı.

Ferro, belki de avı başkalarına bırakıp Gary'nin yaralarını düzgün bir şekilde iyileştirmesine izin vermen akıllıca olur, dedi Tarık.

Andor, Tarık'ın Ferro'ya karşı dikkatli davranmasının önemli olduğunu düşündü. Bu adamın iyi bir lider olduğunu

gösteriyordu.

etrafındaki herkes. Onu tanımayanlar tarafından bile Ferro'nun saygı görmeye ihtiyacı vardı. Bu onun hakkıydı ve bunu derisini giydiği kadar kolay giyyordu.

Belki de bu şeytani yaratığı bulup yok ettiğimde kadınlarımız ve çocuklarımız için bir tehdit kalmayacaktır, diye yanıtladı Ferro.

Andor onun cevabına şaşırmmamıştı. Ferro asla kendisini ya da kendi iyiliğini başkalarının güvenliğinden önce düşünmezdi. Gary'ye bağlıydı ve diğerlerinin endişesini hissedebiliyordu ama ne Gary ne de Sandu ya da Ferro bunu hissedebiliyordu. Lorraine'in ona ne anlatmaya çalıştığını daha iyi anlıyordu. Duyguları olmadığından değil, kaç yaşımda olurlarsa olsunlar, bir kopukluk vardı ve bu da onları hissedemedikleri anlamına geliyordu.

Andor, Ferro'yu kararından caydırmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Herkes üzerine düşeni yapmalıydı. Pisliği elledi ve çok fazla pislik vardı.

Ferro neden bu kadar üzgün? Lorraine'in sesi onu okşadı, sesinin kadifesıyla, ona karşı büyüyen sevgisinin ipeksiliğiyle fırçaladı.

Ben üzüntü hissetmiyorum.

Bunu kendinden bile saklıyor. Onun hissettiklerinin aynısını hissediyorsun, ki bu hiçbir şey değil, ama daha derine in Andor. O çok üzgün. Büyük bir keder. Bu hoşuma gitmiyor. Sence güneşin altında oturmayı mı planlıyor?

Ferro'nun böyle bir şey yapacağını hayal bile edemezdi. Daha önce de söylediğim gibi, manastıra dönmeyi planlıyor.

Andor Lorraine'i göremiyordu ama yüzünde nasıl bir ifade olacağını çok iyi biliyordu. Ona sarılmak istedi. Ferro kararını verdikten sonra onu durdurmak mümkün değil, csecsemö.

Hayat arkadaşıını nasıl bulacak?

Artık bunun mümkün olduğuna inanmıyor.

Elbette, bu mümkün. Sen beni buldun. Ya da ben seni buldum. Her neyse. Birbirimizi bulduk. Eğer kendini gizlerse, can sıkıntısından ölür.

Bazılarımız meditasyon yapmayı öğrendi.

Meditasyon kuşlar içindir. Cidden Andor, birçok kez denedim ama işe yaramadı. Kendimi o kadar sıkılmış buldum ki uykuya dalmak istedim. Olabilir.

Disiplin gerektirir.

Bence keşişler, konuşmayı sevenlerin çok fazla gevezelik edip diğerlerini çıldırtmasını önlemek için meditasyon ve faydaları hakkında yalan söylediler. Onunla konuşacağım.

Andor kendi kendine itiraf etmek zorundaydı ki, kardeşleri başka hiç kimseye güvenmezken nedense Lorraine'i kabul etmişlerdi. Çevrelerine girmesine izin verilen çok az kişi vardı. Diğer kadimler üzerinde bir etkisi vardı. Ona kesinlikle saygı duyuyorlardı. Başka kimse ikna edemezken Ferro'yu kalmaya ikna etmesi mümkündü. Öte yandan, eğer tehlikenin, dönüşün sınırına çok yakın olduğunu biliyorsa, o zaman gitmesi onun için çok daha iyi olurdu.

Öyle düşünmeyin. Bir an için bile.

Sívamet, bu işkencenin ne kadar kötü olabileceğini anlamana imkân yok. Ferro bir hayat arkadaşı bulsa bile onunla yaşayabileceğine inanmıyor.

Bunu düşünmenin ne kadar saçma olduğunu biliyor musunuz?

Her şeyin çok daha farklı olduğu eski zamanlardan geliyoruz.

Evet, öylesin. Andor, sen o zamanlardansın ve biz birbirimizi bulduk. Ben modernim. Dragomir eski zamanlardan, Emeline ise modern. Bana hayat arkadaşlarının diğer yarısını tamamladığını söylemiştin. Birinin neye ihtiyacı varsa diğeri onu sağlar. Sen ya da Ferro, onun hayat arkadaşının ihtiyaçlarından daha uzun yaşayacağını nasıl düşünebilirsiniz?

Kadını zekiydi. Ve haklıydı. Kendini durduramadı, onun düşüncelerini Ferro ile paylaştı. Sen ne düşünüyorsun?

Sanırım kadının seni yumuşatıyor. O iğrenç böceği avla. Bana doğru sür.

Yine de Ferro'nun Lorraine'in teorisini reddediyor gibi görünmesine rağmen Andor, kadim adamın onu dinlediğini hissetti. En azından dışarıdaydı ve belki de Sergey'in onlara gönderdiği sürüngen yaratığa gösterdiği ilgiyi hayat arkadaşının avına da gösterirdi.

O jelä peje teräd, diye bağırdı Sandu'nun sesi, ortak Karpat yolunda. O şey beni sokmaya çalıştı. Yanlışlıkla tekmeledim.

Sandu'nun konumu Andor'un hemen sağındaydı. O yöne doğru çok yavaş hareket etti, gözleriyle değil duyularıyla hissediyordu. Sağ taraftan sanki çok küçük bir şey ona doğru kayıyormuş gibi hafif bir toprak kayması geldi. Çok hareketsiz kaldı. Gittikçe yaklaştı.

Sandu, biraz gürültü yap. Petru, sen de. Sanki sinsi olmaya çalışıyormuşsun gibi birazcık.

Sinsi davrandım ama bulduğumda bunun pek de iyi bir şey olmadığı ortaya çıktı.

Andor gülme isteğini bastırdı. Dikkatle dinliyordu, şimdi o şeyi hissediyordu. Onu Ferro'ya doğru sürmeye kararlıydı, böylece diğer Karpatyalı onu yakalayabilir ya da öldürebilirdi ama şimdi onu yakalamak için bir plan yaptı. Jilet gibi ayaklarının ve acıyan kuyruğunun farkındaydı. Onu yakalamak için ellerinden başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Sergey'in casusu toprağı kazarak ona doğru geliyordu. Zihninde, yaratık küçük bir kafese girdiğinde aşağı inebilecek ince ağı bir perde yarattı. Yaratığın uzun, ince kafese sadece birkaç santim mesafede olduğundan emin olduğunda dondu kaldı.

Ferro, hemen bana doğru gel.

Ferro anında tepki vererek toprağı sertçe itti. Andor yaratığın kafesin ucuna çarptığını duydu ve yerine kilitlemek için kafesi aşağıya doğru itti. Tamamdır. Yüzeye çıkıyoruz. Lorraine, sen geride kal. Andor toprağın içinden fırladı, kafes elinde sallanıyordu.

Sürüngenin çıkardığı ses korkunçtu; sadece yaratıcısına görevini tamamlamadığına dair bir uyarı olabilecek yüksek perdeden bir çığlıktı. Andor elini sallayarak onu hemen susturdu. Şeytani gözlerle ona baktı. İğneye benzeyen dişlerini göstermek için dudaklarını geri çekerek ona doğru tısladı. Ses boşuktu, kafesten bir adım öteden duyulması imkânsızdı.

Ferro ortaya çıktı, bakışları Sergey'in gönderdiği yılan benzeri sürüngenin üzerindeydi. "Lorraine'in dediği gibi ayakları var."

Hepsi, kafesin zeminini kesmek için çılgınca bir çabayla ayaklarını ileri geri makaslamaya başlamasını izledi. "Ne oldu?"

Andor, "Sanırım bir hedef arama cihazı," dedi. "Bence sürünge bir dağıtım sistemi ve Elisabeta'ya ulaşmak için her şeyi yapacaktır."

"Elbette Elisabeta'yı istiyor." Ferro garip yaratığa bakmaktan vazgeçip Andor'a döndü. "Onun en büyük arzusu. Onu kaybetmek istemez. Tüm bu uzun yıllar boyunca onu ayakta tuttu."

Döndüğünde Andor yaralarının boyutunu görebiliyordu. İki tanesi açıkça ölümcül yaralardı ve onarılmaları gerekiyordu. Şifacıya bir göz attı. Gary yaralara bakıyordu, kadim olana değil. Şifacıların yaralıların yanında onlara yardım etmeden durmakta zorlandıklarını biliyordu. Görünüşe göre Gary de farklı değildi.

Andor büyük Karpatyalı'yı endişeyle inceledi. Usta vampir tarafından parçalanmıştı. Yaşayan ölü kesinlikle hayatta kalmak için mücadele etmişti. Hayat arkadaşı olmayan çok az kadimin bir başkasının yardımını kabul edeceğini biliyordu. Durum o kadar vahim olmadıkça yardım ya da ölümden başka seçenekleri yoktu. Görünüşüne bakılırsa Ferro ölümü seçmişti ama yine de burada, şifa alanının ortasında oturuyordu.

Andor, "Gary'nin yaralarına baktığını sanıyordum," dedi.

Ferro inatla sessiz kaldığında Gary, "Onu buraya getirmek için elimden geleni yaptım," diye cevap verdi. "Doğruca toprağa gitti."

"Ferro, şu anda her avcıya ihtiyacımız var," diye azarladı Tarık, sesi yumuşaktı.

Ferro ona bir bakış fırlattı.

"Bebek gibi davranma," diye tersledi Andor. "Ne fark eder, bir şifacının sana yardım etmesi gerekir. Benim üç ölümcül yaram vardı. Sende sadece iki tane var. Ona benim kadar ihtiyaç duyacağından şüpheliyim."

"Sızlanmayı kes. Hayat arkadaşın seni yaşlı bir adama dönüştürdü, pörsümüş ve yumuşamış."

"Çok daha ağır yaralar aldığım halde bunlara metanetle katlandığım için beni kıskanmayın."

"İkinizin de yaralarının ölümcül olduğunu sanıyordum," dedi Lorraine. "Bu ikinizin de bu yaralar yüzünden öleceği anlamına gelmiyor mu? Nasıl olur da biri diğerinden daha ölümcül sayılabilir?"

Gary bedeninden sıyrıldı ve yaşlı adam itiraz edemeden Ferro'nun bedenine girdi.

"Yapamazlar," dedi Ferro.

"Elbette yapabilirler," dedi Andor. "Dövüştüğüm usta vampir neredeyse içimi boşaltıyordu. İnanın bana, bağırsaklarınızın sökülmesi hiç de eğlenceli değil."

"Bağırsakların sökülmedi," diye belirtti Sandu. "Ve bu sadece daha yavaş olduğun anlamına geliyor."

Lorraine'in kahkahası, Gary onu iyileştirirken Ferro'nun dikkatini dağıtmaya çalışarak kendini aptal durumuna düşürmeye değerdi.

Küçük iğrenç yaratığın ayakları tüm bu süre boyunca hiç durmamıştı ve kafesin zeminindeki pençe izleri artık derindi. Andor başını salladı. "Kaçamayacaksın."

Bu sözleri söylediği anda sürünge sessizlik içinde ona baktı. Ayakları hareket etmeyi kesti. Üzerinde zehirli iğnesi olan kuyruğu havaya kalktı ve kendini sırtından vurdu. Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ve şey yan yattı.

Ferro, "Toprağı zehirlemiş olmalı," diye cüret etti.

"Bundan şüpheliyim. Tek bir amacı vardı, o da Elisabeta'ya ulaşmaktı," dedi Andor.

"Sergey'in hayat arkadaşı olmalı," dedi Sandu.

Ferro başını iki yana salladı. "Bu imkânsız."

"Bunu neden söyledin?" Andor sordu. "Uyuyor. Yoksa neden genç bir Karpatyalı olduğu halde onu hedef alsın ki? Kaybolduğunda genç bir kızdan fazlası olamazdı. Kardeşi Traian'ın çılgına döndüğü her halinden belliydi. Sergey'in onu kaçırmak için bir nedeni olmalı."

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi Ferro. "Kızın yetenekleri var. Ama onun değil."

"Bunu bilmeniz mümkün değil."

"Yapabilirim, çünkü o benim. Elisabeta benim hayat arkadaşıım."

20

Lorraine, Tarık'ın onlara nezaketle ödünç verdiği evdeki yatağa uzandı. Dışarıda, gölün suları kıyıya vuruyordu. Ay, ışığını açık pencereden Lorraine'in çıplak poposuna doğru saçıyordu. Andor, Lorraine'in sadece görüntüsü bile aklına başka fikirler getirirken, onun konuşmaya bu kadar niyetli olduğu konuyu zihninde tutmakta zorlanıyordu.

"Anlamıyorum. Elisabeta'nın hayat arkadaşı olduğunu biliyorsa, hayat arkadaşlarınızı bulma şansınız olmadan hepinizin kilit altında tutulduğu o saçma manastıra gitmeyi nasıl düşünebilir?"

"Anladığım kadarıyla, Elisabeta'nın çığlıkları toprağın altında boğuklaşmıştı ve o zaman onun sesini duydu ve dün gece iyileşmek için toprağa girdiğinde bunu anladı. Onu rahatlatmak için pozisyonunu değiştirerek ona daha yakın yattı. Onda bu kadar keder hissetmenin nedeni buydu. Onun acısını hissediyordu. Fiziksel olmaktan çok duygusal olan bu acıyı paylaştı."

Andor elini kızın saçlarından aşağı doğru çekti ve avucunun içinde ipeğin kaydığını hissetti. "Onunla birlikte ayağa kalkacak ve ona yardım etmeye çalışacak. Bunca yüzyıldır Sergey'den başka kimseyi tanımadı. Sadece onun arkadaşlığına, onun ilgisine sahipti. Ona bilmesini istediği şeyleri söyledi. Onu besledi. Her ihtiyacını karşıladı ve karşılığında kim bilir ne talep etti. Onun için uzun bir geri dönüş yolu olacak."

Lorraine başını salladı. "Biliyorum. Başkalarıyla hiç etkileşimi olmadığı için herkesten çok korkacak. Umarım Ferro'nun sonsuz sabrı vardır."

"O onun hayat arkadaşı."

"Burada mı kalacağız?"

"Sanırım bize burada ihtiyaçları var. Neden?" Adam başını eğerek dilini kadının ensesinde gezdirdi ve teninin tadına baktı. Kadın titredi ve kalçaları kıvrılarak adamın dikkatini bir kez daha çıplak poposuna çekti.

"Mümkünse ona yardım etmek istiyorum. İstemese bile içgüdülerinin ona Sergey'e geri dönmesini söyleyeceğini biliyorum. Gerçekten çok korkacak. Sergey onun bir hayat arkadaşı olduğunu anladığında, tahminimce Ferro'yu öldürmek isteyecektir. İkisinin de arkadaşına ihtiyacı olacak."

"Bunu çok düşünmüşsün." Onun düşüneceğini bilmeliydi. Lorraine'in içinde çok fazla merhamet vardı. Diğerleri Elisabeta'yı yargılamak için sadece dış görünüşüne bakarlardı; bırakın bir vampiri, kötü bir adamın kölesi olarak birkaç ömür yaşamamanın gerçek zararının ne olacağı hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Evet. Bir aile olduğumuzu hissediyorum. Sen. Ben. Sandu, Gary ve Ferro. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, çünkü onlar eskiler ve benim için aynı şeyleri hissetmiyorlar. Bize karşı. Belki sen de hissetmiyorsun ama Ferro'nun ona elimizden gelen her şekilde yardım edeceğimizi bilmesini istiyorum."

Onu omurgasının tam ortasından öptü ve sonra sırtının küçük kısmına gelene kadar daha fazla öpücük ekledi. Onu seviyordu. Lorraine'i sevmemek mümkün değildi. "Sanırım diğerleri hakkında yanılıyorsun, sıvamet. Sana karşı derin bir saygıları var. Tam olarak ne olduğunu bilmediğimiz birine ne kadar aile diyebilirsek, onlar da size o kadar aile diyor."

Uzun kirpikleri yanaklarını okşadı ve sonra yeşil bakışları sabit bir şekilde onun yüzünde belirdi. "Ferro'nun Elisabeta'yı alt etmesinden endişe ediyorum. Ona bakmak bile beni korkutuyor, ona ne yapacağını tahmin edersiniz. Sence kalacak mı? Artık onun burada olduğunu ve ona ihtiyacı olduğunu bildiğine göre?"

"Yapacağına inanıyorum. Ferro için bunu söylemek zor. O kendi yoluna gider. Kalsa bile, csecsemõ, bu onlara mutlu bir son garanti etmez. Kadın oldukça zarar görmüş olmalı ve adam... farklı."

"O halde burada kalıp onlara yardım etmek bizim için her zamankinden daha önemli."

Elini kızın omurgasının pürüzsüz genişliğinde kaydırđı. "Hayat arkadaşlarının arasına giremezsin. Bu bizim dünyamızda kutsal bir yasadır."

Ona kaşlarını çatı. "Karışmak gibi bir niyetim yok. Yol gösterici olabilir ama müdahale edici değıl."

Andor kendini gülerken buldu. Gerçek bir kahkaha. Kahkaha tüm vücuduna mutluluk yaydı. Neşenin renkleri vardı ve kadınının etrafında havada dans ediyorlardı. Kadının küçük kaşları onu sarsan yavaş ve güzel bir gülümsemeye dönüştü.

"Tet vigyázam, Lorraine. Her zaman. Bu kadar çok sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Her yükselişte daha da artıyor gibi. Bana böyle hediyeler getiriyorsun."

Ona gülümsedi, kalbi gözlerindeydi. "Seni sevmenin mümkün olduğunu düşündüğümde daha çok seviyorum Andor. Sırt üstü yuvarlandı. "Öp beni. Tam buradan." Ağzını işaret etti.

Göz kapaklarını öptü. Başını kaldırdığında uzun kirpiklerinin yanaklarına değıdiğini gördü ve onları da öptü. Sonra ağzının her iki yanında öpücük izleri bıraktı. Onun ağzını seviyordu. Şeklini. Dokusunu. Onu öptüğünde boğazından aşağı akan o tatlı ateşi. Aletini ağzına aldığında ve ona ölçüsüz bir zevk verdiğinde aletinin etrafını saran kavurucu sıcaklık. Gülüşü, beyaz dişlerinin ona parlaması, onunla alay etmesi, içine yayılan neşeyi kışkırtması. Bunların hepsini ağzı yaptı. Bu mükemmellik.

Onu öptü, dilinin ucuyla dudaklarını araladı, ta ki kadın ona giriş izni verene kadar. Bir anda, hepsi oradaydı, tepkisinin güzelliğı, anında, ateşli, tadı enfes ve sadece onun için. Hepsi onun. Kız da onu öptü.

Kolları onun boynunu sarıyor, vücudu onunkinin içinde eriyor, ona her şeyini veriyor, ona kendisini veriyordu.

Onun ağzında zaman geçirdi, ona duyduğu ihtiyacın, o korkunç açlığın kendisini ele geçirmesine izin verdi. Acımasız aciliyet, sadece onun söndürebileceğini bildiği bir orman yangını gibi tüm vücudunu sardı. Boğazından aşağıya doğru öptü, sahip olduğu izleri bıraktı çünkü bu yükseliş onundu. Onlarındı. Tamamen Karpatyalı olmuştu.

Onu üç gün boyunca iyileştirici toprakta tuttuktan sonra, vücudunun tamamen, bütünüyle Karpatyalı olduğunu biliyordu. Güçlüydü. Onun dünyasını kucaklıyordu. Ruhu sağlamdı ve bu onun için önemliydi. Yaşamak onun için önemliydi.

Göğüslerine doğru öptü. Şekillerini ve büyüklüklerini seviyordu. Onları hissetmeyi. Yumuşak, duyarlı. Bu gerçekten yararlanmayı bildi ve orada da zaman geçirdi. Öptü. Dişlerini ve dilini kullanarak. Onun kıpırdanmasını, kalçalarını oynatmasını bekledi. Nefes alış veriş değişti, ona müzik gibi gelen düzensiz, sıkıntılı bir ses.

Bacaklarının birleştiği yere kadar öptü. Onun ısrarıyla kalçalarını araladı ve emriyle dizlerini yukarı çekti. Onun bu yönünü de seviyordu. Onun için her zaman hazırды, her zaman duyarlı ve onun gitmek istediği yere gitmeye istekliydi. Kendi taleplerini de aynı kolaylıkla yerine getiriyor, onu durdurup daha fazla öpücük için yukarı çekiyor ya da başını göğsüne bastırıyordu. Şimdi, yumuşak bir ihtiyaç melodisi olan inlemeleri başlamıştı.

Onunkine eşdeğer bir açlığı vardı ve bu konuda vahşiydi. O da bunu seviyordu. Her yönden onun dengiydi. Nefes nefese çılgınları ona yaklaştığını söylüyordu, bu yüzden aniden durdu ve yüzünü izlemek için başını kaldırdı. Orada açlık gördü, hepsi onun içindi. Hepsi onun için. Uzun bir yol olmuştu ama artık ona sahipti.

"Arkanı dön Lorraine. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmanı istiyorum."

Ona acele etmesi gerektiğini söyleyen bir bakış fırlattı ama kadın hemen arkasını döndü. Kadın onun emrini yerine getiremeden, adam kalın saç kütesini avucunun içinde sıkı ve çekiştirdi

nazikçe. Kadın mecburen başını çevirdi. Başını kaldırına kadar çekiştirmeye devam etti ve sonra dirseklerinin üzerinde omzunun üzerinden ona bakıyordu. Yatağın kenarında kıpırdamadan oturdu, saçlarını dizgin gibi tuttu, dolgun göğüslerinin sallanışını, meme uçlarının çarşaf boyunca sürüklenişini hayranlıkla izledi.

"Özellikle bir şeye mi bakıyorsun?" diye sordu, sesi sinirliydi.

Ona sırtıttı çünkü elinde değildi. "Evet. Hayatımın aşkına bakıyorum." Vücudu güzel bir gül rengine bürünmüştü. Yeşil gözleri uykuluydu. Seksiydi. Göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde hafifçe sallanırken poposu havaya kalkmış, onu bekliyordu. Kıvranıyordu. Kalçalarını salladı. Onlarla yavaş bir daire çizdi.

"Burada bekliyorum."

"Anlıyorum." Avuç içi sağ göğsünü okşadı. Meme ucunu hafifçe çekiştirdi. Oluşan güzelliği izledi. Yüzünün nasıl değiştiğini. Yüz ifadesi. Hızlı nefes alışını. Saçlarını kullanarak ağzını kendi ağzına yönlendirdi. Ateş her zamankinden daha sıcaktı.

Ağzını onunkinden ancak yarım santim kadar ayırdı. "Kimıldama Lorraine. Seni böyle istiyorum."

"Acele etmeniz iyi olur, yoksa hepinizin bir çırpıda yaptığı Karpat büyülerinden birini deneyeceğim."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ve her halükârda acele etme ihtiyacı hissetmediği için kızın arkasına geçmekte acele etmedi. Saçlarını tekrar toplayarak, sırtı aşağı ve poposu yukarı gelene kadar başını kendisine doğru çekti. Tek eliyle kalçalarını birbirinden uzaklaştırdı. Kıpırdamaması için saçlarını avucunun içinde sıkıca tutarken, parmaklarını kullanmaya başladı ve ara sıra başını aşağı eğerek ağzını, dişlerini ve dilini kullandı, onu istediği yere götürdü ama ateşin tutuşmasını engelledi.

"Andor." Onun adı bir feryattı. Bir inilti. Gülümsedi ve parmaklarını ekledi, sadece o yanığı tam sınırdaki tutmak için.

"Bir şeyler yap. Herhangi bir şey. Acele et, tatlım."

Ona sevgi gösterisinde bulunması hoşuna gitmişti. Yalvarma şeklini sevdi, yumuşak inlemesi ona

Çok, çok yakın.

Ona hızlı ve sert bir şekilde girdi, onu tam kenara gönderen derin bir itme. Aleti hemen onun kavurucu sıcak kılıfıyla çevrenlenmişti. Sıvı ateş gibiydi, kasları sıkıca kavramıştı, cennet onu içine alıyordu. Kıpırdandı, omurgasından yukarıya, onunkinden yukarıya doğru yükselen ateş çizgilerini hissetti. Sıcağın, başka hiçbir şeye benzemeyen deneyimin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı, ama kadın da oradaydı, göz kapaklarının arkasında, vücudu onunkinin etrafında kıvranıyordu.

Dalgalar büyüdüğü haykırdı, o kadar yoğun ki, vücuduna yayıldı, böylece sıkı kılıfı masaj yaptı ve içine girerken şaftını kavradı. Zihninde nazik olduğunu düşünüyordu ama vücudu ona ihanet etti, kontrolü ele aldı, ikisine de istediklerini ve ihtiyaç duyduklarını verdi. Kadının içine ve etrafına çarpan vahşi dalgalara karşı direndi. Ve sonra vücudu acımasızca kenetlendi, mükemmelliğin bir mensesi, onu kuru bir şekilde sıktı.

Andor kadının üzerine çökerken kadın da onun altına yığıldı. Zor nefes alıyordu, Andor'un bedeni ona ağırlık yapıyor, üzerini örtüyordu. Hareket etmesi gerektiğini biliyordu ama o enerjiyi bulamıyordu. Kalbini ve nefesini kontrol etmesi dakikalar aldı çünkü açıkçası çok da zorlamıyordu. Lorraine'le sevişmekle ilgili her şeyden zevk alıyordu, kalplerinin kontrolden çıktığı ve ciğerlerinin çığ çığ yandığı bu sonrasında bile.

Parmaklarını başının iki yanında onunkilerin arasından geçirdi. Gözleri kapalıydı ve onu izleyebilmek için çenesini sırtına koyacak kadar başını kaldırdığında, kirpikleri büyüleyici bulduğu o çırpınma hareketini yaptı.

"Kendimi savunmayı öğretmek için çok yorgunum. Bence Bella kıcımlı tekmeleyebilir," diye mırıldandı.

"Önce kime öğretmeyi planlıyorsunuz? Kadınları mı yoksa küçükleri mi?" Çenesini kızın sırtına sürttü ve sonra çenesini gölgeleyen küçük kirli sakal yüzünden kızın teninin pembeleşmesini memnuniyetle izledi.

"Oraya gittiğimde ufaklıklar hâlâ ayaktaysa, onlara bir ders vereceğim. Genevieve onları yorarsam bana en yüksek bebek bakıcılığı ücretini ödeyeceğini söyledi."

"Um, csecsemö, artık paraya ihtiyacınız yok. Biz insan standartlarına göre çok zenginiz."

"Gerçekten onun parasını almayacağım, aptal. Benimle dalga geçiyordu. Ve bir banka hesabına ihtiyacım var. Eğer insan gibi görünecekseniz hepinizin bir hesabı olmalı."

"Tarık'ın bu kadar çok fotoğrafının çekilmesi yeterince kötü," diye itiraz etti. "Er ya da geç yaşlanacak ve fark edilmemek için yoluna devam etmek zorunda kalacak."

"Mülkünü kendine, ölmüş gibi yapmadan önce seçtiğin bir kimliğe bırakmak defalarca yapılabilir. Dikkatli olduğu sürece bunun zararlı olacağını düşünmüyorum. Hava almam lazım. Hareket edecek misin?"

"Hayır." Eli kalçasından aşağıya, poposuna ve bir uyluğuna doğru indi. "Nefes alış verişini düzenlemeyi öğrenmelisin. Boğulmayacaksın. Ciğerlerini hava ile doldurmayı düşün. Hava sana gelecektir."

"Anlıyorum. Bu bir eğitim."

"Evet. Ve çok iyi gidiyorsun Lorraine. Şimdiye kadar hiç paniklemedin."

"Ciğerlerimi doldurmak için beni eğitmenin başka yolları da var, biliyorsun."

Kadının sesindeki müstehcen cazibe karşısında yine gözlerini kapattı. Bunu yaptığı anda onu orada buldu, önünde diz çökmüş, siki gırtlığına kadar girmiş, gerektiğinde ciğerlerine hava girebileceğini öğrenene kadar orada kalmış görüntüsü. Aleti yeniden kıpırdandı. Fazla sürmemiştii. Onu ısı ve ateşle çevreleyen o ağzın düşüncesi onu her zamankinden daha sert yaptı. Eli tekrar kızın poposunu okşadı ve sonra daha aşağıya, bacaklarının arasına kaydı, parmakları hassas klitorisinin üzerinde fısıldadı.

"O küçük kızlara öğretmenlik yapmaktan kurtulmaya mı çalışıyorsun?" "Evet. Kesinlikle. Eğer bana bir eğitim dersi verirseniz, kimse geç kalmamla ilgili bir şey söyleyemez. Gerçekten iyi bir

Mazeret. İlk dersi hemen almazsam yarın akşam eğitimlerine başlayabilirim."

Kalçaları hareket ederek leğen kemiğini yatağın daha derinlerine bastırdı. Adam onun sırtına gülümsedi. "Bilmiyorum. Bu ders çok ileri düzeyde olabilir. Tek bir denemede başarabileceğinden çok şüpheliyim."

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım."

Kadının sırtından kayarak yuvarlandı, bir eli kalın aletin etrafında dönüyordu. Ereksiyonu ağırlaşmış, ihtiyacı artmıştı. Onun oyun oynama şeklini seviyordu. Her şeyi eğlenceli hale getirmesi. Çok az anısı olduğu yerde anılar yaratıyordu. Hepsi onunla ilgiliydi. Hayat arkadaşı. Onsuz nasıl hayatta kaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Önünde diz çöküp onu ağzına aldığı anda, derin derin yuttuğunda, dudakları onun etrafında gerildiğinde ve yeşil gözleri ona baktığında, onunla hayatta kalıp kalamayacağını bile bilmiyordu.

EK 1

Karpat Şifa İlahileri

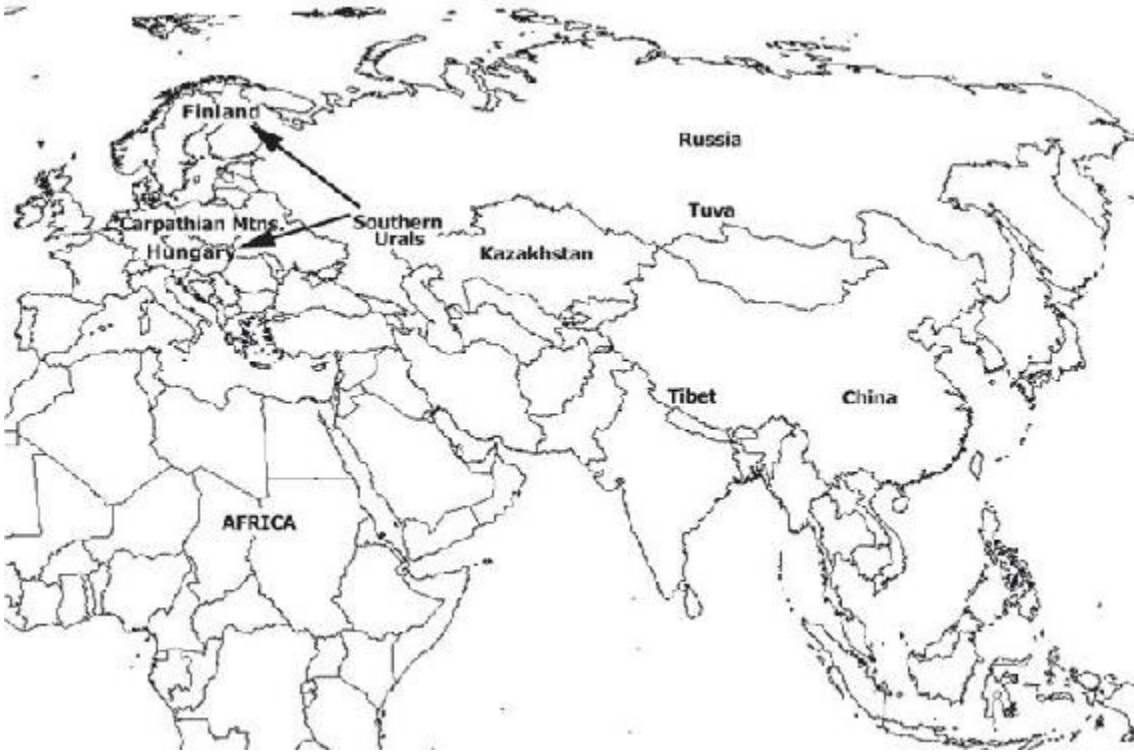
Karpat şifa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

1. Karpatların şifa konusundaki görüşleri
2. Karpatlar'ın Küçük Şifa İlahisi
3. Karpatların Büyük Şifa İlahisi
4. Karpat müzik estetiği
5. Ninni
6. Dünyayı iyileştiren Şarkı
7. Karpat ilahi söyleme tekniği

1. THE CARPATHIAN GÖRÜNÜM İYİLEŞME ÜZERİNE

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Güney Ural Dağları'na kadar (günümüz Kazakistan bozkırlarının yakınında), Avrupa ve Asya arasındaki sınırda izlenebilen göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri bu dilin Karpatların dili olduğunu bilmeden dillerini "proto-Uralca" olarak adlandırmaktadır). Çoğu göçebe halktan farklı olarak Karpatlar, mevsimler ve iklim değiştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyacı ya da daha iyi ticaret arayışı nedeniyle göç etmemişlerdir. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa, gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak türden bir zenginliğe sahip bir toprak bulmak.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce) ve sonunda Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarını uzun bir kavisle çevreleyen Karpas Dağları'nda mükemmel vatanlarını, yani susularını buldular. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallık toprakları birkaç ülke arasında bölünene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti - Macarca'yı Karpas Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpas dilini paylaşan ama Karpas olmayan) diğer halklar farklı yönlerle göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpas dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpas anavatanlarına sonsuza dek bağlı olsalar da, Karpaslar dünyayı dolaşmaya devam ederek çocuklarını zorlanmadan doğurmalarını ve büyötmelerini sağlayacak cevapları ararlar.

Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpatların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneği ile çok şey paylaşmaktadır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)- bir önceki sayfadaki haritaya bakınız.

Karpatlar'dan Sibirya şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı (öte alemlere) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiği ya da ele geçirildiği ya da her ikisinin birden yaşandığı "ruh göçü"nden kaynaklandığı anlaşılmıştır.

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun görüşlerini paylaşırlar. Karpatların kendileri hastalıklara yenik düşmezken, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anlamışlardır.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaştıktan sonra, şifacı-şamanın ruhu kurtarmak için cehennemlere doğru ruhani bir yolculuk yapması gerekir. Şaman yol boyunca, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis ya da vampirle savaşmak gibi muazzam zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin arada bir dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura"nın parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. KARPATLARIN DAHA AZ ŞİFALI İLAHİSİ

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi) doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Yaralı Karpatyalıya kanını verirken "Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum" der. Karpatyalılar topraktan oldukları ve toprağa bağlı oldukları için, anavatanlarının toprağıyla şifa bulurlar. Tükürükleri de gençleştirici güçleri için sıklıkla kullanılır.

Karpat ilahilerine (hem Küçük hem de Büyük) şifalı bitkilerin, Karpat mumlarından gelen aromaların ve kristallerin eşlik etmesi de çok yaygındır. Kristaller (Karpatların tüm evrenle olan empatik, psişik bağlantılarıyla birleştğinde) çevrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılır ve bu da şifayı hızlandırmak için kullanılır. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Küçük Şifa İlahisi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından Karanlık Sır'da anlatıldığı gibi kalbi bir vampir tarafından sökülen Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanılmıştır.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi)

Aynı ilahi tüm fiziksel yaralar için kullanılır. "Sívadaba" ("kalbine") vücudun hangi kısmı yaralanmışsa ona atıfta bulunacak şekilde değiştirilir.

Kuñasz, nélkül sívdobbanás, nélkül fesztelen löyly.

Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes alamıyorsun.

Ot élidamet andam szabadon élidadért.

Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum.

bu yolculuğun ta kendisidir. (Aslında vecd kelimesi Latince ex statis'ten gelir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışında" anlamına gelir.)

Karpat şifacısının diğer pek çok şamana göre sahip olduğu bir avantaj, kayıp kardeşiyle arasındaki telepatik bağıdır. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ancak Karpat şifacısı kayıp kardeşinin kendisine seslenen sesini zihninde doğrudan "duyar" ve böylece onun ruhunu bir hedef işaretçisi gibi "sıfırlayabilir". Bu nedenle Karpat şifacılığı, bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Karpat Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya" coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç "a (Karpatça: En Puwe) atıfta bulunmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek, dünyaların - cennet dünyaları, bizim dünyamız ve öte alemler - büyük bir direğe, eksene veya ağaca "asılı" olduğunu anlamıştır. Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle birçok eski metin maddi dünyadan "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennemin ortası. Ağaca tırmanmak insanı cennet dünyalarına götürür. Ağacın köklerine inmek ise cehennem alemlerine götürürdü. Şaman, bazen yardım almadan, bazen de bir hayvan ruhu rehberinin yardımıyla (hatta sırtına binerek) Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme konusunda mutlaka bir ustaydı. Çeşitli geleneklerde bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde axis mundi ("dünyaların eksenini"), Ygddrasil (İskandinav mitolojisinde), Meru Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vs. olarak bilinirdi. Cenneti, arafı/dünyası ve cehennemle Hristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta Dante'nin İlahi Komedyası'nda da benzer bir topografya verilmiştir: Dante önce dünyanın merkezindeki cehenneme; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında yer alan Araf Dağı'na; sonra da daha uzağa doğru bir yolculuğa çıkarılır.

Önce Araf Dağı'nın zirvesindeki yeryüzü cenneti Eden'e, sonra da en sonunda Cennet'e.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı yansıttığı; kişisel olanın her zaman kozmik olanı yansıttığı anlaşılmıştır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun axis mundi'si bireyin omurga sütununa karşılık gelir. Axis mundi'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen kundalini veya şakti olarak da adlandırılır) hareketleriyle çakışır.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

Bu ilahide ekä ("erkek kardeş"), iyileştirilecek kişiye bağlı olarak "kız kardeş", "baba", "anne" ile değiştirilirdi.

Ot ekäm ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond és irgalom türe.

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

O pus wäkenkek, ot oma şarnank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä.

İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözleri ve şifalı otlar kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

Ot ekäm sielanak pälä. Ot omboće päläja juta alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı cehennemde dolaşıyor.

Ot en mekem ŋamaŋ: kulkedak otti ot ekäm omboće päläjanak.

Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaņa o numa waram, és avaa owe o lewl mahoz.

Ruh kuşumu çağırmak ve diğer dünyanın kapısını açmak için dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkulu rüyalar görüyoruz.

Ntak o numa waram, és mozdulak; jomadak.

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz; yola çıktık.

Piwtädak ot En Puwe tyvinak, ećidak alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek cehenneme düşeriz.

Fázak, fázak nó o šaro.

Hava soğuk, çok soğuk.

Juttadak ot ekäm o akarataban, o sívaban és o sielaban.

Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

Ot ekäm sielanak kaņa engem.

Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

Kuledak és piwtädak ot ekäm.

Duyuyorum ve izini takip ediyorum.

Sayedak és tuledak ot ekäm kulyanak.

Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

Nenäm ćoro, o kuly torodak.

Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.

O kuly pél engem.

Benden korkuyor.

Lejkkadak o kaņa salamaval.

Boğazına bir şimşek çakıyorum.

Molodak ot ainaja komakamal.

Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.

Toja és molanâ.

Eğilir ve parçalanır.

Hän çaða.

Kaçıyor.

Manedak ot ekäm sielanak.

Kardeşimin ruhunu kurtaracağım.

Alə dak ot ekam sielanak o komamban.

Kardeşimin ruhunu elimden boşluğuna alıyorum.

Alə dam ot ekam numa waramra.

Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.

**Piwtädak ot En Puwe tyvijanak és sayedak jälleen ot
elävä ainak majaknak.**

Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.

Ot ekäm elä jälleen.

Kardeşim tekrar yaşıyor.

Ot ekäm weńca jälleen.

O yeniden tamamlandı.

için duymak Bu ilahi,
ziyaret edin:

<http://www.christinefeehan.com/members/>.

4. KARPAT MÜZİK ESTETİĞİ

Söylenen Karpat parçalarında ("Ninni" ve "Toprağı İyileştirme Şarkısı" gibi), Ural coğrafi bölgesindeki birçok müzik geleneği tarafından paylaşılan unsurları duyacaksınız; bunlardan bazıları Doğu Avrupa'dan (Bulgar, Romen, Macar, Hırvat, vb.) Romanlara ("çingene") kadar hala varlığını sürdürmektedir. Bu unsurlar şunları içerir:

- bir parçayı veya bölümü bitirmek için minörden majöre ani bir geçiş ("Picardy üçlemesi" olarak adlandırılır) de dahil olmak üzere majör ve minör modaliteler arasında hızlı değişim ("Ninni" nin sonunda olduğu gibi)
- yakın (sıkı) armonilerin kullanımı
- ritardi kullanımı (parçanın yavaşlatılması) ve kısa süreler için kreşendi (hacim olarak şişme)
- şan geleneğinde glissandi (slayt) kullanımı
- şarkı söyleme geleneğinde trillerin kullanılması ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi) - birçoğumuzun daha aşina olduğu bir şarkı söyleme geleneği olan Keltçe'ye benzer şekilde
- paralel beşlilerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi)
- uyumsuzluğun kontrollü kullanımı
- "çağrı ve yanıt" ilahisi (dünyadaki birçok ilahi geleneğinin tipik özelliği)
- dramatik etkiyi arttırmak için bir müzikal çizginin uzunluğunu (birkaç ölçü ekleyerek) uzatmak
- ve çok daha fazlası

"Lullaby" ve "Song to Heal the Earth" Karpat müziğinin iki farklı biçimini (sessiz, samimi bir parça ve enerjik bir topluluk parçası) göstermektedir - ancak biçim ne olursa olsun, Karpat müziği duygu doludur.

5. LULLABY

Bu şarkı, çocuk henüz anne karnındayken ya da düşük tehlikesi belirmediğinde bir kadın tarafından söylenir. Bebek annenin içindeyken şarkıyı duyabilir ve anne de çocukla telepatik olarak bağlantı kurabilir. Ninninin amacı çocuğa güven vermek, bebeği tutunmaya, kalmaya teşvik etmektir - çocuğa doğuma kadar içeriden bile sevgiyle korunacağına dair güvence vermektir. Son dize, kelimenin tam anlamıyla, annenin sevgisinin çocuğunu çocuk doğana kadar koruyacağı ("yükseleceği") anlamına gelir.

Müzikal olarak Karpat "Ninnisi", dünyadaki çeşitli geleneksel ninnilerin önemli bir kısmı gibi (belki de en ünlüsü "Brahms'ın Ninnisi") üç çeyrek zamanlıdır ("vals zamanı"). Solo ses için yapılan düzenleme orijinal bağlamı yansıtmaktadır: bir annenin çocuğuna eşlik etmeden söylediği şarkı. Koro ve keman topluluğu için yapılan düzenleme, en basit Karpat parçalarının bile ne kadar müzikal olduğunu ve çağdaş enstrümantal veya orkestral düzenlemelere ne kadar kolay uyum sağladığını göstermektedir. (Dvorák ve Smetana da dahil olmak üzere çok sayıda çağdaş besteci benzer bir keşiften faydalanarak diğer geleneksel Doğu Avrupa müziklerini senfonik şiirlerinde işlemişlerdir).

Odam-Sarna Kondak (Ninni)

Tumtesz o wäke ku pitasz belsó.

İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.

Hiszasz sívadet. Én olenam gæidnod.

Kalbine güven. Ben senin rehberin olacağım.

Sas csecsemõm; kuñasz.

Sus, bebeğim; gözlerini kapat.

Rauho jone ted.

Huzur size gelecek.

Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad belsó.

İçindeki ritmi hisset.

Gond-kumpadek ku kim te.

Seni kaplayan sevgi dalgaları.

Pesänak te, asti o jüti, kidüsz.

Yükseleceğin geceye kadar koru.

için

duymak

Bu

Şarkı,

ziyaret

edin:

<http://www.christinefeehan.com/members/>.

6. YERYÜZÜNÜ İYİLEŞTİRMEK İÇİN ŞARKI

Bu, Karpat kadınları tarafından çeşitli toksinlerle dolu toprağı iyileştirmek için kullanılan toprağı iyileştirme şarkısıdır. Kadınlar dört bir yanda pozisyon alır ve sevgi ve saygıyla şifa enerjisini çekmeleri için evrene seslenirler. Yeryüzünün toprağı onların dinlenme yeri, gençleştikleri yerdir ve onu sadece kendileri için değil, doğmamış çocukları, erkekleri ve yaşayan çocukları için de güvenli hale getirmelidirler. Bu, kadınlar tarafından birlikte gerçekleştirilen, seslerini uyum içinde yükselten ve toprağın minerallerini ve iyileştirici özelliklerini ortaya çıkıp çocuklarını kurtarmalarına yardım etmesi için çağıran güzel bir ritüeldir. Türleri kadar eski bir törende dünyayı iyileştirmek için kelimenin tam anlamıyla dans ediyor ve şarkı söylüyorlar. Dans ve şarkının notaları şifacının çıplak ayaklarında hissedilen toksinlere göre ayarlanır. Ayaklar belirli bir düzende yerleştirilir ve dans yapılırken eller zarif bir şekilde iyileştirici bir büyü örer. Toprak bebekler için hazırlanırken özellikle dikkatli olmaları gerekir. Bu bir sevgi ve şifa seremonisidir.

Müzikal olarak ritüel birkaç bölüme ayrılmıştır:

- **İlk mısra:** İlahi liderinin solo olarak "çağrı "yı söylediği ve ardından kadınların bir kısmının ya da tamamının Karpat müzik geleneğine özgü yakın armoni tarzında "yanıt "ı söylediği bir "çağrı ve yanıt" bölümü. Tekrarlanan yanıt -Ai Emă Maye- şifa ritüeli için güç kaynağının çağrısıdır: "Oh, Doğa Ana."
- **İlk koro:** Bu bölüm el çırpma, dans, antik kornalar ve ritüelin dayandığı enerjileri çağırmak ve yükseltmek için kullanılan diğer araçlarla doludur.
- **İkinci mısra**
- **İkinci koro**
- **Kapanış invokasyonu:** Bu kapanış bölümünde, iki şarkı lideri yakın bir uyum içinde, şarkının/ritüelin önceki bölümlerinde toplanan tüm enerjiyi alır ve tamamen şifa amacına odaklar.

Dinleyecekleriniz, tipik olarak çok daha uzun bir ritüelin kısa tadımlarıdır; bu ritüelde mısra ve koro bölümleri geliştirilir ve birçok kez tekrarlanır, son duanın tek bir yorumuyla kapanır.

Sarna Pusm O Mayet (Dünyayı İyileştiren Şarkı)

İlk ayet

Ai, Emă Maye,
Oh, Doğa Ana,

Me sívadbın lańaak.

Biz senin sevgili kızlarız.

Me tappadak, me pusmak o mayet.

Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz.

Me sarnadak, me pusmak o hanyet.
Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz.

Sielanket jutta tedet it,
Şimdi size katılıyoruz,

Sívank és akaratank és sielank juttanak.
Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir olur.

İkinci mısra
Ai, Emä maye,
Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbín lañaak.
Biz senin sevgili kızlarız.

Me andak arwadet emänked és me kañanko
Annemize saygılarımızı sunuyoruz ve

Põhi és Lõuna, Ida és Lääs.
Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı.

Pide és aldyn és myös belsö.
Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

Gondank o mayenak pusm hän ku olen jama.
Toprağa olan sevgimiz, ihtiyacı olanları iyileştirir.

Juttanak teval it,
Şimdi size katılıyoruz,

Maye mayeval.
Dünyadan dünyaya.

O pirä elidak weńća.
Yaşam döngüsü tamamlandı.

için duymak Bu ilahi,
ziyaret edin:

<http://www.christinefeehan.com/members/>.

7. CARPATHIAN İLAHI SÖYLEME TEKNİĞİ

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söylemelerinin sesli bir örneğini şu adreste bulabilirsiniz: http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/.

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "çakrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto gırtlaktan ilahi söyleme geleneğinin oldukça tipik bir özelliğidir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "çakrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, daha ziyade "beden dışı" yolculuğu başlatmak ve şifacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani güçlerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla güç üretmektir.

Karpat kadınlarının şarkıları ("Ninni" ve "Dünyayı İyileştirme Şarkısı" ile gösterilmiştir) savaşçı erkeklerin Küçük ve Büyük Şifa İlahileri ile aynı kadim müzik ve şifa geleneğinin bir parçasıdır. Hem erkek savaşçıların şifa ilahilerinde hem de kadınların "Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nda aynı enstrümanlardan bazılarını duyabilirsiniz. Ayrıca, güç üretme ve yönlendirme ortak amacını da paylaşırlar. Ancak, kadınların şarkıları

belirgin bir şekilde kadınsı bir karaktere sahiptir. Hemen göze çarpan bir fark, erkekler sözlerini ilahi tarzında söylerken, kadınların melodiler ve armonilerle şarkılar söylemesi ve genel performansı yumuşatmasıdır. Kadınsı, besleyici bir nitelik özellikle "Ninni "de belirgindir.

Ek 2

Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinin getirebileceği zenginlik ve nüansı barındırmaktadır. Bu kısa ekte olsa olsa dilin bazı temel özelliklerine değinilebilir:

1. Karpat dilinin tarihi
2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
3. Karpat dilinden örnekler (Ritüel Sözleri ve Savaşçıların ilahisi dahil)
4. Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

1. KARPAT DİLİNİN TARİHİ

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl önce Karpatça konuşanların çoğu hala hayatta. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - yüzyıllar boyunca dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir (ve etmeye devam etmektedir). Karpat kültürü aynı zamanda bir

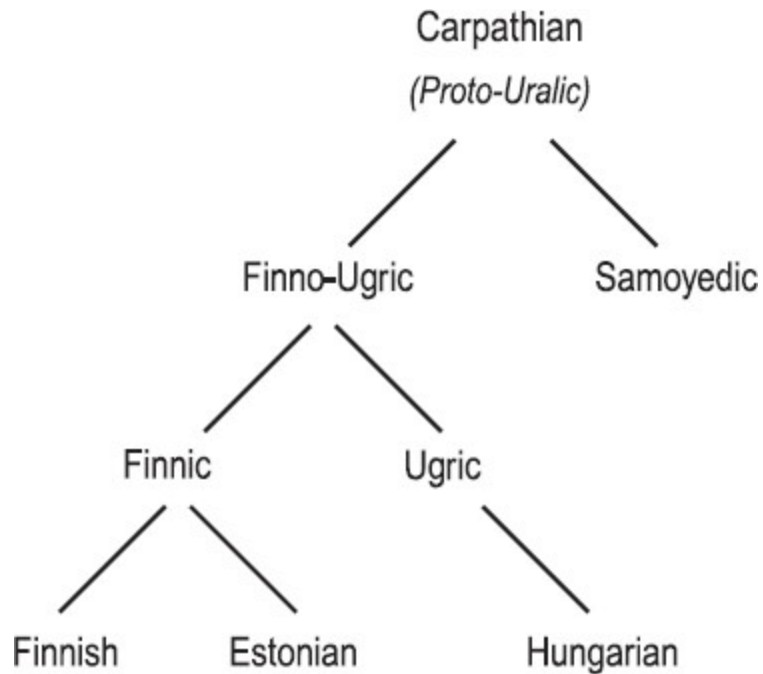
dengeleyici bir güçtür. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. [Ek 1](#)) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatların ayrı coğrafi bölgelere ayrılması bazı küçük lehçeleşmelere yol açmıştır. Ancak, tüm Karpatyalılar arasındaki telepatik bağlantı (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten yüzeysel olmasını sağlamıştır (örneğin, az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, içsel dili, uzay ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugor) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Günümüzde Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibirya'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır. Macarca (yaklaşık on dört milyon kişi tarafından konuşulmaktadır), Fince (yaklaşık beş milyon kişi tarafından konuşulmaktadır) ve Estonca (yaklaşık bir milyon kişi tarafından konuşulmaktadır) bu proto-dilin günümüzdeki üç büyük torunudur. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının (yaklaşık altı bin yıl önce başlayarak) Ural ailesindeki çeşitli dillere ayrılan ortak bir proto-dile -Karpatça- kadar izlenebilmesidir. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint-Avrupa ailesine aittir ve ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler hakkında bir fikir vermektedir.

Not: Fin/Karpatça "k" genellikle Macarca "h" olarak görülür. Benzer şekilde, Finik/Karpat "p" "si sıklıkla Macar "f" "sine karşılık gelir.

Karpat
(proto-Uralic)

Fince
(Suomi)

Macarca
(Magyar)

elä-live

elä-live

él-live

elid-life

elinikä-life

élet-life

pesä-nest

pesä-nest

fészek-nest

kola-die

kuole-die

hal-die

pälä-
yarım, yan

pieltä-tilt,
uca doğru
yan

fél, fele-arkadaş insan,
arkadaş (yarım; ikinin
bir tarafı) feleség-eş

and—give

anta, antaa
-vermek

ad-give

koje- koca, erkek	koira-köpek, erkek (hayvanların)	here-drone, testicle
wäke- güç	väki-halk, insanlar, erkekler; kuvvet	val/-vel-with (enstrümantal sonek)
	väkevä- güçlü, kuvvetli	vele-onunla/onunla
wete- su	vesi-su	viz-su

2. KARPATÇA GRAMERİ VE DİLİN DİĞER ÖZELLİKLERİ

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, bizim modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "cehennem" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası, sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "Bağlı vagyok." ("Seninim ben."); "Sívamet andam." ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili sondan eklemelidir; yani daha uzun kelimeler daha küçük bileşenlerden oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamları genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. Karpatçada sözcükler tipik olarak bir kök ve onu takip eden bir ya da daha fazla sonekten oluşur. Örneğin, "sívambam", "sív" ("kalp") kökünden türemiştir, ardından "am" ("benim", "kalbim" yapar) ve ardından "bam" ("içinde", "kalbimde" yapar) gelir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatça'da sondan eklemeli sözcükler bazen çok uzun ya da telaffuzu çok zor sözcükler üretebilir. Çok fazla sessiz harfin arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da bir kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) son eklerin arasına genellikle sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim halleri şunlardır: nominatif (isim cümleinin öznesi olduğunda), accusatif (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), datif (dolaylı nesne), genitif (veya iyelik), instrumental, final, suppressive, inessive, elative, terminative ve delative.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerdiğini göstermek için örnek olarak iyelik (veya genitif) durumunu kullanacağız. Bu nedenle Karpatçada iyeliği ifade etmek - "benim hayat arkadaşım", "senin hayat arkadaşın", "onun hayat arkadaşı", "onun hayat arkadaşı" vb.- iyeliği üretmek için isim köküne ("päläfertii") belirli bir son ek ("-am" gibi) eklemeyi gerektirir ("päläfertiiam"- "benim hayat arkadaşım"). Hangi ekin kullanılacağı, hangi kişinin ("benim", "senin", "onun", vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan eklerle olan benzerlik de gösterilmektedir. (Macarca aslında biraz

daha karmaşıktır, çünkü "sesli kafiye" de gerektirir: hangi son ekin kullanılacağı isimdeki son sesli harfe de bağlıdır; dolayısıyla aşağıdaki hücrelerde birden fazla seçenek vardır, oysa Karpat'ın yalnızca tek bir seçeneği vardır).

kişi	Karpatça (proto-Uralca)		Çağdaş Macar	
	isim sesli harfle biter	isim ünsüzle biter	isim sesli harfle biter	isim ünsüzle biter
1. tekil (benim)	-m	-am	-m	-om, -em, -öm
2. tekil (senin)	-d	-ad	-d	-od, -ed, -öd
3. tekil (onun, her, its)	-ja	-a	-ja/-je	-a, -e
1. çoğul (bizim)	-nk	-ank	-nk	-unk, -ünk
2. çoğul (senin)	-tak	-atak	-tok, - tek, -tök	-otok, - etek, -ötök
3. çoğul (onların)	-jak	-ak	-juk, -jök	-uk, -ük

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, çok fazla ünsüzün arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasına ünlüler eklenir. Örneğin, bir önceki sayfadaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimleri "a" ile başlayan son ekler takip etmektedir.

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi, Karpatça da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanına sahiptir. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, ikisi arasındaki belirgin benzerlik nedeniyle çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız.

İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

Kişi	Karpatça (proto-Uralca)	Çağdaş Macar
1. tekil (veriyorum)	-am (andam), -ak-ok, -ek , -ök	
2. tekil (sen ver)	-sz (andsz)-sz	
3. tekil (o/o verir)		
1. çoğul (biz veriyoruz)	- (ve)	-
2. çoğul (siz verirsiniz)	-ak (andak)	-unk, -ünk
3. çoğul (verirler)	-tak (vetak)	-tok, -tek, -tök
	-nak (andnak)	-nak, -nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir rehberdir.

3. ÖRNEKLER OF THE KARPAT DİLİ

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. En uygun İngilizce çeviriden ilginç bir şekilde farklıdır.

Susu.

Ben geldim.

["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır].

Möért?

Ne için?

csitri

küçük olan

["bir şeyin küçük sürçmesi," "bir kızın küçük sürçmesi"]

ainaak enyém

sonsuz dek benim

ainaak sívamet jutta

forever mine (başka bir form)

["forever to-my-heart connected/fixed"]

sívamet

benim aşkım

["of-my-heart," "to-my-heart"]

Tet vigyázam.

Seni
seviyorum.
["seni-
seviyorum-I"]

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçanın bir örneğidir. Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "andam" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)

Te avio päläfertii lam.

Sen benim hayat arkadaşısın.

Éntö lam kuulua, avio päläfertii lam.

Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.

Ted kuuluak, kacad, kojed.

Ben sana aidim.

Élidamet andam.

Senin için hayatımı sunuyorum.

Pesämet andam.

Sana korumamı veriyorum.

Uskolfertiilamet andam.

Sana sadakatimi sunuyorum.

Sívamet andam.

Sana kalbimi veriyorum.

Sielamet andam.

Sana ruhumu veriyorum.

Ainamet andam.

Sana bedenimi veriyorum.

Sívamet kuuluak kaik että a ted.

Sizinkinin aynısını ben de kendime saklıyorum.

Ainaak olenszal sívambin.

Hayatınız benim için her zaman değerli olacak.

Te élidet ainaak pide minan.

Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak.

Te avio päläfertilam.

Sen benim hayat arkadaşısın.

Ainaak sívamet jutta oleny.

Sonsuza dek bana bağlısın.

Ainaak terád vigyázak.

Sen her zaman benim gözetimimdesin.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen <http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi) Karpat dilinin bir başka uzun örneğidir. Savaşçıların konseyi yerin derinliklerinde, magmanın çok altında kristallerden oluşan bir odada gerçekleşir, bu nedenle buhar doğaldır ve atalarının bilgeliği net ve odaklanmıştır. Burası prenslerine ve halklarına kan yemini ettikleri ve savaşçılar ve kardeşler olarak onur kurallarını onayladıkları kutsal bir yerdir. Burası aynı zamanda savaş stratejilerinin doğduğu ve tüm anlaşmazlıkların tartışıldığı ve savaşçıların konseye getirip tartışmaya açmak istedikleri endişelerinin konuşulduğu yerdir.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi)

Veri isäakank-veri ekäakank.

Babalarımızın kanı, kardeşlerimizin kanı.

Veri olen elid.

Kan hayattır.

Andak veri-elidet Karpatiiakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival.

Bu hayatı halkımıza onur, merhamet, dürüstlük ve dayanıklılık üzerine kanla yoğrulmuş bir yeminle sunuyoruz.

Verink sokta; verink kaņa terád.

Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor.

Akasz énak ku kaņa és juttasz kuntatak it.

Çağrımıza kulak verin ve hemen bize katılın.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen <http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi), En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi), Odam-Sarna Kondak (Ninni) ve Sarna Pusm O Mayet (Dünyayı İyileştiren Şarkı) dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için **Ek 1'e** bakınız.

4. A ÇOK SABİT SÖZLÜK

KARPATÇA

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır (tipik olarak yüz binden fazla kelime).

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime **gövdeleridir**. Genellikle aşağıdaki gibi izole "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle son eklerle birlikte görünürler (örneğin, andam-l give, sadece kök yerine, and).

a-fiil olumsuzlama (önek); değil (zarf).

aćke-pace, adım.

aćke éntölem it-bana doğru bir adım daha at.

agba-görünüşe uygun olmak; uygun olmak (fiil). Doğru; görünüşte; uygun (adj.)

ai-oh.

aina-body (isim).

ainaak-her zaman; sonsuza kadar.

o ainaak jelä peje emnimet naman-sun scorch that woman forever (Karpat küfürleri).

ainaakä-hiçbir

zaman. ainaakfé-eski

arkadaş.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ak-son eki.

aka-dikkat etmek; kulak vermek; dinlemek. aka-arvo-saygı (isim).

akarat-zihin; irade (isim).

ál-kutsamak; bağlamak.

alatt-geçmek. aldyn-
altında; **altında**. alə -
kaldırmak; yükseltmek.

alte-kutsamak;

lanetlemek.

amañ-şu; bu burada; şu; şu orada.
ve vermek **için**.

ve sielet, arwa-arvomet, és jelämet, kuulua huvémet
ku feaj és ködet ainaak - anlık zevk ve sonsuz lanet
için ruhu, onuru ve kurtuluşu takas etmek.

andasz éntölem irgalomet!-merhamet **et!**

arvo-değer; fiyat (isim).

arwa-övgü (isim).

arwa-arvod-onur (isim).

arwa-arvod mäne me ködak-şerefiniz karanlığa engel olsun (selamlama).

arwa-arvo olen gæidnod, ekäm-onour guide you, my brother (selamlama).

arwa arvo olen isäntä, ekäm-honorkeep Sen,
kardeşim
(selamlama).

arwa-arvo Yığın sívadet-may onur ışık senin kalp
(selamlama).

aç-no (ünlem).

aşşa-no (bir isimden önce); not (emir kipinde olmayan bir fiil ile); not (bir sıfat ile).

aşşatotello-itaatsiz.

asti-tâ ki.

avaa-açmak.

avio-wedded.

avio päläfertil-hayat

arkadaşı. avoi-örtüsünü

açmak; göstermek; ortaya

çıkarmak. **baszú-intikam**;

intikam. **belsö-içinde**; içinde.

bur-iyi; iyi.

bur tule ekämet kuntamak-kuyu met kardeş-kin
(selamlaşma).

ćađa-kaçmak; koşmak; kaçmak.

čać3-doğmak; büyümek. **ćoro-**

akmak; yağmur gibi akmak.

csecsemö-bebek (isim). **csitri-**

küçük olan (dişi). **diutal-zafer**;

zafer. **dřinőt-kısa**; kısa.

eći-düşmek.

ej-not (zarf, son ek); önceki hece sesli harfle bittiğinde nej.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ek-sonek.

ekä-kardeş. ekäm-

kardeşim. elä-

yaşamak.

eläsz arwa-arvoval-şerefle yaşayasın; asilce yaşayasın
(selamlama).

eläsz jeläbam ainaak-long ışık içinde yaşayasın
(selamlama).

elävä-alive.

elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi.**

elid-life. emä-
mother (isim).

Emä Maye-Doğa **Ana.**

emäen-büyükanne. embε-
eğer; ne zaman.

embε karmasz-lütfen.

emni-eş; kadın.

emni hän ku köd alte-cursed woman.

emni kuñenak ku aššatotello-itaatsiz deli.
emnim-karım; kadını.

én-l.

en-büyük; çok; büyük.

en hän ku pesä-the KORUYUCU(kelimenin tam
anlamıyla: bir büyük koruyucu).

en Karpatii-prens (kelimenin tam anlamıyla: büyük Karpat).

enä-most.

enkojra-wolf.

én jutta félet és ekämet-Ben bir arkadaşı ve kardeşı
selamlıyorum (selamlama).

én mayenak-I am of the earth.

én oma mayeka-Zaman kadar eskiyim (kelimenin tam
anlamıyla: dünya kadar eski).

En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı,
cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

engem-of me.

és-and. év-

year. évsatz-
century.

ete-önce; önünde.

että-that.

fáz-soğuk veya üşümüş hissetmek.

fél-arkadaş; arkadaş.

fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili.

fél ku vigyázak-dear one. feldolgaz-hazırlamak.

fertiil-fertile one.

fesztelen-

havadar. fü-herbs;

grass. **gæidno-**

road; way.

gond-care; endişe; sevgi (isim).

hän-he; she; it; one.

hän agba-it is so.

hän ku-önek: bir kim; o kim; o ki.

hän ku agba-truth.

hän ku kaśwa o numamet-sky-owner.

hän ku kuulua sívamet-kalbimin bekçisi.

hän ku lejka wäke-sarnat-traitor.

hän ku meke pirämet-defender.

hän ku pesä-protector.

hän ku pesäk kaikak-herkesin

koruyucuları. hän ku piwtä-yırtıcı; avcı;

iz sürücü. **hän ku pusem-şifacı.**

hän ku saa kuć3aket-star-reacher.

hän ku tappa-katil; şiddet uygulayan kişi (isim). Ölümcül;
şiddetli (adj.).

hän ku tuulmahl elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla:
hayat çalan).

hän ku vie elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat
hırsızı).

hän ku vigyáz sielamet-ruhumun **bekçisi.**

hän ku vigyáz sívamet és sielamet-kalbimin ve ruhumun
bekçisi.

hän sívamak-sevgili.

hängem-o; o; o. **hank-onlar.**

hany-clod; toprak yığını.

hisz-inanmak; güvenmek.

ho-how.

ida-east.

igazág-adalet. ila-
parlamak.

inan-benim; **benim** (sevgi sözcüğü).

irgalom-merhamet; acıma;
merhamet. **isä-baba** (isim).

isäntä-evin efendisi.

**şimdi. jaguár-
jaguar.**

jaka-kesmek; bölmek; ayırmak.

jakam-yara; kesik; yaralanma.

jälleen-tekrar.

jama-hasta, enfekte, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme
yakın olmak.

jamatan-düşmüş; yaralı; ölüme yakın.

jelä-güneş **ışığı**; gün, güneş; ışık.

jelä keje terád-light sear you (Karpát küfürleri).

o jelä peje kaik hánkanak-sun kavurmak
onlar hepsi (Karpát küfürleri).

o jelä peje emnimet-sun scorch the woman (Karpát
küfürleri).

o jelä peje terád-sun scorch you (Karpát küfürleri).

o jelä peje terád, emni-sun kavurmak Sen,
kadın (Karpát küfürleri).

o jelä sielamak-ruhumun **ışığı**.

joma-yolda olmak; gitmek. **jone-
gelmek**; dönmek.

jonesz arwa-arvoval-şerefle **geri dönmek** (selamlamak).

jonesz éntölem, fél ku kuuluaak sívam belsö-bana gel,
sevgilim.

jotka-boşluk; orta; boşluk.

jotkan-arasında. juo-
içmek.

juosz és eläsz-iç ve yaşa (selamlama).

juosz és olen ainaak sielamet jutta-iç ve benimle bir **ol**
(selamlama).

juta-gitmek; dolaşmak.

jüti-gece; akşam.

jutta-bağlı; sabit (adj.). Bağlamak; birleştirmek;
sabitlemek; bağlamak (fiil).

Ünlü ile biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen k-
ekidir.

kać3-hediye.

kaca-erkek

sevgili. **kadi-**

yargıç. kaik-tüm.

käktä-iki; çok.

käktäverit-karışık kan (kelimenin tam anlamıyla: iki kan).

kalma-corpse; ölüm; mezar.

kaņa-çağırma; davet etmek; çağırma; rica etmek;
yalvarma.

kañk-rüzgar borusu; Adem elması; boğaz.

karma-istek.

Karpati-Karpatyalı.

karpatii ku köd-liar.

Karpatiikunta-Karpat halkı.

käsi-el. kaśwa-

kendi başına.

kağa-terk etmek; terk etmek; kalmak.

kađa wäkeva óv o köd-karanlığa karşı hızlı **durun**
(selamlama).

kat-ev; aile (isim).

katt3-hareket etmek; nüfuz etmek;

ilerlemek. keje-pişirmek; yakmak;

kavurmak. **kepä-daha** az; küçük; kolay;

az. **kessa-kedi.**

kessa ku toro-yaban kedisi.

kessake-küçük kedi.

kidü-uyandırmak; uyandırmak (geçişsiz fiil).

kim-Bütün bir nesneyi bir çeşit örtü ile kaplamak.

kinn-out; dışarıda; dışarıda;

olmadan. **kinta-fog**; sis; duman.

kislány-küçük kız.

kislány kuşenak-küçük deli.

kislány kuşenak minan- **benim** küçük delim.

köd-sis; sis; karanlık; kötülük (isim). Sisli, karanlık; kötülük (adj.).

köd alte hân-karanlık onu lanetlesin (Karpát küfürleri). **o**

köd belsö-karanlık onu alsın (Karpát küfürleri). **köd elävä és köd nime kutni nimet-kötülük** yaşar ve bir isim.

köd jutasz belsö-shadow take you (Karpát küfürleri).

koj-izin vermek; izin vermek; karar vermek; kurmak; düzenlemek.

koje-man; koca; drone.

kola-ölmek.

kolasz arwa-arvoval-şerefle ölebilirsin (selamlama).

kolatan-ölü; ayrılmış.

koma- boş el; çıplak el; avuç içi; el çukuru.

kond-bir ailenin veya klanın tüm çocukları.

kont-savaşçı; adam.

kont o sívanak-strong kalp (kelimenin tam anlamıyla: kalp . savaşçı).

kor3-sepet; huş ağacı kabuğundan yapılmış kap.

kor3nat içeren; dahil olmak üzere.

ku-kim; hangi; şu; nerede; hangi; ne.

kuć3-star.

kuć3ak!-yıldızlar! (ünlem),

kudeje-türeme; nesil. **kuja-**

gün; güneş.

kule-duymak.

kulke-gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda).

kulkesz arwa arvoval, ekäm-walk ile Onur, kardeşim (selamlama).

kulkesz arwaval, jonesz arwa arvoval-şerefle **git**, şerefle dön (selamlama).

kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis.

küm-insan erkek.

kumala-kurban etmek; sunmak; dua etmek.

kumpa **dalgası** (isim).

kuña-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri kapatmak veya örtmek; ölmek.

kuñe-ay; ay.

kunta-band; klan; kabile; aile; halk; soy; çizgi.

kuras-kılıç; büyük bıçak.

kure-bağlamak;

b a ğ l a m a k . **kuš-işçi**;

hizmetçi. **kutenken-nasıl**

olsa.

kutni-taşıyabilmek, taşıyabilmek, dayanabilmek, dayanabilmek ya da alabilmek. **kutnisz ainaak-long** may you endure (selamlama). **kuulua-ait** olmak; tutmak.

kužō-long.

lääs-west.

lamti (veya lamt3)-alçak arazi; çayır; derin; derinlik.

lamti ból jüti, Kinta, ja szelem-the nether dünya (kelimenin tam anlamıyla: gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı).

laña-daughter.

lejka-çatlak; çatlak; yarık (isim). Kesmek; vurmak; kuvvetle vurmak (fiil).

lewl-spirit (isim).

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: ruhlar diyarı). Lewl ma lamti ból jüti, kinta, ja szelem'i içerir: öteki dünya, ama aynı zamanda En Puwe'nin, Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir.

liha-et. lõuna-

güney.

löyly-nefes; buhar. (lewl ile ilgili: ruh).

luwe-bone.

ma-land; orman; dünya.

magköszun-thank.

mana-kötüye kullanmak; lanetlemek; mahvetmek.

mäne-kurtarmak; kurtarmak.

maye-land; toprak; bölge; yer; doğa.

mboće-diğer; ikinci (adj.).

Ben-biz.

Megem-biz.

meke-deed; çalışmak (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak (fiil).

mić (veya mića)-güzel.

mića emni kuĵenak minan-benim güzel delim.

minden-her; hepsi (adj.).

möért?-ne için? (ünlem). molo-
ezmek; parçalara ayırmak. molanâ-
ufalanmak; dağılmak. **moo-**

neden; sebep.

mozdul-hareket etmeye başlamak; harekete geçmek.

muonì-atamak; emir vermek; reçete yazmak; komuta etmek.

muonìak te avoisz te - Sana kendini göstermeni emrediyorum.

musta-memory.

myös-also. m8-

thing; what. **na-**

close; **near. nâ-**

for. nâbbö-so,

then.

ĵamaĵak-bunlar; buradakiler; şunlar; oradakiler.

nautish-zevk

almak. nélkül-

olmadan. nenä-

öfke. nime-isim.

nókunta-

akrabalık.

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce numinous kelimesiyle ilgili).

numatorkuld-thunder (kelimenin tam anlamıyla: gökyüzü mücadelesi).

ńŭp@l-için; için; doğru.

ńŭp@l mam-dünyama **doĝru.**

nyelv-tongue.

nyál-saliva; tükürük (nyelv: dil ile ilgili).

ńiĵ3-solucan; kurtçuk.

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır).

ó gibi; aynı şekilde; gibi.

odam-rüya görmek; uyumak.

odam-sarna kondak-ninnisi (kelimenin tam anlamıyla: uyku-şarkısı çocukların).

olen-to be.

oma-eski; antik; son; önceki.

omas-stand.

örem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak. **ot-**
(sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır). **ot**
(veya **t**)-geçmiş zaman ortacı (son ek).

óv-korunmak. borçlu-

kapı. päämoro-amaç;

hedef. pajna-basmak.

pälä-yarı; yan.

päläfertii-eş veya **eş.**

päläpälä-yan yana.

palj3-daha fazla.

palj3 na éntölem-

kapatıcı. partiolen-

scout (isim). **peje-**

yakmak; kavurmak.

peje!-burn! (Karpát küfürleri).

peje terád-get burned (Karpát küfürleri).

pél-korkmak; korkmak.

pesä-yuva (gerçek; isim); koruma (mecazi; isim).

pesä-yuva; kalmak (gerçek); korumak (mecazi).

pesäd te engemal-benim yanımda güvendesin.

pesäszejeläbam ainaak-long may you stay in the light
(selamlama).

pide-üstünde.

yıǵmak-ateşlemek; yanmak.

pion-soon.

pirä-daire; halka (isim). Çevrelemek; içine almak (fiil).

piros-red.

pitä-saklamak; tutmak; sahip olmak; sahip olmak.

pitäam mustaakad sielpesäambam-l tutun
anıların ruhumda güvende.

pitäszejaszú, piwtäszej igazáget-novengeance ,
sadece adalet.

piwtä-aramak; takip etmek; av izini takip etmek; avlamak;
avlanmak.

poâr-bit; parça.

põhi-north.

pohoopa-vigorous.

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; kaçtırmak.

irin-sağlıklı; iyileştirici.

puwe-ağaç; odun.

rambsolg-köle. rauho-

barış. reka-ecstasy;

trans. **rituaali-ritüel.**

sa-sinew; tendon;

kordon. **sa4-çağırmak;**

isim vermek.

saa-gelmek, gelmek; olmak; almak, almak.

saasz hän ku andam szabadon- özgürce sunduğum şeyi **al.**

sas-shoosh (bir çocuğa veya bebeğe).

saye-varmak; gelmek; ulaşmak.

salama-yıldırım; şimşek.

sarna-sözler; konuşma; şarkı; sihirli büyü (isim). İlahi söylemek; şarkı söylemek; kutlamak (fiil).

sarna hän agba-claim.

sarna kontakawk-warriors' chant.

sarna kunta-alliance (kelimenin tam anlamıyla: kutsal kelimeler aracılığıyla tek kabile).

şaro-donmuş kar.

satz-yüz. siel-ruh.

sieljelä isäntä-ruhun **saflığı** zafer kazanır.

sisar-kardeş.

sisarak sivak-kalbin kardeşleri.

sisarke-küçük kız kardeş.

sív-heart.

sív pide köd-aşk kötülüğü aşar.

sív pide minden köd-sevgi tüm kötülükleri aşar.

sívad olen wäkeva, hän ku piwtä-kalbin güçlü kalsın, avcı (selamlama).

sívam és sielam-kalbim ve ruhum.

sívamet-kalbim.

sívdobbanás-kalp atışı (gerçek); ritim (mecazi).

sokta-karıştırmak; karıştırmak.

söl-dare, girişim.

söl olen engemal, sarna sívametak-benimle olmaya

cesaret et, kalbimin şarkısı.

soñe-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; değiştirmek.

Susiküm-Lycan.

susu-ev; doğum yeri (isim). Evde (adv.).

szabadon-

serbestçe. szelem-

hayalet. ször-

zaman; fırsat.

t (veya ot)-geçmiş **zaman** ortacı (son ek).

taj değerinde olmak.

taka-arkasında; ötesinde.

takka-asılı kalmak; takılıp kalmak. **takkap-engel**;

meydan okuma; zorluk; çile; deneme. tappa-dans

etmek; ayakla vurmak; öldürmek. tasa-öyleyse

bile; aynı şekilde.

te-sen.

te kalma, te jama níñ3kval, te apitász arwa-arvo-sen

onursuz, kurtçuk bulaşmış yürüyen bir cesetten başka bir şey **değilsin**.

te magköszunam nä ñaman kaç3 taka arvo-bu fiyat ötesi hediye için **teşekkür ederim**.

ted-sen.

terád keje-get scorched (Karpát küfürleri).

töd-bilmek.

tödak pitász wäke bekimet mekesz kaiket-Her şöyle

yüzleşecek cesaretin olduğunu biliyorum.

tödhän-bilgi.

tödhän lõ kuraset agbapäämoroam-bilgi kılıcı amacına

uygun olarak **uçurur**.

toja-bükmek; eğilmek; kırmak.

toro-kavga etmek; kavga etmek.

torosz wäkeval-şiddetle **savaşmak** (selamlama).

totello-obey.

tsak-only.

t'suva vni-zaman periyodu.

titi-bakmak; görmek; bulmak.

tuhanos-bin.

tuhanos löylyak türelamak saye diutalet-bin sabırlı nefes
zafer getirir.

tule-buluşmak; gelmek.

tuli-fire.

tumte-hissetmek; dokunmak; üzerine
dokunmak. **türe-dolu**; doymuş;

tamamlanmış. **türelam-sabır.**

türelam agba kontsalamaval-sabir savaşçının gerçek
silahıdır.

tyvi-kök; taban; gövde. **ul3-**

çok; fazlasıyla; oldukça. **umuş-**

bilgelik; anlayış. **und-geçmiş**

zaman ortacı (son ek). **uskol-**

sadık. uskolfertiil-bağlılık;

sadakat.

usm-iyileşmek; sağlığına kavuşmak.

vár-beklemek.

varolind-tehlikeli.

veri-kan.

veri ekäakank-kardeşlerimizin **kanı.**

veri-elidet-kan-yaşam.

veri isäakank-babalarımızın **kanı.**

veri olen piros, ekäm-literally: kan kırmızı olsun
kardeşim; figuratively: hayat arkadaşını bul (selamlama).

veriak ot en Karpatiiak-Prensın kanıyla (kelimenin tam
anlamıyla: Büyük **Karpat**'ın kanıyla; Karpat küfürleri).

veridet peje-kanınız yansın (Karpat küfürleri).

vigyáz-sevmek; önemsemek; ilgilenmek.

vii-son; en sonunda; nihayet.

wäke-güç; kuvvet.

wäke beki-kuvvet; cesaret.

wäke kaða-sabırlılık. wäke

kutni-dayanıklık.

wäke-sarna-yemin; lanet; kutsama (kelimenin tam
anlamıyla: güç sözleri).

wäkeva-güçlü; kuvvetli.
wara-kuş; karga. **weńca-**
tamamlanmış; bütün.
wete-su (isim).

Doğaüstü kurguları seviyor musunuz?

Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak (ve ücretsiz kitap kazanma şansı) ister misiniz?

Keri Arthur
Kristen Callihan
P.C.
Oyuncular
Christine Feehan
Jacquelyn Frank
Larissa Ione
Darynda Jones
Sherrilyn Kenyon
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle Lucy
March
Martin Millar
Tim O'Rourke
Lindsey Piper
Christopher Rice
J.R. Ward
Laura
Wright

O zaman Piatkus web sitesini ziyaret edin

www.piatkus.co.uk

Bizi Facebook ve Twitter'da takip edin

www.facebook.com/piatkusfiction | [@piatkusbooks](https://twitter.com/piatkusbooks)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.